38 dile çevrilen NEVERMOOR serisi

WUNDERSMITH

MORRIGAN CROW'UN GERÇEK KİMLİĞİ

2. BASKI

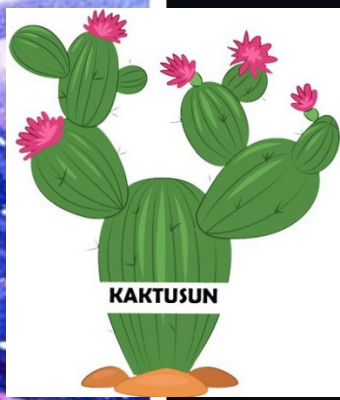

JESSICA TOWNSEND

Çeviri: Emre Gözgü

domingo

"SANA BAHŞEDİLMİŞ BİR LÜTUF VAR, MORRIGAN. VE ONUN NE ANLAMA GELDİĞİNE SADECE SEN KARAR VEREBİLİRSİN. BAŞKASI DEĞİL."

Morrigan üstündeki ölümcül laneti atlatıp gizemli Wunderous Cemiyeti'ne katılmayı başardı. Ama Nevermoor hakkında öğrenmesi gereken daha çok şey var.

Bolca sihir, hayal gücü ve dostluk bulmayı umduğu Wunderous Cemiyeti'nde, önce okul müdiresi onu feci kırıcı –ve sıkıcı– tarih derslerine mahkûm ediyor, ardından sonsuza dek kardeşlik yemini etmiş ekip arkadaşları birdenbire ona sırtını dönüyor. Gerçek apaçık ortada: Eskiden iyilikle anılan Wundersmith kelimesi, Ezra Squall gücünü kötüye kullanıp Nevermoor halkına ihanet ettiğinden bu yana karanlık ve korkunç bir anlama büründü. Onlar için Morrigan'a bahşedilmiş yetenek bir sihir değil, lanet. Burası onun evi olacaksa, önce Wundersmith'lere eski saygınlığını kazandırmak zorunda.

Ezra Squall onu karanlık tarafa çekmeye kararlı. Hamisi "*Şanlı Şerefli Kaptan Jüpiter Amantius North Hazretleri*" ise birer birer ortadan kaybolan cemiyet üyelerini aramakla meşgul.

Ama Morrigan Crow Kışdenizi Cumhuriyeti'nden, Nevermoor'daki en nefret edilen kişi olmak için kaçmadı!

"Ustalıkla kurgulanmış. Hep daha fazlasını merak ettiriyor."
—New York Times

domingo
www.domingo.com.tr

978-605-198-110-9

38 TL

KDV'den muaftır.

WUNDERSMITH

MORRIGAN CROW'UN GERÇEK KİMLİĞİ

KAKTÜS TEAM

NEVERMOOR SERİSİ'NİN ÖDÜLLERİ

2018 WATERSTONES
Çocuk ve Gençlik Kitabı Ödülü

AMAZON
Yılın En İyi Çocuk Kitabı

TIME
Yılın En İyi Kitabı

2017 CHICAGO TRIBUNE
En İyi Çocuk Kitabı

BOOKSELLER
Yılın Kitabı

2018 AVUSTRALYA BAĞIMSIZ KİTAPÇILAR
Yılın Kitabı ve Yılın Çocuk Kitabı Ödülleri

2018 AVUSTRALYA KİTAP ENDÜSTRİSİ
Yılın Kitabı, Yılın Çocuk Kitabı ve
Yılın Yeni Yazarı dallarında üç ödül

2018 CYBILS ÖDÜLÜ
Çocuk ve Gençlik Kitapları,
Spekülatif Kurgu kategorisi

2017 AUREALIS ÖDÜLÜ
En İyi Kurgu Çocuk Kitabı

2018 DYMOCKS ÖDÜLÜ
Yılın En İyi Kitabı

JESSICA TOWNSEND, Londra'da geçirdiği uzun yılların ardından, şu anda Avustralya'da, Sunshine Coast'ta yaşamaktadır. Sekiz yıl metin yazarlığı yapmış, ayrıca Steve Irwin'in yönetimindeki Avustralya Hayvanat Bahçesi'nin çıkardığı çocuklar için vahşi yaşam dergisinde editör olarak görev almıştır. Hayvanlara olan hayranlığının yanı sıra toplu taşımaya, gizli cemiyetlere, antik şehirlere, yeraltı mekânlarına, otel ve müzelere, Cadılar Bayramı ve Noel'e, eski haritalara ve devasa kedilere olan ilgisi kitaplarında kendini ele vermektedir.

KAKTÜS TEAM

WUNDERSMITH

MORRIGAN CROW'UN GERÇEK KİMLİĞİ

JESSICA TOWNSEND

İLLÜSTRASYONLAR: JIM MADSEN

ÇEVİRİ: EMİRE GÖZGÜ

domingo

domingo

WUNDERSMITH: MORRIGAN CROW'UN GERÇEK KİMLİĞİ
JESSICA TOWNSEND

Özgün ismi: Wundersmith
© 2018 Jessica Townsend
Kapak © Hachette Book Group, Inc.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları The Bent Agency ve Aslı Karasüil Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Türkçe yayın hakları:
© 2020 Bkz Yayıncılık Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.
Domingo, Bkz Yayıncılık markasıdır.
Sertifika No: 46105

Çeviri: Emre Gözgü
Editör: Algan Sezgintüredi
Son okuma: Mutlu Dinçer
Kapak ve iç sayfa illüstrasyonları: Jim Madsen
Kapak tasarım: Sasha Illingworth ve Angela Taldone
Kapak ve sayfa uyarlama: Betül Güzhan

ISBN: 978 605 198 110 9

1. Baskı: Ocak 2020
II. Baskı: Haziran 2021
Pasifik Ofset
Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1 Baha İş Merkezi
A Blok Kat: 2 Haramidere Avcılar 34310 İstanbul
Tel: (212) 412 17 77 Sertifika No: 44451

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın tümünün veya içeriğinin herhangi bir bölümünün yayıncının yazılı izni olmadan, fotokopi yöntemi dahil, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla çoğaltılması yasaktır.

Bkz Yayıncılık Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.
Şahkulu Mah. Büyük Hendek Cad. Brot Apt.
No: 4/10 Beyoğlu İstanbul
Tel: (212) 245 08 39
e-posta: domingo@domingo.com.tr
www.domingo.com.tr

Bu kitap, ötesine geçmemi sağlayan kadınlara,
başta Gemma ile Helen'a ve Fumie Takino'nun
Japon ninelerden oluşan ponpon kız takımına
sevgi ve teşekkürlerimle ithaf edilmiştir.

KAKTÜS TEAM

BİRİNCİ BÖLÜM

MELEK İSRAFİL

İlkbahar Arifesi, Birin Kışı

KAKTÜS TEAM

Morrigan Crow, Şemsiye Hattı'ndan aşağı atladı. Dişleri birbirine vuruyordu. Muşamba şemsiyesini tutan elleri donmuş, rüzgâr saçlarını darmadağın etmişti. Bohemya Mahallesi'nin cıvıl cıvıl, hareketli ana caddesinde epey gerisinde kaldığı hamisine yetişmek için koştururken saçlarını elinden geldiğince yatırmaya çalışıyordu.

Saten elbiseler ve cafcaflı kadife pelerinler giymiş bir grup kadını yararak ilerlerken, "Bekle!" diye bağırdı arkasından. "Jüpiter, biraz yavaşla."

Jüpiter North arkasına döndü ama durmadı. "Yavaşlayamam, Mog. Huyum değil. Yetişmeye bak," dedi ve yaya, çekçek, at arabası ve motorlu taşıt keşmekeşinin arasından koşar adım ilerlemeye devam etti.

Morrigan, Jüpiter'in peşinden koştururken bir kadının, uçları mavi lekeli parmaklarının arasında tuttuğu ince, sarı puroyu yüzüne doğru üflemesiyle, mide bulandırıcı derecede tatlı kokulu, safir mavisi bir duman bulutunun içinde kaldı.

"Öğğ, *iğrenç*." Öksürdü, eliyle dumanı dağıtmaya çalıştı. Duman bulutu yüzünden bir süreliğine Jüpiter'i gözden kaybetse de kalabalığın arasında inip çıkan parlak bakır saçlarını gördü ve yetişmek için hızla koştu.

Mavi parmaklı kadının arkasından, "Bir çocuk!" diye haykırdığını duydu. "Cicim, bak, bir çocuk, hem de Bohemya'da. Ne korkunç!"

"Performans gösterisi, şekerim."

"Ah, demek öyle. Ne ilginç!"

Morrigan, keşke durup etrafı seyredecek zaman olsaydı, diye geçirdi içinden. Nevermoor'un bu kısmını hiç görmemişti. Jüpiter'i kalabalığın arasında kaybetmekten korkmasaydı tiyatroların, kabarelerin, müzikhollerin sıralandığı geniş caddeleri, parlak ışıklarla neon tabelaların rengârenk karmaşasını seyretmeyi çok isterdi. Her köşe başında insanlar, en güzel giysileri içinde, arabalardan iniyor, tiyatroların görkemli kapılarından içeri buyur ediliyorlardı. Çığırtkanlar şarkılar söyleyerek, bağıra çağıra gürültülü barlara müşteri çekmeye çalışıyorlardı. Tıka basa dolu lokantaların masaları kaldırımlara taşmış, kışın son günü olan İlkbahar Arifesi'nde, buz gibi havaya rağmen görünürde boş sandalye kalmamıştı.

Morrigan, Jüpiter'in durup onu beklediği, caddedeki en kalabalık –ve en güzel– binanın önüne nihayet ulaştı. Beyaz mermer ve altınla kaplı, ışıl ışıl parıldayan binanın kısmen bir katedrale kısmen de bir düğün pastasına benzediğini düşündü. Binanın tepesindeki parlak ışıklı panoda şöyle yazıyordu:

YENİ DELFİ MÜZİKHOLÜ SUNAR
GIGI GRAND
ve
ÇUKURDOĞAN BEŞLİSİ

Morrigan nefes nefese, "İçeri... Girecek miyiz?" diye sordu. Böğrüne sancılar saplanıyordu.

"Nereye, buraya mı?" Jüpiter Yeni Delfi'yi küçümseyerek süzdü. "Tabii ki hayır. Ölsem de girmem."

Jüpiter omzunun üstünden kaçamak bir bakış fırlatıp kalabalığı arkada bırakarak Morrigan'ı Yeni Delfi'nin arka sokağına yönlendirdi. Girdikleri sokak o kadar dardı ki tek sıra halinde yürümek zorunda kaldılar. Ne olduğu belirsiz çerçöp yığınları ile duvarlardan dökülmüş tuğla parçalarının üzerine basarak ilerlediler. Bu tarafta hiç ışık yoktu. İlerledikçe daha da artan, keskin, berbat bir koku vardı. Çürük yumurta ya da hayvan leşi gibiydi. Ya da belki ikisi birden.

Morrigan eliyle ağzını ve burnunu kapadı. Koku o kadar mide bulandırıcıydı ki kusmamak için kendini zor tuttu. Geri dönerek oradan çıkıp gitmeyi her şeyden çok istiyordu fakat Jüpiter arkasından geliyor, yürümeye devam etmesi için dürtüp duruyordu.

Sokağın sonuna yaklaştıklarında Jüpiter, "Dur," dedi. "Acaba bu... Hayır. Bekle, yoksa..."

Morrigan arkasına dönünce Jüpiter'in duvarın diğer kısımlarıyla tıpatıp aynı görünen bir bölümünü incelediğini gördü. Jüpiter parmak uçlarını tuğlaların arasındaki harca hafifçe bastırdı, koklamak için öne doğru eğildi ve ardından çekingen bir tavırla duvarı yaladı.

Morrigan, Jüpiter'e dehşet dolu bir bakış attı. "Öğğ, *kes şunu*. Ne *yapıyorsun*?"

Jüpiter hemen yanıt vermedi. Bir anlığına kaşlarını çatarak duvara, ardından başını kaldırıp binaların arasından görünen yıldızlı gökyüzü parçasına baktı. "Hım. Tam düşündüğüm gibi. Sen de hissediyor musun?"

"Neyi?"

Jüpiter, Morrigan'ın elini tutup duvara bastırdı. "Gözlerini kapa."

Morrigan, aptal durumuna düştüğünü düşünerek gözlerini kapadı. Jüpiter'in ciddi olup olmadığını kestirmek bazen zor oluyordu ve Morrigan, bu hareketin ardından saçma sapan bir şakanın geleceğinden kuşkulanıyordu. Ne de olsa bugün doğum günüydü ve Jüpiter hiçbir sürprizle karşılaşmayacağına dair söz verdiyse de Morrigan'ı, bir oda dolusu insanın hep bir ağızdan "Mutlu Yıllar" şarkısını söylemesiyle son bulacak, incelikle işlenmiş bir oyuna getirmek tam ona göre bir işti. Tam kuşkusunu dile getirmek üzereydi ki—

"Ah!" Parmak uçlarında belli belirsiz, tuhaf bir karıncalanma hissetti. Kulaklarında hafif bir uğultu. "*A*..."

Jüpiter, Morrigan'ı bileğinden tutarak elini duvardan yavaşça geri çekti. Morrigan sanki tuğlalar mıknatısmış ve ondan kopmak istemiyormuşçasına bir dirençle karşılaştı.

"Bu da ne böyle?" diye sordu Morrigan.

"Birazcık hile," diye mırıldandı Jüpiter. "Beni takip et." Arkasına yaslandı ve yerçekimi yasasına işten değilmiş gibi karşı koyarak önce bir, ardından diğer ayağını duvarın üzerine yerleştirdi ve kafasını sokağın diğer yanındaki duvara çarpmamak için iki büklüm eğilerek göğe doğru yürümeye başladı.

Morrigan bir süre Jüpiter'e bakakaldıktan sonra yaşadığı şaşkınlığı üzerinden atmak için hafifçe silkindi. Ne de olsa artık o da bir Nevermoor'luydu. Deukalion Oteli'nin kalıcı bir sakiniydi; üstüne üstlük Wunderous Cemiyeti üyesiydi. İşlerin

azıcık tuhaflaşmaya her başlayışında şaşkınlıktan donakalmayı artık *cidden* bırakmalıydı.

Derin bir nefes aldı (berbat koku yüzünden az kalsın yine öğürüyordu) ve Jüpiter'in yaptıklarını aynıyla tekrar etti. İki ayağını da duvara yerleştirdiğinde önce dünyası şaştı fakat dengesini yeniden bulunca büyük bir rahatlama yaşadı. İğrenç koku derhâl yok oldu ve yerini gece ayazının ferahlığına bıraktı. Bir sokak duvarının üzerinde, önünde uzanan yıldızlı göğe doğru yürümek birdenbire dünyadaki en doğal şeymiş gibi geldi. Güldü.

Dikine sokaktan çıktıklarında dünya normal haline geri döndü.

Morrigan'ın beklentisinin aksine, bir çatıda değil, başka bir ara sokaktaydılar. Bu seferki gürültülü ve cıvıl cıvıldı, iç bayıltıcı derecede yeşil bir ışığa boğulmuştu. Morrigan'la Jüpiter önlerine kadife bir şerit çekilmiş heyecanlı bir kalabalığın oluşturduğu uzun kuyruğa katıldılar. Ortamdaki ruh hali bulaşıcıydı; Morrigan ufak çaplı bir heyecan dalgasına kapıldı ve niçin kuyruğa girdiklerini görmek için parmak uçlarında yükseldi. Ön tarafta, soluk mavi, köhne bir kapının üstünde özensiz bir el yazısıyla yazılmış bir tabela göze çarpıyordu:

ESKİ DELFİ MÜZİKHOLÜ
KULİS KAPISI
BU GECE: Melek İsrafil

"Melek İsrafil de kim?" diye sordu Morrigan.

Jüpiter yanıt vermedi. Başıyla işaret ederek Morrigan'dan peşinden gelmesini istedi ve salına salına kuyruğun en önüne geçti. Bunalmış gibi görünen bir kadın elindeki listeden isimleri kontrol ediyordu. Postallarından boynunda asılı duran

ponpon kulaklığa kadar baştan aşağı siyahlar giymişti (Morrigan kadının tarzını onayladı).

Kadın, "Kuyruk orada," dedi başını kaldırmadan. "Fotoğraf çekmek yasak. Gösteri bitene kadar da imza dağıtmayacak."

"Maalesef o kadar bekleyemeyeceğim," dedi Jüpiter. "Hemen şuracıktan içeri giriversem, olmaz mı?"

Kadın iç geçirerek Jüpiter'e formalite icabı boş bir bakış attı ve kocaman cikletini ağzını açа açа çiğnemeye devam ederek, "Adınız?" diye sordu.

"Jüpiter North."

"Listede yoksunuz."

Kızıl sakalının arasından gülümseyerek, "Hayır. Yani, evet. Biliyorum. Ben de bu durumu düzeltmenizi umuyordum," dedi Jüpiter. Yakasındaki küçük, altın W iğnesine hafifçe vurdu.

Morrigan utançla büzüldü. Toplumda seçkin bir yeri olan Wunderous Cemiyeti üyelerinin Nevermoor'da el üstünde tutulduğunu ve sıkça sıradan bir vatandaşın ancak rüyasında görebileceği türden özel muamele gördüklerini biliyordu ama Jüpiter'i daha önce hiç "iğne ayrıcalığını" bu kadar bariz kullanmaya yeltenirken görmemişti. Sık sık yapıyor muydu acaba?

Kadın –anlaşılır biçimde, diye düşündü Morrigan– pek etkilenmişe benzemiyordu. Yüzünü buruşturarak küçük, altın W harfine bakıp kalın sürme çekilmiş simli gözlerini Jüpiter'in umutla bekleyen yüzüne çevirdi. "Ama listede yoksunuz."

"Beni görmek isteyecektir," dedi Jüpiter.

Kadının üst dudağı kıvrıldı ve elmas kaplama dişleri belirdi. "Kanıtlayın."

Jüpiter başını yana eğip tek kaşını kaldırdı. Kadın sabırsızca Jüpiter'in takındığı ifadeyi taklit etti. Jüpiter en sonunda iç geçirip elini paltosunun içine soktu ve altın benekli, kara bir

tüy parçası çıkararak parmaklarının arasında bir sağa bir sola çevirdi.

Kadının gözleri hafifçe büyüdü. Ağzı açık kalakaldı. Morrigan kadının ağzının içindeki parlak mavi cikleti gördü. Kadın, Jüpiter'in arkasında uzayan kuyruğa kaygılı bir bakış atarak soluk mavi kapıyı açtı ve başıyla işaret ederek içeri girmelerini istedi. "Acele edin madem. Perdenin açılmasına beş dakika var."

Eski Delfi'nin kulis kısmı karanlıktı. Siyah giyimli sahne görevlileri, hazırlıklarını iş bilir tavırlarla sessiz sedasız sürdürürken etrafa sakin bir bekleyiş hâkimdi.

"O tüy de neydi?" diye fısıldayarak sordu Morrigan.

"Anlaşılan iğneden daha ikna edici," diye mırıldandı Jüpiter; biraz bozulmuş gibiydi. EKİP ibareli bir kutudan iki kulak tıkacı araklayarak birini Morrigan'a uzattı. "Al, bunu tak. Birazdan şarkı söylemeye başlayacak."

"Kim, şu Melek İs... Ee, neydi adı, o mu?' diye sordu Morrigan.

"İsrafil, evet." Jüpiter elini bakır saçlarında gezdirdi; Morrigan bu hareketin gerginliğine işaret ettiğini biliyordu.

"Ama ben dinlemek istiyorum."

"Yo, hayır. İstemezsin. İnan bana." Jüpiter durdukları yerden perdeyi aralayarak izleyicilerin bulunduğu kısma baktı. Morrigan da hızlı bir bakış attı. "Onun türünden birinin şarkı söylemesini dinlemeyi hiç istemezsin, Mog."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü o, duyup duyabileceğin en tatlı ses olacak," dedi Jüpiter. "Zihninde bir noktaya dokunarak sana hayal bile edemeyeceğin, tarifsiz ve kesintisiz bir huzur verecek. Kusursuz ve eksiksiz, isteyebileceğin ve ihtiyaç duyabileceğin her şeye

zaten sahip, tam bir insan olduğunu hatırlatacak. Yalnızlık ve hüzün uzak hatıralara dönüşecek. Kalbin dolup taşacak ve dünyanın seni bir daha asla hayal kırıklığına uğratamayacağını hissedeceksin."

"Pek feci geliyor," dedi Morrigan kupkuru bir sesle.

Jüpiter, kasvetli bir ifade takınarak, "Feci sahiden," diye diretti, "çünkü gelip geçici. Çünkü İsrafil sonsuza dek şarkı söylemeye devam edemez. Şarkı söylemeyi bıraktığında o kusursuz mutluluk hissi er geç solup gidecek. Sen de gerçek dünyanın tüm zorlukları, kusurları ve pisliğiyle baş başa kalacaksın. Bu o kadar dayanılmaz bir hal alacak, o kadar büyük bir boşluğa düşeceksin ki hayatın sana sanki durmuş gibi, dünyanın geri kalanı eksik yaşamlarına devam ederken sen sanki bir baloncuğun içine hapsolmuşsun gibi gelecek. Şu insanları görüyor musun?" Jüpiter bir kez daha perdeyi hafifçe araladı ve tekrar izleyicilere baktılar.

Boş orkestra çukurunun parıltısının aydınlattığı yüzlerin hepsinde aynı ifade vardı: hevesli ama öyle ya da böyle boş. Yoksun. Muhtaç. "Sanat hamisi değiller," diye devam etti Jüpiter. "Ustaca bir icrayı takdir edebildikleri için burada değiller." Morrigan'a bakıp fısıldadı: "Onlar bağımlılar, Mog. Her biri. Bir sonraki dozu almak için buradalar."

Perdenin arasından baktığı yüzlerdeki açlık Morrigan'ın içini ürpertti.

Salonda bir kadın sesi yankılandı. İzleyiciler sessizliğe büründü.

"Hanımefendiler ve beyefendiler! Müzikholümüzde sergilediği dillere destan, aşkın performansların bu gece yüzüncüsüne çıkan... Eşsiz ve biricik, semavi ve *ulvi*..." Hoparlörlerden gelen patlak ses dramatik bir fısıltıya dönüştü. "Melek İsrafil'i alkışlarınızla sahneye davet ediyorum."

Sessizlik bir anda dağıldı, müzikhol alkış, çığlık ve ıslık seslerinin neşeli gürültüsüyle inledi. Jüpiter, Morrigan'ı dirseğiyle sertçe dürtünce o da tıkaçla kulaklarını sıkıca örttü. Tıkaçlar dışarıdan gelen tüm sesleri engelliyordu ve Morrigan'ın tek duyabildiği, kulaklarında atan kalbiydi. Morrigan buraya bir gösteri izlemeye gelmediklerini biliyordu. Yapacak çok daha önemli bir işleri vardı ama yine de... Cidden can sıkıcı bir durumdu.

Salondaki karanlık, yerini göz alıcı, altın sarısı bir parıltıya bıraktı. Morrigan bu güçlü parıltı karşısında gözlerini kırpıştırmak zorunda kaldı. Gösterişli salonun tam ortasında, tavanda, izleyicilerin tepesinde tek bir spot ışığının aydınlattığı bir adam belirdi. Öyle acayip, uhrevi bir güzelliğe sahipti ki Morrigan'ın nefesi kelimenin tam anlamıyla kesildi.

Melek İsrafil, haşmetli, güçlü kanatlarını çırparak havada süzüldü. Kürek kemiklerinden çıkan, altın damarları parıl parıl parıldayan gece karası kanatlarını yavaş ve ritmik hareketlerle çırpıyordu. Kanat açıklığı neredeyse üç metre vardı. Vücudu da kanatları gibi güçlü ve kaslı ama aynı zamanda esnek ve kıvraktı. Pürüzsüz, siyah teni daracık ırmaklar misali altın damarlarla bezeliydi. Âdeta paramparça olmuş ve değerli metaller kullanılarak yeniden birleştirilmişti.

İsrafil gözlerini tepelerinde süzüldüğü izleyicilerin üzerinde gezdirdi. Bakışlarında hem müşfik bir eda hem de kayıtsız bir merak vardı. Salonun dört bir köşesinde insanlar gözlerini İsrafil'e dikmiş, ağlayıp titriyor, teselli için kendilerine sıkıca sarılıyorlardı. Aralarından birçoğu baygınlık geçirerek yere serildi. Tüm bunlar Morrigan'a biraz abartılı geldi. İsrafil daha ağzını açıp şarkı söylemeye başlamamıştı bile.

Derken başladı.

İzleyiciler kıpırdanmayı kesti.

Ve sanki bir daha hiç hareket edemeyeceklermiş gibi göründüler.

Ve salona dingin, kalıcı bir sükûnet çöktü.

Morrigan seve seve orada kalmaya devam edip sahnenin kenarından bu tuhaf, sessiz gösteriyi tüm gece izleyebilirdi... Ama Jüpiter birkaç dakika sonra sıkıldı. (*Tipik Jüpiter*, diye düşündü Morrigan.)

Jüpiter kulisin loş ve dumanlı derinliklerinde İsrafil'in soyunma odasını buldu ve Morrigan'la birlikte içeri girerek İsrafil'i beklemeye başladılar. Ağır çelik kapı tamamen kapandıktan sonra Jüpiter eliyle işaret ederek tıkaçları artık çıkarabileceklerini söyledi.

Morrigan yüzünü ekşiterek soyunma odasına baktı. Her yan çerçöp doluydu. Odadaki tüm yüzeyler boş teneke kutular ve şişeler, yarısı yenmiş çikolata paketleri ve ölmüş ya da ölmeye yüz tutmuş çiçeklerle dolu onlarca vazoyla kaplıydı. Yerden, kanepeden, tuvalet masasından, sandalyeden giysi yığınları yükseliyordu. Yıkanmamış giysilerin ağır kokusu odaya sinmişti. Melek İsrafil pasaklının teki çıkmıştı.

Morrigan hırıltılı, şaşkın bir kahkaha attı. "Doğru odada olduğumuzdan emin misin?"

"Hı-hı. Maalesef."

Jüpiter çöpleri itinayla toplayıp çöp kutusuna atarak Morrigan'ın oturması için kanepede yer açtı... Derken kendini kaptırıp kırk dakika boyunca etrafı toplamak, yüzeyleri silip temizlemek ve odayı elinden geldiğince yaşanabilir bir yere çevirmekle uğraştı. Morrigan'dan yardım etmesini istemedi, zaten Morrigan da yardım etmeyi önermedi. Bu hijyen ve emniyet tehlikesine, elinde iki metrelik bir çubuk olsa bile dokunmayacaktı.

Jüpiter bir yandan temizliğe devam ederken, "Baksana, Mog," dedi. "Nasılsın? İyi misin? Mutlu musun? Ee... Dingin misin?"

Morrigan kaşlarını çattı. Jüpiter sorana kadar son derece dingindi. Kimse durup dururken bir başkasına, ortada dingin *olmamasını* gerektiren bir sebep olduğunu düşünmüyorsa dingin misin diye sormazdı. "Neden soruyorsun?" Morrigan gözlerini kıstı. "Ne oluyor?"

"Yok bir şey," diye yanıtladı Jüpiter ama sesi azıcık tiz ve savunmacı çıkmıştı. "Hiçbir sorun yok. Sadece... İsrafil gibi birinin karşısına çıkarken iyi bir ruh halinde olmak önemlidir."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü İsrafil gibileri... Diğer insanların duygularını emerler. Şey, e... Kendini bilhassa üzgün ya da öfkeli hissederken onun gibi birini ziyaret etmek hiç hoş bir hareket sayılmaz çünkü onu kötü bir ruh haline sokar ve gününü mahvedersin. Açıkçası, İsrafil'in kötü bir ruh haline girmesi en son isteyeceğimiz şey olur. Bu çok önemli. O yüzden... Nasılsın?"

Morrigan yüzüne kocaman bir gülümseme kondurdu ve başparmaklarını kaldırdı.

"Anladım," dedi Jüpiter usulca ve yüzünde sıkkın bir ifade belirdi. "Neyse. Hiç yoktan iyidir."

Kulis hoparlörlerinden yirmi dakikalık bir ara verileceğini duyuran bir ses yükseldi ve çok geçmeden soyunma odasının kapısı savrularak açıldı.

Gösterinin yıldızı, kan ter içinde, kanatlarını sırtına kıstırmış halde, uzun adımlarla içeri girdi. Doğruca kahverenginin çeşitli tonlarındaki içki şişeleriyle dolu bir servis masasına yöneldi ve ufak bir bardağa amber renkli bir içki doldurdu. Ardından bir tane daha. Odada yalnız olmadığını ancak ikinci bardağın yarısına geldiğinde fark etti.

Gözlerini Jüpiter'e, kalan içkisini kafaya dikti.

Başıyla Morrigan'a işaret ederek, "Ne o, kayıp bir çocuk mu buldun, canım?" diye sordu. Konuşurken bile sesi tok ve melodikti. İsrafil'in sesini duyar duymaz Morrigan'ın içini tuhaf bir burukluk kapladı; geçmişe özlem yahut sıla hasreti gibi bir hisle boğazı düğümlendi. Sertçe yutkundu.

Jüpiter sırıttı. "Morrigan Crow, Melek İsrafil'le tanış. *Kimse onun gibi şarkı söyleyemez.*"*

Morrigan söze girdi. "Tanıştığımıza—"

"Memnun oldum," diyerek lafı tamamladı İsrafil ve elini havada şöyle bir sallayarak odayı gösterdi. "Bu akşam ziyaretçi beklemiyordum. Yeterince tedarikli değilim maalesef ama..." Servis masasına işaret etti. "Buyurun."

"Buraya yiyip içmeye gelmedik, eski dostum," dedi Jüpiter. "Senden bir ricam var. Son derece de acil."

İsrafil kendini koltuğa bıraktı, bacaklarını koltuğun yanından sallandırdı ve suratı asık, gözlerini elindeki bardağa dikti. Kanatları ani bir hareketle duruş değiştirdi ve kocaman, tüylü bir pelerinmişçesine koltuğun arkasından döküldü. Parlak tüylü ve pürüzsüzlerdi; uçları yumuşacık ve inceydi. Morrigan elini uzatıp okşamamak için kendini zor tuttu. *Tuhaf kaçabilir*, diye düşündü.

"Sohbete gelmediğini anlamalıydım," dedi İsrafil. "Artık eskisi gibi ziyaretime gelmez oldun, *eski dostum*. On Birin Yazı'ndan beri ortalıkta yoksun. Görkemli gala gecemi kaçırdığının farkındasın, değil mi?"

"O konuda özür dilerim. Gönderdiğim çiçekleri aldın mı?"

"Hayır. Bilmem. Galiba." Huysuzca omuz silkti melek. "Çiçek gönderenim çok."

---

* Townsend burada Edgar Alan Poe'nun "Israfel" isimli şiirinden alıntı yapmıştır: "None sing so wildly well/As the angel Israfel." (*e.n.*)

Morrigan, İsrafil'in Jüpiter'in kendisini kötü hissetmesi için uğraştığının fakındaydı ama o da kendini kötü hissetmeye başlamıştı. Hayatında ilk kez görmesine rağmen İsrafil'in mutsuz olduğu düşüncesine katlanamıyordu. Tuhaf bir dürtüyle ona bir bisküvi vermek geçti içinden. Ya da bir yavru köpek. Herhangi bir şey.

Jüpiter paltosundan buruşuk bir parşömen kâğıdı ve bir kalem çıkarıp sessizce eski dostuna doğru uzattı. İsrafil görmezden geldi. "Mektubumu aldığını biliyorum," dedi Jüpiter.

İsrafil bardağını elinde çalkaladı ve hiçbir şey demedi.

Jüpiter elini çekmeden, "Yapacak mısın?" diye sordu. "Lütfen?"

İsrafil omzunu silkti. "Neden?"

"Aklıma makul bir sebep gelmiyor," diye kabullendi Jüpiter, "ama yine de yapacağını umuyorum."

Melek şimdi de gözlerini, yüzünde temkinli ve donuk bir ifadeyle Morrigan'a dikmişti. "Koca Jüpiter North'u hami olmaya itecek tek bir sebep biliyorum." İçkisinden bir yudum aldı ve bakışlarını yeniden Jüpiter'e çevirdi. "Yanıldığımı söyle, haydi."

Morrigan da gözlerini hamisine çevirdi. Bir müddet kıpırtısız bir sessizlik içinde oturdular. İsrafil bu rahatsız edici sessizliği bir nevi onay kabul etmişe benziyordu.

"*Wundersmith*," dedi fısıldarcasına. Derin bir iç geçirdi, elini yüzünde bezgince gezdirdi ve parşömeni Jüpiter'in elinden çekip aldı ama kaleme dokunmadı. "Sen hem benim en yakın dostum hem de tanıdığım en büyük budalasın. Yani evet, senin aptal garanti sözleşmeni elbette imzalarım. Her ne kadar beyhude olsa da. Bir *Wundersmith* ha. Ne gülünç."

Morrigan oturduğu yerde sıkıntıyla kıpırdandı; biraz alınmıştı doğrusu. Soyunma odası lağım çukurunu andıran biri

tarafından *gülünç* olarak adlandırılmak sinir bozucuydu. Mağrur ve kayıtsız görünmeye çalışarak burnunu çekti.

Jüpiter kaşlarını çattı. "İzi... Ne kadar minnettarım, anlatamam. Ama tahmin edeceğin üzere, son derece gizli bu durum. Aramızda kal—"

"Sır tutmasını bilirim," diye parladı İsrafil. Elini sırtına götürdü ve yüzünü acıyla buruşturarak, kanatlarının birinden tek bir siyah tüy kopardı. Tüyü tuvalet masasının üzerindeki mürekkep hokkasına batırıp sayfanın altına karman çorman bir imza attı, asık bir suratla kâğıdı Jüpiter'e geri uzattı ve tüyü elinden attı. Havada dalgalanan tüy, benekleri ışığı yakalayarak güzelce yere indi. Morrigan tüyü alıp bir hazineymişçesine eve götürmek istedi ama bunun İsrafil'in giysilerini çalmaktan pek farkı olmayacağını düşündü. "Daha erken geleceğini düşünmüştüm doğrusu. Cassiel'e olanları duymuşsundur herhâlde."

Jüpiter hızlıca kuruması için mürekkebe üflemekle meşguldü; başını kaldırmadan, "Ne olmuş Cassiel'e?" diye sordu.

"Gitti."

Jüpiter üflemeyi kesti. Gözlerini İsrafil'inkilere çevirdi. "Gitti mi?"

"Kayboldu."

Jüpiter başını salladı. "İmkânsız."

"Ben de öyle dedim. Ama durum bu."

"Ama o..." diye lafa girdi Jüpiter. "O, öylece..."

İsrafil'in yüzünde kasvetli bir ifade vardı. Morrigan onun biraz ürkmüş göründüğünü düşündü. "Durum bu," dedi İsrafil bir kez daha.

Kısa bir sessizliğin ardından, Jüpiter ayağa kalkıp paltosunu aldı, eliyle işaret ederek Morrigan'dan da aynısını yapmasını istedi. "Araştıracağım."

"Gerçekten mi?" İsrafil inanmışa benzemiyordu.
"Söz."

Sokak duvarından aşağı indiler, Bohemya Mahallesi'nin gün gibi aydınlanılmış, caıcaflı ana caddesine saptılar, kalabalığın içinden –önceye nazaran çok daha sakin adımlarla– geçerek Şemsiye Hattı platformuna doğru yürüdüler. Jüpiter, Morrigan'ı omzundan sıkıca kavradı; şehrin işlek ve tekinsiz bir mahallesinde oldukları ve onu gözünün önünden ayırmaması gerektiği kafasına daha yeni dank etmişti sanki.

Platformda beklerlerken, "Cassiel kim?" diye sordu Morrigan.

"İsrafil'inkilerden biri."

Morrigan, ailesinin evi Crow Malikânesi'ni anımsayarak, "Aşçımız melekler hakkında hikâyeler anlatırdı hep," dedi. "Ölüm Meleği, Merhamet Meleği, Mahvolmuş Akşam Yemekleri Meleği..."

"Aynı şey değil," dedi Jüpiter.

Morrigan'ın kafası karışmıştı. "Gerçek melek değiller mi?"

"Bence öyle demek, hayal gücünü biraz zorlamaya giriyor ama semavi varlıklar olduklarını söyleyebiliriz, bir nevi."

"Semavi varlık... Ne demek?"

"E, gökyüzü sakinleri İşte. Havalı, uçan tipler. Kanatları olup kullanan tayfa. Cassiel semavi çevrelerde önemli bir karakterdir. Eğer gerçekten kayıpsa... Ama İsrafil'in yanıldığına bahse girerim. Ya da abarttığına. Bizim İzi dramaya bayılır. İşte, geldi. Sıçramaya hazır mısın?"

Morrigan'la Jüpiter şemsiyelerini, tepelerinden geçen Şemsiye Hattı'nın metal halkalarına tam zamanında taktılar ve Nevermoor'un labirentimsi semtlerinin üzerinde hızla

ilerlerlerken sımsıkı tutundular. Şemsiye Hattı'nın kabloları karmaşık bir düzen içinde tüm şehri dönüp dolaşıyor, ana caddeler ve arka sokakların arasından zikzaklar çizerek geçerken alçalıyor, çatıların ve ağaç tepelerinin üzerinde yeniden hızla yükseliyordu. Morrigan havada hızla ilerlerken aşağı düşüp yere çakılmamak için tek çarenizin kendi şemsiyenize tutunmak olmasını saçma derecede tehlikeli buluyordu. Ama rüzgâr suratınızı kamçılarken, üzerinden uçarak geçtiğiniz tüm o insanları ve binaları görmek dehşet verici olduğu kadar heyecanlıydı. Bu şekilde yolculuk etmek, Nevermoor'da yaşamaya dair en sevdiği şeylerden biriydi.

Nihayet şemsiyelerini serbest bırakmak için kolları çektiler. Hız kesmeden seferine devam eden Şemsiye Hattı'ndan aşağı atlayıp kendi mahallelerine indiklerinde, "Dinle, sana söylemem gereken bir şey var," dedi Jüpiter. "Sana karşı tamamen dürüst davranmadım. Şey konusunda... Doğum günün."

Morrigan gözlerini kıstı. "Öyle mi?" dedi soğuk bir sesle.

"Hemen küplere binme." Jüpiter suçluluk duygusuyla dudağının kenarını ısırdı. "Sadece... Doğum gününün bugün olduğu Frank'in kulağına çalındı işte... Nasıl biri olduğunu sen de biliyorsun. Parti yapmak için yeter ki bir bahane bulsun."

"Jüpiter..."

"Ayrıca... Ayrıca Deukalion'daki herkes seni çok seviyor!" Morrigan'ı tatlı sözlerle ikna etmek için görülmemiş bir çaba sarf ederken sesi iyice tizleşti. "Onları, *en sevdikleri* Morrigan Crow'un doğum gününü kutlama fırsatından mahrum bırakamazdım, değil mi?"

"*Jüpiter*!"

"Tantanalı bir şeyler istemediğini söylemiştin. Bu konuda endişelenmene gerek yok, tamam mı? Frank kutlamayı sade

tutacağına söz verdi. Sadece otel personeli, sen, ben ve Jack. Mumları üfleyeceksin, 'Mutlu Yıllar' şarkısını söyleyecekler" –Morrigan homurdandı; bunun düşüncesi bile utançtan kulaklarının ucuna kadar kızarmasına yetmişti– "birkaç dilim pasta yiyeceğiz, o kadar. Bir yıllığına konu kapanacak."

Morrigan, Jüpiter'e dik dik baktı. "Sade bir kutlama? Söz mü?"

"Sana yemin ederim." Jüpiter ağırbaşlı bir edayla elini kalbinin üzerine koydu. "Frank'e kendini frenlemesini söyledim, sonra biraz daha frenlemesini ve partiyi ıstırap verici derecede ölçülü bulacağı bir kutlamaya dönüştürene kadar kendini frenlemeye devam etmesini ve peşinden on kat daha frenlemesini."

"Söyledin ama seni dinledi mi acaba?"

Hamisi dudak büktü; son derece gücenmiş görünüyordu. "Bak, biliyorum; kaygısızlığın, rahatlığın kitabını yazmış biriyim, falan filan" –Morrigan tek kaşını kibar bir inanmazlıkla kaldırdı– "ama çalışanlarımın bana saygıda kusur *etmediğini* göreceksin. Frank kimin patron olduğunu biliyor, Mog. Maaşını kimin ödediğinin farkında. Bana güven. Ona sade olsun dediysem—"

Morrigan ile birlikte yaşadıkları Deukalion Oteli'nin göz alıcı, devasa ön cephesinin hâkim olduğu Fevkalbeşer Bulvarı'na çıkan köşeyi döndüklerinde Jüpiter, sözünü tamamlayamadan ağzı açık kalakaldı. Müstesna parti organizatörü, vampir cüce Frank'in kutlamaya gereğince hazırlandığı açıktı.

Deukalion, geceyi tamamen aydınlatan ve Morrigan'ın muhtemelen uzaydan da görülebileceğini düşündüğü flamingo pembesi, milyonlarca ışıklı şeritle donatılmıştı.

Âdeta dilini yutmuşa dönen Jüpiter'in sözünü, "Tam tersini mi yapacaktır?" diye tamamladı Morrigan.

Personelin yanı sıra neredeyse tüm konuklar, hatta bazı yeni giriş yapanlar bile Deukalion'un girişindeki merdivenlerde toplanmıştı. Yüzleri heyecandan parlayan kalabalığın ortasında dokuz katlı, pembe dondurmalı, gösterişli bir doğum günü pastası vardı. Morrigan pastanın on ikinci doğum günü kutlamasından çok, bir kraliyet düğününe uygun göründüğünü düşündü. Çeşmenin yanı başına bir bando dizilmişti; Morrigan'la Jüpiter gelir gelmez, Frank'ın işaretiyle coşkulu bir kutlama marşı çalmaya başladı. Sahneyi çatı boyunca uzanan devasa bir tabela taçlandırıyordu. Tabelada yanıp sönen kocaman harflerle şunlar yazıyordu:

MORRIGAN ON İKİ YAŞINDA

Otel çalışanları ve misafirler hep bir ağızdan, "MUTLU YILLAR!" diye bağırdılar.

Frank, Jüpiter'in yeğeni Jack'e bir işaret verdi, delikanlının fırlattığı havai fişekler ıslık çalarak havalanıp göğü yıldız tozuna buladılar.

Ünlü soprano –ve Orman Fısıldayanları Tarikatı'nın Kumandan Şövalyesi– Madam Chanda Kali, doğum günü şarkısının son derece teatral bir yorumuna başladı (ve derhâl üç nar bülbülü, bir porsuk ve bir sincap ailesi ayaklarının dibinde hayranlıkla tapınmak üzere beliriverdi).

Deukalion'un araç filosu sorumlusu ve şoförü Charlie, doğum günü çocuğunu içeri taşımak üzere midillilerinden birini koşumundan eyerine süsleyerek hazırlamıştı.

Odabaşı Kedgeree ile hizmetçi Martha, kolları hediye paketleriyle dolu, ışıl ışıl gülümsüyorlardı.

Ve kat hizmetleri sorumlusu, dev Harikedi Fenestra bu şa-

matadan faydalanarak kocaman patisini kimseye fark ettirmeden koca bir parça pembe dondurmayla doldurdu.

Jüpiter, Morrigan'a tedirgin, yan bir bakış fırlattı. "Eee... Çatı-Etkinlikleri-Sorumlumuzu bir kenara çekip konuşmamı ister misin?"

Morrigan dudaklarının kenarlarında titreyen gülümsemeyi bastırmaya çalışarak –ama başaramayarak– başını iki yana salladı. Göğsünün tam ortasında sıcak, güneş gibi parıldayan bir his belirdi: Âdeta bir kedi göğsünde kıvrılmış, mutlu mesut mırlıyordu. Daha önce kimse onun için bir doğum günü partisi yapmamıştı.

Frank'e denecek yoktu doğrusu.

Gecenin ilerleyen saatlerinde, Morrigan doğum günü pastası yemekten şişmiş ve yüzlerce konuğun ardı arkası kesilmeyen tebriklerinden bitkin bir halde yumuşacık, pofuduk battaniyelerin arasına kıvrıldı. Yatağı o gece, onu sıcacık sarıp sarmalayan bir kozaya dönüşmüştü (Morrigan'ın ne kadar uzun bir gün geçirdiğinin farkındaydı anlaşılan). Morrigan başı yastığa değer değmez uykuya daldı.

Ardından, sanki göz açıp kapayıncaya kadar geçen kısa bir süre sonra yeniden uyandı.

Uyanıktı ve yatağında değildi.

Uyanıktı ve yatağında değildi ve yalnız değildi.

İKİNCİ BÖLÜM

Kız ve Erkek Kardeşler

İkinin İlkbaharı

Wunderous Cemiyeti'nin en yeni dokuz üyesi, giriş kapısının önünde, yıldızlarla kaplı, bulutsuz bir göğün altında, gözlerinden uyku akarak ve üşüyerek omuz omuza duruyorlardı.

Gecenin bir yarısı, üzerinde sadece pijamasıyla soğuk Nevermoor sokaklarında uyanmak, Morrigan'ı paniğe sevk edebilirdi ama iki şey bunun önüne geçti:

Birincisi, Wunce'nin giriş kapısı, mevsim dışı bitkilerden devasa bir karşılama tabelasına dönüşmüştü. Güller, şakayıklar, papatyalar, ortancalar ve büklüm büklüm yeşil sarmaşıklarla bezenmiş, gökkuşağı renklerindeki tabelada şu heyecan verici cümle yazıyordu:

İkincisiyse sağında duran, ağzının kenarında yatmadan önce yediği çikolatanın kırıntıları kalmış, kıvırcık saçlı, çırpı kol ve bacaklı oğlanın dünyadaki en yakın arkadaşı olmasıydı. Hawthorne Swift çapaklı gözlerini ovuşturarak Morrigan'a sırıttı.

"Ha," dedi Hawthorne, her zamanki kayıtsızlığıyla. Boynunu uzatıp her iki yanlarında sıralanmış diğer yedi çocuğa baktı. Onlar da üzerlerinde sadece pijamalarıyla soğuktan titriyor, farklı seviyelerdeki huysuzluk ve endişeleri yüzlerinden okunuyordu. "Wunce tuhaflıklarından biri daha mı?"

"Öyle olsa gerek."

"Harika bir rüya görüyordum," diye söylendi Hawthorne. "Bir ejderhanın sırtında, bir ormanın üzerinden uçuyordum. Sonra aniden ejderhadan düşüp ağaçların arasına yuvarlandım... Bir maymun sürüsü beni evlat edinip kralları yaptı."

Morrigan alaycı güldü. "Uygun bence."

Arkadaşım yanımda, diye düşündü sevinçle. Dert edecek bir şey yoktu.

"Ne yapmamız gerekiyor?" diye sordu Morrigan'ın solunda duran kız. Güçlü kuvvetli, dik omuzlu, pembe suratlı ve Morrigan'dan en az bir baş daha uzundu; bariz bir Dağlık Bölge aksanı vardı ve birbirine girmiş kızıl saçları sırtının ortasına kadar iniyordu. Morrigan onu hatırlamıştı: Thaddea Macleod. Gösteri İmtihanı'nda yetişkin, tam boy bir trolle dövüşüp onu yenmişti.

Morrigan yanıt veremedi. Bunun sebebi kısmen, cevabı bilmemesinden ama daha çok, o sırada Thaddea'nın İhtiyar Wong'un sandalyesini altından çekip korkunç bir *çatırtıyla* trolün dizkapaklarına geçirdiği anı zihninde yeniden canlandırmakla meşgul olmasındandı. Dehşet verici, diye düşündü Morrigan. Ama aynı zamanda son derece yaratıcıydı; hakkını teslim etmek gerekirdi.

Hawthorne ağzını kocaman açıp esneyerek, "Sadece bir tahmin ama," dedi, "galiba gidip onlara katılmamız gerekiyor."

Lafını bitirir bitirmez, kapılar kulak tırmalayıcı bir gıcırtıyla yavaş yavaş açılmaya başladı. Çiçekli karşılamanın ve yüksek tuğla duvarların öte tarafında, Wunce'nin hafifçe eğimli bahçesi, tüm pencereleri bir fener misali ışıl ışıl parlayarak onları çağıran Gururkondu Evi'ne uzanıyordu.

Wunderous Cemiyeti'ne kabul edilip 919. Ekip'e katılma umudu taşıyan yüzlerce çocuk arasından seçilen dokuz başarılı aday, giriş kapısından içeri adım atar atmaz hava değişti.

Morrigan, tuhaf "Wunce havası" fenomeni karşısında ilk defa gafil avlanmadı. Giriş kapısının dışında, Eski Şehir'in sokaklarında rüzgârlı, soğuk bir gece yaşanıyordu. Her şeyin dışarıdan biraz *daha fazla* olduğu Wunce'nin iklim baloncuğunun içindeyse çimler kalın bir buz tabakasıyla kaplıydı. Berrak havada kar kokusu ve ısırıcı bir soğuk vardı. Nefeslerinden buhar çıkıyordu. Morrigan da diğer çocuklar gibi titriyor, hepsi kollarını ovalayıp durdukları yerde ısınmaya çalışıyorlardı. Kapılar arkalarından gıcırdayarak kapandı, etraf sessizliğe gömüldü.

Elbette hepsi Wunce'yi daha önce görmüştü. Geçen sene, ilk zorlu sınavlarını –Kitap İmtihanı– Gururkondu Evi'nde vermişlerdi. Morrigan yüzlerce adayla birlikte, art arda dizili sıralarla dolu devasa bir salonda oturuşunu anımsadı. Küçük, içi boş bir kitapçık ona dürüstçe cevaplaması gereken sorular sormuştu. Dürüst cevaplar verilmediği takdirde kitapçık alev alıyordu. Morrigan'la birlikte sınav salonunu dolduran çocukların neredeyse yarısı, verdikleri cevaplardan dumanlar yükseldiğini görmüş ve derhâl diskalifiye edilmişti.

Wunce bugün farklı görünüyordu ve bunun tek sebebi gece vakti olması değildi. Yol boyunca dizili çıplak, siyah gövdeli ağaçlar, yani soyu tükenmiş alevçiçekliler cinsinin fosilleşmiş

kalıntıları hâlâ yerlerinde duruyordu. Fakat bu gece, o ağaçların dallarına genç, yaşlı, daha yaşlı ve çok daha yaşlı yüzlerce Wunderous Cemiyeti üyesi âdeta semirmiş sessiz kuşlar misali tünemiş, yeni gelenleri izliyordu. Tıpkı geçen Ölüler Bayramı'nda, Kara Geçit'te olduğu gibi kara tören cübbelerine bürünmüşlerdi, yüzlerini sadece ellerindeki mumlardan gelen ışık aydınlatıyordu.

Oluşturdukları görüntü epey ürkütücüydü ama Morrigan her nasılsa hiç korkmamıştı. Ne de olsa artık Cemiyet'in bir parçasıydı. İşin zor kısmı geride kalmıştı.

Ağaçların dallarından bakan bu kara cübbeli yabancıların varlığının Morrigan'ın üzerinde neredeyse rahatlatıcı bir etkisi bile olmuştu. Düşman görünmüyorlardı, sadece... Kımıldamıyorlardı.

919. Ekip'in sezgisel bir kararla eğimli yolda kırmızı tuğladan, devasa Gururkondu Evi'ne doğru harekete geçmesiyle kara cübbeli Cemiyet üyeleri ilahi okur gibi mırıldanmaya başladılar. Morrigan dizeleri hemen tanıdı. Dizeler, özenli bir el yazısıyla minicik yazılmış ve fildişi rengi bir zarfın içinde mühürlenmiş olarak, günler önce, ezberledikten sonra yakması talimatıyla Deukalion Oteli'nde ona teslim edilmişti.

Kız ve erkek kardeşler, ömür boyu birbirine sadık,
Kandan ötedir bu kardeşlik, koşulsuz omuzdaşlık.
Her daim birlikte, birbiri için atan dokuz yürek,
Tehlikeler karşısında bükülmeyen çelikten bir bilek.
Özel ve seçkin erkek ve kız kardeşler,
Sadık ve vefakâr, sonsuza dek beraber.

Bu bir yemindi. Her yeni Cemiyet üyesinin kendi ekibine, sekiz yeni erkek ve kız kardeşine vermesi gereken sözdü. Morrigan,

Cemiyet'e girmenin onu sadece seçkin bir eğitime ve bir fırsatlar dünyasına kavuşturmaktan ibaret olmadığını biliyordu. Aynı zamanda her şeyden daha çok arzuladığına da kavuşacaktı: gerçek bir aileye.

Cemiyet üyeleri, mırıltılı yemini kesmeden 919. Ekip'i uzun yol boyunca takip ettiler. Ağaçlardan aşağı atlayarak çiçeği burnunda üyelerin arkasında toplandılar ve bir nevi şeref kıtası oluşturarak Wunce yemininin dizelerini defalarca tekrarladılar.

919. Ekip ilerledikçe karşılama merasimi büyüdü ve canlandı. Sağ taraflarındaki bir ağaçtan atlayan bir grup müzisyen coşkulu bir melodi çalmaya başladı. Yolun her iki kenarında duran ikişer genç, altından geçmeleri için buğulu, uhrevi bir kemeri andıran bir gökkuşağı yarattılar. Nihayet Gururkondu Evi'ne ulaştıklarında, merdivenlerin dibinde duran kocaman bir fil, hortumundan çıkardığı seslerle tıpkı bir kasaba çığırtkanı gibi ekibin gelişini ilan etti.

Geniş mermer basamaklarda bekleyen –biri parlak kızıl saçlı– dokuz erkek ve kadın, sevinç ve gurur içinde adaylarının gelişini izliyordu.

Morrigan hamisiyle selamlaşmak için koşarak basamakları çıkarken, Jüpiter'in yüzü âdeta güneş gibi parlıyordu. Jüpiter konuşmak için ağzını açtı ama hiçbir şey demeden tekrar kapadı. Mavi gözleri hafifçe dolmuştu. Bu beklenmedik duygu gösterisi, Morrigan'ı hem şaşırttı hem de derinden etkiledi. Minnettarlığını Jüpiter'in koluna yumruk atarak gösterdi.

"Amma sulu gözsün," diye fısıldadı. Jüpiter gülerek gözlerini sildi.

Jüpiter'in yanında Hawthorne'un hamisi, genç Nancy Dawson duruyordu. Sırıtarak kendi adayına bakarken yanaklarındaki gamzeler ortaya çıktı. "Her şey yolunda mı, başımın belası?"

Sırıtarak, "Her şey yolunda, Nan," diye yanıtladı Hawthorne.

Nan'in diğer yanında duran daha yaşlı bir hami, ayıplayıcı bir edayla kaşlarını çatarak onları susturdu.

Nan dostane bir vurguyla, "Sen önce kendini sustur, Hester," dedi ve Hawthorne'la Morrigan'a dönerek yüzüne komik bir ifade takındı.

Morrigan, hamilerin arasında, arkalarda, bir daha hiç görmemekten mutlu olacağı birini fark etti: Baz Charlton. Baz geçen sene bir yandan kendi adayları lehine hile yapmakla meşgulken bir yandan da kendini Morrigan'ın imtihanlarda başarısız olması ve Nevermoor'dan gönderilmesine adamıştı.

Baz'ın adayı, hipnozcu Cadence Blackburn kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Keskin bir baş hareketiyle örgülü, uzun, siyah saçlarını omzunun üstünden savurdu. İçinde bulundukları durumun tuhaflığına rağmen son derece rahat görünüyordu; hatta neredeyse *sıkıldığı* bile söylenebilirdi. Bu tavırları Morrigan'ı hem etkiliyor hem de sinirlendiriyordu.

Jüpiter, Morrigan'ın kulağına eğilip, "Etrafına bak, Mog. Tüm uğraşın bunun içindi. Keyfini çıkar," diye fısıldadı.

Wunce kalabalığı arkalarına iyice toplanmıştı artık. Wunce yeminini mırıldanmayı kesmiş, kendi aralarında neşeyle sohbet ediyor, Cemiyet'in en yeni üyelerine gülücükler dağıtıp kutlamanın tadını çıkarıyorlardı.

Ansızın müthiş bir çığlık havayı yırttı ve herkes başını kaldırıp baktı. İki ejderha, binicileriyle birlikte Gururkondu Evi'nin üstünde uçarak gökyüzüne alev ve dumanlarla dokuz isim yazıyordu:

ARCHAN
ANAH
CADENCE
FRANCIS

HAWTHORNE
LAMBETH
MAHİR
MORRIGAN
THADDEA

Morrigan tam bir yıl önce bugün, sözde lanetini atlatmayı başarıp gizli Nevermoor şehrine kaçtığından beri bazı acayip şeyler yaşamıştı. Adının ejderha ateşiyle gökyüzüne yazıldığını görmek, yaşadığı bir sürü ilkin en sonuncusu olsa da kabul etmeliydi ki şimdilik en iyilerinden biriydi. 919. Ekip'in diğer üyelerinin de sevinçle iç çektiğini görünce hayretinde yalnız olmadığını anladı. Sadece, yürümeye başladığından beri ejderha binen Hawthorne pek etkilenmişe benzemiyordu.

Son isim de gökyüzünde duman filizlerine dönüştüğünde, biniciler ejderhalarını Gururkondu Evi'nden uzağa sürdüler ve hamiler, yeni öğrencileri içeri yönlendirdi. Arkalarında toplanan Wunce üyeleri büyük bir alkış ve tezahürat koparıp onları gerçek şöhretlermişçesine el sallayarak uğurladılar. Morrigan, kalabalığa heyecanla el sallayarak karşılık veren Hawthorne'a gülmeden edemedi. Hawthorne kendini o kadar kaptırmıştı ki devasa giriş kapıları savrularak kapanmadan hemen önce Nan onu içeri çekmek zorunda kaldı. Kapıların kapanmasıyla dışarıdan gelen gürültü bir anda kesildi.

Gururkondu Evi'nin bir anda sessizliğe gömülen ışıl ışıl aydınlatılmış koca antresinde, arka taraftan cılız bir ses yükseldi.

"919. Ekip, bundan sonraki ömrünüzün ilk gününe hoş geldiniz."

Sesin geldiği yerde Wunce Yüksek İhtiyarlar Meclisi'nin saygıdeğer üç üyesi duruyordu: Narin görünümlü İhtiyar Gregoria Quinn (Morrigan kadının narin görünümünün ne denli

aldatıcı olduğuna bizzat tanık olmuştu); vücudu dövmelerle kaplı, gri sakallı, vakur İhtiyar Helix Wong ve esasen kocaman, konuşan bir boğa olan İhtiyar Alioth Saga.

Yemin töreni, Gururkondu Evi'nin dışındaki karşılama törenine kıyasla daha kısa ve sıkıcıydı. İhtiyarlar birkaç kelimelik bir hoş geldiniz konuşması yaptılar. Her bir hami, kara bir cübbe alıp adayının omuzlarına geçirdi ve yakasına küçük, altın bir W iğnesi iliştirdi.

919. Ekip'teki öğrenciler ezberledikleri yemin metnini okuyarak ömür boyu birbirlerine sadık kalacaklarına ant içtiler. Sesleri gür ve berrak çıktı. Kimse dizeleri birbirine karıştırmadı. Morrigan, bunun törenin en önemli kısmı olduğunun farkındaydı.

Böylece tören sona erdi. Bu kadardı.

Neredeyse.

Törenin sonunda, "Hamiler," diye seslendi İhtiyar Quinn. "Birkaç dakikanızı daha rica ediyorum. Tartışmamız gereken önemli bir mesele var. Öğrenciler, hamilerinizi Gururkondu Evi'nin dışında, merdivenlerde bekleyin lütfen."

Morrigan bunun töreninin normal akışına dâhil olup olmadığını merak etti. Hamilerin birbirine attığı birkaç şaşkın bakışa bakılırsa değildi. Morrigan ekip arkadaşlarının peşinden dışarı çıkarken Jüpiter'le göz göze gelmeye çalıştı ama Jüpiter ona bakmadı. İfadesi kaskatıydı.

Gururkondu Evi'nin dışında hava soğuk, etraf bomboş ve sessizdi. Âdeta in cin top oynuyordu. Henüz birkaç dakika önce yaşanan curcunalı karşılamanın, topluca gördükleri bir halüsinasyondan ibaret olmadığına delalet eden en ufak bir iz yoktu.

Aralarındaki sessizlik uzadıkça uzadı. Morrigan'la Hawthorne dışında, çocuklardan hiçbiri aslında birbirini tanımıyor-

du. Utangaç bakış alışverişleri yapıldı, Anah Kahlo'dan mahcup kıkırtılar yükseldi. Anah, Morrigan'ın daha dünmüşçesine hatırladığı üzere, Gösteri İmtihanı'nda hamisinin karnını yararak apandisitini çıkaran ve yeniden diken... Ve tüm bunları gözleri bağlıyken yapan altın bukleli, sevimli, şişman kızdı.

İlk konuşan, bekleneceği üzere Hawthorne oldu.

Archan Tate'e merakla bakarak, "Gösteri İmtihanı'nda yaptığın şey," diye söze girdi, "seyircilerin arasında gezinmiştin ve hepimiz senin o sırada sadece keman çaldığını zannederken herkesten bir şeyler yürütmüştün."

"Şey... Evet?" Archan tatlı mı tatlı, neredeyse melek yüzlü, öylesi bir yankesici olduğuna inanılmayacak denli masum görünüşlü bir oğlandı. Tereddütle Hawthorne'a baktı. "O konuda kusura bakma. Senden de bir şey çalmış mıydım? Sonradan geri aldın mı? Tüm çaldıklarımı sahiplerine ulaştırmaya çalıştım. Şey, tamamen hamimin fikriydi aslında..."

Hawthorne gözlerini hayran hayran açarak, "Harika bir fikirmiş," diye araya girdi. "*Tek kelimeyle harika*. Aklımız başımızdan gitmişti, değil mi, Morrigan?"

Morrigan, Hawthorne'un Gösteri İmtihanı'nda, ejderha binerken kullandığı eldivenlerin, ruhu duymadan Archan tarafından cebinden araklandığını fark ettiğinde nasıl mest olduğunu hatırlayarak sırıttı. Archan'ın mahareti Morrigan'ı da hayrete düşürmüş ama Hawthorne'u âdeta *kendinden geçirmişti*.

"Evet, harikaydı," diye onayladı Morrigan. "Bunu yapmayı nereden öğrendin?"

Archan kulaklarının ucuna kadar kızardı. Morrigan'a bakıp utangaçça gülümsedi. "Ah! Ee, teşekkür ederim. Eee... Bir şekilde kapmışım herhâlde." Alçak gönüllüce omuz silkti.

"Harika," dedi tekrar Hawthorne. "Bir ara bana da biraz öğretirsin belki. Adın Archan'dı, değil mi?"

"Sadece Arch." Hawthorne'un uzattığı elini sıktı. "Yalnızca anneannem bana—"

Tam o sırada Gururkondu Evi'nin kapıları büyük bir gürültüyle savrularak açıldı ve mermer basamaklarda bir hışım biten Charlton sert bir el işaretiyle adayını yanına çağırdı.

"Sen! Neydi adın... Blinkwell. Haydi. Gidiyoruz buradan."

Cadence Blackburn dehşete kapılmış gibiydi. "N-ne? Neden?"

Charlton her zamanki gibi kelimeleri ağzında geveleyerek küçümseyici bir ses tonuyla, "Sana soru sorabilirsin dedim mi?" dedi. "*Gidiyoruz, dedim.*"

Fakat Cadence kıpırdamadı. Diğer hamiler de Baz'ın ardından telaşla binadan dışarı çıktılar; kiminin yüzünde öfke, kimininkinde korku vardı. Hepsi gözlerini dikmiş Morrigan'a bakıyordu.

Morrigan'ın içinde, sanki bedeni bir gölmüş ve içine çok ağır, devasa bir taş atılmışçasına büyük bir korku ve endişe dalgalandı. O an, İhtiyarların hamileri neden içeride tuttuğunu anladı. Neyi –*kimi*– tartıştıklarını adı gibi biliyordu.

Hester, daha önce Nan'ı susturan yaşlı kadın, doğruca Morrigan'ın yanında bitti. Bir şahini andıran solgun suratında haşin bir ifade vardı, beyazlamaya başlamış kumral saçlarını arkadan sımsıkı bağlamıştı. Öfkeli ve şaşkın bakışlarını Morrigan'a dikip bir süre bakakaldı.

Omzunun üstünden Jüpiter'e, "Nereden biliyorsun?" diye bağırdı. "Kim söyledi sana?"

"Kimse söylemedi." Jüpiter diğer hamilerin ardından Gururkondu Evi'nden sallana sallana çıkmış, rahat tavırlarla bir

sütuna yaslanmıştı. Morrigan'ı gösterdi. "Görebiliyorum. Gün gibi ortada."

"Ne demek *görebiliyorum*? Ben hiçbir şey göremiyorum." Hester, Morrigan'ı çenesinden sertçe tuttu, gözlerinin içine bakarak Morrigan'ın yüzünü sağa sola çevirdi.

Jüpiter'in tavrı anında değişti. "Hey!" diye bağırarak hızla öne atıldı ama Morrigan onun müdahalesine ihtiyaç duymadı; hiç düşünmeden bir tokat atıp kadının elini yüzünden uzaklaştırdı. Hester zorlukla yutkunarak ateşe dokunmuş gibi geriledi. Morrigan, acaba fazla mı ileri gittim, dercesine Jüpiter'e baktı fakat Jüpiter, gaddarca memnun bir bakış eşliğinde başıyla onayladığını belirtti.

Anah'ın hamisi, Sumati Mishra adındaki genç kadın bıkkınlıkla iç geçirdi. "North'un maharetini *biliyorsun*, Hester. O bir Şahit. Görür."

"Yalan söylüyor olabilir," dedi Hester.

Jüpiter bu itham karşısında istifini bozmasa da Morrigan onun adına öfkeyle kabardı.

Nan Dawson da aynı derecede içerlemişti. "Saçmalama, Hester," dedi. "Kaptan North yalancı değildir. Eğer Morrigan'ın bir Wundersmith—"

Nan'ın ağzından çıkan son sözcük, âdeta havadaki tüm oksijenin ansızın emilmesine neden olmuştu. *Wundersmith.* Sözcük, sanki bir gonga vurulmuş gibi kırmızı tuğla duvarlarda yankılandı.

"—olduğunu söylüyorsa o bir... Wundersmith demektir," diye sözünü tamamladı Nan.

Wundersmith. Wundersmith. Wundersmith.

Hamiler, âdeta tek vücutlarmışçasına aynı anda irkildiler. Tüm çocuklar yıldırım çarpmışa dönmüş gibi kocaman açtıkları gözlerini aniden Morrigan'a çevirdiler. Cadence'ın gözleri

neredeyse çizgiye dönene dek kısıldı. Morrigan bir kez daha tanıdığı çaresizlik hissiyle baş başaydı; en büyük hayalleri denizde sürüklenirken o, onları kıyıya geri çekmekten aciz, arkalarından bakakalmış gibiydi.

Sözde onun erkek ve kız kardeşleri olacaklardı. Ömür boyu birbirine sadık. Ama ona düşmanlarıymış gibi bakmaları için tek bir sözcük yetmişti.

"B-ben..." Morrigan'ın boğazı düğümlendi. Bir şey söylemek, açıklama yapmak, onlara güvence vermek istiyordu ama işin aslı... Söyleyecek hiçbir şeyi yoktu. Ne olduğunu haftalardır biliyordu. Yaşayan diğer tek Wundersmith, gelmiş geçmiş en kötü insan olan Ezra Squall, bu bilgiyi bomba misali kucağına bırakıvermişti. Her ne kadar Jüpiter sonradan, içini ferahlatmak, ona bunun ne anlama geldiğini anlatmak için elinden geleni yaptıysa da Morrigan'ın Wundersmith olmanın ne demek olduğu hakkında hâlâ en ufak bir fikri yoktu ve bu durum onu korkutuyordu.

Jüpiter "Wundersmith"in kötü bir kelime olmadığını, olumsuz bir anlam taşımadığını ısrarla belirtmişti. Wundersmith unvanının bir zamanlar büyük bir onur olduğunu, Wundersmith'lerin gizemli güçlerini insanları korumak, hatta onların isteklerini yerine getirmek için kullandıklarını anlatmıştı.

Fakat Morrigan, Nevermoor'da Jüpiter'le hemfikir tek bir kişi bile tanımıyordu. Ve korkunç Ezra Squall ile bizzat tanıştıktan sonra, *geçmişte* Wundersmith'lerin iyi olduklarına inanmakta zorlanıyordu.

Squall'ın emrinde kendi ordusu vardı: Hortlaksı, gözleri ateş saçan avcılar, atlar ve tazılardan oluşan Duman ve Gölge Taburu'nu, Morrigan'ı yakalasınlar diye acımasızca küçük kızın peşine takmıştı. Morrigan, Squall'ın bir bilek hareketiyle demiri büktüğünü, fısıldayarak yangın çıkardığını, parmaklarını

şaklatarak ailesinin evini yerle bir edip göz açıp kapayıncaya kadar eski haline döndürdüğünü, mülayim ve sıradan görünüşünün arkasına gizlediği gerçek ve karanlık yüzünü, kapkara çukur gözlerini, kapkara ağzını ve sipsivri dişlerini görmüştü.

En kötüsü, Ezra Squall'ın, Nevermoor'un en büyük düşmanının, ondan çırağı olmasını istemesiydi. Canavarlardan oluşan bir ordu kurmuş ve Nevermoor'u fethetmeye çalışmıştı Squall. Onu durdurmak için karşısına dikilen cesur insanları katletmiş ve o günden beri Bağımsız Eyalet'ten sürülmüştü. Jüpiter'in telkinleri, Wundersmith'in Morrigan'da kendinden bir parça görmüş olduğu gerçeğini silemezdi.

Morrigan, kendi korkularıyla baş etmekte zorlanırken ekip arkadaşlarının korkularını yatıştırmak için ne söyleyebilirdi?

Bir kez daha, bir tek Hawthorne istifini bozmamıştı. Morrigan'ın bir Wundersmith olduğunu biliyordu zaten. Morrigan ona açıkladığında tek endişesi, Morrigan'ın da Ezra Squall gibi Bağımsız Eyalet'ten sürülüp sürülmeyeceği olmuştu. Hawthorne bir *an* için bile en yakın arkadaşının tehlikeli olduğuna inanmamıştı. Morrigan, Hawthorne'un bu konudaki inancının kırıntısına bile sahip olmaya razıydı. Endişeden boğulmak üzere olmasına rağmen, bu tuhaf, soğukkanlı oğlan, onunla arkadaş olmayı seçtiği için –daha önce de olduğu gibi– yüreği azıcık ferahladı.

Kurşun gibi ağırlaşan sessizliği bozan Nan oldu. "Eğer Jüpiter onun tehlikeli olmadığını söylüyorsa tehlikeli değil demektir." Morrigan'a yüreklendirici, ufak bir tebessüm yolladı. Morrigan karşılık verecek gücü kendinde bulamadı ama tebessüm onu azıcık da olsa cesaretlendirmişti.

İhtiyar Wong ve İhtiyar Saga ile birlikte Gururkondu Evi'nden çıkan İhtiyar Quinn, müdahale etmeden, sessizce olan biteni izlemeye koyulmuşlardı.

Kalın camlı gözlük takmış, saçlarına mavi kurdeleler bağlamış çok genç bir hami, titreyen ellerini yanı başındaki Mahir İbrahim'in omuzlarına koyarak, oğlanı kendine doğru çekti –açıkçası ne onu ne de başka birini koruyabilecekmiş gibi duruyordu– ve boğazını temizledi. "Affedersiniz, İhtiyar Quinn ama bu küçük kız nasıl Wundersmith olabilir? Hiç Wundersmith kalmadı. Daha doğrusu, sadece bir tane var: sürgündeki Ezra Squall. Herkes bunu bilir."

"Yanılıyorsunuz, Miss Mulryan," dedi İhtiyar Quinn. "Bir tane *vardı*. Görünüşe bakılırsa artık iki tane var."

"Bunun *ne anlama gelebileceği* kimseyi endişelendirmiyor mu?" diye sordu Hester. "North, Wundersmith'lerin nelere muktedir olduklarını biliyoruz. Ezra Squall bize gösterdi."

Jüpiter dudaklarını büzüp burun kemerini sıktı. Morrigan onun sabrını korumaya çalıştığını görebiliyordu. "Squall yaptığı şeyleri Wundersmith *olduğu için* yapmadı, Hester. O *hem* bir Wundersmith *hem* de bir psikopattı. Talihsiz bir bileşim ama... Durum bu işte."

Baz Charlton, İhtiyarlara hitaben, "Peki, Jüpiter bunu nereden biliyor, ha?" dedi. "Wundersmith'lerin yaptığı şeyi hepimiz biliyoruz: Wunder'a hükmederler. Şu kara gözlü küçük canavara bir bakın. İçindeki kötülüğü herkes kolayca görebilir. Onu, bize hükmetmek için Wunder'ı kullanmaktan alıkoyacak ne var?" Saklamaya gerek duymadığı bir kinle baktı Morrigan'a. Morrigan dişlerini sıktı; tamamen karşılıklı bir kindi bu.

"Ya da daha kötüsü," diye ekledi Hester, "bizi yok etmek için kullanmaktan?"

Jüpiter kızıl yelesini karıştırarak, çileden çıkmışçasına, "Tanrı aşkına!" dedi. "O sadece bir *çocuk*!"

Hester dudak büktü. "Şimdilik."

Miss Mulryan çekingen ve ürkek bir sesle, "Peki, Cemiyet'te olması şart mı?" diye sordu. Suratı süt beyazından üç ton daha beyazlaşmıştı. Morrigan'ın, bir Wundersmith'ten beklenebilecek türden alçakça bir davranışla, adayını kapıp kaçıracağından endişe ediyormuşçasına, ufak tefek, ince parmaklarını Mahir'in omuzlarına iyice geçirdi. Oğlanın yüzünde, hamisinin aksine sert ve soğuk bir ifade vardı. Kaşları derince çatılmış, âdeta birleşmişti. Boyu hamisiyle neredeyse aynı uzunluktaydı. Bu görüntü Morrigan'da fare kurdu koruyormuş izlenimi uyandırdı. "Onu aralarına so-sokarak... Neden diğer çocuklar riske atılıyor?"

Morrigan yüzünün hızla ısındığını hissetti. Ondan sanki bir hastalıkmış gibi bahsediyorlardı.

Tüm bunlar fazlasıyla tanıdık gelmeye başlamıştı.

Morrigan hayatının ilk on bir senesi boyunca lanetli ve ailesinde, doğup büyüdüğü kentte, hatta tüm Kışdenizi Cumhuriyeti'nde yaşanan her kötü olayın kendi suçu olduğuna inanmıştı. Geçen yılın sonundaysa bunların doğru olmadığını öğrenmişti. Ama lanetli olduğunu düşünmenin nasıl bir his olduğunu unutmamıştı ve tekrar aynı şeyleri yaşamaya hiç niyeti yoktu. Kendini çiçeklerle kaplı giriş kapısının dışına atmak için müthiş bir arzu duyduğu sırada Jüpiter'in sıcacık, sakinleştirici elini omzunda hissetti.

İhtiyar Saga toynaklarını sertçe yere vurarak lafı dolandırmadan, "Dışarıda elini kolunu sallaya sallaya dolaşmasını yeğlerdiniz demek, öyle mi?" diye sordu. "Kendi başına? Kim bilir neler yaparak?"

"Evet," diye üsteledi Hester. "Ayrıca, burada bulunan her hami ve adayın da benimle aynı fikirde olduğuna eminim."

"Öyleyse, gitmekte serbestler," dedi İhtiyar Quinn. Sesi sakin ve ölçülüydü. Hester ve diğer hamiler şaşkına dönmüşlerdi.

İhtiyar Quinn başını eğdi. "Eğer istedikleri buysa. Neticede, olağanüstü bir durum yaşıyoruz. Durumun vahametinin farkındayım ve endişelerinizi anlıyorum. Ama İhtiyarlar olarak konuyu uzun uzun tartıştık ve Miss Crow'un 919. Ekip'te kalmasına karar verdik. Son sözümüz budur."

Baz Charlton başını sallayarak sessizce mırıldandı. "İnanılır gibi değil."

"İnansan iyi olur," diye parladı İhtiyar Quinn. Baz, cübbesinin içinde âdeta ufalıverdi.

Hester, İhtiyar Quinn'in blöf yaptığını düşünüyor gibiydi. Yüzünü buruşturarak, "Kusura bakmayın ama" dedi, "Cemiyet'in sırf tehlikeli bir varlığı kazanmak için maharet sahibi sekiz yeni üyesini gözden çıkarmaya hazır olduğuna pek inanasım gelmiyor. Bu sekiz parlak çocuğun burayı nasıl terk ettiğini gördükten sonra fikrinizi değiştireceğinize eminim. Haydi, Francis, gidiyoruz." Hester ağaçlı yola doğru merdivenlerden inmeye başladı.

Francis sesinde yakarıyla, "Hester Hala. Lütfen," dedi, "kalmak istiyorum. Babam benim—"

Hester hışımla arkasına dönüp gözlerini İhtiyarlara dikerek, "Kardeşim hayatını riske atmanı *asla* istemez!' dedi. "Bir... Bir *Wundersmith*'in yanına bile yaklaşmanı istemeyecektir."

İhtiyar Quinn boğazını temizledi. "Hamiler, adaylarınız adına sizin alabileceğiniz bir karar değil bu. Çocuklar, aranızda 919. Ekip'ten –Wunderous Cemiyeti'nden– ayrılmak isteyen varsa öne çıkıp iğnesini teslim edebilir. Bundan ötürü kınanmayacak, hiçbir güçlükle karşılaşmayacaksınız. Aramızdan ayrılanları en iyi dileklerle uğurlayacağız."

İhtiyar Quinn elini uzatıp avucunu açtı. Yeni günü karşılayan kuşların uzaklardan gelen şakımaları dışında çıt çıkmıyordu. Hamilerle adaylarının donmuş nefeslerinden (Morrigan

hariç, o neredeyse nefes bile almıyordu) yükselen buharların beyaza boyadığı hava bile kaskatı kesilmişti âdeta.

Anah titreyen parmaklarını iğnesine doğru götürerek dudağını ısırdı. Francis bir kabahat işlemiş gibi halasına baktı. Öte yandan Cadence, Baz'a doğru bir bakış bile fırlatmadı. Gözünü bile kırpmadı.

Hiç kimse iğnesini teslim etmedi. Düşüncesi bile katıksız budalalık olurdu kuşkusuz. Geçen yıl boyunca imtihanlarda geçtikleri onca cendereden sonra aralarından herhangi birinin o küçük, altın W iğnesinden ve o iğnenin vadettiği her şeyden vazgeçebileceğini tahayyül etmek... İmkânsızdı.

"Pekâlâ, o zaman," dedi İhtiyar Quinn ve elini indirdi, "madem eminsiniz. Öğrenciler, şimdi beni çok iyi dinleyin... Hamiler, *siz de*." Son derece içerlemiş görünen Hester ile Baz'a delici bir bakış fırlattı. "Miss Crow'un olağandışı" –İhtiyar Quinn duraksadı, konuşmasına "mahareti" diye devam etmekten son anda kendini alıkoydu– "*durumu*, Yüksek İhtiyarlar Meclisi bunun Cemiyet'in geri kalanıyla paylaşılmasında artık sakınca kalmadığına hükmedene kadar son derece gizli tutulacak. Takdir edersiniz ki bunun Wunce dışında duyulması riskini alamayız. Gerçeğin ortaya çıkması toplu paniğe yol açacaktır. Buysa şu anlama geliyor: Aramızda bir Wundersmith olduğu gerçeğini Mektep Müdireleri ve 919. Ekip'in kondüktörü gibi çok kısıtlı sayıda, birkaç gerekli istisna dışında şu anda burada bulunan kişilerden başka hiç kimse öğrenmemeli. Öğretim kadromuza Miss Crow'un mahareti hakkında soru sormamaları ve onu tartışma konusu yapmamaları talimatı verilecek. Müdireler de bu işe burnunu sokan öğrencilerle uygun gördükleri şekilde ilgilenecekler."

İhtiyar Quinn, muzaffer geceleri dehşet verici bir haberle kararan, âdeta büzülüp küçülmüş dokuz çocuğa döndü.

Sesi çelik kadar sertti. "Siz artık bir ekipsiniz. Hepiniz hem birbirinizden hem birbirinize karşı sorumlusunuz. Bu yüzden, eğer herhangi birinizin –*aranızdan tek bir kişinin bile*– güvenimizi boşa çıkardığı ortaya çıkarsa..." İhtiyar Quinn yüzünde ciddi bir ifadeyle duraksadı. Sırayla çocukların her birine tek tek baktı ve bakışları son olarak Morrigan'la buluştu. "... İşte o zaman, dokuzunuz birden Wunce'den ihraç edilirsiniz. Ömür boyu."

KAKTÜS TEAM

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Dövme Olmayan Dövme ve Kapı Olmayan Kapı

Morrigan ertesi gün uyandığında, gece yarısı Wunce'ye yaptığı ziyaretin tuhaf, harika ve korkunç bir rüya olduğuna az daha inanacaktı; altın dövme olmasaydı.

"Bu bir *dövme* değil," diye üsteledi Jüpiter. O, bardaklara meyve suyu doldururken Morrigan da (ateşe yakın tuttuğu kısımları biraz yanmış olsa da hâlâ yenebilecek kıvamda) bir tabak kızarmış hamur tatlısının üzerine bal döküp tarçın serpiştirmekle meşguldü. Geçirdikleri olaylı gecenin ardından ikisi de yemek salonunda sunulan kahvaltıya geç kalmış, bu yüzden Jüpiter kahvaltının çalışma odasına getirilmesini istemişti. Morrigan'la karşılıklı oturdukları masaya sıradan kahvaltılıklardan (füme alabalık ve omlet), daha sıra dışı tercihlere (domates çorbası ve enginar kalbi; Jüpiter'in canı çekmişti) uzanan zengin bir sofra kurulmuştu. "Sana dövme yapmalarına izin vereceğimi mi düşünüyorsun gerçekten?"

Morrigan soruya yanıt vermek zorunda kalmamak için hamur tatlısından kocaman bir ısırık aldı. Doğrusu, Jüpiter'in neye izin verip vermeyeceğini *pek* kestiremiyordu.

Jüpiter, Morrigan'ın suskunluğundaki iğnelemeye kayıtsız kalmadı. Bozulmuştu. "Saçmalama, Mog! Dövme *acıtır*. Canın acıyor mu?"

Morrigan yutkunarak başını iki yana salladı. Parmak izindeki yeni eklentiyi incelemek için sağ işaret parmağına bulaşan balı yalayıp, "Hayır," dedi. Söz konusu eklenti, Wunce iğnesine tıpatıp benzeyen ama çok daha küçük, altın sarısı bir W harfiydi. Morrigan'ın cildinde hafif bir kabartı oluşturmuştu ve ışık altında belli belirsiz parıldıyordu. "Hiç acımıyor. Sadece... Şey gibi geliyor... Oradaymış gibi."

O sabah uyandığında esrarengiz bir şekilde teninde beliren bu damgayı başka nasıl tarif edebileceğini bilmiyordu. Yanma, batma, gıdıklanma, kaşınma ya da tam olarak adını koyabileceği herhangi başka bir his uyandırmıyordu. Dış bir kuvvet tarafından meydana getirilmiş bir iz, bir çizik ya da yara değildi. Cildinin içinden baskı yaparak dışarı doğru kabarmış gibiydi daha çok. Morrigan henüz tam uyanmamış, kendi gözleriyle görmemişken dahi onun orada olduğunu düpedüz biliyordu. "Tuhaf, değil mi?"

Jüpiter yüzünde hafif şaşkın bir ifadeyle kendi işaret parmağını inceledi. Çok, çok, çok uzun yıllar önce, kendi damgasının da tıpkı onunki gibi kendi yemin töreninin ertesi sabahı parmağında belirdiğini anlattı Morrigan'a. Parmağındaki damgayı çok uzun süredir düşünmemiş gibiydi. "Hım. Öyle galiba. Kullanışlı ama."

"Ne konuda?"

"Bir sürü konuda." Jüpiter omzunu silkip dikkatini kahvaltı sofrasına çevirerek itinayla bir sonraki lokmasını seçti.

"Mesela?"

"Farklı kapılar açar. Diğer Cemiyet üyelerinin seni tanımasını sağlar."

"Onun için W iğnelerimiz var ya."

"Hayır." Jüpiter nihayet yarısı yanık bir kızarmış ekmekte karar kılıp reçele uzandı. "İkisi farklı şeyler."

Morrigan gözlerini kıstı. "Nasıl?"

Jüpiter yine o kendine has sinir bozucu şeyi yapıyor; bilgiyi, işkence edercesine, damla damla veriyordu. Böyle yapmasının sebebi, Morrigan'a sahiden anlatmak istememesi ya da konuştukları konunun zihnini meşgul eden onlarca düşünce arasında muhtemelen en az önemi taşımasıydı. Söz konusu Jüpiter olunca ikisini birbirinden ayırmak hiç kolay değildi.

"İğneler Wun olmayanlar için."

"Wun olmayanlar mı?"

"Hı-hı." Jüpiter bir ağız dolusu kızarmış ekmeği çiğneyip yuttuktan sonra gömleğine dökülen kırıntıları eliyle temizledi. "Diğer insanlar işte. Cemiyet üyesi olmayanlar. İğne Wunce dışındaki insanların bizi tanıması için. Damga farklı." Parmağını kaldırıp oynattı ve şömineden gelen ışığı yansıtan W damgası belli belirsiz parıldadı. "Damga bizler için."

Morrigan aniden bir şey fark edip sinirlendi. "Neden bunu bana daha önce göstermedin?"

"Bir anlamı olmazdı, Mog. Kendi damgana sahip olana kadar başkalarınınkini göremezsin. Dediğim gibi, damga bizler için. Birbirimizi böyle tanırız. Bir nevi... Aile arması. Göreceksin, artık her yerde fark etmeye başlayacaksın onları."

Bir aile arması. Bu sözcükler Morrigan'ın yüreğini okşadı. Altın W iğnesine diğer tüm eşyalarından daha çok değer veriyordu (şemsiyesi dışında belki) ama o kadardı işte, sadece... Bir eşya. Kolayca kırılabilecek veya kaybolabilecek bir nesne.

Damganın hissettirdiği ise farklıydı; damga onun bir parçasıydı. Ve onun önemli bir şeyin, kendinden daha büyük bir şeyin, "bir ailenin" parçası olduğunun kanıtıydı.

Kız ve erkek kardeşler, ömür boyu birbirine sadık.

Peki, gerçekten bu muydu sahip olduğu? O sözcük –*Wundersmith*– telaffuz edilene kadar öyle düşünüyordu ama sonrasında hayal paramparça olmuştu.

"Hey." Jüpiter, Morrigan'ın dikkatini çekmek için tereyağı kâsesine bıçakla vurdu. Morrigan başını kaldırıp baktı. Jüpiter zihninden geçenleri okumuşçasına, "Cemiyet'te olmayı en az onlar kadar hak ediyorsun, Mog," dedi. Öne doğru eğilip fısıldayarak devam etti. "Hatta daha fazla. Gösteri İmtihanı'nı birinci sırada tamamlayan kimdi, unutma." Bir an duraksadıktan sonra ekledi. "Sendin. Unuttuysan hatırlatayım."

Morrigan unutmamıştı. Ama imtihanda kimin kaçıncı olduğu fark eder miydi artık? Eğer ekibi ona güvenmiyor, ondan *korkuyorsa* geçen sene yaşananların ne önemi vardı?

"Biraz zaman tanı." Jüpiter yine aklından geçenleri kelimesi kelimesine okumuş gibiydi. Bir Şahit olmanın getirdiği haksız avantajdı bu. Dünyayı Morrigan'ın asla kavrayamayacağı yollardan görüyordu. Morrigan'ın kendine sakladığı duyguları ve gizli gerçekleri, yüzündeki somurtuş kadar net ve açıktı Jüpiter için. Bu bir bakıma hem rahatlatıcı hem de *çok ama çok* sinir bozucuydu. "Tutumları değişecektir. Seni biraz daha tanımaları lazım sadece. İşte o zaman, benim tanıdığım dünyalar tatlısı Morrigan Crow'u onlar da görecek."

Morrigan, dünyalar tatlısı Morrigan Crow'un kim olduğunu ve kendisiyle yer değiştirmek isteyip istemeyeceğini sormaya hazırlanırken kapı çaldı. Dinç ihtiyar Kedgeree Burns kar beyazı kafasını kapıdan uzattı. "Mesajınıza yanıt geldi, efendim. Semavi var—"

"Teşekkür ederim, Kedge," diyerek lafı kesti Jüpiter. Yerinden fırlayıp pusulayı odabaşının elinden aldı. Odabaşı, Morrigan'a göz kırptı, topuklarını zarifçe birbirine vurdu ve odadan çıkarak kapıyı arkasından kapattı.

Pusula gümüş balmumuyla mühürlenmişti. Jüpiter odayı boydan boya geçip şömineye yaslandı, ateşin ışığından faydalanmak için eğilip pusulayı okumaya başladı. Bir süre sessizlik oldu, Morrigan gözlerini ateşe dikti.

Jüpiter haklı, diye düşündü. Wunderous Cemiyeti'nin gerçek bir üyesiydi artık. Ekibindeki diğer çocuklar gibi, imtihanlarda canını dişine takmıştı.

Son imtihanda değil, onda sen hiçbir şey yapmadın, dedi kafasının içinde cılız bir ses. Doğruydu: Her adayın özel "maharetini" sergilemesi gerektiği dördüncü ve nihai sınav olan Gösteri İmtihanı'nda, Jüpiter yıl boyunca biliyor olmasına rağmen hem onlardan hem Morrigan'dan sakladığı gerçeği, yani Morrigan'ın bir Wundersmith olduğunu, kendine mahsus görme yeteneği sayesinde İhtiyarlarla tek tek paylaşmıştı. Wunder dedikleri ve Morrigan'ın idrak edemediği yollardan dünyaya güç sağlayan gizemli ve sihirli enerji kaynağının, alevin başında toplanan pervaneler gibi, durmaksızın Morrigan'ın etrafında toplandığını ve Wunder'ın sabırla Morrigan'ın içindeki (hâlâ inatla ortaya çıkmayan) gücü keşfetmesini beklediğini İhtiyarlara anlatırken Morrigan, Trolezyum'un ortasında şaşkın şaşkın dikilmekten başka bir şey yapmamıştı.

Gösteri İmtihanı'nda maharetlerini sergilerken, Trolezyum'un ortasında şaşkın şaşkın dikilmekten *çok daha fazlasını* yapmış olan ve İhtiyarları kendilerine dillerini yutmuş gibi, dehşet ve huşu içinde bakakalmak zorunda bırakan birçok diğer aday ile hamilerinin öfke ve isyan dolu tepkilerine rağmen

İhtiyarlar anında Morrigan'ın Wunderous Cemiyeti'ne alınmasına hükmetmişti.

Morrigan boğazını temizleyip sırtını dikleştirdi. "Pekâlâ." Hiç değilse sesi kendinden emin çıkmıştı. "Ne zaman gideceğim?"

"Hı?"

"Wunce'ye, diyorum. Ne zaman gideceğim? Derslerim ne zaman başlayacak?"

Jüpiter, elindeki pusulaya çatık kaşlarla bakmaya devam ederek, "Ha," dedi. "Bilmem. Yakındadır, herhâlde."

Morrigan'ın şevki kaçtı. Jüpiter bunu gerçekten bilmiyor muydu? Wunderous Cemiyeti'nin alışageldik gizemlerinden biri miydi, yoksa tipik Jüpiter North muğlaklığı mı, diye merak etti. Endişelenmeye başlamıştı.

"Pazartesi?" diye sordu Morrigan.

"Mmm, evet. Olabilir."

Morrigan, sesindeki tahammülsüzlüğü saklamaya çalışarak, "Öğrenmen... Mümkün mü?" diye sordu.

"Hı?"

Morrigan iç geçirdi. "Dedim ki öğrenmen—"

Jüpiter aniden, "Gitmem gerek, Mog," dedi. Ateşe arkasını dönüp pusulayı pantolonunun cebine sıkıştırdı ve koltuğun arkasında asılı duran paltosunu aldı. "Kusura bakma. Önemli bir işim çıktı. Kahvaltını bitir. Dönünce görüşürüz."

Jüpiter'in arkasından kapı savrularak kapandı. Morrigan elindeki kızarmış ekmeği kapıya fırlattı.

Geceden sabaha birdenbire beliren tek şey damga değildi.

"Kolu bile yok." Martha, ikindi vakti Morrigan'la birlikte yatağın ucuna oturmuş, karşı duvarda beliren yepyeni, parlak

siyah, süslemeli ahşap kapıyı inceliyordu. "Gerçek bir kapı olamaz, değil mi?"

"Olamaz herhâlde," dedi Morrigan.

Morrigan'ın odasının biçim değiştirmesi, genişleyip daralması, gece birdenbire yeni özellikler sunup ertesi gün onları geri alması olağandışı değildi. Bir odaya göre fazla değişken ve öngörülemezdi. Ama daha önce ikinci bir kapı oluşturmamıştı hiç.

Morrigan odasında ikinci bir kapı olmasını dert etmeyebilirdi ama iki şeyden hoşlanmamıştı: Birincisi, kapı şöminenin hemen yanında belirmiş ve odanın simetrisini bozmuştu (ufak bir ayrıntıydı belki ama Morrigan bunu şaşırtıcı biçimde rahatsız edici bulmuştu). İkincisi, kapı açılmıyordu, tamamen işlevsizdi. Morrigan odasında hiçbir işe yaramayan, salt dekoratif bir kapıya sahip olmayı istemeyecek *ölçüde* pratik biriydi. Ama... Odasının, Morrigan'ın hoşuna gitmeyecek bir şeye dönüşmesi pek olacak şey değildi.

Morrigan kaşlarını çattı. Odası bir nedenden kızgın mıydı ona acaba? Yoksa hasta mı olmuştu? Belki de soğuk algınlığının mimari karşılığını geçiriyordu. Bu kapı belki de odanın şiddetli ve sümüklü hapşırma biçimiydi.

Martha omuz silkerek, "Yine de," dedi, "bu odanın şimdiye kadar yaptığı en garip şey sayılmaz, değil mi?" Köşedeki ahtapot biçimli koltuğa bir bakış fırlattı. Koltuk karşılık olarak ahtapot kollarını tekinsizce hareket ettirdi. Hizmetçi ürperdi. "O şeyden kurtulsan keşke. Tozunu almak tam bir kâbus."

Morrigan yatmaya gittiğinde Jüpiter henüz dönmemişti. Pazar sabahı Kâşifler Birliği'nden otel personeline "diyarlararası bir göreve katılan Jüpiter'in elinde olmayan nedenlerden ötürü

dönüşünün gecikeceğini" bildiren bir pusula geldi. Gelen mesaj, her zaman olduğu gibi, yeterli bilgi ve ayrıntıyı içermekten uzaktı ama Morrigan bu durumun kayıp melekle ilgili olduğundan neredeyse emindi. Hayal kırıklığına uğramış ama şaşırmamıştı. Büyük hayranlık duyulan, meşhur bir hamiye sahip olmanın olumsuz bir yanı vardı: Onu, Kâşifler Birliği, Wunderous Cemiyeti, Nevermoor Otelciler Federasyonu, Nevermoor Ulaşım İdaresi ve zamanı ile ilgisine ihtiyaç duyan diğer tüm kişi ve kurumlarla paylaşmak zorundaydı.

Jüpiter, Birlik'ten gönderilen pusulaya ilaveten, Morrigan'a özel bir pusula daha göndermeyi ihmal etmemişti en azından.

Mog,

Okuldaki ilk gününe yetişemeyeceğim. Ne olur kusura bakma.

Önemli bir şeyi söylemeyi unuttum: HİÇBİR KOŞULDA kendi başına Wunce sınırları dışında bir yerlere gitmek yok. Ciddiyim. Bu konuda sana güveniyorum. Bol şanslar! Her şey çok güzel olacak.

Unutma, ait olduğun yerdesin.

–JN

Derslerinin nerede ve ne zaman başlayacağını öğrenemeyen Morrigan öğleden sonra iyice sabırsızlanmaya ve sinirlenmeye başlamıştı. Okuldaki ilk gününü kaçırmak ve ekibine ondan nefret etmeleri için yeni bir sebep daha vermek istemiyordu. Kedgeree'den Hawthorne'un evine bir mesaj göndermesini bile istedi. Hawthorne mesajı, arkasına kısaca "Bilmem" yazıp geri gönderdi. Morrigan, Hawthorne'un yanıtını görünce gözlerini devirerek, Nan'e sormak aklına geldi mi hiç acaba, diye geçirdi içinden. Aklına gelmediği kanısındaydı nedense.

Dolayısıyla Morrigan yardım edebileceğini düşündüğü tek kişiye başvurdu.

"Tatlım –*La, La, La, LA!*– sinirlerini boş yere harap ediyorsun." Madam Chanda Kali o gece Müzik Odası'nda vereceği küçük, samimi konsere hazırlanıyor, bir yandan ses açma egzersizleri yaparken, diğer yandan en uygun kostümü seçmekle uğraşıyordu. Balo salonu büyüklüğündeki devasa gardırobunun zemini deneyip vazgeçtiği ve hunharca oraya buraya fırlatılmış ipek, saten ve payetli elbiselerle doluydu; sopranonun aynı anda birden fazla işle meşgul oluşuna kurban gitmişçesine hüzünlü bir görüntü oluşturuyorlardı. "Yerinde olsam bunları kafama takmam, Miss Morrigan, gerçekten. Wunderous Cemiyeti nasıldır, biliyorsun." İşaret parmağını kaldırıp Morrigan'a doğru hınzırca salladı; parmağındaki W damgası ışıkta parıldadı. Madam Chanda, Deukalion Oteli'nin, Jüpiter dışında, Cemiyet üyesi olan tek sakiniydi. Bir Şahit olarak Jüpiter'le aynı yeteneği paylaşmasına rağmen Jack bile Wunce'ye girmeyi hiç denememişti. Gümüşdamga Üstün Zekâlı Genç Erkekler Okulu adında, her gün melon bir şapka ve papyon taktığı, okul orkestrasında çello çaldığı son derece sosyetik bir yatılı okula gidiyor, hafta sonlarında bile nadiren eve dönüyordu.

Morrigan saklayamadığı bir yılgınlıkla, "Hayır, bilmiyorum," dedi. Cemiyet'in nasıl olduğunu bilmiyordu. O, Nevermoor'daki diğer herkesin aksine, Bağımsız Eyalet'in dışında büyümüştü. Daha bir sene öncesine kadar her taşın altından çıkan meşhur Wunderous Cemiyeti'ni duymamıştı bile.

Madam Chanda bir sağa bir sola dönüp altın yaldızlı bir aynada kendini inceleyerek, "Şaka yapıyorsun, değil *mi-fa-sol-la-si-do-re-Mİ*?" diye şakıdı. Yüksek tavanda yankılanan

etkileyici sesi Morrigan'ın tüylerini ürpertti. Parkelerin arasındaki boşluktan minik bir fare meftun halde kafasını uzattı. Madam Chanda fareyi kışkışladı. "Cemiyet zorludur. Zorlayıcı ve düşüncesiz. Hiç kimsenin zamanını ya da mahremiyetini dikkate almaz." Başını çevirip imalı bakışlarını Morrigan'a dikti. "Kısacası meleğim; seni istedikleri zaman, anlayacaksın. *Do-do-do-do* doğrudan kaynağa gidecekler," dedi, sesini titretmek için göğsüne pat pat vurarak.

"Size mi yani?"

Madam Chanda Morrigan'a bir an kafası karışmış gibi baktıktan sonra güldü. "Hayır, Miss Morrigan. Sana. Sana ihtiyaç duyulduğunda gelip alacaklar seni. Hiç endişe etme, tatlı kız. Daha ne olduğunu anlamadan kendini dolambaçlı Wunce labirentinin derinliklerinde bulacaksın. O zaman da oradan çıkmak için can atacaksın. İnan bana, oraya yaptığım ziyaretleri *yalnızca* zorunlu etkinlikler ve özel günlerle sınırlandırmaya gayret ediyorum."

"Niçin?"

Madam Chanda, "Ah, malum şeyler," dedi kayıtsızca ve askıdan bir kucak dolusu elbise daha alıp bir şezlongun üzerine gelişigüzel fırlattı. "O kutsal koridorlarda çok sık boy gösterirsem beni saçma sapan işleriyle uğraşmaya ikna edebileceklerini düşüneceklerdir. Bir koltukta kaç karpuz taşıyorum ben, zamanım bana zor yetiyor." Morrigan, Madam Chanda'nın taşıdığı karpuzlardan yedi tanesini gayet iyi biliyordu: pazar geceleri Deukalion Oteli'nin Müzik Odası'nda verdiği geniş katılımlı, meşhur konserler ve geri kalan gecelerini birlikte geçirdiği altı yakışıklı ve alımlı taliplisi. Jüpiter'in taktığı adıyla Cazibeli Bay Cuma, Morrigan'ın doğum günü partisine katılmış ve ona koca bir buket pembe ve mor gül hediye etmişti

(Bunu opera şarkıcısını etkilemek için yapmıştı kuşkusuz ama yine de bu jest Morrigan'ın hoşuna gitmişti). "Bir de Murgatroyd ile karşılaşma ihtimaline katlanamıyorum."

"Murgatroyd da kim?" diye sordu Morrigan.

"Mektep Müdireleri Dearborn ve Murgatroyd'un Murgatroyd'u." Madam Chanda ürperdi. "Tatsız bir elmanın iki nahoş yarısı. Aslına bakarsan biraz haksızlık ediyorum galiba... Zavallı Dearborn çok kötü sayılmaz. Asıl sakınman gereken Murgatroyd, mümkünse." Madam Chanda, Morrigan'ın aynadaki aksine şefkat dolu bir bakış fırlattı. "Ancak maalesef, tatlım, bu muhtemelen mümkün olmayacak."

Madam Chanda haklı çıktı. Morrigan'ı istedikleri zaman geldiğinde, Morrigan anladı.

Pazartesi sabahı erken saatlerde –arzu ettiğinden *çok çok daha erken*– kapının üç kez vurulmasıyla uyandı. Odasının kapısının değil.

Yeni kapının. Kapı olmayan kapının. *Esrarengiz* kapının.

Açılmayan kapının.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ev Treni

Morrigan yatağında doğruldu ve gözlerini kapıya dikti. Sessizliğin içinde kalbi gümbürdüyordu. Bir yahut iki dakika geçtikten sonra, tam duyduğu sesin hayal ürünü olduğuna ikna olmak üzereyken...

Tak, tak, tak.

Morrigan nefesini tuttu. Kapının çalınışını duymazdan gelmek istiyordu. Her kim –her ne– ise oradan gidene kadar yorganının içine iyice gömülüp yastığını başına çekmek istiyordu.

Ama bir Wunderous Cemiyeti üyesi böyle yapmaz, diye geçirdi içinden cesaretle.

Karar verip yorganını üzerinden attı ve kapının diğer tarafındaki kişinin (ya da şeyin), duyduğunda gerçekte olduğundan çok daha büyük ve ürkütücü olduğunu düşüneceği umuduyla ayaklarını yere sertçe vurarak kapıya doğru gitti. Hızlı hızlı nefes alarak, kulağını kapıya dayamak için öne doğru eğildi... Ama birden durdu. Kapının üzerinde daha önce fark etmediği bir şey görmüştü: küçük, altın bir halka. Siyah

ahşabın tam ortasında, parmak ucu büyüklüğünde bir halka vardı.

Halka, doğrudan metalin kendisinden yayılan altın sarısı bir ışıkla parıldamaya başladı. Hafif başlayıp gittikçe daha canlanan parıltının merkezinde minicik, metalik bir W belirdi.

Ah, diye geçirdi içinden Morrigan. Sağ işaret parmağındaki W damgasını parıldayan halkaya bastırdı. Parmağının ucuna bir sıcaklık yayıldı.

Kapı aniden hızla savrularak açılınca birinin üzerine saldıracağını düşünen Morrigan nefesini tutarak geri sıçradı.

Kimse yoktu.

Morrigan gözlerini kırpıştırarak kapının ardına baktı. Kapı; koridor, çamaşır odası ve giyinme odası karışımını andıran, ışıl ışıl aydınlatılmış küçük bir alana açılıyordu. Koyu renk, bölmeli duvarlarda giysiler için askılıklar ve cam vitrinli dolaplar sıralanmıştı, hepsi boştu.

Morrigan, bu oda hep burada mıydı acaba, diye merak etti. Deukalion'un bir parçası mıydı, yoksa esrarengiz kapı onu tamamen bambaşka bir yere mi çıkarmıştı?

Odaya girmek için az önce geçtiği kapının tam karşısında tıpatıp aynısı bir tane daha vardı. Morrigan ikinci kapıya koşup parmağını altın halkaya bastırdı ama hiçbir şey olmadı. Halkanın soğuk olduğunu ve parıldamadığını fark edip hayal kırıklığına uğradı.

"Şimdi ne olacak?" diye fısıldadı ve boş odayı incelemek için arkasına döndü.

Bakışları cevabın üzerine kondu. Oda tamamen boş değildi. İlk kapının arkasında bir giysi takımı asılıydı: bir çift bot, bir çift çorap, pantolon, kemer, gömlek, kazak ve ceket. Hepsi de siyahtı. Bir tek gömlek hariç: O griydi. Hepsi şık, yepyeni ve yeni ütülenmişti... Ve hepsi de Morrigan'ın ölçülerine göreydi.

"Ah-HA."

Morrigan –gömleği ilikli, botlarının bağcıkları bağlı, pijamaları yerde– bir dakikadan kısa bir süre içinde hazırdı. İkinci kapıdaki halkanın W'si derhâl parıldamaya başladı. Morrigan sırıtarak parmağını uzattı ve halkanın üzerine bastırdı.

Kapı ufak bir Wunder Metro istasyonuna açıldı. İstasyon, duvarlara sinmiş duman kiri ve hafif ihmal edilmişlik havasına rağmen derli toplu ve düzenli sayılırdı. Tavandan sarkan parlak, pirinç saat ve peronun sonundaki ahşap bank dışında boştu. Morrigan kapıdan içeri adımını atar atmaz kulakları tıkandı. İçerinin havası kapının dışındakinden farklıydı; burada sert bir soğuk ve motor yağını andıran hafif bir koku vardı.

Böylece kafasındaki soru cevaplanmıştı. Artık Deukalion Oteli'nde değildi. Deukalion ne kadar biçim değiştirirse değiştirsin, Morrigan'ın odasını kaç tane ahtapot koltuk, sallanan hamak ve pençe ayaklı küvetle donatırsa donatsın kesinlikle yeraltında gizli bölmeleri *bulunmuyordu* ve Morrigan'ın dördüncü kattaki odasının yanı başında kesinlikle boş bir tren istasyonu *yoktu*.

Daha doğrusu... *Neredeyse* boş.

Saçları kalın örgülü bir kız, omuzlarını düşürmüş, bacaklarını peronun kenarından aşağı sallandırmış, tek başına istasyonda oturuyordu. Morrigan'ın kapısı gürültüyle kapandı ve kız sese doğru döndü.

Morrigan, "Merhaba," dedi biraz soğuk bir tonla.

"Nihayet." Cadence Blackburn şimdi ters ters bakıyor olsa da Morrigan kızın yüzündeki ifadenin sadece bir saniye önce endişeden rahatlamaya dönüştüğünü gördüğünden emindi. Belki artık tek başına olmadığını, en sonunda bir diğer ekip üyesinin daha geldiğini fark etmesindendi.

"Ne zamandır buradasın, Cadence?"

Cadence, bir kez daha birinin onun kim olduğunu hatırlamasına şaşırmış görünüyordu. Gösteri İmtihanı'nın ardından Morrigan'a, ondan başka hiç kimsenin onu asla hatırlamadığını anlatmıştı; bir hipnozcu olmanın olumsuz tarafıydı bu.

Ama Morrigan onu hatırlama konusunda hiç sorun yaşamamıştı. Hatta Cadence onun için son derece akılda kalıcıydı. Morrigan'ın İhtiyarların Yemeği için altın değerindeki davetiyesini çalmıştı. Ölüler Bayramı gecesinde Morrigan'ı havuza itmişti. Sonra da –şaşırtıcı, *inanması güç bir biçimde*– onu Nevermoor'dan sınır dışı edilmekten kurtarmıştı. Morrigan için bunların hiçbiri unutulacak şeyler değildi. Cadence konusunda *karışık* duygular içinde olduğunu söylemek yanlış olmazdı.

"Bir süredir," dedi Cadence. "Kapı arkamdan kilitlendi."

Morrigan arkasına dönüp kendi kapısındaki altın halkaya baktığında artık parıldamadığını gördü. Bu, geri dönüş yolunun kapandığı anlamına mı geliyordu? Bu durum onu biraz tedirgin etti. Parmağını halkaya bastırdı.

Hiçbir şey olmadı. Halka soğuktu ve parıltısı sönmüştü.

Cadence siyah kapının üç kapı yanındaki orman yeşili kapıyı göstererek, "Benimki şu," dedi. Morrigan'ınkinin yanında sekiz kapı daha vardı; sekiz farklı tarzda ve renkteki bu kapılar sekiz farklı eve açılıyor olmalı, diye düşündü Morrigan. "Geceleyin oturma odamızda belirdi. Annemin hiç hoşuna gitmedi. Kokarcaları aramasını zor engelledim."

"Benimki doğrudan odamın içinde belirdi."

Cadence umursamaz bir homurtu çıkardı. Aralarındaki sessizlik uzadı.

Peron ufacıktı; bildik Wunder Metro trenlerinin durabileceği kadar uzun değildi. Buna rağmen perona asılmış bir levhada *919 İSTASYONU* yazıyordu.

"Yoksa bu... Yo, olamaz. Kendi istasyonumuz mu olacak?" diye sordu Morrigan. İnanmakta zorlanıyordu. "Bize *özel*, kendi Wunder Metro istasyonumuz mu yani?"

"Öyle görünüyor." Normalde tekdüze, huysuz bir sesle konuşan Cadence'ın sesinde bu sefer saklayamadığı, belli belirsiz bir hayret vardı. Jüpiter şakayla karışık, Wunderous Cemiyeti üyelerinin Wunder Metro'da rezerve koltuklara sahip olduklarını söylemişti ama kendi özel istasyonları olması –ne kadar ufak olursa olsun– bin kat daha havalıydı. Cadence ayağa kalkıp siyah pantolonunu silkeledi. Sorgulayan bakışlarını Morrigan'a dikti. "E... Doğru mu peki? Gerçekten bir Wundersmith misin?"

Morrigan başıyla onayladı.

Cadence ona pek inanmışa benzemiyordu. "Nereden biliyorsun?"

"Biliyorum işte." Cadence'a gerçeği söylemek istemiyordu. Bunu Ezra Squall'dan bizzat duyduğunu... Nevermoor'da en çok nefret edilen kişiyle bizzat konuşmuş olduğunu... "Jüpiter görebiliyor."

Cadence tek kaşını kaldırdı, Morrigan onu temkinli gözlerle süzdü. Kızın yüzünde, birazdan ağzından incitici sözler çıkması muhtemelmiş gibi tetikte ve huysuz bir ifade vardı ama söz konusu Cadence ise emin olmak imkânsızdı. "Tetikte ve huysuz" bir yüz ifadesinin Cadence'ın olağan ifadesi olabileceği düşüncesi Morrigan'ın zihninde giderek netlik kazanıyordu. Anlayabileceği bir şeydi bu.

"Bu durumda ikimiz de tehlikeli varlıklarız. Bir ekipte iki tane; bayağı cesur davranmışlar." Cadence buruk bir edayla güldü. "Bir garantörün olmasını şart koştular mı?"

"Evet," dedi Morrigan. Garanti sözleşmesi, Cemiyet'e girmenin elzem koşuluydu. Nevermoor'un önde gelen, nüfuzlu

sakinleri arasından dokuz kişi Morrigan'ın güvenilirliğine kefil olmuş ve... Doğrusu, Morrigan başka ne yapmak zorunda kaldıklarını bilmiyordu. Wunderous Cemiyeti'nin, Morrigan'ın tam anlayamadığı tuhaf geleneklerinden biriydi işte ama asıl önemli olan şuydu: Jüpiter, Melek İsrafil'i yemin töreninden önce Morrigan'ın garanti sözleşmesini imzalamaya ikna edemeseydi bugün Morrigan 919'un üyelerinden biri olamayacaktı.

"Bana da," dedi Cadence. "Üç imzacı istediler. Senden?"

"Dokuz."

Cadence uzun, neredeyse sessiz bir ıslık çaldı.

Bir süre konuşmadılar ama sessizlik, üç kapının aynı anda hızla açılmasıyla bozuldu. Anah Kahlo, Francis Fitzwilliam ve Mahir İbrahim istasyonda boy gösterdiler. Hâlâ yabancısı oldukları üniformalarına çekidüzen verirlerken aynı derecede şaşkın ve merak içinde görünüyorlardı. Kısa süre sonra diğerleri de aralarına katıldı; Thaddea, Archan, Lambeth ve—

"Bu BOTLAR bir harika!" Hawthorne ayaklarını sertçe yere vurdu. Morrigan'a sırıttı ve ellerini beline koyarak göğsünü şişirdi. "Şu giysilere bak, ne kadar havalılar. Neden siyah giymeyi sevdiğini şimdi anlıyorum. Kendimi SÜPER KAHRAMAN gibi hissediyorum. Sen de öyle hissetmiyor musun?"

"Pek değil," dedi Morrigan.

"Bize pelerin vermeliler! Değil mi? Bize pelerin verebilirler mi diye soralım mı?"

"Sormayalım."

"Bu bir Wunder Metro istasyonu mu acaba? Çok benziyor." Hawthorne, âdeta bir parktaki sincapları fark etmiş bir köpek gibi fıldır fıldır dönen gözleriyle etrafı inceledi. "Biraz pis, öyle değil mi? Olsun, benim için fark etmez. Annem bunun bağışıklık sistemi için iyi olduğunu söylüyor. Neredeyiz?

919 İstasyonu mu? Daha önce hiç... Yo! YO! Olamaz. Morrigan, Yoksa bu—"

"Hı-hı," diyerek kesti Morrigan. "Bizim kendi—"

"Bizim kendi İSTASYONUMUZ MU?"

"Hı-hı!"

"İnanılmaz!"

Morrigan sırıttı. Hawthorne'un çevresindeki dünyaya duyduğu sınırsız ilgi, her zamankinden daha fazla hoşuna gitmişti. Dikkatini diğer ekip üyelerinin sessiz, şüpheci bakışlarından uzaklaştırmasını sağlıyordu. Anah duvara iyice yaslanmış, küçücük alanda mümkün olduğunca Morrigan'dan uzakta duruyordu. Morrigan tanıştıklarında onu bir zorbaya karşı koruduğunu düşününce Anah'ın davranışını biraz rencide edici buldu. Yine de tarafsız bir ifade takınmaya çalıştı; ona bir büyü falan yaptığını düşünmesini istemiyordu.

Hawthorne havaya zıplayarak tepelerinde asılı duran peron levhasına vurdu. Levha gürültüyle gıcırdayarak ileri geri sallandı. "Acaba tren ne zaman..."

"Şimdi," dedi ifadesiz bir ses, peronun diğer ucundan. Hep birlikte sese doğru döndüler. Lambeth, sırtı dik, gözlerini tünelin karanlık ağzına dikmiş, bağdaş kurarak yerde oturuyordu. Ufak tefek ve ciddi görünümlü bir kızdı, buğday tenliydi ve uzun, siyah saçları ipek gibiydi.

Ekibin geri kalanı kendi aralarında bakışıp, Lambeth'in lafının devamını getirmesini beklediler.

Morrigan boğazını temizledi. "Pardon, ne..."

Lambeth arkasına dönüp ekibine baktı ve âdeta bekleyip görmelerini istermişçesine tek parmağını kaldırıp havada tuttu. Saniyeler sonra ayaklarının altında yer zangırdamaya başladı. Tünelin içinden bir yerlerden bir düdük sesi geldi ve Hawthorne'un sorusunun cevabı gözlerinin önünde belirdi.

"Tuhaf," dedi Hawthorne.

Thaddea yerde bağdaş kurmuş ve tahtındaki bir kraliçe kadar asil ve zarif görünen Lambeth'e yan gözle bakarak, "*Ürkünç* demek istiyorsun," dedi.

Gelen bir tren değil, tek bir vagondu. Kendi başına tuhaf görünüyor, bedeninden ayrılmış bir başı andırıyordu. Üzerindeki çukurlar ve göçüklerle harap bir görüntüsü vardı ama yeni basılmış bir madeni para gibi tertemiz ve parlaktı. Sevimli, beyaz duman bulutçukları üfleyerek yavaşladı ve durdu. Yan tarafındaki kocaman, siyah W harfinin altında, yeni boyanmış gibi duran "919" sayısı vardı.

Trenin düdüğü bir kez daha öttü, kapıları açıldı ve genç bir kadın elinde buruşuk bir kâğıtla perona indi. Tay gibi uzun bacaklı, uzun boyluydu; kimi uzun insanların, başkalarının gözünü korkutmamak için yaptığı gibi kamburunu çıkarmıyordu. Balerin duruşuna sahip, diye düşündü Morrigan, omuzlar geride, ayaklar hafifçe dışa dönük.

Kadın elindeki kâğıda bakarak, "Lambeth Amara, kısa menzil kâhin," diye seslendi. "Cadence Blackburn, hipnozcu. Morrigan Crow, Wundersmith. Francis Fitzwilliam, gastronom. Mahir İbrahim, dilbilimci. Anah Kahlo, şifacı. Thaddea Macleod, dövüşçü. Hawthorne Swift, ejderha binicisi. Archan Tate, yankesici." Neşeli bir ifadeyle ona bakan dokuz yüzü inceledi. "Wundersmith" derken irkilmemiş ya da yüzünü ekşitmemişti. Gözünü bile kırpmamıştı. Morrigan'ın kadına şimdiden kanı kaynamıştı. "Ne karışım ama. Herkes burada mı?"

919. Ekip'in üyeleri aralarında bakışıp belli belirsiz kafa salladılar. "Haydi, binin o zaman." Gözlerinin içi gülerek bir el işareti yaptı ve vagonun içinde gözden kayboldu. İlk adımı büyük bir hevesle Hawthorne attı, Morrigan ve diğerleri arkasına dizildiler.

"Vay," dedi Hawthorne içeri girer girmez.

"Harika," diye iç geçirdi Mahir.

"Muhteşem," dedi Thaddea.

Kesinlikle, diye düşündü Morrigan.

Sanki biri eski bir Wunder Metro vagonunu almış, içini boşaltmış ve uzun, sıcacık bir oturma odasına dönüştürmüştü. Büyük, yumuşak minderler, sünger koltuklar, çeşit çeşit sehpalar, lambalar ve eski püskü bir kanepe ahenk içinde yerleştirilmişti. Bir köşede, üzerinde bakır bir çaydanlık bulunan bir odun sobası, içi çıra dolu bir sandık vardı ve gökkuşağı renklerinde tığ işi battaniyeler yığılmıştı. Vagonun en ön kısmında kırmızıya boyanmış, her yeri çıkartma dolu, ahşap bir masa duruyordu. Duvarlar, rengârenk not kâğıtları ve resimler raptiyelenmiş bir mantar panonun yanı sıra *OLABİLECEĞİNİN EN İYİSİ OL* ve *TAKIM ÇALIŞMASINDA BEN YOKTUR, BİZ VARDIR* gibi ilham verici sözler yazılı afişlerle doluydu. İçerisi sıkış tıkış ama konforluydu. Karman çorman ama temizdi. Harikuladeydi.

"Dekorasyon bana ait. Nasıl olmuş?" Genç kadın, sanki bir sevdiğine özenle seçilmiş bir Noel hediyesi veriyormuşçasına dokuz çocuğa nefesini tutarak baktı. Heyecanla parmak uçlarında yaylanıyordu resmen. "Önceki halini görmeliydiniz, tamtakırdı. Bu vagonu kullanan son ekip adına üzülüyorum. Dokuz sıkıcı masa, dokuz sert sandalye. Kanepe yok! Armut minder yok! Isıtma yok! Kışın burası *buz gibi* soğuk olur, inanın bana. Bir bisküvi kavanozu bile yoktu! İnanabiliyor musunuz?" Kırmızı masanın üzerindeki, kutup ayısı biçimindeki seramik kavanoza işaret etti.

"Bu kavanozun daima bisküvi dolu olacağına söz veriyorum. Öyle uydurma bisküvilerle de değil hem: Gerçek çikolatalı bisküvilerden bahsediyorum. Pembe yuvarlak kurabiyelerden.

Kremalı bisküviler ve diğerleri. Hakkımda bilmeniz gereken bir şey: Bisküvi konusunda standartlarım çok yüksektir."

Kavanozu alıp hepsine tek tek ikram etti ve çocuklar sessizce bisküvilerini kemirirken, en temel ihtiyaçlarını karşılamışçasına büyük bir sevinçle gülümseyerek izledi.

"Oturun, oturun." Çocuklar keşmekeşin içinde kendilerine tüneyecek birer yer buldular. Morrigan büyük yer minderlerinden birine otururken, Hawthorne yanındaki minderi seçti. Kadın konforlu, kadife bir koltuğa kuruldu. Üzerine bol gelen pembe kazağı, yeşil ekose taytı ve sarı spor ayakkabılarıyla bir kutu erimiş mum boyayı andırıyor, bir cenazeye gider gibi baştan aşağı siyahlara bürünmüş 919. Ekip ile keskin bir tezat oluşturuyordu. Altın sarısı bir fularla topladığı kıvırcık, siyah saçları başının üstünde bir ampul gibi yükseliyordu.

"Benim adım Miss Cheery. Marina Cheery. Kondüktörünüzüm." Morrigan, kondüktörün anlamını bilmesi gerekiyormuş izlenimine kapılarak diğer çocuklara baktı. Bakışını yakalayan Hawthorne omuz silkti. "İsmim, yani Miss Cheery, biraz saçma ama hakkını vermek için elimden geleni yapacağıma söz veririm. Bana Kondüktör Cheery demenizi sağlamam *bekleniyor* ama bence öylesi daha da saçma. Miss Cheery'de anlaşalım derim, olur mu?"

919. Ekip, ağızları bisküvi dolu, hep birlikte kafa salladı.

Miss Cheery gözlerini sanki dünyadaki en önemli dokuz kişiye bakıyormuşçasına mağrur ve heyecanlı bir ifadeyle ekibin üzerinde gezdirdi. Bakışları ışıl ışıl ve sevecendi. Teni kahverenginin en koyu, en sıcak tonundaydı ve Morrigan'ın belki de şimdiye dek bir insanın yüzünde gördüğü en güzel gülümsemeye sahipti. En güzel.

Kollarını iki yana açıp, "Ev Treni'ne hoş geldiniz," dedi. "Önümüzdeki beş sene boyunca bu huzur dolu vagoncuk si-

zin servisiniz, sığınağınız ve üssünüz olacak. Her okul günü hepimiz için burada başlayacak ve burada bitecek. Pazartesiden cumaya her sabah sizi 919 İstasyonu'ndan alıp gün sonunda yine oraya bırakacağım. Bu kadar kolay ve zahmetsiz. Biz buna Ev Treni diyoruz çünkü gördüğünüz üzere, yaptığı şey sizi evlerinize götürmek. Ama bu vagonu aynı zamanda" –yüzlerine ciddiyetle baktı– "ikinci eviniz olarak görmenizi istiyorum. Kendinizi güvende ve mutlu hissettiğiniz bir yer olarak. Herkesin sizi kollayacağı, soracağınız hiçbir sorunun aptalca sayılmayacağı ve kimsenin sizi yargılamayacağı bir yer. Bunu da açıklığa kavuşturduğumuza göre, sorusu olan?"

Francis elini kaldırdı. "Maharetiniz ne?"

Miss Cheery, "Sorduğuna sevindim, Francis," dedi gülümseyerek. "Ben bir ip cambazıyım. Dünyevi Beceriler Mektebi mezunuyum ve bundan gurur duyuyorum."

Bingo, diye düşündü Morrigan. Balerin değil ama yakın sayılır. Harika bir duruşa sahip olmasına şaşmamalıydı.

"Dünyevi Beceriler Mektebi ne demek?" diye sordu Mahir.

"Ah! Harika bir soru." Miss Cheery koltuğundan kalkıp vagonun büyük, siyah-beyaz bir posterin durduğu tarafına gitti. Posterde hedef tahtasını andıran, iç içe üç daire görülüyordu – en dışta gri, ortada beyaz ve en içte, merkezde siyah bir halka vardı. "Wunderous Cemiyeti iki uzmanlık sınıfına ayrılmıştır: Dünyevi ve Esrarengiz." Miss Cheery en dıştaki gri halkayı gösterdi. "Bu en büyük halka, benim de içinde bulunduğum Dünyevi uzmanlık sınıfını temsil ediyor. Wunderous Cemiyeti'nin en kalabalık kesimini oluşturan bu sınıf, kamuya dönük beceriler, faaliyetler ve hizmetler ile iştigal eder; ağırlıklı olarak tıp, spor, sahne sanatları, mühendislik ve siyaset gibi alanlara ve yaratıcılığa dayalı maharetleri içerir. Wunderous Cemiyeti'nin hayati faaliyetlerini sürdürmesi

için elzem halk ve finans desteğinin ayarlanmasında ilk hücum hattıdır."

Morrigan bu sözler üzerine kaşlarını çattı. Wunderous Cemiyeti'nin hayati faaliyeti de *neydi*? Daha önce hiç kimse ona bundan bahsetmemişti... Ve biraz mahcupça, aslında şimdiye dek bu sorunun aklına hiç gelmediğini fark etti.

Miss Cheery sözlerini, gireceği bir sınav için ezberlemiş gibi sürdürdü. "Çoğunlukla halkı cezbedip para akışını sağlayan, Dünyevilerdir. En sevdiğiniz müzisyeni, atleti, gördüğünüz en güzel sirki, haberlerde duyduğunuz en zeki politikacıyı, şehrin en parlak mimarlarını ve mühendislerini düşünün: Kuvvetle muhtemel Wunderous Cemiyeti üyesidirler ki bu da büyük olasılıkla Dünyevi Beceriler Mektebi mezunu oldukları anlamına gelir. Kamuoyunun Wunderous Cemiyeti'ne olan desteğini sürdürmesi için dış dünyada hayranlık uyandıran şeyler yaparız." Sırıttı. "Wunce içindeki sloganımız, *'Bizsiz İdare Edin de Görelim'*dir."

Ardından ortadaki beyaz halkaya işaret etti. "Bu kısım Esrarengiz uzmanlık sınıfını temsil ediyor. Dünyevi sınıfın anca üçte biri kadar üye sayısına sahiptir ama eşit derecede önemli ve *–bazılarına* göre– ondan iki kat daha güçlüdür. İçsel dünyaya dönük beceriler, faaliyetler ve hizmetler ile iştigal eder ve ağırlıklı olarak sihirli, doğaüstü ve gizemli güçlere dayalı maharetleri içerir. Cadılar, kâhinler, medyumlar, büyücüler vesaire. Esrarengizler genellikle Cemiyet'i, Nevermoor'u ve Bağımsız Eyalet'i zarar vermek isteyen güçlere karşı koruyan ilk savunma hattını oluştururlar. Sloganları da şöyle: *'Biz Olmasaydık Hepiniz Zombice Konuşacaktınız'*."

Cadence posterdeki çizimin merkezini göstererek, "Siyah halka neyi temsil ediyor?" diye sordu.

"Ha, o mu?" Miss Cheery, sanki buna daha önce hiç kafa yormamışçasına gözlerini postere dikip omzunu silkti. "O, Cemiyet'in bir bütün olarak temsilinden ibaret, o kadar."

Thaddea armut minderinde elinden geldiğince dik oturarak, "Hangi okulda olduğumuzu ne zaman öğreneceğiz?" diye sordu. *Bağımsız Eyalet'i ona zarar vermek isteyen güçlerden korumaya* başlamaya can atarcasına parmaklarını çıtlattı.

"Ceket düğmelerinizi açın," dedi Miss Cheery, "ve gömleğinizin rengine bakın."

Söylendiği gibi yaptılar ve Morrigan çocukların çoğunun kendisi gibi gri gömlek giydiğini fark etti... İkisi hariç: Onlarınki beyazdı.

"Ah, işte," dedi Miss Cheery. "Renktaşım gri gömlekliler Anah, Arch, Mahir, Hawthorne, Morrigan, Thaddea ve Francis. Ekibimizdeki beyaz gömlekli Esrarengizler ise Lambeth ve eee... Şey" –elindeki kâğıda bakarak parmağıyla isim listesini takip etti– "Cadence! Tabii ya. Mantıklı. Cadence bir hipnozcu, anlayacağınız ve—"

"Cadence da kim?" diye sordu Francis.

Miss Cheery başıyla hiddetli bakışlarla onları izleyen Cadence'ın oturduğu yere işaret etti. Morrigan dışında tüm ekip, orada oturduğunu ancak şimdi fark etmişçesine şaşkın bakışlarla kıza doğru döndü. (Gerçekten de orada oturduğunu ancak *şimdi* fark etmişlerdi.)

Miss Cheery, "Hım," diyerek defterine kısa bir not aldı. "Evet. Bu konuda bir şeyler yapmamız gerekecek. Her neyse, Cadence bir hipnozcu, Lambeth ise bir radar – yani, uzun erimli kehanetlerden ziyade kısa dönemli öngörülerde bulunan son derece çok özel bir tür kâhin. Esrarengiz Beceriler için bile ikisi de nadir maharetlerdir. Ekibimizde olduğunuz için çok şanslıyız, kızlar."

Cadence'ın hiddeti, bu sözler üzerine biraz dinmiş göründü. Lambeth ise duvarlardaki posterlere bakarak kendi kendine bir şeyler mırıldanıyor ve sohbetle uzaktan yakından hiç ilgilenmiyor gibi duruyordu. Yüzünde sanki biri komik bir şey söylemiş gibi ufak bir gülümseme belirip hemen kayboldu, ardından suratı asıldı ve yeniden neşelendi. Morrigan onu dikkatle izliyordu. Şayet Lambeth bir radarsa şüphesiz diğer herkesten farklı bir frekanstaydı.

Ekibin geri kalanı ikiye bölünmüştü; bazıları Morrigan'a kaçamak bakışlar atarken diğerleri düpedüz gözlerini dikmişti. Morrigan ne düşündüklerini biliyordu çünkü kendisi de aynı şeyi düşünüyordu.

Cadence ve Lambeth Esrarengiz Beceriler Mektebi'ndeyken, o neden Dünyeviler arasındaydı? *Wundersmith* olmanın nesi dünyeviydi?

Thaddea parmaklarındaki çikolatayı yaladı ve, "İp cambazlığında usta mısınız, Miss?" diye sorarak konuyu tamamen değiştirdi.

Morrigan bunun kaba bir soru olduğunu düşündü... Ve pek de akıllıca bir soru olmadığını: Miss Cheery'nin Wunderous Cemiyeti'ne girmeyi hak edecek kadar iyi olduğu *açıktı*. Morrigan, Thaddea'nın bunu sırf Esrarengiz Beceriler Mektebi'nde olmadığına sinirlendiği için sorduğundan şüphelendi. "Eşit derecede önemli ve iki kat daha güçlü," tabiri Thaddea'nın hoşuna gitmemişe benziyordu.

Miss Cheery omuz silkerek, "Evet, gayet iyiyimdir," dedi. "Ama daha önce hiç kondüktörlük yapmadım; o yüzden bu işi elime yüzüme bulaştırabilirim, en azından başlarda. Alışıncaya kadar bana fazla yüklenmeyin, anlaştık mı?"

Bunları söylerken doğrudan Morrigan'a bakıp gülümsedi ve Morrigan da ona gülümseyerek karşılık vermekten kendini

alamadı. Miss Cheery'yi şimdiden sevmişti. Cesareti bir nebze yerine geldi ve elini kaldırdı. "Miss, bir kondüktör tam olarak ne yapar?"

"Ah, doğru ya." Miss Cheery eliyle hafifçe alnına vurarak, güldü. "En önemli kısmı atlamayı başardım, değil mi? Wunderous Cemiyeti'ndeki her yeni ekibe, çaylak öğrencilik yıllarında onlara eşlik eden bir kondüktör verilir. Benim görevim sizi olmanız gereken yere ulaştırmak. Burada gündelik bir rutinden bahsediyorum elbette; bu Ev Treni'nin kondüktörü olarak sizi bedenen Wunce'ye getirip götüreceğim.

"Daha geniş anlamdaysa çaylaklık yıllarınızın sonunda *olmanız gereken yere ulaşmanıza* katkıda bulunmak, Wunce eğitiminizde size yol göstermek için buradayım. Bir nevi... Rehber diyelim. Dersleriniz için herhangi bir şeye, özel bir donanım ya da alete ihtiyaç duyduğunuzda, edinmenizi sağlayacağım. Bu hafta içinde Malzeme Tedarik Merkezi'ne büyük bir sipariş verdim zaten." Parmaklarıyla hayali bir listenin üzerinden geçti. "Boks eldivenleri, ateş geçirmez zırh, tam takım bir mutfak bıçağı seti, duyusal yoksunlaştırma havuzu... Enteresan bir topluluksunuz, öyle değil mi?"

Ekipten küçük çapta bir kahkaha yayıldı. Morrigan, Hawthorne'a bakıp sırıttı. Sonunda gerçek olmuştu; o gün gelip çatmıştı. Geri kalan ömürlerinin ilk günü. Başlamak için sabırsızlanıyordu.

"Her birinizle yakından ilgileneceğim," diye devam etti Miss Cheery. "Bir Wunderous Cemiyeti üyesi olarak sahip olduğunuz potansiyeli en üst düzeye çıkaracak ve çok yönlü bir insan ve Bağımsız Eyalet vatandaşı olmanızı sağlayacak ders programlarına kavuşmanız için sizinle, hamilerinizle ve Mektep Müdireleriyle birlikte çalışacağım. Bir yandan maharetlerinizde yetkinleşmenize yardımcı olurken, bir yandan da

dünyaya sunacağınız birçok diğer güzel niteliğinizin, örneğin –hayır, *bilhassa*– iyi kalplerinizin ve cesur ruhlarınızın parlamasına destek olacağım. En önemlisi, arkadaş olabileceğimizi umuyorum. Önümüzdeki beş seneyi birlikte geçireceğimizi düşünürsek akla en yatkın seçenek bu gibi görünüyor." Sözlerini bitirip kocaman gülümsedi.

Bir başkası yüzünde böylesi coşkulu bir onay ifadesiyle "iyi kalbi" ve "cesur ruhu"ndan bahsetseydi Morrigan öğürme sesleri çıkarabilirdi. Ama Miss Cheery'de, Morrigan'ın sessizce oturup söylediği her kelimeyi dikkatle dinlemek istemesini sağlayan bir şey vardı.

"Pekâlâ, o zaman," dedi kondüktör, ellerini iki kez çırparak. "Sizi gideceğiniz yere götürmenin vakti geldi. Oryantasyon zamanı ve Paximus Luck eşliğinde çok özel bir tura çıkacaksınız, şanslı ördekler!"

Hawthorne hayatında alabileceği en güzel haberi almışçasına yüzü ışıldayarak, "HAYDİ canım!" dedi. "Paximus Luck, ha? Sahi mi?"

"Sahi," dedi Miss Cheery sırıtarak.

"Sahici, *hakiki* Paximus Luck mı? Plucky mi?" dedi Mahir. "Meşhur usta sihirbaz ve görünmezlik numarası erbabı ve adalet savaşçısı ve sokak sanatçısı mı?"

"Ta kendisi."

Mahir ile Hawthorne bakışıp kendilerinden geçmişçesine sırıttılar.

Morrigan'ın, Paximus Luck'ın kim olduğu hakkında en ufak bir fikri yoktu. *Nevermoor'a özgü bir şey olsa gerek*, diye düşündü.

"Ama kimliği sır diye biliyordum onun?" dedi Cadence.

"Evet ama bu konuda tahmin edeceğinden çok daha az müşkülpesenttir," dedi Miss Cheery. "En azından Wunce sınır-

ları içinde. Pax her sene yeni öğrenciler için bu turu düzenler. Yıllardır." Kondüktör oturduğu yerden fırlayıp vagonun ön kısmına koştu ve bazı kolları çekip düğmelere bastı. Motor büyük bir gürültüyle kükreyerek harekete geçti. "Bekleyin de görün. En yeni ekip için görkemli bir ilk gün numarası yapar daima. Geçen sene tüylü mamut sürüsünün çılgınca koşturarak Gururkondu Evi'nin giriş kapısından çıkıp ormanın içinde hayalet gibi gözden kaybolmasını sağladı. Elbette sadece bir göz aldanmasıydı ama yine de... Harikaydı."

"Vay," diye iç geçirdi Arch.

"Pekâlâ, yola koyulma vakti. Yoksa hayatınızın en güzel gününe geç kalacaksınız." Miss Cheery omzunun üzerinden, "Başka sorusu olan?" diye seslendi.

Hawthorne heyecanla elini kaldırdı.

"Miss, pelerinimiz de olacak mı?"

BEŞİNCİ BÖLÜM

Dearborn ve Murgatroyd

"Gururkondu İstasyonu. Nevermoor'daki en eski Wunder Metro istasyonu," diye açıkladı Miss Cheery. "Wunce kampüsünde, Sızlanan Koruluk'un göbeğinde bulunduğunu çoğu kimse bilmez bile."

919 numaralı Ev Treni, Wunder Metro tünelinden Morrigan'ın hayatında gördüğü en güzel tren istasyonunun cıvıl cıvıl aydınlığına çıktı.

Morrigan, tıpkı Gururkondu Evi'nin duvarları gibi sarmaşıklarla kaplı, kırmızı tuğladan üst geçitlerle bağlanmış, tablo gibi altı peron saydı. Cilalı, ahşap banklar ve cam duvarlı, küçük bekleme salonları vardı. İstasyon, koruyucu bir edayla üzerini örterek kubbemsi, doğal bir gölgelik oluşturan gür, yeşil bir ormanla çevriliydi. Sabahın henüz erken saatleriydi, gökyüzü soluk şafak mavisi rengindeydi ve istasyona vuran az miktardaki ışık, yaprakların arasından beneklerce sızıyordu. Peronlarda asılı gaz lambaları sönmeye daha yeni başlıyordu.

Erken saate rağmen çeşitli peronlarda park halinde duran üç Ev Treni (918, 917 ve 916), koca bir buharlı lokomotif ve bir dizi küçük yük vagonu mevcuttu.

Miss Cheery Ev Treni'ni genç ve yaşlı Wun'larla dolup taşan 1. Peron'a sokup durdurdu ve 919. Ekip'i indirmek için vagonun kapısını açtı. Peron duvarları envaiçeşit kulüp, grup, topluluk ve Cemiyet içindeki cemiyetlere ait kayıt formlarıyla kaplıydı. Her pazartesi, salı, çarşamba ve perşembe akşamı ve pazar tüm gün toplanan Aşırı Hırslı Gençler için Hedef Belirleme ve Amaca Ulaşma Kulübü, Morrigan'a pek çekici gelmedi. Öte yandan, hiçbir şekilde herhangi bir toplantı ve buluşma emaresi içermeyen Kimlikleri Tamamen Gizli İçine Kapanıklar kulübüne katılabileceğini düşündü.

İstasyonda telaşlı bir heyecan havası vardı. İnsanlar kümelenmiş, fısıltıyla konuşuyorlardı. Konuşmalar bölük pörçük Morrigan'ın kulağına çalınıyordu.

"... bilen yok, İhtiyarlar tek kelime etmiyor..."

"... numaralarından biri belki de?"

"... daha önce hiç böyle yapmamıştı..."

Miss Cheery kaşlarını çattı. Gördüğü manzara biraz canını sıkmışa benziyordu.

"Bir sorun mu var, Miss?" diye sordu Morrigan.

"Yok ama tatilden sonraki ilk günde genellikle biraz daha neşeli bir hava hâkimdir. Paximus Luck da genellikle burada bek—"

"Ne haber, Marina?" Genç bir adam 917 numaralı Ev Treni'nin kapısından sarkarak Miss Cheery'ye seslendi ve ağır adamlarla koşarak yanına geldi. "Seni kondüktör yaptıklarını duydum. Tebrikler."

"Sağ ol, Toby," dedi Miss Cheery dalgınca. "Neler oluyor? Plucky nerede?"

Toby'nin yüzü asıldı. "Kimse bilmiyor. Birdenbire kayıplara karıştı."

Miss Cheery yüzünü ekşitti. "Ama bu imkânsız." Morrigan şaşkınlık içinde, Jüpiter'in, İlkbahar Arifesi'nde, kayıplara karışan melek Cassiel hakkında arkadaşı İsrafil ile yaptığı konuşmayı hatırladı aniden; bu duyduklarıyla neredeyse aynıydı. "Oryantasyon turundan bir önceki gece kayıplara karışmak hiç Plucky'ye göre değil. Şimdiye dek hiçbir turu kaçırmadı... Yirmi beş yıl içinde bir kez bile."

Kayıplara karışan biri daha.

Morrigan'ın içini adını koyamadığı, muğlak bir korku sarmaya başladı. Tanıdık bir histi bu. Bir yerlerde, bir şeylerin son derece ters gittiği ve suçlusunun kendisi olabileceği hissi.

Kes şunu, dedi sertçe Morrigan kendi kendine ve bu korkunç düşünceyi zihninden atmaya çalışırcasına başını salladı. *Bunun seninle bir ilgisi yok. Sen. Lanetli. Değilsin.*

Keşke Jüpiter'e bir haber ulaştırabilseydi.

Miss Cheery'nin omuzları düştü, gözlerini ümitsizce istasyonda gezdirdi. "Tura kim rehberlik edecek, o zaman?"

"Eee..." Toby çok kötü bir haber vermek üzereymiş gibi görünüyordu.

Miss Cheery 919. Ekip'i istasyondan çıkardı ve uzaktan pek vakur duran Gururkondu Evi'ne kadar dümdüz uzanan, ağaçlarla kaplı, geniş yolu gösterdi. "Yoldan ayrılmayın, tamam mı? Ve ne yaparsanız yapın ama Sızlanan Koruluk'a sapmayın."

Francis çalıların arasından merakla bakarak, "Oradaki ağaçlar tehlikeli mi, Miss?' diye sordu.

"Hayır, sadece sinir bozucu." Miss Cheery ağaçların duymasını istemiyormuşçasına öne eğildi. "Söylenmeye bir baş-

ladılar mı hayatta susmazlar, dolayısıyla hiç yüz vermeyin. Şimdi, hepiniz beni dinleyin. Turunuza, eee, Mektep Müdirelerinden biri rehberlik edeceğe benziyor. Gururkondu Evi'nin merdivenlerinde sizi Ms Dearborn ya da Mrs Murgatroyd karşılayacak, o yüzden" –Miss Cheery duraksayarak derin bir iç çekti– "sadece... Sadece uslu durun, sivrilik yapmayın ve turu kazasız belasız atlatmaya bakın, tamam mı?"

Kondüktör ilham verici bu son sözlerle çocukları istasyondan uğurladı ve 919. Ekip, Gururkondu Evi'ne doğru kısa ama azıcık korkutucu bir hale bürünmüş yürüyüşe başladı.

Morrigan uzaklardan, sol tarafında bulunan ağaçlardan yükselen kızgın, pes bir homurtu duyar gibi oldu ("...Sabahın köründe ayaklarını vurarak aramızda boş boş dolanıyorlar, hiç saygıları yok...") ama Miss Cheery'nin nasihatini tutarak aldırış etmedi. Hawthorne ile birlikte grubun gerisinde kalmışlar, kendi aralarında sessizce konuşuyorlardı.

"*İnanamıyorum*," diye homurdandı Hawthorne. "Tam Paximus Luck ile tanışacağız, gidip kayıplara karışıyor! Şanssızlığa bak. Tabii eğer... Ha!" Kafasına şimdi dank etmiş gibi yüzü aydınlandı. "A... Dur bir saniye. Numara olabilir mi?"

"Olabilir," dedi Morrigan şüpheyle. "Biraz ucuz bir numara."

"Nan bana Mektep Müdireleri hakkında her şeyi anlattı," diye devam etti Hawthorne. "Murgatroyd'un tam bir bela olduğunu söyledi."

(Sağ taraflarından yaprak hışırtıları, acıklı bir inilti yükseldi. Ağaçlardan gelen hırıltılı, boğuk bir ses: "Of, dallarım nasıl ağrıyor bugün...")

Morrigan Sızlanan Koruluk'u bastırmak için sesini yükselterek, "Madam Chanda da öyle söyledi," dedi. "Bir nevi."

"Nan dedi ki eğer ortalığı karıştırırsam—"

Morrigan kahkahayı koyuverdi. "*Eğer mi?*"

"—Murgatroyd yerine Dearborn'a yakalanmayı ummalıymışım. Ne yap, ne et, sakın Murgatroyd'un dikkatini üzerine çekme, dedi. Nan, dedim, birincisi, ortalığı karıştıracağımı varsaymana gücendim doğrusu." Hawthorne pis pis sırıttı, Morrigan bir kahkaha daha koyuverdi. "İkincisi, en iyisi ikisine de yakalanmamanın bir yolunu bulmak, değil mi?"

Wunderous Cemiyeti'nin yeni öğrencileri ağaçlık patika yolun sonuna geldiklerinde hava aydınlanmaya başlamıştı. Gururkondu Evi'ne doğru, buz tutmuş eğimli tepeyi çıkarlarken, ufuktaki altın sarısı çizgi pembeye dönüştü, gökyüzünde dev bir çiçek gibi açarak binanın kırmızı tuğla cephesini aydınlattı.

Gururkondu Evi'nin merdivenlerinde bir kadın, onları karşılamayı bekliyordu. İyice yaklaştıklarında, Morrigan'ın gördüğü kadarıyla buna *sıcak bir karşılama* demek pek mümkün değildi. Daha çok... *Buz gibi bir sessizlik içinde üzerlerine dikilmiş soğuk bir bakış* denebilirdi.

Kadın bir heykel gibi hareketsiz, heybetli ve zarifti. Cübbesinin altındaki gri gömleği hariç, tipik Wunderous Cemiyeti siyahına bürünmüştü. Saçları o kadar sarıydı ki âdeta gümüş rengiydi. Morrigan demode, tepeden topuzunun, kadını genç görünümlü, yıpranmamış yüzünün akla getirdiğinden çok daha yaşlı gösterdiğini düşündü. Kendine çok iyi bakan ve muhtemelen zamanının çoğunu dört duvar arasında geçiren kişilere özgü, süt gibi pürüzsüz bir cildi vardı. Gözleri buz mavisi, elmacık kemikleri bir bıçak gibi keskindi. Tüm bu özellikler bir arada onu güzel bir kadın yapmaya yetebilirdi. Ama âdeta insan formunda bir buzula dönüştürmüşlerdi: soğuk, sert, nüfuz edilemez. Gururkondu Evi'nin en üst basamağında durmuş; ekibe, zarif siyah ayakkabılarının altında ezmeyi planladığı böceklermiş gibi bakıyordu.

Bu Murgatroyd olmalı, diye düşündü Morrigan. Nan'in Hawthorne'a verdiği öğüdü hatırlayarak göze çarpmamak için gerisin geri çekildi.

"Günaydın, 919. Ekip," dedi kadın. Kadının sesi Morrigan'a yüzeyi pürüzsüz, kenarları son derece keskin bir cam tabakasını anımsattı. "Benim adım, Dulcinea Dearborn."

Morrigan şaşkınlıkla yutkundu.

"Dünyevi Beceriler Mektebi'nin müdiresiyim," diye devam etti. "Bu unvanın getirdiği sonsuz sorumluluk ve iş yüküne rağmen –ve sorumsuz bir şaklaban vakitsizce ortadan kaybolduğu için– İhtiyarlar, bilgece bir kararla beni bugünkü tur rehberiniz olarak atadılar. Tek avuntum, bu durumun benden bile daha az hoşunuza gideceğini bilmek.

"Bana Ms Dearborn veya Müdire Hanım diye hitap edebilirsiniz. Bana Mrs Dearborn veya Miss Dearborn veya Profesör Dearborn ya da Anne, Ana, Anneciğim şeklinde veya bunların türevleriyle hitap edemezsiniz. Ben sizin ebeveyniniz değilim. Dadınız da değilim. Çocukça problemlerinize ayıracak zamanım yok. Olur da bir sorun yaşarsanız ya meseleyi ekibinizin kondüktörüne götüreceksiniz ya da sıkıntınızı ruhunuzun derinliklerine gömüp unutacaksınız. Dediklerim iyice anlaşıldı mı?"

919. Ekip hep birlikte sessizce kafa sallayarak anladığını belirtti. Miss Cheery'nin sunduğu neşeli, sıcak karşılamayla Ev Treni'nin samimi ve konforlu ortamından sonra Ms Dearborn ile tanışmak buzlu suya dalmak gibiydi. Morrigan hangi faka basmış, biçare öğrencinin buz kütlesini andıran bu kadına hasbelkader "Anneciğim" diye hitap etmiş olduğunu merak etmekten kendini alıkoyamadı.

"Öğrenciler, her şeyden önce hatırlamanız gereken nokta şu: Sizin. Hiçbir. Öneminiz. Yok. Bu, her sene tekrarlanır: En

yeni öğrenci ekibi, Bağımsız Eyalet'in en Wunderous bireylerinden oluşan uzun ve kesintisiz zincirin en yeni dokuz halkası saflarımıza katılır. Buraya sıradan ve sıkıcı ailelerinizin, okullarınızın ve çevrenizin en özel, en yetenekli, en zeki, en hayran olunan ve en takdir edilen üyeleri yüküyle geliyorsunuz."

Morrigan alaycı bir kahkaha patlatmamak için kendini zor tuttu. Bu iddiaya derinden, şiddetle, tüm kalbiyle –ama tabii ki sessizce– karşı çıkıyordu.

"Ve kapımın önünde bittiğinizde de," diye devam etti Dearborn, "aynı muameleyi görmeyi bekliyorsunuz. Pohpohlanmayı ve şımartılmayı bekliyorsunuz. Övülmeyi ve sevilmeyi. Wunce'deki tüm meşgul, önemli yetişkinlerin işlerini güçlerini bırakarak size hayranlık göstermelerini, 'Ah! İşte, aramıza yeni katılan minik Wunder'lar! Ne kadar müthişler öyle,' diye haykırmalarını istiyorsunuz." Dearborn konuşmasına ara verip bakışlarını tek tek üzerlerinde gezdirdi. Dudaklarına kondurduğu dokunaklı tebessüm alaycı bir gülüşe dönüştü. "Hah, işte bunu unutun ve şunu aklınızdan hiç çıkarmayın: SİZİN. HİÇBİR. ÖNEMİNİZ. YOK. Bu kutsal duvarlar arasında hiç kimse minik elinizden tutmayacak ya da minik burnunuzu silmeyecek. Wunce'deki herkesin, tüm çaylak ve kıdemli öğrencilerin, her mezunun, her öğretmenin, her haminin, her İhtiyar'ın ve her yöneticinin yapacak işleri var. Buna siz de dâhilsiniz. Sizin göreviniz, üstlerinize karşı saygılı olmak, size söyleneni yapmak, kendinizi sürekli geliştirmek ve –eğer şanslıysanız– bir işe yaramanız için çağrılacağınız güne hazırlanmak. Anlaşıldı mı?"

Morrigan anlamamıştı. Ms Dearborn'un "bir işe yaramak" derken ne kastettiğinden emin değildi. Ama o anda, bunu sormaktansa elini etobur piranalarla dolu bir akvaryuma sokmayı tercih ederdi. Haliyle diğerleriyle birlikte, "Evet, Müdire Hanım," diye mırıldandı.

"Çok inandırıcı." Dearborn arkasını dönüp doğruca Gururkondu Evi'nin ana girişine yöneldi. Besbelli onu takip etmelerini bekliyordu. "Akademik takvimimiz, takvim yılına göre düzenlenmiştir ve iki sömestrden oluşur. Birinci sömestr ilkbaharda, ikincisi sonbaharda başlar. Yaz tatili boyunca sizden beklenen..."

Dearborn'un sözleri kulaklarında uğuldamaya devam ederken merdivenlerde toplandılar. Hawthorne, Morrigan'a doğru eğildi ve kulağına, "Ne hoş bir konuşma," diye fısıldadı. "İçim ısındı resmen."

İlk dersleri, Gururkondu Evi'nin aydınlık ve havadar beş katından derinlere indikçe Wunce'nin asıl salon ve koridorlarının sonu gelmeyen karanlık labirentlere dönüştüğünü keşfetmekti.

Ms Dearborn onları girişten, uzun bir koridora yönlendirirken, "Yeraltında dokuz kat var," dedi. Koridorda yankılanan sesi yumuşak ve ciddiydi; siyah, zarif, topuklu ayakkabıları ahşap parke üzerinde sert bir ses çıkarıyordu. Morrigan, Hawthorne ve ekibin geri kalanı ona yetişmek için normalden iki kat hızlı yürümek zorunda kalıyorlardı.

"Eksi Birinci Kat, akademik kadronun ve kampüsü ziyaret eden yetişkin Cemiyet üyelerinin yemek yedikleri, kaldıkları ve boş zamanlarını geçirdikleri odalar için ayrılmıştır. Sizin için yasak bölgedir. Eksi İki'de çaylak ve kıdemli öğrencilerin yemekhanesi, Malzeme Tedarik Merkezi ve kampüste kalan kıdemli öğrencilerin yurt odaları bulunur."

Eksi İki'de hızlı bir tur, Morrigan'da Wunce'deki gündelik yaşama dair kabaca bir izlenim uyandırdı. Rastgele seçilmiş masa ve sandalyelerle donatılmış, dairesel bir mekân

olan öğrenci yemekhanesinin hareketli, resmiyetten uzak, rahat bir havası vardı. Bir ucunda kafe tarzı, sıkışık nizam ferforje masalar, boya lekeli, ahşap dikdörtgen banklar ve birbirleriyle uyumsuz tabureler, diğer ucundaysa devasa bir şöminenin etrafına gelişigüzel atılmış eski püskü koltuklar vardı.

Birkaç masada büyük sınıflardan öğrenciler oturmuş, kahvaltı yapıyor, gazete okuyor, çay içip sohbet ediyorlardı. Morrigan burnuna vuran pastırma kokusuyla kendinden geçen Hawthorne'u zor zapt etti.

Hawthorne infial içinde, "Daha kahvaltı bile yapmadım! *İnanabiliyor musun*?" diye fısıldadı. "Ağzıma bir lokma bir şey atamadan o aptal kapıdan geçtim, olacak iş mi?"

"Hı-hı." Morrigan'ın aklı başka yerdeydi. Masalardan yükselen mırıltılarda bir telaş seziyordu; Paximus Luck'ın ortadan kayboluşu hakkında mı konuşuyorlardı acaba? Ms Dearborn onları yemekhaneden çıkardı, havadan raylı bir sisteme bağlı bir dizi büyük pirinç kürenin yanına geldiklerinde yüzünü onlara döndü.

Sıkılmış, neredeyse mekanik bir sesle, "Dâhili ulaşım ağımız tüm yeraltı katları boyunca her yöne hareket eder," dedi. "Bu gördüğünüz kapsüllerle Wunce içinde giriş iznıniz olan her yere ve kampüs dışındaki belirli Wunder Metro istasyonlarına gidebilirsiniz. Çaylak öğrenciler bir Mektep Müdiresi'nin ya da hamilerinin açık izni olmadan kampüs dışına seyahat edemezler. Damganız, gitmeye müsaadeniz olan yerleri bilir. Bir kapsüle en fazla on iki kişi binebilir.

"Eksi Üç, Eksi Dört ve Eksi Beşinci katlar Dünyevi Beceriler Mektebi'ne ait bölümlerden oluşur. Eksi Altı, Eksi Yedi ve Eksi Sekizinci katlar Esrarengiz Beceriler Mektebi'ne ayrılmıştır. Eksi Dokuz tüm öğrencilere yasaktır.

"Dünyevi Mektep Müdiresi olarak benim idarem altında olan yedinizin Eksi Beş'ten daha alt katlara inmesi gerekmeyeceğinden bu katlara giriş izniniz de olmayacak. Miss Blackburn ve Miss Amara, siz ikiniz derslerinize Esrarengiz Beceriler Mektebi'nde gireceksiniz. Esrarengiz Mektep Müdiresi Mrs Murgatroyd birazdan gelip sizi oraya götürecek."

Ms Dearborn tüm ekibi küre biçimindeki pirinç kapsüllerden birine bindirdikten sonra kendi W damgasını duvardaki parıldayan halkaya bastırdı ve Morrigan'ın ezberlemeye çalışıp başaramadığı karmaşık bir sıralama içinde bir dizi kolu çekti. Kulakları tıkayan, mide bulandırıcı bir hızla katları inivediler. Ardından kapsül, Ms Dearborn dışında hepsini gafil avlayarak sertçe öne, sonra sola, geriye ve tekrar sola doğru gidip geldi... Ardından yalpalayarak ve zikzaklar çizerek yukarı doğru hareket etti, tüm bu sırada kapının üstündeki ışıklar karmaşık bir düzenle yanıp sönüyordu.

Nihayet kapsül aniden durdu ve 919. Ekip'in tüm üyeleri yerlerinden fırlayıp duvara çarptılar. Uzun boyunun avantajıyla tavandan sarkan deri tutamaklardan birine tutunarak durduğu yerde sabit kalmayı başaran Ms Dearborn, çocukların boylarının tutamaklara yetişmemesini umursamışa benzemiyordu.

"Eksi Üç. Dünyevi Beceriler Mektebi." Kapsülün kapısı açıldı ve Ms Dearborn onları zemini cilalı ahşap kaplı, uzun ve boş bir koridora yönlendirdi. Morrigan'ın başı dönüyor, midesi bulanıyordu; zorlansa da gruptan kopmamaya çalıştı.

"Bu kat baştan sona Uygulamalı Bilimler'e ayrılmıştır," diye devam etti Ms Dearborn. "Yani tıp, kartografi, meteoroloji, astronomi, gastronomi, mühendislik, hayvansı yetiştiriciliği vesaire gibi gündelik hayata dair en yaşamsal, dünyevi di-

siplinlere. Eksi Üç'te ayrıca laboratuvarlar, rasathane, Harita Odası, dokuz amfi, zooloji üniteleri, test mutfakları ve elbette hastane bulunmaktadır."

Müdire, çocukları loş bir amfiye soktu. Dr. Bramble adında bir Profesör, Yedi Bölge'nin dört bir yanından gelen Cemiyet üyelerine "Modern Hayvansı Bilimcisi'nin Etik Sorumlulukları" hakkında bir konuşma yapıyordu. Sahnede profesörün yanında bir sepet vardı. İçinde ilk bakışta kirli, beyaz, koca bir paçavra yığınını andıran—

"Bir Harikedi!" Morrigan dirseğiyle Hawthorne'u dürttü. Ms Dearborn aniden dönüp ona bir bakış fırlattı; Morrigan dudaklarını birbirine bastırdı, başını öne eğip gözlerini sahneye dikti ve Müdire Hanım bakışlarını onun üzerinden çekene kadar öylece kaldı.

"Kişinin, bir türün çıkarına en uygun şekilde davrandığına inanması *yetmez*," diyordu Dr. Bramble dinleyicilerine. Elini uzatıp yaratığın gıdısını sevgiyle okşadı. "Fertleri de tek tek hesaba katmak gerek."

"Fen kadar kocaman değil," diye yarım ağız fısıldadı Hawthorne.

"Bence o hâlâ bir yavru," diye yanıtladı Morrigan. Kedi yarı tehditkâr yarı sevimli bir edayla sivri dişlerini izleyicilere gösterdi. "Ah, bak!"

Ama Ms Dearborn onları hızla dışarı çıkardı ve bir alt kata indirdi. Eksi Dört'e geldiklerinde, "Beşerî ilimler," diye belirtti. "Felsefe, diplomasi, diller, tarih, edebiyat, müzik, sanat ve tiyatroyu içerir."

Bir sürü sınıf, stüdyo, sanat galerisi, müzik odası ve tiyatro salonuna girip çıktıktan sonra Eksi Beş'e indiler. Dearborn bu katın Dünyevi Beceriler Mektebi'nin üçüncü ve son dalı olan Uçlar Bölümü'ne ev sahipliği yaptığını açıkladı.

Önceki katlar, geniş koridorları, yüksek tavanları ve cilalı ahşap yer döşemeleriyle bir müze ya da üniversitenin dingin ve resmi atmosferine sahipti. Eksi Beş'te ise sanki her an her şeyin olabileceği, tekinsiz, nispeten kaotik bir hava hâkimdi.

Dearborn ekibe önce, bu katın baştan aşağı casusluk sanatı eğitimine ayrılmış bir kanadını gezdirdi ("Ölü Numarası Yapmak" adlı atölye çalışmasına denk gelip beş dakika izlediler); ardından dövüş sanatları antrenmanlarının yapıldığı (ve sömestrin daha ilk gününde birçok öğrencinin kemiklerinin kırıldığı) gürültülü bir dojo'yu ve mağarayı andıran devasa ejderha ahırları ile arenayı gösterdi. Özellikle son kısım, zamanının çoğunu orada geçirecek Hawthorne'u mest etti.

Morrigan'ın Eksi Beşinci katın bir nebze Deukalion Oteli'ni anımsattığını düşündüğü sırada büyük sınıflardan bir oğlan koridorun diğer ucundan koşarak onlara doğru gelmeye başladı.

Ms Dearborn ve yanındaki gruba yetişmek için koşarken, "Müdire Hanım!" diye haykırdı. Boncuk dizili, uzun saçları arkasında uçuşuyor, delişmen gözleri parlıyordu. "Müdire Hanım, sizinle konuşabilir miyim, lütfen?"

"Şimdi sırası değil, Whitaker."

Oğlan, elleri belinde, öne eğilip soluklanmaya çalışarak, "*Lütfen*, Ms Dearborn," dedi. "Lütfen, Murgatroyd ile konuşmanız lazım. Ekibim son Vatandaşlık Görevleri sınavını geçemediği için yarın saçlarımı kazıyacağını söyledi. Ama benim hatam değildi, dedi ki—"

"Tamamen senin sorunun."

"Ama dedi ki" –oğlan hıçkırarak inledi– "bu gece usturasını bileyeceğini söyledi."

"Kuşkusuz."

"*Yalvarırım*, onunla bir konuşsanız ya da—"

"Saçmalamayı kes. Tabii ki onunla konuşamam," diye tıs-ladı Ms Dearborn. Gözlerini kapayıp boynunu kütürdetti. Çıkan ses Morrigan'ın içini ürpertti. Oğlan irkildi. "Sen bir beyaz gömleklisin, Whitaker. Esrarengiz Beceriler Mektebi öğ-rencisisin. Benim senin Mektep Müdiren olmadığımı hatırlat-mam mı *gerekiyor*? Öğrencilerini uygun gördüğü şekilde di-sipline etmek Mrs Murgatroyd'un bileceği iş. Şimdi, durumu kendi adına daha da kötüleştirmeden sınıfına git. Murgatroyd birazdan burada olacak."

Oğlan Müdire Hanım'ın önünden çekilirken âdeta yıkıl-mış gibiydi, arkasını dönüp geldiği yöne doğru koşmaya baş-ladı. Morrigan yutkunarak arkasından baktı. Şu meşhur Mur-gatroyd oğlanın saçlarını *gerçekten* kazıyacak mıydı? Bunu yapmaya *izni* var mıydı? Morrigan gözlerini etrafında gez-dirdi. 919. Ekip'in geri kalanı da en az onun kadar tedirgin görünüyordu.

Ve aynı derecede yorgun. Morrigan gün ağarırken uyan-mış, labirentimsi yeraltı kampüsünde âdeta yüzlerce kilometre yürümüş kadar yorulmuş ve *tüm gün* yalnızca iki bisküvi ye-mişti; olduğu yere yığılıp bir daha kalkamayacakmış gibiydi. Turun ne zaman sona ereceğini (ya da en azından kendileri-ne ne zaman yemek verileceğini) sormaya karar vermişti ki Ms Dearborn onları raylı sisteme ait kapsüllerin yanına geri getirdi.

"Blackburn ve Amara," dedi Ms Dearborn. Cadence, Ms Dearborn'un bakışlarına aynı kararlılıkla karşılık verdi. Lam-beth ise kaşlarını çatmış, tavana bakıyordu. Morrigan onun çağrıldığının farkında olduğundan bile şüpheliydi. "Eksi Al-tı'da başlayıp Eksi Sekiz'de sonlanacak turunuza devam etme-niz için Esrarengiz Mektep Müdiresi Mrs Murgatroyd biraz-dan burada olacak."

Morrigan bir yandan Wunce'nin ona ve diğerlerine yasak olan kısımlarını görecekleri için Cadence ile Lambeth'i kıskanırken, bir yandan da canıgönülden bunun, turun kendisi ve gri gömlekli diğer ekip arkadaşları için bitmek üzere olduğu anlamına geldiğini ümit ediyordu.

"Mrs Murgatroyd gelince," diye devam etti Dearborn, "geri kalanlarınız kendi başınıza yeraltı katlarından yukarı çıkıp Gururkondu Evi'nin dışına ulaşacaksınız, kondüktörünüz sizleri evlerinize götürmek üzere merdivenlerde bekliyor olacak. Bulunduğumuz yerden zemin kata geri dönmeyi becereceğinizi umuyorum."

Mümkün değil, diye düşündü Morrigan. Hawthorne'a döndü, o da en az Morrigan kadar endişeli görünüyordu. Müdirenin asansörde o kollarla yaptıklarını ezberlemiş olmaları mı bekleniyordu?

"Onlar şimdiden evlerine dönerken, bizim neden kalmamız gerekiyor?" diye sordu Cadence.

Thaddea hiddetle gözlerini devirerek, "Vah *zavallım*," diye parladı. "Bize yasak olan koca üç katı görmeni sağlayacak, bir kar tanesi kadar özel bir maharete sahip olmak çok zor olmalı. Senin için ne kadar üzü—"

"Aman, aman," diye mırıldandı Lambeth, hâlâ tavana bakıyordu. Tıpkı daha önce istasyonda yaptığı gibi bir parmağını havaya kaldırdı. Sessizlik mi ralep ediyor yoksa rüzgârın yönünü tayin etmeye mi çalışıyor, anlamak zordu. "İşte geliyor."

"Biri artık şu kızı durdurabilir mi, *lütfen*?" diye mırıldandı Mahir. "İçimi ürpertiyor."

"Sessiz olun." Müdire Hanım'ın sesi sertliğinden bir şey kaybetmemişti ama Morrigan'a Dearborn'un sinirleri aniden gerilmiş gibi geldi. Sıkıntılı ve gergin bir edayla sol kolunun manşetini çekiştiriyordu. Morrigan, ünlü Mrs Murgatroyd'dan

o da mı korkuyor acaba, diye düşündü. Bu düşünce içini hiç de rahatlatmadı.

"Beklerken bazı sorumluluklarınızın üzerinden geçelim," diye devam etti Ms Dearborn. "Üniformalarınızı doğru ve eksiksiz giymek ve derslerde kullanacağınız malzemeleri temin etmek kendi sorumluluğunuz." Duraksadı, bir anlığına gözlerini kapadı ve boynunu kütürdetti. Morrigan irkildi. "Bir şey lazım olduğunda (ister çalgınız için reçine ister ameliyat önlüğü ya da bir pala)" –bakışlarını sırayla Archan, Anah ve Thaddea'ya çevirdi– "ya kondüktörünüzden sizin için ayarlamasını isteyeceksiniz ya da Malzeme Tedarik Merkezi'nde bulunan formları doldurarak bizzat resmi bir... Resmi bir yazılı talepte bulunacaksınız."

Bu noktada Dearborn bir kez daha duraksadı ve ardından tuhaf bir şey oldu. Parlak bir ışıktan rahatsız olmuşçasına gözlerini sıkıca yumdu, sırtını kamburlaştırdı, havaya kaldırdığı omuzlarıyla yavaşça geriye doğru daire çizdi ve boynunu sualtındaki bir yılan balığı gibi kıvırdı. Morrigan kadının omurgasındaki tüm eklemlerin bir bir kütürdediğini duydu ve korkuyla büzüldü; çıkan sesle iliklerine kadar ürperdi.

Morrigan gözlerini diğer çocukların üzerinde gezdirdi. Aniden içini kaplayan derin korkuyu paylaştıklarını gördü. Müdire Hanım'a neler oluyordu böyle?

Dearborn, "Sorumluluklarınızı... Yerine getirmezseniz... Derse alınmazsınız," diye devam etti, gözleri hâlâ kapalıydı; çenesi boynundan tuhaf ve anormal bir açıyla çıkıyordu, "bu tamamen" –genzinden boğuluyormuş gibi bir ses çıkardı, o kadar korkunçtu ki Morrigan dehşet içinden geri sıçradı– "tamamen sizin suçunuzdur ve bu kampüste... Derdinize ortak olacak... Tek bir kişi bile... Bulamazsınız." O pürüzsüz sesinden eser kalmamıştı. Genizden gelen, kulak tırmalayıcı,

ürkünç bir ses tonu ve iğrenç bir melodiyle konuşuyordu. Kulağa yanlış geliyordu. "Haksız mıyım, Mrs Murgatroyd?"

Dearborn gözlerini açtı.

Morrigan'ın nefesi kesildi. Ekibin geri kalanı, Esrarengiz Mektep Müdiresi Mrs Murgatroyd'u göreceklerini zannederek başlarını karşı tarafa çevirmişlerdi. Gözden kaçırdıkları şeyi bir tek Morrigan fark etmişti.

Dearborn... Değişmişti. Geçirdiği değişimler tek başlarına o kadar da dikkat çekici değildi: Omuzları kamburlaşmış, avurtları çökmüştü. Buz mavisi gözleri ferini yitirmiş, kışın gökyüzünün aldığı soluk gri bir renk almış ve âdeta içe çökmüştü. Gümüş sarısı topuzu tüm ışıltısını kaybetmiş, *bembeyaz* olmuştu. Morarmış ve çatlamış dudaklarına kondurduğu rahatsız edici gülümseme, kahverengimsi sivri dişlerini açığa çıkarıyordu.

Morrigan kocaman açılmış gözlerini kadının yeni suratına dikerek dehşet verici dönüşümünü tamamlamasını seyretti. Olanları idrak edince, içini kaplayan korku ve şaşkınlık kayboldu.

Kadın kendi sorusunu kendi cevaplayarak, "Tamamen haklısınız, Ms Dearborn," diye hırladı.

Demek Murgatroyd *buydu*.

Dünyevi Beceriler öğrencileri yavaş yavaş yola koyulurlarken, Morrigan gri gömlekliler arasında yer aldığına o gün bir kez daha sevindi.

ALTINCI BÖLÜM

Hatalar, Çuvallamalar, Fiyaskolar, Ucubelikler ve Felaketler

Hawthorne ertesi gün, "TÜM SABAH ejderha binme!" diye bağırarak yumruğunu havaya savurdu. "OLEY!"

Gururkondu İstasyonu'na geldiklerinde, Miss Cheery 919 numaralı Ev Treni'ni perona getirip vagon kapılarını açmadan önce önlerindeki iki trenin, getirdikleri öğrencileri indirip perondan ayrılmalarını beklemek zorunda kaldı.

Miss Cheery, Hawthorne'a, "Heyecanlanmana sevindim," dedi. 919. Ekip üyeleri Wunce'ye yaptıkları yolculuk boyunca heyecanla birbirlerinin ders programlarını inceleyip o hafta katılacakları dersleri, atölye çalışmalarını ve seminerleri karşılaştırmışlardı. Morrigan özellikle perşembe günü gireceği,

adı bile son derece merak uyandıran, *Ölülerle Diyalog Kurma* dersini iple çekiyordu. "Yine de kendini arenada çok yorma. Öğle yemeğinden sonra üç saat Ejderhaca dersin olduğunu unutma." Miss Cheery parmağıyla Hawthorne'un ders programına pat pat vurdu. "Ne kadar zinde olursan o kadar iyi; karmaşık bir dildir."

Hawthorne'un yumruğu havadan indi. Ders programına bakıp yüzünü buruşturarak, "Niçin Ejderhaca öğrenmem gerekiyor?" diye sordu.

Miss Cheery gözlerini kocaman açarak ona baktı. "*Değil mi ya?* Nevermoor'un geleceği en parlak, genç ejderha binicisinin, hayatını pençelerine emanet ettiği kadim sürüngenlerle iletişim kurmaya çalışması, ne saçma bir fikir, değil mi?" Kahkahayla güldü. "Hawthorne, ejderhalarla konuşmanın *faydası* olabileceğini düşünmüyor musun?"

"Ama... Konuşuyorum zaten," dedi Hawthorne. "Üç yaşımdan beri ejderha biniyorum. Eğer bana inanmıyorsanız bir ejderhaya nasıl komut verdiğimi gelin size göstereyim..."

"A, yapabildiğini biliyorum," dedi Miss Cheery. "Seni imtihanlarda izledim. Ama sen şimdiye kadar hep bir ejderhanın *seni* anlamasını nasıl sağlayacağını öğrendin. Peki, karşılığında bir ejderhayı anlamayı denedin mi hiç?"

Hawthorne kadına, karşısında âdeta boynuz çıkarıvermiş gibi bir ifadeyle baktı.

"Ejderhaca *harika* bir dildir," diye devam etti Miss Cheery. "Öğrenciyken biraz öğrenmiştim. Hem bak... Mahir de seninle birlikte aynı dersi alacak. Eğlenceli geçecektir!"

Hawthorne öne doğru eğilerek omzunun üzerinden Mahir'in ders programına baktı.

"Ama onun dersi sadece bir saat!" diye itiraz etti Hawthorne.

"Biraz avansın senin için daha iyi olacağını düşündüm sadece. Mr. İbrahim hâlihazırda biraz Ejderhaca biliyor zaten, değil mi, Mahir?"

Mahir ciddi bir baş selamı eşliğinde, "*H'çat şka-lev*," dedi.

Miss Cheery etkilenmişe benziyordu. Başıyla karşılık vererek, "*Maçar lo'k daçva-lev*," diye yanıtladı.

Hawthorne ikiliyi kuşkulu bakışlarla süzerek, "Ne demek bu?" diye homurdandı. Morrigan, Hawthorne'un tavırlarında hafif bir kıskançlık sezdi.

"Dragonca bir selamlama," diye yanıtladı Miss Cheery ve Hawthorne'un kafasının daha da karıştığını fark edince, "Dragonca, Ejderhacanın diğer bir adı. *H'çat şka-lev*, '*Yanışın daim olsun*,' demek," diye ekledi.

Hawthorne'la Morrigan yüzlerini ekşittiler. *Yanışın daim olsun* bir selamlamadan çok, bir tehdidi andırıyordu.

"Nazik karşılığı da *Maçar lo'k daçva-lev*'dir, '*Sizi tanıdığım için daha fazla yanıyorum*,' anlamına gelir," diye devam etti Miss Cheery. "Ejderhalar için bu... Birine esenlikler dilemek, karşınızdakinin de dostluğunuz için size teşekkür etmesi gibi bir şeydir."

Thaddea'nın sinir katsayısı, ders programını inceledikçe artıyor gibiydi. "Miss, benim programımda niçin hiç Ejderha dersi yok? Haksızlık bu. Ejderhaları çok severim."

Kondüktör, Thaddea'nın yanına oturdu ve eğilip omzunun üzerinden baktı. "Senin programında da başka harika şeyler var."

"Ne mesela?"

"İşte bak, cuma günleri öğleden sonra, Linda'yla patenli derbi."

Thaddea ikna olmamış gibiydi. "Linda'nın nesi iyi ki?"

"Öncelikle patenli derbi yarışçısı olması. Ve basgitar çalması. Ayrıca, o bir sentor; dolayısıyla gayet havalı bir durum. Hem bak, salıları Morrigan'la birlikte, Dr. Bramble eşliğinde Harikedi Bakımı üzerine bir atölye çalışmanız... A, hayır." Miss Cheery kaşlarını çatıp dersin üzerini çizmek için bir kalem çıkardı. "Affedersiniz, bunu güncellemem gerek. Zavallı Dr. Bramble'ın yavru Harikedi'si kayboldu. Kadın perişan."

Morrigan ders programından başını kaldırarak, "Kayıp mı?" dedi.

"Hı-hı. Dr. Bramble çalındığından son derece emin ama bence kesin kendi kaçmıştır... Sonuçta, Harikediler bağımsızlıklarına düşkün bir tür olarak bilinirler. Esaret altında yaşamak zavallı yavrucağın canına tak etmişti muhtemelen." Miss Cheery, suratını asan Thaddea'yı dürttü. "Merak etme, aynı derecede ilgi çekici başka bir ders bulacağım sana. Söz."

Morrigan kaşlarını çattı. Bu, o hafta içinden duyduğu üçüncü kayıp vakasıydı. Cassiel, Paximus Luck ve şimdi de yavru Harikedi.

Francis söze girdi, "Miss, bu ders ne? *Hipnozu Tanımak*."

"Bende de var," dedi Anah. "Çarşamba, sabah."

Morrigan kontrol etti; aynı dersi o da alıyordu.

"Bende de," dedi Thaddea.

"Bende de, bende de," diye ekledi Mahir. "Saat sekizde."

"Ha, evet," dedi kondüktör. "Ekibinizde bir hipnozcu olduğundan, İhtiyarlar hepinizin bu beceriyi öğrenmesinde fayda görüyor."

Cadence başını kaldırdı. Kaşlarını çatmış, neredeyse burnundan soluyordu. Miss Cheery bunu görmezden gelerek sükûnetini korudu.

Hawthorne şaşkın gözlerle baktı. "Ekibimizde bir ne var?"

"Bir hipnozcu."

"Ha." Hawthorne alnını buruşturdu. "Öyle mi?"

Miss Cheery *belli belirsiz* bir iç çekerek her zamanki sabrıyla, "Hı-hı," dedi. "Cadence Blackburn bir hipnozcu. Hemen yanında oturuyor."

Hawthorne şaşkınlıkla hafifçe irkilerek Cadence'a döndü. "Vay canına."

"Evet, aynen öyle," dedi Miss Cheery. "Yeni arkadaşınızı hatırlamayı ve Cadence müthiş maharetini kullandığında fark etmeyi öğrenmek için hepinizin hipnozu tanıma dersini almanız gerekiyor."

Cadence dehşetle, "Ama Miss," dedi, "bu şekilde onları nasıl hipnotize—"

"Amaç da bu zaten, Cadence," dedi Miss Cheery tatlı bir vurguyla. "Maharetini kendi ekibine karşı *kullanmamalısın*. Kız ve erkek kardeşler, unuttun mu? Ömür boyu birbirine sadık?"

"*Sadık* olacağım dedim, asla kimseyi hipnotize etmeyeceğim demedim! Nasıl oluyor da diğer hepsi maharetlerini istedikleri gibi kullanabilirken ben kullanamıyorum?"

"Öyle bir şey yok. Arch'ın aranızdan herhangi birinden bir şeyler yürütmesine, Francis'in yaptığı çorbalarla sizi ağlatmasına izin yok."

Cadence, kadını süzdü. "Madem yemin ettim o zaman neden diğerlerine hipnozu nasıl tanıyacaklarını öğretiyorsunuz? Arch'ın ekipten hiç kimse üzerinde yankesicilik yapmayacağına güveniyorsanız benim onları hipnotize etmeyeceğime neden güvenmiyorsunuz?

Miss Cheery, Cadence'ın haklı olduğunu düşünüyormuşçasına bakışlarını yere çevirdi. Bir anlığına dudaklarını birbirine bastırdı. "Yaşadığın hayal kırıklığını anlıyorum, Cadence.

Gerçekten. Ama hipnozculuk ve yankesicilik çok farklı sonuçlar doğurabilecek, birbirinden çok farklı iki maharet. Bazı hamiler—"

Cadence, "Bana güvenilemeyeceğini düşündüler," diye araya girip Miss Cheery'nin cümlesini tamamladı. Gözleri alev saçıyordu. "Hipnozcuyum madem, demek ki suçluyum. Hiç şaşırmadım."

Morrigan Gösteri İmtihanı'nda seyrettiği, Cadence'ın insanları tufaya düşürdüğü çeşitli hipnoz vakalarını, onu kamu malına zarar verirken ve bir polis memuresine, kadının kendi kelepçelerini taktığını gösteren filmi düşündü. Tek kaşını kaldırarak Hawthorne'a baktı ama bir şey söylemedi.

"Kimse senin bir suçlu olduğunu düşünmüyor, Cadence. Seni temin ederim. Sadece fazladan ihtiyatlı davranıyorlar."

Ama Cadence hiç yatışmışa benzemiyordu. Morrigan onun sabahtan beri herkese mesafeli davrandığını düşündü. Daha önce 919 İstasyonu'nda, Morrigan ve diğer gri gömlekliler Eksi Altı, Eksi Yedi ve Eksi Sekizinci katlarda neler olduğunu öğrenmeye can attıkları sırada Morrigan, Cadence'a bunu sormuş, o ise soruyu yanıtlamak bir yana, duymazdan gelmişti. Bununla birlikte, Lambeth de kendisini sorgulayan Thaddea'ya aynısını yapmıştı; kim bilir, belki de hiçbir şey söylememe talimatı almışlardı.

Ev Treni'nin kapıları açılır açılmaz Cadence bir hışım dışarı fırladı, yaya köprüsünden geçti ve istasyondan ayrıldı. Diğer öğrenciler peronda oyalanmaya devam ettiler, Cadence'ı yeniden unutmuşçasına aralarında dostça muhabbet edip ders programlarını karşılaştırmayı sürdürdüler.

Hawthorne, Morrigan'a, "Bu sabah hangi dersin var?" diye sordu.

"*Farkındalık ve Meditasyon*," diye okudu Morrigan, "Eksi Dört'te. Ardından *Gizlilik, Atlatma ve Saklanma*, öğle yemeğinden sonra, Eksi Beş'te."

"Aynı ders bende de var," dedi Hawthorne. "İşte – *Gizlilik, Atlatma ve Saklanma*. Ancak bu dersi almaya ihtiyacım var mı, emin değilim. Sonuçta, karda yürüyüp izini belli etmeme konusunda benden iyisini tanıyor musun?"

Morrigan başını yana eğdi. "Saymamı ister misin?"

"KONDÜKTÖR CHEERY!"

Keskin bir haykırış Ms Dearborn'un gelişini haber verdi. Müdire Hanım elinde sıkıca tuttuğu bir kâğıt parçasıyla avına yaklaşır gibi vagonlarına doğru geliyordu. Hawthorne, Morrigan ve başka birkaç öğrenci daha oldukları yerde donup kaldılar. Dearborn'un sesinde aksini mümkün kılmayan bir şey vardı.

Miss Cheery başını vagon kapısından dışarı uzattı. "Müdire Hanım." Belli belirsiz gülümsedi. "Günaydın. Size nasıl yardım edebilirim?"

Dearborn kaşlarını derince çatarak, "Tartışmamız gereken bir *konu* var," dedi ve elindeki kâğıdı Miss Cheery'ye fırlattı.

Miss Cheery yakalamayı güç bela başardığı kâğıdı inceleyip, "Morrigan'ın ders programı," dedi. Morrigan, adının geçtiğini duyunca dondu kaldı. "Bir sorun mu var?"

"Evet, hem de birçok." Dearborn tepeden bakan bir edayla kâğıdı Miss Cheery'nin elinden çekti aldı. "Hatta neredeyse baştan aşağı sorunlu. Cadel Clary ile *Farkındalık ve Meditasyon*? Olmaz." Bir kalem çıkardı ve abartılı bir el hareketiyle dersin üzerini çizdi. "*Silahsız Dövüş Yoluyla Kendini Savunma*? Hiç sanmam." Bir çizik daha. "*Yeni Başlayanlar için Define Dalışı*? *Gizlilik, Atlatma ve Saklanma*? Hayır ve hayır. Bu kızı tam olarak neye dönüştürmeye çalışıyorsunuz böyle?" diye tısladı. "Bir kitle imha silahına mı?"

Morrigan'ın kaşları çatıldı. Gireceği derslerin diğer bazı öğrencilerin programlarıyla karşılaştırıldığında yeteri kadar heyecan verici olmadığını düşünüyordu. Anah'ın ders programında *İnsan Kalbi Nasıl Durdurulur (Geçici Olarak)* adlı bir ustalık sınıfı gözüne çarpmıştı. Cadence *Arseniği Tanımak*, *Sorgu Yöntemleri*, *Amatör Gözetleme Teknikleri* ve *Bomba İmha Etmenin Temel Prensipleri* gibi ürkütücü adlara sahip birçok atölye çalışmasına katılacaktı.

"*Farkındalık ve Meditasyon*'un nesi var?" diye sordu Miss Cheery.

"Bu kız bir Wun—" Dearborn omzunun arkasından gayriihtiyari bir bakış atıp sözlerine fısıldayarak devam etti, "Bu kız bir Wundersmith, Miss Cheery. *Farkındalığa* ulaşmış zihnini kullanarak hepimizi *fark ettirmeden* erkenden mezara gönderecek *farkındalık* sahibi bir Wundersmith. Bu mudur istediğimiz?"

Morrigan, Mektep Müdiresi'ni meditasyon yaparak öldürebileceği fikrine az kalsın kahkahayı basacaktı. Hawthorne ise kendine hâkim olamayıp horultulu kahkahasına öksürük süsü vermek zorunda kaldı.

Miss Cheery bunu pek komik bulmuşa benzemiyordu. Morrigan, Miss Cheery'nin yüzünde öfkeli bir ifade belirdiğini gördü ama kondüktör söze girmeden bir an durup kendini toparladı. "*Siz* Morrigan'ın hangi dersleri almasını istersiniz, Müdire Hanım?"

Dearborn kısaca, "Ders programını düzelttim," dedi ve Miss Cheery'ye ikinci bir kâğıt uzattı. "Değişiklikleri derhâl hayata geçirin." Yanlarından ayrılan Müdire yaya köprüsüne varmak üzereyken Miss Cheery arkasından seslendi.

"Müdire Hanım... Bu işte bir hata var sanki. Verdiğiniz programda sadece tek bir ders görünüyor."

Dearborn dönüp dik dik baktı. "Ben hata yapmam, Miss Cheery. Hoşça kalın."

Mektep Müdiresi yanlarından ayrılır ayrılmaz, Morrigan'la Hawthorne kendilerini Ev Treni'ne attılar ve Miss Cheery'nin omzunun üzerinden elindeki kâğıda bakınca neden şoka girmiş gibi göründüğünü anladılar.

"Profesör Hemingway Q. Onstald ile *Menfur Wunder Eylemler Tarihi*." Morrigan şaşkına dönmüş ve büyük bir hüsrana uğramıştı. "Bu... Bu kadar mı? Sadece tek bir ders? Her gün?"

Miss Cheery duygularını açığa vurmayan kontrollü bir sesle, "Öyle görünüyor," dedi. "Daha önce hiç duymamıştım, dolayısıyla sana özel yeni bir ders olmalı. Ne kadar... Heyecan verici!"

Ama Morrigan'ı kandıramadı.

Miss Cheery kaygılı bir edayla gülümsedi. "Haydi, git şimdi yoksa geç kalacaksın."

Hemingway Q. Onstald tosbağadan çok, insana yakındı ama yine de *epeyce* tosbağaydı.

Morrigan profesöre Wunder Hayvan çevrelerinde Wunder Hayvan Minör gözüyle bakılacağını, çünkü (bir Wunder Hayvan Majör olduğu aşikâr olan neredeyse tamamen boğaması İhtiyar Saga'nın aksine) hayvansı özelliklerinden ziyade insansı özellikler taşıdığını biliyordu. Sık sık Wunder Hayvan misafirlerin ağırlandığı Deukalion Oteli'nde yaşamak ona Wunder Hayvan adabı hakkında esaslı bir eğitim sağlamıştı. Jüpiter ve Kedgeree, Morrigan'ın Wunder Hayvanlar ile hayvansılar arasındaki ayrımı iyice anlamasını sağlamışlardı. Wunder Hayvanlar, tıpkı insanlar gibi dil, yaratıcı düşünce ve sanatsal

ifade gibi karmaşık becerilere haiz duyarlı, öz farkındalık sahibi, akıllı yaratıklardı.

Morrigan ayrıca onlara hitap etmenin en münasip yolunu da öğrenmişti. Örneğin, bir Wunder Ayı'ya, ayı diye hitap etmek son derece rencide ediciydi; doğrusu, *wunayı* idi. Bir wunayı ile bir ayıyı karıştırmak, *büyük* ve neredeyse affedilmez bir gaftı. Morrigan bunu da biliyordu çünkü istemeden de olsa bu hataya düşmüştü ve Jüpiter ile Kedgeree, saygın wunayı misafirlerinin gönlünü almak için defalarca özür dilemiş, türlü şirinlikler yapıp odasına müesseseden piknik sepetleri göndermişlerdi. (Morrigan'ın "Wunayılana gazoz, bayılana limon" esprisi de pek hoş karşılanmamıştı.)

Öte yandan Fenestra, teknik olarak ne Wunder Hayvan ne de hayvansıydı. Morrigan bunu ona sormuş, karşılığında da Fen'den iğneleyici bir yanıt almıştı: "Bir insana Wunder Hayvan olup olmadığı sorulur mu? Bir sentora hayvansı olup olmadığı sorulur mu? Sorulmaz. Ben de bir Harikedi'yim. Nokta." Fen, kafası iyice karışan Morrigan'ın özrünü, ancak yastığındaki kuş tüylerinin yerine oteldeki tüm duş giderlerinden çıkarılmış saçları tıkıştırdıktan *sonra* kabul etmişti.

Onstald'ın sırtındaki kubbe biçimli kocaman kabuğunu, köselesi yeşilimtırak-gri derisini ya da pantolonunun bitiminde, bekleneceği üzere, şık bir çift ayakkabı yerine yumuşak keçe kaplı, pullu ve yuvarlak tosbağa ayaklarını görmezden gelmek kolay değildi.

Geri kalan kısımları son derece sıradandı. Büyük kısmı çıplak deriden ibaret kafasında birkaç tel beyaz saçı kalmıştı. Pembe kenarlı, soluk yeşil, minicik gözleri acilen bir gözlüğe ihtiyacı varmış gibi kısıktı. Eski moda takım elbisesinin üzerine siyah bir akademik cübbe geçirmişti; ekose bir papyon ile önü lekeli, uyumsuz bir yelek giyimini tamamlıyordu.

Onstald'ın Eksi Dördüncü katta, Beşerî İlimler Bölümü'nde yer alan sınıfı, tam da kısmen insan kısmen tosbağa bir canlının ders vermesini bekleyeceğiniz türden bir yerdi. (Tabii eğer, diye düşündü Morrigan, böyle bir şey üzerine kafa yormuş olsaydım). Sınıfta elbette art arda sıralanmış tahta sıralar ve arkası düz iskemleler vardı; duvarlar kitap raflarıyla kaplı, raflar da ciddi görünümlü, bez ciltli kitaplarla tıka basa doluydu. Fakat zemin, parke yerine çim kaplıydı ve odanın bir köşesini tümüyle bir havuz kaplıyordu.

Morrigan sınıfa girdiğinde, Profesör Onstald karatahtanın başında bir oturağa tünemiş bekliyordu. Burnunun üzerinden ona baktı, hırıltılı göğsü uzun ve derin nefeslerle yavaş yavaş inip kalkarken en öndeki sıralardan birine işaret etti. Morrigan oturup beklemeye başladı.

"Sen," dedi profesör nihayet, durup nefeslendikten sonra devam etti, "İhtiyarların, bir... Wundersmith olduğunu söylediği kızsın."

Pörsümüş dudakları, dişsiz ağzının içine doğru göçmüştü. Ağzının kenarlarında tükürük baloncukları birikmişti. Morrigan Onstald'ın ağzından fırlayan tükürüklerin yüzüne isabet ettiğini hayalinde canlandırdı ve suratını buruşturarak görüntüyü zihninden uzaklaştırmaya çalıştı.

Ne olur ne olmaz diye arkasına yaslanarak, "Evet," dedi. "Benim."

Profesörün söylediklerine şaşırmıştı. Sadece Müdire Hanımlar ile Miss Cheery'nin, onun... Ufak sorunundan haberdar olduğunu sanıyordu.

Profesör Onstald kaşlarını çattı. "Evet... *Profesör.*"

"Evet, profesör."

"Hım." Profesör dalgın gözlerle boşluğa bakarak başını salladı.

Bir müddet hiçbir şey demedi. Morrigan acaba nerede olduğunu mu unuttu, diye merak etmeye başladı. Tam boğazını temizlemek üzereydi ki Onstald hırıltılı, derin bir nefes aldı ve bakışlarını yeniden Morrigan'a çevirdi. "Peki... Bunun... Ne Anlama... Geldiğinin... Farkında mısın?"

"Pek sayılmaz," dedi Morrigan, ardından, "profesör," diye telaşla ekledi.

"Yaşayan son... Wundersmith'i... Duymuşsundur... Herhâlde..."

"Ezra Squall'ı mı?"

Profesör Onstald başını salladı, başı uzun bir süre kısa hareketlerle yukarı aşağı gidip geldi, sanki başına söz geçiremiyor ve kendi kendine durmasını bekliyor gibiydi.

"Onun... Hakkında ne... Biliyorsun?"

Morrigan sessizce iç geçirdi. "Onun gelmiş geçmiş en kötü insan olduğunu ve herkesin ondan nefret ettiğini biliyorum."

"Doğru," dedi Profesör Onstald kasvetli bir vurguyla. Gözleri hafifçe kapandı; Morrigan onun uyuyakalabileceğini düşündü. Kendisinin uyuyakalması da ihtimal dâhilindeydi. "Doğru. Peki neden... Gelmiş geçmiş... En kötü insan... Olduğunu—"

"Çünkü insandan canavara dönüştü," diye araya girdi Morrigan. Kabalık etmek istememişti ama cümlesini tamamlamasını daha fazla beklemeye de dayanamamıştı. "Kendi canavarlarını yaratan bir canavara." Kedgeree'nin geçen sene Ezra Squall hakkında anlattıklarını tekrarlıyor ve kayıtsız bir sesle konuşmaya çalışıyordu fakat başardığı pek söylenemezdi.

Jüpiter ne derse desin, Wundersmith olmanın illa şeytani biri olmak anlamına gelmediği konusunda onu ne kadar ikna etmeye çalışırsa çalışsın, Morrigan içten içe, ruhunun derinliklerinde tıpkı Ezra Squall gibi olduğunu düşünüyor ve bu

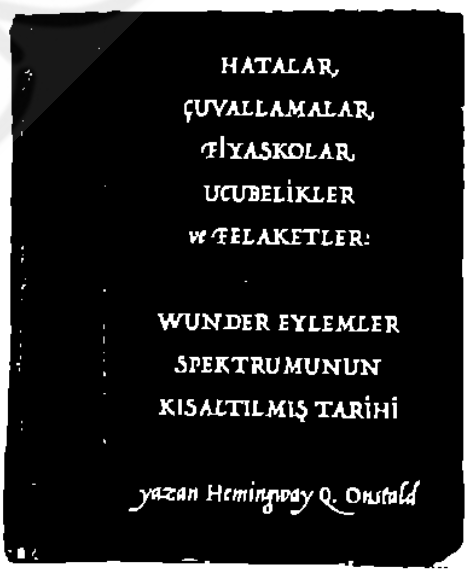
düşünceyi zihninden atmakta zorlanıyordu. Squall da öyle söylememiş miydi? Gözlerinin içine bakıp memnuniyet içinde gülümsememiş miydi? *İçini görebiliyorum, Morrigan Crow. Kalbinde kara bir buz kütlesi var.*

"Ve Cesaret Meydanı Katliamı yüzünden," diye ekledi Morrigan. "Nevermoor'u ele geçirmesine engel olmaya çalışan insanları öldürdü."

Profesör Onstald yine başını salladı, hırıltılı bir nefes daha aldı. "Bu... Doğru. Ama... Hepsi... Bu değil."

Profesör aşırı yavaş hareketlerle oturduğu yerden kalkarken kemiklerinden gelen çatırtı ve gıcırtılar Morrigan'ı irkiltti. Ayaklarını ağır ağır sürüyerek tozlu sınıfı boydan boya geçti ve takriben on yıl sonra, uzak duvardaki kitap raflarına ulaştı. Raftan aldığı kitap o kadar kocaman ve kalındı ki ihtiyar wuntosbağa neredeyse kitapla birlikte yere devrilecekmiş gibi göründü. Morrigan iskemlesinden sıçrayıp yardımına koştu. Birlikte taşıdıkları kitabı derin bir *of* çekerek masaya bıraktıklarında sayfalarının arasından bir toz bulutu yükseldi.

Profesör kitabın kapağındaki kalın toz tabakasını cübbesinin koluyla sildi. Morrigan gözlerini kısarak eski usul yazıyı okudu.

"Kısaltılmış tarihi," diye sesli okudu Morrigan. "Bu ne demek?"

"Düzenlenmiş... Demek. Sadeleştirilmiş. Özetlenmiş. Eksiksiz... Tarihi... Anlatmak için... Şüphesiz... Ciltler dolusu... Yazmak gerekirdi."

Morrigan bunu duyunca kaşlarını kaldırdı, Onstald kısaltılmış bir versiyon yazmakla kaldığı için şans yıldızına içinden teşekkür etti.

"Seleflerinin tarihi... Konusunda... Kapsamlı ve titiz... Bir eğitim almana... Nezaret etmekle... Görevlendirildim." Onstald etrafa saçılan tozlar yüzünden öksürmeye başladığı için duraksadı; öksürükleri öyle korkunç bir krize dönüştü ki Morrigan öğretmeninin ilk derslerinin onuncu dakikasında öldüğünü Mektep Müdiresi'ne bildirmek zorunda kalacağını düşündü. Neyse ki Onstald ciğerlerini kontrol altına alarak devam etti. "Wundersmith'lerin... Hepimiz için... Ne denli bir... Tehlike... Ve felaket... Kaynağı olduklarına... Dair eksiksiz... Ve sağlam bir kavrayış... Kazanmanı... Sağlayacağım."

Morrigan'ın hayalleri yıkıldı. *Bu* muydu yani? Ezra Squall'ın yaptığı korkunç şeyleri mi öğrenecekti sadece?

Ne sıkıcı.

Onun bir canavar olduğunu zaten biliyordu. Yaptığı türlü şeytanlıkla ilgili bir kitaba neden ihtiyaç duyacaktı?

Profesör Onstald devasa kitabın üzerinde parmaklarını tıkırdattı. "Dersin... Geri kalanını... İlk üç bölümü... Okuyarak... Geçireceksin." Köstekli saatine baktı. "Üç... Saatin... Var."

Onstald yalpalayarak ağır ağır sınıftan çıkarken, Morrigan bir süre üzgünce *Wunder Eylemler Spektrumunun Kısaltılmış Tarihi*'nin kapağına bakakaldı ve nihayet iç çekerek kitabı açtı.

BİRİNCİ BÖLÜM
Wunderous Suçların Kronolojik Tarihi: İlk Wundersmith Dâhi Amadeo, selefi Wundersmith Deng Li, selefi Wundersmith Christobel Fallon-Dunham, selefi...

Profesör Onstald tam kapıdan çıkacakken, Morrigan, "Bu insanlar da kim?" diye seslendi arkasından.

"Hım?"

Jüpiter başka Wundersmith'ler olduğundan söz etmişti. Ama esasen Morrigan hiçbirini gerçek insanlar olarak düşünmemişti. Tek bir malum Wundersmith hakkında endişelenmek yetip artıyordu. "Burada... Peki, Dâhi Amadeo nerede şimdi? Hâlâ hayatta—"

"Öldü."

Morrigan'ın karnına yumruk misali bir ağırlık oturuverdi.

"Senin cinsinin... Hepsi... Öldü," diye devam etti Profesör Onstald. "Eğer ölmedilerse..." –ıslak gözlerini kırpıştırarak Morrigan'a baktı ve hırıltılı, derin bir nefes aldı– "ölmeliler."

Morrigan, bir Wundersmith olduğuna daha fazla üzülebileceğini düşünmemişti ama şimdi yanıldığını anlıyordu. Profesör Onstald'ın kitabı, "cinsinin" yüzyıllardır yaptığı tüm kötülüklerin upuzun bir listesiydi. Profesör Onstald'a göre mesele, *sadece* Squall'ın şeytani biri olmasından, bir Wundersmith'in doğası gereği tehdit edici güçlere sahip olmasından ibaret değildi.

Kitap, hedonist yaşam tarzları kraliyet ailesi ve hükümet tarafından desteklenip fakirlerden alınan vergilerle finanse edilen, bencil, yıkıcı ve güç delisi bir dizi insanı sonuna kadar

kötüleyen kapkara bir tablo çiziyordu. Yüzyıllar boyunca, Wundersmith'ler sıradan Nevermoor'luların sırtından geçinmişler ve Onstald'ın kitabına göre, karşılığını onlara küçüklü büyüklü ıstıraplar ve insafsızlıklar yaşatarak ödemişlerdi.

Wundersmith'ler, en hafif tarifle küçük bir azınlığın çıkarına, çoğunluğun zararına olan kibir abidesi Wunderous projeler yaratarak ayrıcalıklı konumlarını kötüye kullanan nefsine düşkün, tuhaf insanlardı. Örneğin Decima Kokoro. Kokoro, kamu kaynaklarını kullanarak tamamen sudan oluşan Wunderous bir gökdelen inşa etmişti. Tam bir garabet örneği olan bu pahalı ve tehlikeli bina erişime kapatılmadan önce birçok insanın boğularak ölmesine neden olmuştu. Odbuoy Jemmity ise son derece yoksul bir semtte koca bir bloktan oluşan evleri yıkıp yerine bir lunapark yapmıştı. Tamamlandıktan sonra lunaparka kendi adını vermiş ve kimsenin içeri girmesine izin vermemişti.

En feci tarifleyse Wundersmith'ler güçlerini, zenginliklerini ve prestijli konumlarını korumak ve başkalarına zulmetmek için kullanan tehlikeli despotlardı. Tıpkı Ezra Squall gibi. Ve tıpkı ondan yüz yıl önce yaşamış ve nihayetinde bir wunakrep tarafından suikasta uğramadan önce hem Majör hem Minör tüm Wunder Hayvanların hapsedilmesi çağrısında bulunan Gracious Goldberry gibi. Veya altı yüz yıl önce Büyük Nevermoor Yangını'nı başlatıp şehrin yarısını haritadan silen ve binlerce kişiyi öldüren Frey Henriksson gibi.

Morrigan artık emindi, Jüpiter yanılıyordu. İçine bir ağırlık çöktü. Jüpiter nasıl bu kadar *yanılabilmişti*?

Wundersmith'ler gerçekten çok kötülerdi. İstisnasız.

Üç sefil saat sonra Onstald döndü ve salyangoz hızıyla yalpalayarak masasına ulaştı. Morrigan okuması gereken bölümleri çoktan bitirmiş, son yirmi dakikayı gözlerini sınıfın ön duvarına dikerek geçirmişti. Kara kara düşünerek...

"Bana... Neler... Öğrendiğini... Anlat."

Morrigan okuduğu üç bölümden aklından kalanları tekdüze, moralsiz bir sesle özetledi. Yüzyıllara yayılmış Wundersmith zalimliği ve umursamazlığı. Telafisi olmayan kötülükler. Bitirince derin bir iç geçirdi ve başını önüne eğip gözlerini ellerine dikti.

Profesör Onstald uzunca bir süre sessiz kaldı. Nihayet konuşmaya başladığında sesi o kadar yorgun, o kadar cansız ve nemrutu ki âdeta mezarından kalkmış gibiydi.

"Peki, sence... Sana öğretmek için... Neden... Bunu seçtim?"

Morrigan başını kaldırdı. Bir dakika kadar düşündü. "Wundersmith olmanın getirdiği tehlikeleri öğrenmem için?" Profesör Onstald bir şey demedi. Morrigan birden fark etti. "Onlardan kaçınabilmem için! Diğerlerinin yaptıkları hataları yapmamam..."

Onstald'ın boncuk gözlerindeki kurnaz ve soğuk ifadeyi yakalamasıyla Morrigan'ın sesi giderek canlılığını yitirdi. Onstald güç bela iskemlesinden kalktı ve Morrigan'a doğru yavaşça yürümeye başladı. "Senden... Daha iyisini... Beklediğimi mi... Düşünüyorsun?"

Morrigan'ın kafası karışmıştı. Dünyadaki en kötü insanlardan biri olmaktan daha iyisini mi? Elbette. "Ben—"

"Senden... Daha iyisini... *Daha fazlasını*" –Onstald, Morrigan'ın oturduğu sıranın üzerine eğildi ve Wunder *Eylemler Spektrumunun Kısaltılmış Tarihi*'nin kapağına eliyle hafifçe vurdu– "Bu... Bu Canavarlardan... Farklı olmanı... Beklediğimi mi?"

"Ben... E, *evet*," dedi Morrigan. "Demek istediğim... Öyle değil mi? Herhâlde onlar gibi olmamı iste—"

Profesör Onstald sesini giderek yükselterek, "Sen zaten onlar... Gibisin," dedi. Nefes alıp vermesi hızlandı ve zorlaştı. Pörsümüş ağzından tükürük baloncukları saçtı. "Sen... Zaten... Bir canavarsın. Benim görevim... Seni kendinden... Kurtarmak... Değil. Görevim sana... Senin... Ümitsiz bir vaka... Olduğunu göstermek. Senin cinsin... Toptan... Ümitsiz..."

Fakat Morrigan gerisini dinlemedi. İskemlesinden sıçradı ve içinde kabararak büyüyen öfke dolu bir mutsuzlukla sınıfı terk etti. Koşarak labirentimsi koridorlardan geçti; nereye gittiğine dair hiçbir fikri yoktu ama sonunda, bir şekilde, kendini Gururkondu Evi'nden dışarı atmayı başardı ve ağaçlık patika yolu takip ederek Gururkondu İstasyonu'na ulaştı.

Ahşap bir banka çöktü ve gözyaşları yanaklarından süzülürken, kafasını kaldırıp buğulu gözlerle saate baktı. Ev Treni'nin gelmesine daha saatler vardı.

Ne yapalım, dedi içinden. *Ev Treni yok.*

Mühim değildi. İki bacağı ve atan bir kalbi vardı.

Bir müddet sonra yerinden fırladı, ağaçlık patika yoldan giriş kapısına, oradan da elinde şemsiyesi, doğruca Şemsiye Hattı platformuna gitti. Jüpiter'in mesajı geldi aklına. *HİÇBİR KOŞULDA kendi başına Wunce sınırları dışında bir yerlere gitmek yok. Ciddiyim. Bu konuda sana güveniyorum.*

Morrigan yaklaşan platformu yakalamak için sıçrarken buruk bir edayla, Jüpiter istediği kadar ciddi olsun, diye düşündü ve şemsiyesinin sapını metal halkaya taktı. Umurunda değildi. Sadece *eve* gitmek istiyordu.

Bunun ne kadar kötü bir fikir olduğunu ancak Deukalion yolunu yarıladığında, adrenalin ve umursamazlık seviyeleri

düşüp sağduyusu çıktığı kısa tatilden döndüğünde fark etti. Eğer eve şimdi, dönmesi gerekenden saatler önce dönerse Fenestra, Kedgeree ve Martha tarafından soru yağmuruna tutulacaktı. Ne yaptığını Jüpiter'e muhakkak anlatacaklar ve Jüpiter bir daha asla ona güvenmeyecekti.

Morrigan hafiften paniğe kapılarak, ilk durakta –Rıhtım– aşağı atladı ve derin bir nefes aldı. Wunce'ye geri dönmeyecekti şimdi. Buna katlanamazdı. Yapacak tek bir şey vardı: Deukalion'un lobisine fazla şüphe uyandırmadan girebileceği vakte kadar zaman öldürmesi gerekecekti.

Juro Nehri'nin kıyısında hava soğuktu ve etrafa ağır bir balık kokusu sinmişti. Ama tekneler arasında bir başına dolaşmak, ağlarını çeken balıkçı tayfalarının dostane sohbetlerini ve radyoda bangır bangır çalan müziği dinlemek yine de güzeldi. Ondan çok daha küçük, gürültücü bir grup çocuk, altındaki ateşi sırayla besledikleri metal bir varilin içinde, nehir suyunda çamur yengeci kaynatıyordu.

Juro'nun çamurlu kıyısına yaklaştıkça daha da üşüdü. Ama martıların ciyaklaması ile suyun şıpırtısının rahatlatıcı bir etkisi vardı ve onu gözyaşlarına boğan üzüntüsü kısa sürede yatışarak, daha baş edilebilir, buruk bir içerlemeye dönüştü.

Her şey berbattı.

Kıyıda yürürken bir çakıl taşını tekmeledi. "Onstald berbat, Wundersmith tarihi berbat, Wundersmith'ler berbat. Dearborn berbat. Wunderous Cemiyeti berbat."

Miss Cheery iyi, dedi zihninin makul tarafı. *Ve Ev Treni.*

"Öf, kes sesini," dedi ona Morrigan.

Morrigan somurtmakla meşgul olduğu sırada, planladığından çok daha uzağa yürüdüğünü fark etmemişti. Hava daha da soğumuştu; geriye dönüp bakınca kıyıdaki suyun ne

kadar yükseldiğini görüp şaşırdı. Tam geri dönecekken garip bir sesle durakladı.

Gryç... Tıkır-tık. Tıkır-tık-tıkır...

Bakmak istemiyordu. Nevermoor'da hiç görmek istemeyeceğiniz bazı şeyler vardı ve Morrigan bunu herkesten daha iyi biliyordu. Ama kendine engel olamadı.

Gryyççç... Tıkır-tık. Tıkır-tık-tıkır...

Ve başını yavaşça çevirdiğinde, hayatında gördüğü en tuhaf şeye tanık oldu. Juro Nehri'nin kıyısında biriken çamurdan, kemiklerden oluşan bir figür çıkıyordu. İskelet demek mümkün değildi çünkü iskelet demek, işin içinde düzen ve anatomi olması demekti.

Bu... Şeyde... Herhangi bir düzen söz konusu değildi. En fazla bir insan karikatürü olabilirdi. Daha tuhafı, çağlar boyunca çamurun altında gömülü kalmış oldukları düşünülebilecek kemik ve artıkların birbirine eklenmesiyle, gözleri önünde büyüyor, hayır, *bir araya geliyordu*.

Tüm bunların en korkuncuysa Morrigan'a bakışıydı.

Kafatasında gözleri yoktu ama Morrigan emindi, *ona bakıyordu*.

Sanki ondan bir şey istiyormuş gibi. Belki de kemiklerini.

Morrigan öğrenmek için durup beklemedi. Kalbi yerinden çıkacak gibiydi, artık ayak bileklerine kadar gelen suya bata çıka kıyı boyunca hiç durmadan koştu, beton basamaklardan rıhtıma geri döndü ve nefes nefese doğruca Şemsiye Hartı platformuna yöneldi.

Aksi bir balıkçı, teknesinden Morrigan'a seslendi. "Dikkatli olsan iyi olur, küçükhanım." Morrigan'ın geldiği yöne doğru endişeli bir bakış attı. "Etrafta tehlikeli tipler kol geziyor. Evine dön, şu taraftan."

Morrigan adamla tartışacak durumda değildi. Buraya hiç gelmemeliydi. Jüpiter ona Wunce'den tek başına ayrılmamasını boş yere söylememişti. Ona güvenmişti, o ise kuralları çiğnemiş ve aptallığının bedelini, hayatının korkusunu yaşayarak ödemişti. Hamisine asla bundan bahsedemezdi.

Eğer şanslıysam, diye düşündü Morrigan, Ev Treni'ni yakalamak için vaktinde Gururkondu İstasyonu'nda olurum ve böylece kimse de kampüsten ayrıldığımı anlamaz. Sıçradı ve tepesinden geçen Şemsiye Hattı platformunu yakalayarak son hız Wunce'ye doğru yolu koyuldu; uzun ve iç karartıcı yolculuk boyunca titreyip durdu.

YEDİNCİ BÖLÜM

Serçe Parmağı Sözü

Morrigan cuma akşamı servis girişini kullanıp çifte kanatlı, gösterişli, siyah kapıdan Deukalion'un lobisine girdiğine, üşümüş, yorgun, ıslak, perişan ve *kurt gibi açtı*.

Hayatının en kötü haftası, bundan daha kötü sonlanamazdı.

Bir hafta boyunca Profesör Onstald'ın, giderek dayanılmaz bir hal alan dersine girmişti, hem de her gün. Bir hafta boyunca ekip arkadaşlarını, birlikte ve ayrı ayrı girecekleri dersleri görmek için programlarını karşılaştırırken ve sıradaki *heyecan verici* dersin onları Gururkondu Evi'nin dokuz yeraltı katındaki hangi noktaya sürükleyeceğini çözmeye çalışırken seyretmişti.

Bir hafta boyunca Thaddea'nın, Brutilus Brown adında bir wunayı olan ve Bölgelerarası Güreş Şampiyonası'nı art arda yirmi yedi kez kazanan güreş hocasından aldığı övgüleri; Arch'ın, aralarında tarihin en ünlü sanat eseri hırsızı Henrik von Heider'in girdiği ustalık atölyesinin de bulunduğu teorik

hırsızlık derslerinde başından geçen eğlenceli hikâyeleri dinlemişti. Bir hafta boyunca ekip arkadaşlarının zombi lehçeleri gözetleme teknikleri, nehir sörfü, sıcak hava balonculuğu ve zehirli yılan bakımı gibi Morrigan'ın da öğrenmek için *can attığı* onlarca farklı beceriye dair derslere sonsuz bir heyecan ve coşkuyla girip çıkışlarını dişlerini sıkarak izlemişti.

Ama en kötüsü, en yakın arkadaşını kıskanmasıydı.

Morrigan'ın tam bir hayal kırıklığı olan tek dersi, Hawthorne'u da en az onun kadar dehşete düşürmüştü. Hawthorne'a karşı, hem de hatası olmayan bir konuda negatif duygular beslemek Morrigan'a yanlış ve acımasızca geliyordu.

Çarşamba günü öğleden sonra, Hawthorne onu Eksi Beş'teki Ejderha binme dersini izlemeye davet etmişti. Bunun Morrigan'ın moralini düzelteceğini düşünmüştü fakat bu çabası tam tersi bir etki yaratmıştı. Arkadaşını yeraltındaki arenada ejderha sırtında, yapmak için doğduğu şeyi yaptığına, tam olarak olması gereken yerde olduğunu işaret eden yüzündeki saf mutluluk ifadesiyle havada süzülürken seyretmek...

Morrigan, Hawthorne adına mutlu olması gerektiğini biliyordu. *Mutluydu* da, gerçekten. Ama içindeki kıskançlık duygusu, vahşi bir hayvan gibiydi. Dizginleyemediği aç bir kurt. Ve tüm hafta boyunca kalbinin derinliklerinde uluyup durmuştu.

Ardından, tüm bunlar yetmezmiş gibi, Profesör Onstald o günkü dersinde Morrigan'a, "Wundersmith Odbuoy Jemmity'nin Fiyasko Projesi Jemmity Parkı'nın Etkileri ve Sonuçları" başlıklı, üç bin kelimelik bir makale yazdırmış ve bitirene kadar sınıftan çıkmasına izin vermemişti. Doğal olarak saatlerce sürmüş ve Morrigan hem öğle yemeğini hem de Ev Treni'ni kaçırmıştı.

Morrigan uzun bir süre peronda Miss Cheery'nin onu almak için dönmesini beklemiş, güneş batıp Sızlanan Koruluk'a tedirgin edici bir karanlık çökerken, boşalan istasyon ile birlikte giderek artan bir paniğe kapılmıştı. Jüpiter'in güvenini bir hafta içinde iki kez boşa çıkarmış olacağını biliyordu ama tek başına, hiçbir şey yapmadan durup işlerin daha da tüyler ürpertici bir hal almasını bekleyememişti. Yağmur yağmaya başlayınca, en sonunda Miss Cheery'den ümidi kesmiş, Şemsiye Hattı ve Wunder Metro'yu kullanarak kendi başına evin yolunu tutmuştu.

Deukalion sakinlerinden kimsenin Jüpiter'e anlatmayacağını ummaktan başka çaresi kalmamıştı. Belki de Jüpiter dönene kadar zaten unutmuş olacaklardı. Jüpiter'in mütemadiyen uzaklarda olması hiç değilse bu sefer işe yaramıştı.

Pazartesi günü Kâşifler Birliği'nden Jüpiter'in "belirsiz bir süreliğine" geri dönmeyeceğini haber veren bir pusula gelmişti. ("Belirsiz bir süreliğine"! Anlaşılan, daha fazla açıklamaya gerek yoktu.) Dolayısıyla aynı zamanda, her akşam eve döndüğünde hamisini, konuşmak üzere bulacağından her şeye rağmen hiç ümit kesmediği ama her seferinde danışma masasına koştuğunda Kedgeree'nin özür dilercesine başını sallamasıyla hayal kırıklığına uğradığı bir hafta olmuştu.

Eve dönerken yağmurda sırılsıklam olduğu uzun yolculuk boyunca Deukalion Oteli'nin mutfağında onu bekleyen en sevdiği yemeklerin hayalini kurmuştu: dumanı tüten hamurlu tavuk çorbası, eritilmiş peynir ve fırından yeni çıkmış çıtır ekmek, baharatlı sütlaç yanında balda kızartılmış armut, üst üste yığılmış, şerbet içinde yüzen yaban mersinli krepler... Ve tereyağlı *çörekler*! Bir parça nefis Deukalion çöreği için neler vermezdi.

Morrigan guruldayan bir mide ve hiddetli bir suratla, otelin çift kanatlı siyah kapısından lobiye girdi. Otelin lobisi, siyah beyaz damalı mermer zemini, saksı ağaçları ve pembe kadife kaplı lüks mobilyaları ve elbette, Morrigan'ın gözdesi, gökkuşağı gibi parlayan, siyah bir kuş biçimindeki kocaman avizesiyle her zamanki gibi hayat doluydu. Ve siyah kuş, boylu boyunca açtığı kanatlarını yavaşça yukarı aşağı oynatarak hiçbir yere doğru ağır çekim uçuşuna her zamanki gibi devam ediyordu.

"Miss Morrigan, döndün nihayet!" Martha'nın sesi lobide çınladı. Hizmetçi, Morrigan'ı sıcacık kucakladı. Kedgeree masasından, Morrigan savaştan dönen bir kahramanmışçasına alkışlayıp koşarak geldi. Morrigan iç geçirdi, dünyada hâlâ kimsenin onu kötü biri olarak görmediği –en azından, şimdilik– bir yer bulunduğu düşüncesiyle yüreği hafifledi.

"Hoş geldin, kızım! Kondüktörün ayrılalı bir dakika oldu, olmadı. Seni almak için Gururkondu Evi'ne geri döndüğünü ama seni hiçbir yerde bulamadığını söyledi. Zavallı kızcağız perişan durumda."

Martha'nın nefesi kesildi. "Ah, Kedgeree, çabuk... Peşinden birini gönder, Morrigan'ın güvende olduğunu bilsin."

"Doğru ya, Martha." Kedgeree bizzat kendi gitti, lobiden doğruca ön kapıya koşup yağmurun içine daldı.

Şoför Charlie, sarmal merdivenin en alt basamağından atlayıp heyecanla yanlarına geldi ve "İşte geldi," dedi. "Kendi başına evin yolunu bulacak kadar zeki olduğunu söyledim ama dinletemedim. Hafta sonu geldi diye sevindiğine bahse girerim, yanılıyor muyum? Frank bu gece merdivenden şilteyle kayma yarışı düzenliyor. Kaydolmak için tam zamanında yetiştin. Adını yazdırayım mı?"

Morrigan sırıtarak, "Kesinlikle," dedi. Şilteyle kayma yarışı, tüm gün boyunca duyduğu en güzel şeydi. Wunce'deki

berbat ilk haftası soluk bir hatıraya dönüşmeye başlamıştı. *Evine* gelmişti.

Martha, Morrigan'ın siyah ceketini çıkarırken kaygıyla, "Elciklerin buz kesmiş!" diye haykırdı. "Ah zavallım, ilikle-rine kadar da ıslanmışsın! Küveti doldurayım, sıcacık, güzel bir banyo yap. Tenini gıdıklayıcı yosun çiçeği köpüğü ister misin? Ya da dur! Klasik müzik çalan şampanya köpüğü de var."

Miss Cheery'nin peşinde koşmaktan geri dönen Kedgeree, "Dur bakalım, Martha," dedi. Yağmurda ıslanan şık, pembe ceketini eliyle silkeledi. "Morrigan maalesef—"

Martha, "Ama alkolsüz," diye güvence verdi odabaşına.

"Mesele o değil. Küçükhanım başka bir yerden çağrılıyor." Kedgeree Morrigan'a katlanmış bir kâğıt parçası uzattı.

Hemen çalışma odama gel.
–JN

"Jüpiter evde mi?" diye sordu Morrigan. İçini büyük bir ra-hatlama ve sevinç sardı fakat bu durum uzun sürmedi. Ha-yatının en kötü haftasını yaşarken, Jüpiter'in vakitsiz ve sinir bozucu ortadan kayboluşu aklına yeniden düştü. Jüpiter'in bu konuda Morrigan'dan çekeceği vardı.

"Geleli on dakika oldu," dedi Kedgeree. "En az senin ka-dar perişan görünüyordu. Anlaşılan ikiniz de zorlu bir hafta geçirmişsiniz."

Morrigan dudağını dişledi; endişelenmişti aniden. "O, ee... Miss Cheery ile konuştu mu?"

"Hayır, şükürler olsun ki tam zamanında geldiniz; kayıp olduğunu söylemek zorunda kalacağım diye kahroldum! Beni çatıdan atardı."

Morrigan derin bir oh çekti. Biraz rahatlamanın etkisiyle gözlerini mutfaklara açılan koridora dikti. "Pekâlâ. Önce, yiyecek bir şeyler—"

Kedgeree eline ikinci bir not tutuşturdu.

Yemeğim var.
–JN

Çalışma odasının kapısının savrularak açılmasıyla Morrigan ile Jüpiter aynı anda bağırdılar. "Gelmişsin!" Gülerek kucaklaştılar. Morrigan hiç vakit kaybetmeden doğruca şöminenin yanı başındaki küçük masaya yöneldi. Masadaki iştah açıcı tepsi çay, süt, kesmeşeker, tereyağı, kalın kesilmiş ekmek dilimleri, soğan halkaları ve yaban turpu eşliğinde yağlı domuz sosisleri ve çikolata parçaları ile donatılmıştı. Tabii, en güzeli, bir de—

"Tereyağlı çörek!" Morrigan kendini deri koltuğa bırakırken, sıcak, altın sarısı-kahverengi, tam kıvamında pişmiş çöreklerin kokusunu içine çekti. Çöreklerin etrafına kaymak, petek balı, limon marmeladı ve iki çeşit reçel dizilmişti. Morrigan derhâl boşaltmaya girişmiş olmasaydı çay tepsisinin harikuladeliği üzerine şiir bile yazabilirdi.

Fenestra şöminenin önünde kilime uzanmış, hafifçe horluyordu. Kocaman vücudu odanın yarısını kaplamıştı. Jüpiter'in çalışma odası, personel yemekhanesindeki uzun masa ve mutfaktaki koca fırının tepesiyle birlikte kestirmek için en sevdiği yerlerden biriydi. Morrigan botlarını çıkardı. Çoraplarına kadar ıslanmıştı; üşümüş ayaklarını kurutmak için ateşe doğru uzattı. Bir anlığına, ayaklarını Fen'in tüylü yumuşak sırtına uzatmak için yoğun bir istek duydu. Fakat Harikedi, aklından

geçenleri okumuşçasına, kocaman kehribar rengi gözlerinden birini açıp ona ters ters baktı.

"Aklından bile geçireyim deme," diye gürledi Fen. Gerinerek kilimi cırmaladı ve dönüp yeniden uykuya daldı, pembe dilinin ucu dişlerinin arasından dışarı sarkıyordu.

"E?" Jüpiter diğer koltuğa oturdu. "İlk haftan nasıl geçti bakalım?"

"Berbat," dedi Morrigan, bir yandan da bir çöreğin yarısına bolca böğürtlen reçeli sürmekle meşguldü. Çörekten taşarak elinin kenarına damlayan reçeli yaladı; görgü kurallarına aldıramayacak kadar açtı. "Cidden berbat. Nerelerdeydin sen?"

"Kusura bakma, Mog. Bir sefere öncülük ediyordum." İki eliyle yüzünü ovuşturarak iç geçirdi. Gerçekten de mahcup görünüyordu. Ve yorgun. "*Başarısız* bir sefer. Bu kadar uzun süreceğini tahmin etmemiştim ama... Her neyse, özür dilerim."

"Ne tür bir sefer?"

"Çok gizli tür."

Morrigan suratını asmakla yetindi. Ağzına tıka basa doldurduğu tereyağlı çörek, hoşnutsuzluğunu sözlü belirtmesine engel oluyordu.

"Berbat geçen haftanda keşke yanında olabilseydim," dedi Jüpiter. Morrigan onun konuyu değiştirmeye çalıştığının farkında olmasına rağmen aldırmadı.

"Bu kadar berbat geçeceğini bana neden söylemedin?" diye sertçe sordu.

Jüpiter hatasını kabul edercesine, "Tamamen benim ihmalkârlığım," dedi ve Morrigan'a çay koydu. "Ne kadar berbat mesela, iyice anlamam için biraz açar mısın?"

"Daaköösüoğaamaozm," Morrigan ağzını yine tıka basa doldurmuştu, lokmasını yuttuktan sonra tekrar etti. "Daha körüsü olamazdı. Hangi birinden başlayayım?"

"Dinliyorum."

Rıhtımda karşılaştığı dehşeti Jüpiter'e anlatacaksa şimdi tam zamanıydı. Ama... Anlatmak istediği o kadar çok şey vardı ki. Ayrıca Jüpiter'in eve dönmüş olmasından çok mutluydu ve anlatmaya, güvenine ihanet edişinden başlayarak her şeyi mahvetmek istemiyordu.

Morrigan içinde kalan suçluluk duygusu kırıntısından silkinerek, "Hım, nereden başlasam," diye devam etti, "Mesela *benim dışımda* ekibimdeki herkesin harika zaman geçirip harika şeyler öğrenmesi berbat. Müdire Hanım'ın kondüktörümün benim için seçtiği dersleri onaylamaması berbat. *Tek* dersime giren *tek* öğretmenimin hayattaki *en* sıkıcı, en *insafsız*, en..."

"Dur bakayım... Az önce ne dedin sen?" Jüpiter birden ciddileşerek dikkat kesildi. Ağzına götürdüğü çay fincanı havada asılı kaldı.

Morrigan iç geçirdi. "Biliyorum, öğretmenime sıkıcı demememeliyim ama Jüpiter *cidden*, onu tanısaydın..."

Jüpiter kaşlarını derince çatarak, "Onu demiyorum. Müdire Hanım dedin," dedi. "Ders programını onaylamadı mı?"

"Hayır. Çünkü benden nefret ediyor ve Miss Cheery'nin beni bir kitle imha silahına dönüştürmeye çalıştığını düşünüyor." Morrigan gözlerini devirerek bir dilim ekmeğin arasına bir parça domuz sosisi koydu ve üzerine acı biberli yaban turpu ezmesi sürdü. "Girmeme izin verilen tek ders, Profesör Onstald'ın *Menfur Wunder Eylemler Tarihi* dersi ve Onstald'ın yaptığı tek şey, bana tüm Wundersmith'lerin ne kadar şeytani olduğu hakkındaki aptal kitabı okutmak. Bir sürü de ödev veriyor ve hep daha fazla okumak zorunda kalıyorum ve ben çok..."

"Hangi kitap?" diye sordu Jüpiter.

Morrigan kitabın tam adını hatırlamaya çalıştı. Ekmek arası sosisinden bir ısırık aldı ve yaban turpu o kadar acıydı ki gözlerinden yaş geldi. Kendine gelmeye çalışırken düşünecek zamanı oldu.

"*Hatalar, Çuvallamalar*... eee, *Fiyaskolar*... Bilmem neler... *ve Felaketler*: *Wunder Eylemler Spektrumunun Kısaltılmış Tarihi*. Hah! Ucubelikler."

"Hım." Jüpiter yüzünü ekşitti. "Adı da hiç iç açıcı değilmiş."

"Hatırlıyor musun, geçen sene demiştin ki..." Morrigan duraksadı. "Wundersmith'lerin bir zamanlar güçlerini iyilik yapmak için kullandıklarını söylemiştin. İnsanların isteklerini yerine getirdiklerini ve..."

"Mm?"

"Düşünüyordum da..." Morrigan bunu kibarca söylemenin yolunu bilmiyordu, o yüzden doğrudan söze girdi. "Bu konuda haklı olduğunu emin misin?"

Jüpiter gülümsedi. "Son derece eminim."

"Cidden emin misin?" diye bastırdı Morrigan. "Çünkü on ikinci bölüme kadar okudum ve şimdiye kadar hepsi son derece kötü."

Jüpiter bir an Morrigan'a baktı. "Bana ihtiyar Onstald'ın kitabındaki diğer Wundersmith'lerden bahset."

Morrigan tavana bakarak hafızasını yokladı. Parmaklarıyla sayarak, "Ee, Mathilde Lachance var," diye söze girdi. "Sonra, Rastaban Tarazed. Gracious Goldberry. Decima Kokoro..."

"Bu isim tanıdık geliyor," dedi Jüpiter. "Bana Kokoro'dan bahset."

"Pekâlâ... Bir şeyler inşa etmeyi seviyormuş ama yaptıkları hep kötü sonuçlanmış. Doğrusu, biraz aptalmış." Jüpiter tek kaşını kaldırdı ama bir şey demedi. "Ne? Öyleymiş işte! Nasıl sudan bir bina yapmaya çalıştığını anlatan koca bir bölüm

var kitapta. *Sudan* diyorum... Bina diyorum... Akıl alacak iş mi? Elbette ki bir Fiyasko olarak sınıflandırılmış—"

Fenestra gerinerek, "Asıl fiyasko siz ikinizsiniz," dedi ve tüylü koca patisiyle kulağının arkasına kaşıdı. "Uyumaya çalışıyorum burada, görmüyor musunuz?"

"Evet, burada ne kadar çok uyuduğunu görebiliyorum." Jüpiter ona içerlemiş bir bakış attı. "Yerde kilimden çok kedi tüyü var."

Fen sözcükleri uzatarak, "Harikedi kürkünün ne kadar değerli olduğu konusunda bir fikrin var mı senin?" dedi ve başını yere sürterek etrafa bir miktar daha tüy saçtı. "Aristokratlara sat, servet kazanırsın."

"Kürkün yalnızca derinden ayrılmamışsa değerli, Fenestra. Kürkünün yüzülmesinin hoşuna gideceğini sanmam. Hem ayrıca o insanlar, yavru Harikedi kürkü istiyorlar; sen onlar için fazla yaşlı ve keçeleşmiş durumdasın." Fenestra uykulu gözlerinden tekini açıp Jüpiter'e tısladı. Jüpiter sırıttı, sonra birden yüzü düştü. "Ha. Konusu açılmışken, kulağına bir şey çalındı mı?"

Fenestra iç geçirdi. "Henüz değil. Etrafa haber saldık. Bakabileceğimiz her yere baktık, sorduk, soruşturduk. Umalım da saklanacak iyi bir yer bulmuş, akıllı bir yavrucak çıksın."

Morrigan sırtını dikleştirdi. "Dr. Bramble'ın kayıp yavru Harikedi'si hakkında mı konuşuyorsunuz? *Kürkü* için kaçırılmış olabileceğini mi düşünüyorsunuz? Korkunç."

"Muhtemelen evden kaçmıştır sadece," dedi Fen, uyuşuk hareketlerle sırt üstü döndü. "Onun adına sevindim doğrusu. Bramble sevimsiz birine benziyor."

"Miss Cheery, yavru ortadan kaybolunca Dr. Bramble'ın perişan olduğunu söyledi." Morrigan, o gün amfide profesörle

yavrunun birbirlerine ne kadar yakın göründüklerini hatırladı. "Yavrunun üzerine titriyor gibiydi, onu güzel bir sepete koymuştu ve—"

"*Güzel bir sepete* mi?" Fen ona kibirli bir bakış attı. "Harikediler *ev kedisi* değildir."

Morrigan bir şey demedi ama Fenestra'ya, kilime ve şömineye imalı bakışlar attı. Fen bir ev kedisi olmamasına rağmen kendini nasıl rahat ettireceğini gayet iyi biliyordu.

Jüpiter gözlerini şömineye dikip çayından bir yudum aldı. "Yine de Nevermoor sokakları bir yavru Harikedi için güvenli yerler değil, Fen."

"Sence ben bunu bilmiyor muyum?" diye parladı Fen. "Bizimkiler bu işin üstünde, tamam mı? Onu bulacağız. Nokta."

"Sizinkiler mi?" diye sordu Morrigan. "Sizinkiler de kim?"

Harikedi, Morrigan'a ters ters baktı ve yuvarlanıp arkasını dönerek konuşmayı sonlandırdı. Morrigan gözlerini Fen'in koca, hantal poposuna dikerek, acaba bir gün Fenestra'nın dünyasının hayret verici derinliklerini kavrayabilecek miyim, diye düşündü.

Geçen yıl Fen'in eskiden Bağımsız Eyalet Acımasız Kafes Dövüşü şampiyonu olduğunu öğrenmiş olmanın şokunu hâlâ üzerinden atamamıştı.

Morrigan, Fen'den umudunu keserek Jüpiter'e döndü. "Başka biri daha kayboldu. Paximus Luck. Biliyor muydun?"

"Hım." Jüpiter'in yüzünde sakıngan bir ifade vardı, Morrigan onun söyleyemediği –ya da söylemek istemediği– bir şeyler olduğunu anında anladı.

"Ah! O yüzden ortalıkta yoktun, değil mi?" Sandalyesinde heyecanla zıpladı. "Paximus Luck'ı bulmaya çalışıyordun! Değil mi?"

Jüpiter vereceği cevabı uzun uzun düşünüyor gibiydi. "Hayır. Cassiel'i arıyordum. Pax'ı anca bugün, İhtiyarlardan duydum."

"Araştırmaya yardımcı olmanı mı istiyorlar?

"Bu konu hakkında konuşamam, Mog. İhtiyarların güvenine ihanet olur."

"Aralarında bir bağlantı var mı sence?" diye bastırdı Morrigan.

"Bilmiyorum. Pek sanmıyorum doğrusu." Jüpiter boğazını temizledi. "Her neyse. Devam et. Kokoro'nun sudan yapılmış binası diyordun. İlgiyle dinliyorum."

"*Ha, o.*" Morrigan yüzünü ekşitti.

"Kim onu Fiyasko olarak sınıflandırmış?"

Morrigan iç geçirerek, "Wunder Eylemleri Sınıflandırma Kurulu," dedi. "Bu kurul, Wundersmith'lerin yaptıkları şeylerin ne kadar kötü olduğuna karar veriyormuş. Bir Wundersmith'in yaptığı şey kötüyse Hata ya da Çuvallama; çok kötüyse Fiyasko ya da Ucubelik; yapabileceği en kötü şeyse Felaket olarak sınıflandırılıyormuş. Çağlayan Kuleler, Ucubelik sınırında bir Fiyasko'ymuş çünkü ana kapıdan girmeye çalışanlar ya suda sürükleniyor ya da sırılsıklam oluyorlarmış. Aşırı rutubetli olduğu için de binanın *içinde* hiçbir şey tutamıyorlarmış. Yani... İşte." Morrigan omuz silkerek sözlerine noktayı koydu, "Kokoro cidden ahmakmış."

"Ama kötü değil miymiş?" dedi Jüpiter.

Morrigan çöreğinin diğer yarısına tereyağı sürerken düşündü. "Kötü olmayabilir. Ama aptal olduğu kesin."

"Başka kim var?" diye sordu Jüpiter ve dirseğinin üzerine yaslanarak gülümsemesini eliyle sakladı.

"Odbuoy Jemmity bir lunapark inşa etmiş."

Jüpiter onu teşvik edercesine başını salladı. "Devam et."

Morrigan, gözlerini devirerek, "Ama o da *kuşkusuz* bir Fiyasko'ymuş," dedi. "Açılış günü içeri girmeyi bekleyen büyük bir kalabalık ve gazeteciler varmış, dışarıdan baktıklarında içerideki hız trenlerini ve su kaydıraklarını görebiliyorlarmış ve herkes giderek daha çok heyecanlanıyormuş. Ama Jemmity açılışa gelmemiş ve kapılar hiç açılmamış ve o günden beri tek bir kişi bile içeri girememiş."

Morrigan, Profesör Onstald ile hemfikir olmaktan nefret ediyordu ama doğruya doğru, düşüncesi bile onu çileden çıkarmaya yetmişti. Asla içine giremediğiniz bir lunapark! Tamam, belki bizzat bir lunaparka gitmişliği yoktu ama ne kadar eğlenceli olacağını bal gibi *hayal edebiliyordu*. Tüm o harikulade oyuncakları ve atraksiyonları görmek ama asla keyfini çıkaramamak büyük hayal kırıklığı olmalıydı.

"Yani açıkçası Jemmity de biraz aptal ve bencil ve... Ne?"

Jüpiter dişlerini sıkıyordu. Bu kesinlikle söylemeyi *çok* istediği bir şeyi söylememeye çalıştığına işaretti. "Ben sadece..." diye söze girdi, duraklayıp bir nefes aldı. "Bak, elimde gösterebileceğim bir kanıt yok. Ama Profesör Onstald'ın sana Wundersmith tarihinin" –aradığı kelimeyi bulmak için bir süre bekledi– "tek taraflı bir versiyonunu öğrettiğinden şüpheleniyorum. Bunu Müdire Hanım'la konuşacağım... Bir de şu senin ders programı meselesini," diye sözlerini sinirli bir edayla tamamladı.

"Ama Profesör Onstald, Wundersmith tarihi hakkındaki kitabın *bizzat* yazarı! Kapakta adı yazıyor! Wundersmith'ler hakkında kim ondan daha fazlasını bilebilir? Sen hiç öyle birini tanıyor musun?"

Jüpiter ensesini ovuşturdu. "Şey, hayır, ama Wundersmith tarihi yüzlerce, hatta binlerce yıl öncesine uzanıyor. Bütün hepsi kötü olamaz, öyle değil mi? O kadar süre boyunca."

Morrigan sandalyesinde çöktü kaldı ve hayal kırıklığı içinde kaşlarını çattı. "Sadece tahmin yürütüyorsun yani."

"Bak." Jüpiter iç geçirdi ve elini uzun, kızıl saçlarında gezdirdi, saçları hafifçe dağıldı. "Bazı çok tehlikeli Wundersmith'ler oldu, Mog, kabul ediyorum. Önde gelenlerinden biri de Ezra Squall. Ama Wundersmith tarihinin büyük bir kısmı kayıp ve kayıp tarihten elimizde kalanlar –insanların en iyi hatırladıkları– genellikle en kötü kısımlar. Kesin bilemeyeceğimiz şeyler var. Profesör Onstald, Wundersmith'lerin zamanında yaşamanın nasıl bir şey olduğunu hatırlayan ve hâlâ sağ olan az sayıdaki kişiden biri, biliyorum ve amacım kesinlikle onun öğretim yöntemlerini sorgulamak değil –kendisi Cemiyet'in saygın bir üyesidir– ama hikâyenin tümünü bildiğini düşünmüyorum. Anlatıldığı kadar siyah beyaz olduğuna inanmıyorum."

"Ama emin değilsin."

"Onstald da olamaz, Mog! Tarihin hepsine bizzat tanık olmadı." Jüpiter'in çaresizliği sesine yansımıştı. Dinleyicilerinin hevesini kaçırmak üzere olduğunun farkına varmış bir konuşmacı gibiydi. "Nevermoor şehri Çağlar süresince Wundersmith'ler tarafından *yaratıldı*. Hepsinin kötü ya da işe yaramaz olduklarına inanmayı reddediyorum. Nevermoor neticede hâlâ sapasağlam ayakta. Hâlâ İsimsiz Diyarlar'daki en harika şehir. Onu sıfırdan yaratan tüm Wundersmith nesilleri içinden iyi olanlar da *çıkmıştır muhtemelen*."

Morrigan büyük bir hüsran yaşıyordu. *Çıkmıştır muhtemelen*. Bir süre bu sözcüklerin taşıdığı belirsizlik üzerine kara kara düşünerek şöminedeki ateşin çıtırtısını ve Fen'in tatlı horultusunu dinledi. Jüpiter'in, çay fincanın üzerinden onu izlediğini hissediyordu.

"Yani," dedi sonunda, "geçen sene, bir zamanlar Wundersmith'lerin iyi olduğunu... Büyük saygı gördüklerini ve... Ve

söylediğin diğer şeyleri söylediğinde" –yere bakarak başını salladı– "aslında hiçbir fikrin yoktu."

"Mog, beni dinle. Wundersmith'lerin iyi olabileceklerini *biliyorum.*" Öne eğilip sert ve keskin bakışlarını Morrigan'a dikti. "Biliyorum çünkü seni tanıyorum. Sen bir Wundersmith'sin. Ve iyisin. Başka kanıta ihtiyacım yok."

Morrigan çayından bir yudum aldı ve içinden, keşke buna ben de inanabilsem, diye geçirdi.

Ertesi sabah, Jüpiter yeniden gitmişti.

Morrigan, Jüpiter'in yeniden alelacele yollara düşmesine neden olan mesajı ileten odabaşına, "Bu sefer kimin ona ihtiyacı varmış, Kedge?" diye sordu.

"Ah, Kâşifler Birliği'nden kendini beğenmiş bir zıpçıktı," dedi Kedgeree. "Şu sıralar Jüpiter'i rahat bırakmıyorlar. Hey! Ellerini masadan çek bakalım küçükhanım, daha yeni cilaladım."

Morrigan pırıl pırıl parlayan mermer danışma masasına parmağıyla üzgün suratlar çizmeyi bıraktı, iç geçirdi ve ayaklarını sürüye sürüye uzaklaştı.

Morrigan, Jüpiter kayıp kişileri arama çalışmalarına yardım etmeye gittiyse sızlanmanın bencillik olacağını düşündü ama yine de bu durumun canını sıkmasına engel olamıyordu. Sonuçta Jüpiter daha yeni dönmüştü ve Morrigan ona anlatmak istediği hiçbir şeyi anlatma fırsatı bulamamıştı. Ne odasındaki gizemli kapıyı ne 919 İstasyonu'nu ne de dünyalar tatlısı Miss Cheery'yi anlatabilmişti. Ayrıca Jüpiter'e Dünyevi Beceriler mi yoksa Esrarengiz Beceriler Mektebi'ne mi gittiğini (tahmini Esrarengiz'e gittiği yönündeydi), kendisinin neden Dünyevi mektebe *gönderildiğini* düşündüğünü ve

Wundersmith olmanın tam olarak nesinin bu kadar dünyevi olduğunu sormak istiyordu.

Morrigan kalabalık ve hareketli lobide kendini pembe, kadife bir kanepeye attı ve dramatik bir edayla gözlerini siyah kuş biçimindeki avizeye dikti. Avizeyle arasına aniden, kocaman, tüylü bir surat, gür bir bıyık ve ters ters bakan bir çift kehribar rengi göz girdi.

"Fen!" Morrigan çığlığı basarak elini göğsüne götürüp hızla doğruldu. "Ne yapıyorsun *böyle*? Az kalsın korkudan ölecektim."

Kocaman gri kedi kaşlarını çatarak, "İyi ya," dedi, "korkudan ölürsen sanki işim başımdan aşkın değilmiş gibi acayip işletme sahibimizin kaprislerini çekmek ve alelâde bir ulak gibi ikinizin arasında gidip gelmek zorunda kalmam."

Morrigan başını salladı. "Sen neden bahsediyor—"

"Jüpiter sana bir mesaj iletmemi istedi," diye hırladı Fen. "Diyor ki kanıt bulacakmış. Buna ihtiyaç duymuyormuş ama senin ihtiyacın olduğunu biliyormuş. O yüzden bulacakmış, bulması ne kadar sürerse sürsün."

Fen mesajın geri kalanını iletmeye gönlü yokmuşçasına duraksadı.

Nihayet derin bir iç geçirip gözlerini kocaman devirdikten sonra ekledi. "Sana *serçeparmağı sözü veriyormuş*. Öğk, kusacağım şimdi."

Fen tahminen ağzını çalkalamaya giderken, Morrigan minderlere sırt üstü uzandı. Tepesinde, hiçbir yere uçmadan, kanatlarını sessizce çırpan avize, lobiyi ışıkla dolduruyordu. Yüreği ferahladı ama yalnızca birazcık.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

CANLI HARİTA

Morrigan pazartesi sabahı Ev Treni'ne bindiğinde, Miss Cheery'nin ağzı kulaklarındaydı.

"Şu senin hamin epey yetenekli, değil mi?"

Elinde tuttuğu ders programını neşe içinden salladı.

Morrigan programı aldı ve Hawthorne'un yanına, eski bir sedire oturdu. Hafta içi her gün ayaklarını sürüye sürüye gittiği, Profesör Onstald'ın dersine ilaveten pazartesi, çarşamba ve cuma öğleden sonraları yeni bir derse daha girecekti.

"*Nevermoor'u Çözme: Bağımsız Eyalet'in En Tehlikeli ve En Gülünç Şehrinde Yolunuzu Bulmanın Sırları*," diye sesli okudu.

Hawthorne, Morrigan'ın omzunun üzerinden baktı. "O ders bende de var! Henry Mildmay ile *Nevermoor'u Çözme*, Harita Odası'nda, Eksi Üç, Uygulamalı Bilimler Bölümü. Harika."

Anah vagonun diğer tarafından, "Bende de," dedi. Sesinden, bu durumdan Hawthorne kadar memnun olmadığı anla-

şılıyordu. Diğerleri de hışırtılar içinde kendi ders programlarını kontrol ettiler.

"Evet, hep birlikte Nevermoor'un şifrelerini çözeceksiniz." Miss Cheery sevinçle el çırptı. "Bu sabah Ms Dearborn bana, eğer 'faydalı insanlar' olacaksanız ekibinizdeki HERKESİN şehirde yolunu bulmayı öğrenmesi gerektiğine karar verdiğini söyledi." Gözlerini hafifçe devirdi. "Bu yüzden ekip olarak aynı derse gireceksiniz! Ne harika, değil mi?"

Etrafındaki yüzlere bakılırsa harika falan değildi. Francis ve Mahir gözlerini yerden ayırmadılar, Thaddea ise açıkça ürkmüş görünüyordu.

Kapalı bir alanda korkunç Wundersmith ile bir saniye bile daha fazla geçirme düşüncesi, 919 İstasyonu'na gidip gelirken yaptıkları kısa yolculuklarda daima Morrigan'dan en uzak yere oturan Anah'ı dehşete düşürmeye yetmişti.

Ama Morrigan hiçbir şeyin şevkini kırmasına izin vermeyecekti. Nihayet Wundersmith'lerin ne kadar kötü olduklarını işlemeyen bir derse girecekti, hem de Hawthorne ile birlikte. Bu da bir başlangıçtı.

Gururkondu İstasyonu'na vardıklarında, Morrigan önce diğer tüm çocukların Ev Treni'nden inmesini bekledi.

Ders programını göstererek Miss Cheery'ye, "Teşekkür ederim," dedi. "*Gerçekten.*"

Kondüktör ona göz kırptı. "Sakallı mucizeye teşekkür et. Kaptan North, Müdire Hanım'ı ikna etmek için ne dedi bilmiyorum ama bu tamamen onun sayesinde oldu, eminim."

O gün öğleden sonraki ders için Harita Odası'na, 919. Ekip'in en hafif ders programına sahip üyesi olarak ilk Morrigan geldi. Kubbe tavanlı, yuvarlak, koca bir odaya açılan çift kanatlı,

ağır, cilalı ahşap kapıyı iterek açtığında kalbi pıt pıt atmaya başladı. Oda ismini hak ediyordu: İçerideki her bir yüzey bir haritaydı. Kubbe gece karanlığındaki gökyüzü gibi boyanmıştı; lacivert bir yıldız haritasında, her biri işaretlenerek isimlendirilmiş takımyıldızlar titreşiyordu: *Dansçı Althaf, Gurita Minör, Uykusuz Goyathlay*...

Morrigan parmaklarını kıvrılan duvarlar boyunca gezdirdi. Dağlık Bölge'nin engebeli coğrafyasını takip ederek önce Zeev Forest'in ufak tefek gür ağaçlarına, ağaçların arasından geçip Kara Falezler kıyılarına hafifçe vuran dalgalara ulaştı. Parmaklarının ucunda beklenmedik bir his duyumsayınca elini çabucak çekti: Haritadaki denizler *ıslaktı*. Morrigan parmağını dudaklarına götürdü; su tuzluydu.

Ama asıl cazibe merkeziyle kıyaslandığında bunlar sadece ısınma turlarıydı. Devasa odanın tam ortasına, camdan bir yürüyüş platformuyla çevrelenmiş, üzeri minik bebek evlerine benzeyen şeylerle dolu, yamru yumru bir yapı kurulmuştu.

Morrigan üç basamak çıkıp korkuluğa yaslandı ve nefesini tutarak korkuluğun diğer tarafında şimdiye dek gördüğü en olağanüstü haritanın durduğunu fark etti.

Burası, Nevermoor'du. Tüm Nevermoor, itinayla inşa edilmiş dükkânlarla evlerin sıralandığı dolambaçlı küçük sokakları, etrafa serpiştirilmiş yeşil alanları ve kıvrıla kıvrıla şehrin merkezinden geçen azametli Juro Nehri'yle eksiksiz bir minyatür halinde duruyordu gözlerinin önünde.

Morrigan cam korkuluğun üzerinden eğildi: Sokaklardaki minik insancıklar *hareket ediyordu*! En fazla bir iki santim boyundaki bu aşırı gerçekçi insancıklar parklarda bisiklete biniyor, alışveriş çantalarıyla Büyük Bulvar'ı arşınlıyor, Şemsiye Hattı'nı yakalamaya çalışıyorlardı. Minicik martılar sürüler halinde rıhtımda toplanmıştı; Juro'da ufak kayıklar

süzülüyordu. Şehrin güney ucunda, kocaman kara bir bulut-tan yağmur çiseliyordu, Morrigan sokaklarda şemsiyelerini açan ya da başlarını sokacak bir yer arayan minik harita-insancıkları gördü.

Harita, Nevermoor'un, etkileyici ve devingen, mikroskobik detaylar içeren kusursuz bir temsiliydi. Basit bir şehir maketi ya da oyuncak kasaba değildi... Yaşayan, nefes alan, üç boyutlu bir şehirdi.

"Orada durumlar nasıl? Yağmur devam ediyor mu?"

Morrigan yerinden sıçradı. Sesin geldiği tarafa döndüğünde, gömleğinin yarısı dışarıda Harita Odası'na dalan, parlak gözlü, pembe yanaklı genç bir delikanlıyla karşılaştı. Delikanlı sırt çantasını yere bıraktı ve basamakları hızla çıkarak cam platformun üzerindeki Morrigan'ın yanına geldi, korkuluğun üzerinden eğilerek bakışlarını büyük bir şevkle minyatür şehre dikti ve gözlerinin üzerine düşen altın sarısı-kahverengi kâkülünü geri itti.

"Çok güzel, değil mi?" dedi delikanlı. "Hiç görmüş müydün böyle bir şey?"

"Görmemiştim," diye onayladı Morrigan.

Delikanlı tokalaşmak için elini Morrigan'a uzatarak, "Adım Henry," dedi. "Bana Mr. Mildmay, diyebilirsin. Of, buna hiç alışamayacağım galiba. Sadece 'Mildmay' yeterli bence. Böyle daha iyi, ne dersin? Daha rahat." Morrigan'ın yüzündeki nazik ve şaşkın ifadeyi görünce, "A... Bu benim ilk dersim," diye açıkladı. "Bu işte henüz yeniyim. Daha geçen sene mezun oldum. Bana fazla yüklenmezsen sevinirim, olur mu?"

Morrigan gülümsedi. "Benim de ilk dersim. Daha doğrusu... İkinci."

"Harika, birlikte üstesinden gelebiliriz." Mildmay'in içten ve dostane tavrının fena halde üst sınıflara özgü konuşma

tarzını gölgelemesi Morrigan'ın hoşuna gitmişti. "Adın... Miss Crow'du, değil mi?"

"Evet," dedi Morrigan temkinli bir edayla. Acaba benim Wundersmith olduğumu biliyor mu, diye merak etti. Biliyorsa da belli etmiyordu.

"Harika," diye yineledi Mildmay. "Şimdiden hepinizin ismini ve yüzünü ezberledim. Başka gelen olacak mı?" Bir kâğıt parçasına göz attı. "Burada dersime tüm ekip olarak gireceğiniz yazıyor. Daha şimdiden dersi kırmamışlardır umarım." Çokbilmişçe, yarım ağız sırıttı. "Belki de ihtiyar cadı Murgatroyd onları korkutup kaçırmıştır."

Morrigan ne diyeceğini bilemedi. Daha önce hiç bu kadar... Öğretmene benzemeyen bir öğretmen tanımamıştı.

Harita Odası'nın kapısı açıldı ve Thaddea içeri girdi. Hemen arkasındansa ona yetişmek için koşturan Anah geliyordu.

Endişeli bir edayla elindeki ıslak bezi, kendisinden daha uzun boylu olan arkadaşının suratıyla buluşturmaya çalışan Anah, "Thaddea, izin ver bir bakayım sadece," dedi. "Epey kötü görünüyor. Enfeksiyon kapmasını istemezsin, değil mi?"

Kızıl saçlı kız dişlerini sıkarak, "Daha kaç kez söyleyeceğim," dedi, "Bir şeyim YOK. Mızırdanmayı kes."

Anah, "Saçmalıyorsun," diye puflayarak başını iki yana salladı, lüleleri yüzünün etrafında dans etti. "Ayrıca KANAMAN var. Eminim, Miss Cheery sana—"

"Sana soran olmadı," diye parladı Thaddea. Alnındaki, görünüşe göre derin yarık gerçekten de kanıyordu.

Mildmay kaşlarını çatarak, "Tünaydın, çocuklar," dedi. Morrigan onun sert görünmeye çalıştığını ama doğallıktan uzak bir çaba sarf ettiğini görebiliyordu. "Neler oluyor bakayım orada?"

Thaddea meydan okuyan bir edayla çenesini kaldırıp Mildmay'in gözlerinin içine bakarak, "Hiçbir şey, efendim," dedi.

Mildmay, Thaddea'nın yüzünde beliren bıçkın ifade karşısında gülmemek için dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı ve boğazını temizledi. "Peki, madem. Diğerleri nerede?"

Morrigan şaşırmıştı. Mildmay, Thaddea'nın alnındaki yarığı öylece görmezden mi gelecekti? Anah haklıydı, kızın yarası *ciddi* görünüyordu. Yanağı kan içinde kalmıştı.

Anah hafızasına kazınmış bir listeyi ezberden okuyormuşçasına tavana bakarak, "Lambeth bir duyusal yoksunlaştırma hidro meditasyon havuzunda," dedi. Morrigan'ın bulunduğu tarafa bir tek bakış bile atmamıştı; aralarında güvenli bir mesafe bırakmaya dikkat ediyordu. "Francis mutfak bahçesinde, nadir otları tanımayı öğreniyor. Hawthorne yangın söndürme tatbikatında. Arch eğitim hastanesinde, maksimum el çabukluğu için sol el parmakları kırılıp yeniden düzenleniyor. Mahir—"

Bir kez daha kapı açıldı ve Hawthorne, yüksek sesle konuşarak, uzun adımlarla sınıfa girdi. Onu sırıtarak peşinden gelen Mahir takip etti. Sonra sırayla Francis, Cadence ve en son Lambeth girdi içeri. Dingin ve sersemlemiş bir ifadeyle diğerlerini epey geriden takip eden Lambeth, sanki Harita Odası'na yanlışlıkla gelmiş gibiydi.

Öğretmenleri ellerini çırparak, "Harika," dedi. "Herkes burada, hemen hemen." Morrigan kaşlarını çatarak ekibi saydı. Şüphesiz *herkes* burada değildi. Arch –ve kırık parmakları– hâlâ ortada yoktu. Bir kez daha, Mildmay'in hiç umurunda değilmiş gibiydi.

Morrigan, Ms Dearborn'un Wunderous Cemiyeti'ndeki yetişkinler hakkında söylediklerini gerçekten kastetmiş olduğunu anlamaya başlıyordu. *Hiç kimse minik elinizden tutma-*

yacak ya da minik burnunuzu silmeyecek. Fakat anlaşılan o minik eli kırmakta bir sakınca görmüyorlardı.

"Herkes yukarı, platforma çıksın, acele edin," dedi Mr. Mildmay. "Aşağıya bakmanızı ve ne gördüğünüzü bana söylemenizi istiyorum."

Hawthorne cam korkulukta, Morrigan'ın yanında yerini alır almaz, "Nevermoor bu! Evimi görebiliyorum," dedi. Gözlerini kısarak dikkatle haritayı inceledi, o kadar öne eğilmişti ki aşağıdaki minik insancıkların üzerine kafa üstü düşmemesi için Morrigan onu gömleğinin arkasından çekmek zorunda kaldı. "Dur... ANNEMİ görüyorum! Morrigan, bak, onun kıvırcık kafası... Şu da önünde gökkuşağı olan mor kazağı. Bu sabah onu giyiyordu! Yoksa bu—"

"Nevermoor ve sakinlerinin naklen, neredeyse yüzde yüz gerçek bir temsili," dedi Mildmay. "Eh, *hemen hemen* naklen. Bazı semtlerde birkaç saniyelik gecikme var. Sonuçta bu çok eski bir harita; birkaç ufak arıza çıkması son derece normal. Evet, sınıf, şimdi incelememizi biraz derinleştirelim. Dikkatle, iyice bakın. Orada gerçekten ne var, onu görmeye çalışın."

919. Ekip şaşkınca bakıştıktan sonra, önlerinde uzanan minyatür şehre konsantre olmaya çalıştı.

Francis, fal taşı gibi açılmış gözlerle, iç içe geçmiş irili ufaklı sokaklara bakarak, "Bir labirent mi, profesör?" dedi.

"Kesinlikle!" diye onayladı Mildmay. "Aferin, Mr. Fitzwilliam. Ama lütfen, bana sadece Mildmay deyin. Ben profesör değilim. Wunce'de çok azımızın profesör olduğunu göreceksiniz. Kimse yıllarca uğraşıp gerekli yeterlik seviyesine ulaşacak kadar sabırlı değil. Elbette, aramızdan bazı sabır abideleri de çıktı: Profesör Kempsey, Profesör Dresser ve Profesör Onstald. Geri kalanımız bilgi ve birikimlerini paylaşmak için can atan hevesli amatör eğitmenleriz sadece. Esasen ben Coğrafi

Tuhaflıklar Topluluğu'nun bir üyesiyim," dedi gururla ve kâkülünü gözlerinden çekti. İhtiyarların size bu acayip ve harikulâde şehirde yolunuzu bulmayı öğretecek birini aradıklarını duyduğumda bildiklerimle hava atma fırsatının üzerine atladım. Peki, başka ne görüyorsunuz? Durmayın, söyleyin. Burada yanlış cevap diye bir şey yok. Miss Amara, hâlâ bizimle misiniz?"

Lambeth yanlış yöne, tepelerinde parıldayan takımyıldızlara bakıyordu.

Thaddea elini Lambeth'in suratına doğru sallayarak, "Hey?" diye bağırdı. Lambeth irkildi. Kendini hızla toparlayıp Thaddea'ya mağrur, kınayıcı bir bakış attı. Thaddea hafifçe sindi ve üç boyutlu Nevermoor haritasını gösterip sesini alçaltarak, "Aşağıya, buraya bakmamız gerekiyor, tavana değil."

Lambeth kaşlarını çatarak uzun bir süre sessizce haritaya baktı.

Mildmay, "E?" diyerek onları teşvik etti. "Başka fikri olan var mı?"

"Evet." Lambeth bakışlarını bir müddet sokak ve semtlerde dolaştırdıktan sonra Begonya Tepeleri'nde sabitledi ve parmağıyla yoğun bir kavşağa işaret etti. "Trafik kazası."

Mildmay gözlerini kırpıştırdı. "Yok, demek istediğim—" Mildmay'in sözü keskin bir fren ve öfkeli korna sesleriyle kesildi. İki araç birbirine girmişti. Araçlardan inen minik şoförler bağıra çağıra minik yumruklarını sallayıp trafiği durma noktasına getirdiler. Lambeth yıldızları seyretmeye geri döndü, anlaşılan öylesi çok daha az stresliydi.

"Ha," dedi Mildmay. "Evet. Pekâlâ. Başka?"

"Bir oyun... Hayır, bir yapboz," dedi Anah. Heyecanla öğretmene baktı, gözüne girmeye çalıştığı açıktı. "Onu çözmemiz gerekiyor."

Mildmay coşkuyla, "Harikulade," diyerek Anah'a doğru kocaman gülümsedi. Anah aynı şekilde karşılık verdi. "Çözebilmenizi samimiyetle dilerim, Miss Kahlo ama tüm Nevermoor tarihi boyunca bunu yapabilen tek bir kişi bile çıkmadığından, pek ihtimal vermememi mazur göreceğinizi umuyorum. Yine de bu vazifeye alametifarikanız olan cerrahi titizliğinizle yaklaşacağınızdan eminim." Bu sözleri duyunca yanakları kızaran Anah kıkırdadı. "Geri kalanlarınız ne görüyor?"

"Caddeler, binalar, meydanlar, tapınaklar," dedi Thaddea, canı sıkılmış ya da belki biraz sersemlemiş gibiydi.

"Cıvıl cıvıl bir kent!" diye bağırdı Mahir.

"Cıvıl cıvıl bir keşmekeş," diye homurdandı Cadence.

"Güzel. Şimdi, Nevermoor'a bakınca ne gördüğümü ben size anlatayım," dedi Mildmay. Bakışlarını minyatür şehre çevirdi; gözlerinin içi parlıyordu. "Bir canavar görüyorum. Hepimizi hikâyeler, tarih ve *yaşamla* besleyen, karşılığında da beslenmeyi talep eden çok güzel, korkunç bir canavar. Çağlar boyunca, sonradan kendilerinden bir daha haber alınamayan gafilleri, safdilleri ve savunmasızları mideye indirerek semiren bir canavar." Bakışlarını haritadan çekip çocuklara çevirerek parmağını havaya kaldırdı. "Öte yandan... Alışkanlıklarını, zayıflıklarını ve zaaflarını öğrenmeye hevesliyseniz evcilleştirilebilir bir canavar. Hayatımı bu korkunç şehri evcilleştirmeye adadım ve onu iliklerime kadar seviyorum. Nevermoor'da hayatta kalmak ve başarılı olmak için siz de aynısını yapmalısınız."

Morrigan, bu denli çılgın ve tuhaf bir şehri *evcilleştirmenin* gerçekten mümkün olup olmadığını merak etti. Kuşkuluydu.

Mildmay ellerini korkuluğa vurdu. "Ama önce adım adım başlayacağız." Cam platformun ucundaki bir masaya işaret etti. Masanın üzerinde içi fiş dolu iki ahşap kâse vardı. "Her

iki kâseden birer fiş çekerek başlamanızı istiyorum. İlk fişteki konum başlangıç noktanız, ikincisi de varış noktanız olacak," diye devam etti Mildmay. Platformun diğer ucuna geçip zinciri çekti ve aşağı bir karatahta indi. Tahtanın üzerinde Nevermoor'un kent simgelerinden oluşan iki ayrı liste vardı. "A'dan B'ye giden en kestirme rotayı belirleyip detaylı yönlendirmeler yazmanızı istiyorum. Ama olay şu: Buradaki iki listeyi görüyor musunuz?" Eliyle karatahtayı gösterdi. "Birincisi, rotanızın içermesi *gereken* simgelerin listesi. İkincisi de kaçınmanız gereken. Ve sakın unutmayın, bu yerüstü bir yolculuk: Wunder Metro'ya binerek hile yapmak yok." Sırıtarak onlara baktı. "Basit görünüyor ama beklediğinizden daha çetrefilli olabilir. Bir saatiniz var. Başlayın!"

Morrigan'ın ilk fişinde, "Tepetaklak Caddesi, Balaban & Mezgeldek," ikincisinde, "Keklik Caddesi, Juro-üstü-Güney," yazıyordu.

Çetrefilli ne, delirticiydi ve cam platformla üst geçitler arasında bolca ileri geri koşturma içeriyordu. Morrigan rotasını oluşturduğunu düşündüğü her seferinde, bir parçasının Dehşet Zindanları ya da Nevermoor Kraliyet Tiyatrosu veya ikinci listeden bir diğer yasak kent simgesine çıktığını fark ediyor ve geriye dönerek yeni bir yol bulmak zorunda kalıyordu.

919. Ekip'ten sürekli homurtular, öfleyip pöflemeler, hatta küfürlü mırıltılar yükseliyordu. Bir saatlik sürenin sonuna yaklaşırlarken bazıları çoktan pes etmişti bile.

"İmkânsız bir iş," diye homurdandı Thaddea ve Nevermoor haritasının başından kalkarak gidip bir duvarın dibine çöktü. Duvarın Dördüncü Bölge'deki Albertin Denizi'ni gösteren kısmına yaslandığını fark edip bir tiksinme sesi çıkararak kendini duvardan geri çektiğinde iş işten geçmiş ve kazağının arkası sırılsıklam olmuştu bile. "Nevermoor çok saçma bir yer."

Öte yandan, Morrigan'ın keyfi Wunce'ye geldiğinden beri belki de ilk kez yerindeydi. Rotaları çıkmaza girince bazı diğer öğrencilerin cesaretleri kolayca kırılırken, o alternatif bir yol bulmaya çalışmaktan tuhaf bir zevk alıyordu.

Bir saat geçtikten sonra, "Süreniz doldu!' diye seslendi Mildmay. "Hepinize aferin. Bir sonraki dersimizde çalışmalarınızın üzerinden ayrıntılı olarak geçeceğiz. Miss Crow, siz bekleyin, lütfen." Öğrencilerden az önce topladığı kâğıtlardan başını kaldırmadı. Hawthorne bir süre kapının önünde oyalandı. "Çıkabilirsiniz, Mr. Swift," diye ekledi Mildmay.

Morrigan yavaşça Mildmay'in masasına yaklaştı. "Efendim?"

"Merak etme, başın dertte değil," dedi Mildmay. "Tam tersine, ne kadar etkilendiğimi söylemek istedim sadece. Harika bir iş çıkardın bugün." Morrigan'ın yön talimatlarını gösterip başını hayranlıkla salladı. "*Mükemmel.*"

Morrigan gülümsedi, yüzü kızardı. "Teşekkür ederim."

"Ders hoşuna gitti mi?"

"Evet!" dedi Morrigan içten bir coşkuyla. "Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım."

"Ah, birinin hoşuna gittiğine sevindim." Rahatlamış bir edayla gözlerinin önüne düşen kâkülünü geri itti. "Nevermoor'u olağandışı derecede iyi biliyorsun. Tuhaf bir yer olmasına rağmen, şehre dair sezgisel bir kavrayışa sahipsin. Burada büyümüş olman lazım, haksız mıyım?"

Morrigan tereddüt etti. "Ben... Şey, tam olarak değil..."

Geçen sene, Nevermoor Polis Teşkilatı'ndan şu iğrenç Müfettiş Flintlock (haklı bir şekilde) onun Nevermoor'a Cumhuriyet'ten gizlice sokulduğuna kani olmuş ve Morrigan sınır dışı edilme tehlikesiyle karşı karşıyayken, Jüpiter ona nereden geldiği konusunda sessiz kalmasını öğütlemişti.

Ama o, geçen seneydi. Morrigan geçen sene ne Wunderous Cemiyeti üyesiydi ne de şimdi yakasında parıldayan küçük W iğnesinin koruması altındaydı. Artık Nevermoor'un en prestijli topluluğunun resmi bir üyesi olduğuna göre, Bağımsız Eyalet'in düşmanlarından Kışdenizi Cumhuriyeti'nin bağrında, Çakalkale'de büyüdüğü gerçeği hakkında dürüst olmasında bir sakınca var mıydı? Ya da Jüpiter ile tanışana kadar Nevermoor hakkında hiçbir şey *bilmediği* hakkında? Bağımsız Eyalet'in Yedi Bölgesi sıkı bir sınır güvenlik mevzuatına ve daha da sıkı bir gizliliğe sahipti ve hamisi onu gizlice içeri sokmak için her şeyini riske atmıştı. Eğer şimdi doğruyu söylerse Jüpiter'i tehlikeye atmış olur muydu?

Morrigan bunun cevabını bilmiyordu. Jüpiter'in fikrini sormayı aklına not etti.

"Tam olarak değil derken?" diye onu teşvik etti Mildmay.

Morrigan, "Nevermoor'un dışında büyüdüm," demekle yetindi ve daha fazla ayrıntıya girmedi. "Wunderous Cemiyeti imtihanlarına girmek için geçen yıl taşındım buraya."

Mildmay epeyce etkilenmişe benziyordu. "Tanrım. Sadece bir yıldır mı buradasın? Buna rağmen Nevermoor ile etle tırnak gibisiniz sanki. Burası sırf senin için yaratılmış âdeta."

Morrigan'ın yüzü ruhunun derinliklerinden gelen bir parıltıyla ışıl ışıl aydınlandı. Nevermoor hakkında *tam da* böyle hissediyordu. *Sanki ona aitmiş gibi.* Bunu bir başkasından, tarafsız birinden duymak onu çok mutlu etmiş ve neredeyse utandırmıştı.

"Eğer ders dışında da Canlı Harita'yı ziyaret etmek istersen bu odanın kapıları sana her zaman açık," dedi Mildmay. "Ben hep geliyorum, öğrenciyken bile sürekli gelirdim." Gözleriyle minyatür Nevermoor'u süzdü, bakışları açıkça sevgi

doluydu. "Senin yaşındayken çok yalnızdım. Ekibimin diğer üyeleri kartografinin son derece sıkıcı bir maharet olduğunu düşünüyorlardı. Ekibimde bir sürü beyaz gömlekli vardı anlayacağın. Birkaç efsuncu, ateş kâhini Tilda Green, suyla konuşan Susan Keeley—"

Morrigan'ın kaşları kalktı. "*Suyla konuşan mı?*"

"—Ve onların yanında yerim olmadığını düşünüyorlardı. Bazen buraya gelir ve saatlerce oturur, minik trenlerin, minik insancıkları, minik evlerine taşımasını seyrederdim. Gece karanlığı çökünce şehrin ışıklarının bir bir yanmasını..." Mildmay utangaç bir edayla gülümsedi. "İçler acısı, biliyorum. Ama ben keyif alırdım."

Morrigan, "Ben de ekibimin benden pek hoşlandığını düşünmüyorum," diye itiraf etti. Kendine şaşırdı. Hiç böyle bir şey söylemeyi planlamamıştı ama... Ağzından çıkıvermişti işte. "Yani, Hawthorne dışında."

Mildmay, hüzünlü bir edayla, "Niçin, senin de mi sıkıcı bir maharetin var?" diye sordu ve sorar sormaz yüzü kızardı. "Eee, şey... Özür dilerim. Burnumu sokmak istememiştim. Bu konuda sana soru sormamamız gerektiğini biliyorum. Şakaydı sadece."

Morrigan o an temkini elden bırakıp Mildmay'e bir Wundersmith olduğunu söylemeyi çok istedi. Belki –sadece belki– ona korku ya da nefretle bakmaz diye.

Ama İhtiyar Quinn'in uyarısı kulaklarında çınladı. *Eğer herhangi birinizin* –aranızdan tek bir kişinin bile– *güvenimizi boşa çıkardığı ortaya çıkarsa... İşte o zaman, dokuzunuz birden Wunce'den ihraç edilirsiniz. Ömür boyu.*"

Tek bir kişinin bile. Bizzat Morrigan'ın da.

Bu riski göze alamazdı.

Morrigan, "Evet," diye kestirip attı. "Son derece sıkıcı."

Mildmay ona gülümsedi. "Eh, bazen bir bakarsın, sıkıcı maharetlerin en yararlı maharetler olduğu ortaya çıkar. Kâşifler Birliği'ne katıldığımda, ekibim bunu komik bulmayacak.'

Morrigan neşelendi. "Benim hamim Kâşifler Birliği'nde!"

"Biliyorum, Jüpiter North," dedi Mildmay coşkuyla başını sallayarak. "Gerçekten ilham verici biri. Bir gün ben de diyarlararası seferlere öncülük edeceğim. Birlik'te kaptanlık yapacağım. Tıpkı North gibi."

"Öyle mi?"

"Farkındaysanız, Miss Crow" –Mildmay kıkırdadı, gözleri ümitle parladı– "Wunderous Cemiyeti'ndeyiz. Ne istersek olabiliriz!"

Harita Odası'nda bir gong sesi yankılandı; ses o kadar yüksekti ki hem Morrigan hem de Mildmay kulaklarını tıkadılar. Tavanın köşelerine monte edilmiş boynuz biçimli pirinç hoparlörlerden çokbilmiş bir ses yükseldi.

"*Öhöm. İhtiyarlar, Wun'lar ve Öğrenciler, bir dakikalığına dikkatinizi rica ediyorum. Öğretim üyelerimizden Paximus Luck takriben bir haftadır kayıptır. Mr. Luck'ın popüler Gizlilik, Atlatma ve Saklanma dersini alan öğrenciler, Mr. Luck'ın esrarengiz bir şekilde ortadan kayboluşunun... Öhöm... 'Ders müfredatının bir parçası' olduğunu düşünerek...*" Morrigan anonsu yapan kadının gözlerini devirdiğini hissetti. "... *maalesef, derse girmeye devam etmektedirler. Böyle bir şey söz konusu değildir. Mr. Luck'ın ortadan kayboluşunu an itibariyle soruşturmaktayız, konuyla ilgili bilgisi olanların derhâl Yüksek İhtiyarlar Meclisi ile temasa geçmeleri gerekmektedir. Bu arada, Mr. Luck açıkça ortada olmadığı halde dersine girmeye devam eden öğrencilerden bir ricamız olacak... Girmeyin. İyi günler dilerim.*"

Anonsun sonunda hoparlörlerden çıkan tiz cızırtılar hem Morrigan'ı hem Mildmay'i yerinde hoplattı.

Morrigan bir yandan, acaba Jüpiter'in yürüttüğü soruşturmanın durumunu merak ederken, "Çok tuhaf," dedi, "tüm bu kayıp vakaları. Paximus, Dr. Bramble'ın yavru Harikedi'si ve—"

Mildmay kıkırdadı. "Klasik Paximus Luck işte, değil mi?"

"Nasıl yani? Bunu daha önce de yapmış mıydı?"

"Yani, evet... Sonuçta onun mahareti bu," dedi Mildmay. "Gözden kaybolmak. Yeniden ortaya çıkmak. İnan bana, ne kadar zeki olduğunu göstermek için çektiği karmaşık bir numara bu sadece. Çok yakında alkış bekleyerek dönecektir."

Morrigan kaşlarını çattı. Bazen esas maharetinin bir Wundersmith olmakla hiçbir ilgisi olmadığını, en kötüyü düşünme konusundaki olağanüstü yeteneği olduğunu düşünüyordu. Buysa kuşkusuz, kendini bildi bileli lanetli olduğuna inanmış olmasından ileri geliyordu ve bu inancı şu anda bile ilikleri-ne kadar işlemişti sanki. Morrigan'a etrafında meydana gelen kötü şeyler hakkında kendini hırpalamamasını söylemek, Hawthorne'a ejderhalar karşısında heyecanlanmamasını ya da Jüpiter'e kızıl olmamasını söylemeye benziyordu.

Morrigan harita salonundan çıkarken Nevermoor'da bir dizi tuhaf, nahoş olayın yaşanmaya başladığı son seferi ve bunların arkasındaki adamı düşündü.

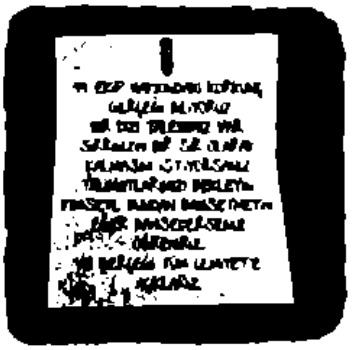
Geçen sene tüm âlemdeki canlı ve ölü, her şeyi birbirine bağlayan gözle görülemez, elle tutulamaz enerji ağı olan Bürümcük'te yaşanan sorunlara dair haberler çıkmıştı. Ezra Squall yüz yıldan fazla bir süredir Nevermoor'a giremiyordu. Polis teşkilatı, ordu, envaiçeşit büyücü ve efsuncu ama en çok da Nevermoor'un kendi güçlü büyüsü onu dışarıda tutuyordu. Fakat Bürümcük Hattı'nı kullanarak fark edilmeden

Nevermoor'u ziyaret etmenin bir yolunu bulmuştu. Bedenini Cumhuriyet'te bırakarak, girmesinin yasak olduğu şehirde özgürce dolaşmasına olanak sağlayan hayli tehlikeli, son derece gizli bir yolculuk türüydü bu.

Squall'ın Bürümcük Hattı'nı kullanmasını engellemek imkânsızdı çünkü *teknik olarak* öyle bir hat yoktu. En azından, fiziksel âlemde.

Morrigan, Squall'ın şimdi nerede olup ne yaptığını, Bürümcük'te onu tekrar ziyaret edip etmeyeceğini ve edecekse *ne zaman* edeceğini düşünerek ürperdi.

KAKTÜS TEAM

DOKUZUNCU BÖLÜM

Charlton Beşlisi

"*Neheran dunas flor.*"

Arch yoğunlaşmış, kaşlarını çatmıştı; havada asılı kalan kaşığındaki yahni, tabağına geri döküldü.

"*Neherrrrran*," Mahir, R'leri vurgulayarak, onu düzeltti. "*Neheran dunas flor.*"

"*Neherrrran dunas florrrr*," diye tekrarladı Morrigan. Mahir'in kusursuz telaffuzunu taklit etmeye çalışırken çamurla gargara yapıyormuşçasına sesler çıkarmakla kaldı. Ekibin geri kalanı da yemekhanede oturdukları masanın etrafında, değişen başarı seviyelerinde R'lerini vurgulamakla meşguldü. Morrigan doğru telaffuza en çok Thaddea'nın yaklaştığını düşündü. "*Neherrran dunas florrrr.*"

"Çok iyi." Mahir masadaki ekmeğe uzanırken, Morrigan'a onaylayan bir baş hareketi yaptı. "Yani, aslında çok iyi değil ama yine de Arch'tan iyi." Hepsi güldü; Arch bile.

Haftalar sürmüştü ama 919. Ekip ile Morrigan arasındaki buzlar yavaş yavaş çözülmeye başlamıştı.

Ya da en azından onu her sabah platformda korku ve nefret dolu bakışlarla karşılamayı bırakmışlardı. Morrigan Ev Treni'nde yakınına oturduğunda Anah artık eskisi gibi dehşet içinde ciyaklamıyordu. Francis, Morrigan'dan, yaptığı çilekli turtayı tadarak lezzetini test etmesini istemiş; Morrigan da bu görevi büyük bir hevesle kabul etmişti. Aldığı ısırık Morrigan'a yoğun bir tatlı-acı yaz sonu melankolisi yaşatmıştı; turtasının, yiyen kişiye bir yaz ortası müzik festivalinin umursamaz coşkusunu yaşatmasını hedefleyen Francis gerisin geri mutfağın yolunu tutmuştu.

Huysuz Thaddea bile, Gururkondu Evi'nin merdivenlerinde Morrigan'ın yüzüne "Maharetsiz" diye bağıran yaşça daha büyük bir oğlanı, kaval kemiğini tekmelemekle tehdit etmişti.

Morrigan, Thaddea'nın, birinin kaval kemiğini tekmelemek için her bahaneyi zevkle kullanacağından emindi gerçi ama... Sekiz kız ve erkek kardeşe değilse de en azından sekiz arkadaşa sahipmiş gibi gelmeye başlamıştı.

Serendece öğrenmeye heves ettiğini söylediğinde, Mahir öğle yemeğinde tüm ekibe birkaç kullanışlı deyim öğretme konusunda ısrarcı olmuştu.

Hawthorne yanlarından geçen yaşça daha büyük bir öğrenciye el sallayarak, "*Neberan dunas flor*!" diye seslendi. Kız ona bomboş gözlerle baktı.

"Bravo," dedi Mahir sırıtarak. "Telaffuzun kusursuzdu."

Hawthorne sütünden koca bir yudum alırken kendinden memnun görünüyordu. "Ne demek?"

Mahir sırıtarak Morrigan'a hınzır bir bakış attı. "Yüzün kıç gibi."

Hawthorne sütü burnundan püskürtürken diğerleri kahkahalara boğuldular. "Cidden mi?"

Mahir omuz silkti. "Romantik diller arasında en sevdiğim bu."

Ms Dearborn'un, Miss Cheery'nin Morrigan'ın programına eklemeyi önerdiği tüm dersleri reddetmeye devam etmesine rağmen, ekip üyeleriyle arasındaki buzların çözülmesi Wunce'deki yaşamı Morrigan için çok daha katlanılabilir kılıyordu. Hiç değilse pazartesi, çarşamba ve cumaları *Nevermoor'u Çözme* dersi vardı ve bilhassa bu derste ne kadar iyi olduğunu fark ettiğinden beri başlayacağı saati iple çekiyordu. Neredeyse her ders Mildmay onun dehasını övecek bir neden buluyordu. Morrigan ekibin büyük kısmının açıkça alaycı bakışlarında bir nebze... Gıptayla karışık saygı sezmeye mi başlamıştı? Belki sadece ona öyle geliyordu ama derste sık sık ondan yardım istiyorlardı ve bu da Morrigan'a daha önce tatmadığı bir his yaşatıyordu. Sonunda iyi olduğu, onu özel kılan bir şey bulmuştu ve bunun ne lanetli ne de Wundersmith oluşuyla ilgisi vardı.

Neticede işler umduğundan daha iyi gidiyordu.

O pusulayı aldıkları sabaha kadar.

"İhtiyarlara haber vermeliyiz."

"Okuman yok mu? Açıkça diyor ki—"

"Ne yazdığını BİLİYORUM ama bence yine de—"

"İhtiyarlara söylemek YOK."

"Kim öldü de bu ekibin lideri seçildin?"

Morrigan, kapı olmayan kapısından 919 İstasyonu'na çıktığında ekibin geri kalanını kafa kafaya vermiş, bir kâğıt parçasına bakarken buldu. Lambeth her zamanki gibi diğerlerinden ayrı duruyordu.

"Ah, sonunda bir EKİP olduğumuzu hatırladığına sevindim, Thaddea." Ses Hawthorne'a aitti. Pusulayı Mahir'in elinden çekti aldı. "Hiçbirinizin—"

"Neler oluyor?" diye sordu Morrigan.

Hepsi, yüzlerinde endişeden şiddetli öfkeye uzanan farklı ifadelerle, aynı anda ona doğru döndüler. Hawthorne asık bir suratla bir adım öne çıkıp sessizce pusulayı Morrigan'a uzattı.

Morrigan okudu.

919. Ekip hakkındaki korkunç gerçeği biliyoruz.
Bir dizi talebimiz var.
Sırrınızın bir sır olarak kalmasını istiyorsanız
talimatlarımızı bekleyin.

Kimseye bundan bahsetmeyin.
Eğer bahsedersiniz öğreniriz.
Ve gerçeği tüm Cemiyet'e açıklarız.

"Korkunç gerçek mi?" Bakışlarını bir sıkkın yüzden diğerine çevirdi. Bilhassa Lambeth epey tedirgin görünüyordu. Morrigan, pusula yüzünden mi yoksa kötü bir kehanette mi bulunmaya hazırlandığı için mi böyle göründüğünü merak etti. "Bu da ne demek o—"

"Gün gibi *ortada* değil mi?" diye parladı Thaddea. "Senden bahsediyor. *Wundersmith* olduğunu gerçeğinden. Senin yüzünden bize şantaj yapıyorlar."

"Kapa çeneni, Thaddea," diye hırladı Hawthorne.

"Kim göndermiş?" diye sordu Morrigan. "Nerede buldunuz?"

"Perona bırakmışlar," dedi Hawthorne. "Anah bulmuş."

Anah titriyordu. "Thaddea haklı. İhtiyarlara söylemeliyiz," dedi. "Ya da Miss Cheery'ye! O, ne yapmamız gerektiğini bilir."

Morrigan kaşlarını çatarak, "Peki ama bunu bizim peronumuza kim bırakmış olabilir?" diye sordu. "Buraya bir tek bizim Ev Treni'mizin girebildiğini zannediyordum."

"Buraya nasıl geldiği kimin umurunda?" dedi Francis. Peronda volta atıyor, hafif esmer teninde biriken ter damlaları belli belirsiz parlıyordu. "Senin Wundersmith olduğunu nereden öğrenmiş olabilirler? Cemiyet'in geri kalanı da öğrenirse Cemiyet'ten atılırız, unutmayın. Cemiyet'ten atılırsam halam beni *öldürür*. Benim *tüm ailem* Cemiyet üyesi. İki taraftan da! Baba tarafım dört, anne tarafım yedi kuşaktan beri."

"Sakin ol, Francis," dedi Hawthorne.

"Anlamıyorsunuz! Benim büyük büyükannem İhtiyar Omowunmi Akinfenwa'ydı! Fitzwilliam'lar ve Akinfenwa'lar Wunderous Cemiyeti'ne *taparlar* âdeta. Cemiyet'ten atılamam."

Thaddea başını salladı. "Eğer herkese duyuran *bizim dışımızda biri* olursa bizi atamazlar. Bizim için hava hoş, Francis. Kimse bunlar, bırakın ne isterlerse yapsınlar derim. Bırakın, açıklasınlar. Belki kim oldukları ortaya çıkar ve atılan *onlar* olur."

"Evet ama sözüm ona tek bilen *biziz*," diye belirtti Mahir. "Bu bilgi dışarı sızarsa biz suçlanabiliriz."

Morrigan bakışlarını rayların ötesine, istasyonun duvarına dikmişti. Düşündüğü, Cemiyet'ten atılmak değildi. Tüm Cemiyet'in onun bir Wundersmith olduğunu öğrenmesinin nasıl bir his olacağını düşünüyordu. Şimdilik, insanlarda sadece merak ve belki bir miktar da şüphe uyandırıyordu. Ama gerçeği bir bilseler... Lanetli çocuk olarak bilindiği günlere geri

dönecekti. Herkes ondan nefret edecekti. Herkes ondan korkacaktı. Sanki Çakalkale'den hiç ayrılmamış gibi olacaktı.

Eski, aşina bir panik duygusu, kış uykusundan uyanan bir ayı misali içinde doğruldu âdeta. Yüreği daraldı.

Thaddea pusulayı Hawthorne'un elinden çekip aldı. "Ama bu pusula suçlu olmadığımızın *kanıtı*! Onu İhtiyarlara vereceğim. Sizin ne düşündüğünüz umurumda— AYY!"

Pusula Thaddea'nın elinde bir anda tutuşarak yandı ve külleri yere savruldu.

"Na... Nasıl yaptılar bunu?" Thaddea yanan parmaklarını ağzına götürdü. Pusulayı kimin sihirle tutuşturduğunu görebilmek için etrafa bakındı. Kimsecikler yoktu.

Morrigan yutkundu. Küllerin tadını ta genzinde duydu âdeta.

Hawthorne endişeli bir edayla, "Artık böyle bir ihtimal kalmadığına göre..." dedi.

Thaddea kaşlarını çattı. "Hâlâ —"

"Morrigan'a ihanet ETMEYECEĞİZ."

"Tabii öyle diyeceksin çünkü *arkadaşısın*."

Hawthorne öfkelenerek, boğuluyormuş gibi bir ses çıkardı. "HEPİMİZİN arkadaş olması lazım! Bir ekip olmamız lazım. Kız ve erkek kardeşler, unuttun mu? Bir AİLE olmamız lazım."

"Ben ailemde bir WUNDERSMITH olsun hiç istemedim!" diye hırladı Thaddea.

Grubun arkalarından sakin, pes bir ses yükseldi, "Durun." Hepsi şaşkınlık içinde Cadence'a döndüler. Bir kez daha varlığını unutmuş gibiydiler. "İhtiyarlara söylemek yok. Şimdilik bunu bir sır olarak saklayacağız. Bekleyip ne olacağını görelim."

Thaddea, sesinde hafif bir panikle, "Bizi hipnotize etmeyi kes!" diye karşı çıktı.

Cadence alaycı bir kahkaha attı. "Sizi *hipnotize* etmiyorum, akılsız; ne yapmak gerektiğini söylüyorum. Arada fark var. Eğer sizi hipnotize etmek isteseydim farkında bile olmazdınız. Anlaşılan o saçma sapan derslerde hiçbir şey öğrenememişsiniz." Uzaklardan bir gürleme geldi. Peron hafifçe titremeye başladı ve tünelde beliren bir ışık, Ev Treni'nin gelişini haber verdi. "Ne istediklerini henüz bilmiyoruz bile. Bir sonraki pusulayı bekleyelim. Ne yapacağımıza o zaman karar veririz. Anlaştık mı?"

Öğrenciler bir bir başlarını salladılar; bu ufak onaylama jestinin işkence gibi geldiği Thaddea bile.

Tren tiz bir fren sesiyle durdu ve Miss Cheery başını dışarı çıkararak onları içeri çağırdı. Morrigan duraksadı.

Aniden mahcubiyet hissederek, "Şey," dedi Cadence'a, "teşekkür ederim."

Cadence omzunu silkti. "Bana henüz teşekkür etme. Bir sonraki pusulayı görmeyi bekliyorum sadece."

Diğerleri ilk derslerine girmek için Gururkondu İstasyonu'ndan ayrılırken, Morrigan bir süre daha istasyonda oyalanarak diğer peronlarda gidip gelen trenleri izledi. Pusulayı düşünüyordu. Wundersmith olduğunu kim biliyor olabilirdi? 919'dan biri mi ona ihanet etmişti? Ya da onların *hamilerinden* biri? Morrigan'ın aklına gelen ilk isimler, Cemiyet'e kabul edilmesine şiddetle karşı çıkan Baz Charlton ile Francis'in halası Hester oldu. Bu bilgiyi o ikisinden biri sızdırmış olabilir miydi? Ya da... *Şantaj mesajını yazanlar* onlar mıydı yoksa?

Tabii ki hayır, diye düşündü. O iğrenç Baz Charlton bile bu kadar aptal olamazdı. Bu ikiliden biri, sırf bir grup çaylak öğrenciyi taleplerine boyun eğdirmek için Wunce'den sürgün

edilme riskini alabilir miydi? Baz'la Hester'ın amacı ona *şantaj yapmak* değildi; onun Cemiyet'ten gitmesiydi.

Morrigan derin bir nefes aldı ve istasyondan ayrılarak ağaçlık patikadan Gururkondu Evi'ne doğru yürümeye başladı. Kâbusu olan *Menfur Tarih* dersinden önce bir saat boş vakti vardı (Profesör Onstald'ın ders verdiği sınıfa gitmesi, diğer öğretmenlerden daha fazla zaman alıyordu) ve bu zamanı Eksi Üç'te Canlı Harita üzerinden çalışarak değerlendirebilirdi. Bu düşünceyle canlanarak adımlarını hızlandırdı.

"Hey. Sen! Maharetsiz! Buraya gel!"

Morrigan keyfi kaçmış bir halde durup arkasına döndü. Üst sınıflardan küçük bir grup öğrenci onu takip ediyordu. Üç erkek. İki kız. "Pardon, bana mı dediniz?"

Kızlardan biri, "*Bana mı dediniz?*" diyerek, Morrigan'ın taklidini yaptı. Uzun boyluydu ve çok kötü bir işçilikle yeşile boyanmış, uzun, tel tel saçları vardı, kafası yosunla kaplanmış gibi görünüyordu. Arkadaşlarıyla birlikte Morrigan'ın yanına gelerek, "Evet, salak şey, sana dedim. Burada senden başka maharetsiz birini görüyor musun?"

"Bir maharetim var," dedi Morrigan. "Sadece..."

Oğlanlardan biri Morrigan'ın önünde dikilerek, "Çok gizli, evet," dedi. Tek başına güneşi karartabilecek kadar iri ve geniş omuzluydu. Dört ya da beşinci sınıf *olmalı*, diye düşündü Morrigan. "Biliyoruz. Kondüktörümüz bu konuda soru sormamızın yasak olduğunu söyledi. O yüzden sormuyoruz. Sen bize söyleyeceksin."

Morrigan oğlana boş gözlerle baktı. "Ama söyleyemem. *Çok gizli*. Yani—"

"Ne demek olduğunu biliyoruz," dedi yeşil saçlı kız. "Sen bir kaçaksın, onu da biliyoruz. Cumhuriyet'ten buraya gizlice sokuldun."

Morrigan metanetini topladı. "Hayır, sokulmadım, Ben Bağımsız E—"

Kız, "Buralarda kimse yalancılardan hoşlanmaz, bilesin," diye tısladı, "ve sırlardan. Özellikle de öğrenciler arasındaki. Dayanışma içinde olmamız lazım, öyle değil mi? O yüzden bize maharetini gösterirsen iyi edersin. Şimdi. Yoksa önce benimkini mi görmek istersin?" Pis pis sırıttı. Ceplerinden sivri uçlu beş adet çelik ninja yıldızı çıkardı, parmaklarının arasında gümüşi pençeler misali tuttu.

"Eee, hayır, teşekkür ederim," dedi Morrigan, yutkunarak döndü ve hızlı adımlarla Gururkondu Evi'ne doğru yöneldi.

Gri gömlekli dört arkadaşının aksine Esrarengiz beyazı bir gömlek giyen, kısa boylu, solgun yüzlü bir diğer kız Morrigan'ın önüne atlayarak yolunu kapattı ve gülerek, "Göster ona, Heloise," dedi.

Geniş omuzlu oğlan ve şaşırtıcı derecede güçlü olan Esrarengiz kız, Morrigan'ı iki yandan kavrayıp kollarından havaya kaldırarak yolun kenarındaki bir ağacın gövdesine dayadılar. Morrigan kurtulmak için çırpındı ama çabası sonuç vermedi.

"Bırakın beni!" diye çıkıştı.

"Yoksa ne yaparsın? Kondüktöründen gelip seni kurtarmasını mı isteyeceksin?" Heloise abartılı bir edayla dudak büktü. "Madem bebek gibi mızmızlanacaksın, durma çağır—"

"MISS CHEERY!" diye bağırdı Morrigan. Ne düşünürlerse düşünsünler kondüktöründen yardım istemeyi gurur meselesi yapacak değildi. "YARDIM—"

Fakat terli bir el Morrigan'ın ağzını sıkıca kapatarak, çığlığını bastırdı. Heloise bir elini havaya kaldırdı ve yıldızlardan birini işaret parmağında, hava atarcasına, sivri ucu üzerinde dengede tuttu. "Kıpırdamadan durursan senin için daha iyi olur."

Arkadaşları güldü. Morrigan gözlerini sımsıkı kapadı. Havada bir ıslık sesi duydu ve başının hemen yanına tok bir sesle saplanan ilk yıldızın rüzgârını hissetti.

Tek gözünü açtı ve en fazla bir iki santim solundaki gümüşi parıltıyı ve ikinci yıldızını fırlatmaya hazırlanan Heloise'i gördü. Güçlükle nefes alıyor, kalbi gümbürdüyordu.

Heloise aşırı geniş omuzlu delikanlıya hayranlıkla bakarak, "Alfie'ciğim senin bir biçim değiştirici olduğunu düşünüyor," dedi. "Ama bence değilsin. 915'teki Alice Frankenreiter bir biçim değiştirici ve bunu asla bir sır olarak saklamadılar." *Tak*. İkinci yıldızın sağ kulağını nereyse sıyırmasıyla Morrigan irkildi. "Ama belki de Alfie haklıdır. Öğrenmenin tek bir yolu var." *Tak*. Üçüncü yıldız Morrigan'ın ceketinin kolunu ağacın gövdesine mıhladı. "Hadi bakalım. Değiştiriciysen değiştir."

"Biçim değiştirici değil," dedi ikinci oğlan. Bıyığı yeni terlemeye başlamış, çelimsiz bir şeydi. "Sen bir cadısın, değil mi?"

"Aptal olma," dedi Heloise, dördüncü yıldızı havaya atıp ucundan yakaladı. "Ekibinde iki tane cadı var, mankafa. Maharetleri gizli mi sence?"

Oğlan başını utançla eğerek, "Ha," dedi. "Yok."

"Kapa çeneni, Carl," dedi kas yığını Alfie. "Heloise, haydi, çabuk fırlat. Gitmem gereken bir—" *Tak*. "Hey! Elinin ayarına dikkat et, az kalsın beni vuruyordun."

Heloise tatlı bir gülümsemeyle, "Bilerek attım, tatlım," dedi. Parmağını beşinci ve son yıldızının kenarında gezdirerek, "Haydi," dedi. "Sıkıldım. Bir şeyler yap. Bize maharetini göster." Yıldızın ıslığı duyuldu.

Ama *tak* sesi gelmedi.

Gözlerini sımsıkı yuman Morrigan, kanın ve kandan daha yoğun bir öfkenin şakaklarına hücumunu hissetti. Damarla-

rındaki tüm kan âdeta bir gelgit dalgası misali sonuna dek çekilmiş ve ansızın tekrar tepesine çıkmıştı sanki. Taşmak üzere olan bir baraj gibiydi. Patlamaya hazırdı.

Gözlerini açtı.

Havada asılı duran beş çelik ninja yıldızı. Donakalmış beş öğrenci.

Morrigan, öfke ve korkusunun çevresini saran havada, olmak üzere olan feci şeylerin ağırlığıyla camda yoğunlaşan nem tanecikleri misali biriktiğini hissediyordu.

Öğrenciler ellerini, âdeta birer kukla gibi, kendilerini engelleyemiyorlarmış gibi sarsak ve doğal görünmeyen hareketlerle uzattılar. Eller havada duran yıldızları aldı ve sahiplerine döndü. Parıltılı sivri uçlar şaşkınlık ve korkuyla çarpılmış yüzlere yöneldi, yaklaştı, yaklaştı...

"Hayır," diye fısıldadı Morrigan, hareket edemiyordu. "HAYIR! Bırakın onları. Yapmayın. DURUN."

Beş öğrenci elektrikli süpürgeyle emilirmişçesine havalandı ve aynı anda ağaçlık patikaya düştü. İpleri kopmuş kuklalar gibi gevşek ve cansız kalakaldılar. Ninja yıldızları kimseye zarar vermeden yere düşüp yanlarında tıngırdadı.

İstasyon tarafından, "Morrigan!" diye bir çığlık yükseldi. Miss Cheery hızla koşarak geldi. Arkasında iki başka kondüktör, yerden kalkmalarına yardım etmek için doğruca Korkunç Heloise ile arkadaşlarına doğru koştular.

Diğer kondüktörlerden biri, "Neler oldu burada?" diye sertçe sordu. Gözlerini doğrudan Morrigan'a dikmişti, bir yanıt beklediği açıktı. Fakat Morrigan'ın nutku tutulmuştu. Başını sallamakla yetindi, ağzı açık kalakalmıştı.

Miss Cheery, "İyi misin?" diye sordu usulca.

"İyi miymiş *bari*?" dedi adam. "Yerde serilmiş yatan o değil, Marina!"

"Hey, dur bakalım," dedi Miss Cheery kızgınlıkla. "Sakın öğrencimi suçlayayım deme Toby, neler olup bittiği hakkında hiçbir bilgin yok. Bu şeylerin ortalıkta ne işi var? Yıldız fırlatıcısı olan *senin* öğrencin değil mi? Bir silah kullanmaya dayalı bir mahareti olan her öğrenci silahlarını yalnızca sınıf içinde kullanabilir."

Toby, Miss Cheery'ye ters ters baktı ve gönülsüzce, "Heloise," dedi, "yıldızlarının dışarıda ne işi var?"

Heloise bir şey demedi. Hâlâ sarsılmış görünüyordu.

"Haydi, gel, Morrigan." Kondüktör Morrigan'ın koluna girerek geri döndürdü. "Ev Treni'ne."

Morrigan sersemlemiş halde Miss Cheery'nin yanında sendeleyerek yürürken, başını çevirip "suç mahalli"ne bakmamaya çalışıyordu.

Miss Cheery, gözlerini kaygıyla fal taşı gibi açarak, "Neler oldu?" diye sordu.

"Beni zorla bir ağaca dayadılar ve kafama ninja yıldızları fırlatarak maharetimi söyletmeye çalıştılar!" Morrigan'ın sesi yalnızca köpeklerin duyabileceği bir perdeden çıkıyordu ama dudağını sertçe ısıran Miss Cheery, ağzından çıkan hiçbir kelimeyi kaçırmıyordu. "Ve sonra... Ve sonra, ne olduğunu bilmiyorum. İçimde bir şey hissettim... *Tuhaf* bir hareketlenme."

Beş öğrencinin keskin küçük silahları âdeta gözle görülmeyen bir güç zoruyla nasıl ellerine alıp kendilerine çevirdiklerini telaşlı bir fısıltıyla anlattı. Nihayet vagona adım attıkları sırada, en sonunda nefes almayı hatırlayarak, "Ama benim amacım... Bunu bilerek yapmadım, Miss, *yemin ederim*," diye bitirdi. Elleri titriyordu.

Miss Cheery kararlı bir sesle, "Biliyorum," dedi ama Morrigan onun da endişelendiğini görebiliyordu.

"Nereden biliyorsunuz?" dedi. Nefesi boğazında kalakalmıştı sanki. "Beni henüz birkaç haftadır tanıyorsunuz." Aklına, onu herkesten daha iyi tanıyan Jüpiter düştü. Yine uzaklarda olduğunu, eve döndüğünde konuşmak için orada olmayacağını hatırlayınca içini bir hüzün kapladı. Miss Cheery iyiydi, hoştu ama aynı şey değildi.

Kondüktör gülümseyerek, "İyi birini görünce tanırım," dedi.

Morrigan kadının gülümsemesini karşılıksız bıraktı. O an her şeyi itiraf etmek istedi. Peronlarına bırakılan pusulayı, Thaddea'nın elinde alev alışını, içine kor gibi düşen ateşi, küllerin tadını genzinde duyuşunu, Heloise'in yıldızlarının öğrencilere dönüşünden hemen önce tüm vücudunu ele geçiren öfkeyi, o anda içinde kabaran gücü ve yol açtığı küçük artçı sarsıntılarla içinin şimdi bile nasıl titrediğini...

Ama yapamadı. Sözcükler boğazında düğümlendi.

Morrigan yere bakarak yutkundu. Gerçekten iyi biri miyim, diye merak ediyordu. *Belki isteyerek yapmadın ama... Bir yanın bundan zevk aldı.*

Ama bu normal sayılmaz mıydı? Üzerine saldırılıp kafasına sivri uçlu nesneler fırlatılan *herkes* aynı tepkiyi göstermez miydi?

Yoksa kötücül Wundersmith içgüdüleri mi kendini gösteriyordu?

"Kötü tipleri de anlarım," diye devam etti Miss Cheery. "Charlton Beşlisi; işte onlar kötü tipler."

Morrigan başını kaldırıp Miss Cheery'ye baktı. "Charlton nesi?"

Kondüktör gözlerini devirdi. "Kendilerine böyle diyorlar. Hepsi Baz Charlton'ın adayları. Uzun zamandır aday topluyor ve anlaşılan, her ekibe en az bir tane sokmayı başarıyor. Toby'nin ekibinde iki tane var."

Charlton Beşlisi. Morrigan şimdi anlıyordu; ne demişti Heloise? *Sen bir kaçaksın. Cumhuriyet'ten buraya gizlice sokuldun.* Baz söylemiş olmalıydı onlara. Baz'ı küplere bindiren şey, Morrigan'ın bir Wundersmith olması değildi sadece; onun Wunderous Cemiyeti'nin dokunulmazlık zırhına bürünmüş olmasından dolayı hâlâ burnundan soluyordu. Özellikle de Morrigan'ın imtihanlarda kendi adaylarından birinin hakkını yiyerek yerini aldığına inandığı için.

"Sırf küçük sınıflarda beş tane var... Hatta" –Miss Cheery biraz düşünüp devam etti– "şimdi altı, galiba. Cadence'la birlikte. Ah, onun aklına da girmezler umarım. Ufak, rezil bir çete gibiler. Bazen ekiplerinden çok birbirlerine sadıklar gibi geliyor. Cadence'ı onlardan uzak durması için uyarmalıyım. Sana gelince... Sen de bir daha onlara bulaşma, anlaştık mı?"

Morrigan başıyla onayladı. Ne Heloise'le ne ninja yıldızlarıyla ne de çetesiyle bir daha karşılaşmak istiyordu.

Elbette, Cadence adına konuşamazdı. Kimse Cadence adına konuşamazdı. Cadence son derece kendine has, başına buyruk biriydi: tuhaf, nüfuz edilemez, öngörülemez.

Ve eğer bu hipnozcu kız Charlton Beşlisi'ni Charlton Altılısı'na dönüştürmek istiyorsa Morrigan, Miss Cheery'nin onu bundan vazgeçirme ihtimaline pek şans tanımıyordu.

ONUNCU BÖLÜM

TALEPLER VE EJDERHALAR

İkinin Yazı

Havaların ısınmasıyla Nevermoor yazın ilk günlerine merhaba derken, öğrenciler Wunderous Cemiyeti'nin duvarları arasında gün ışığına boğulmuş sıcak günlerin keyfini sürmeye çoktan başlamışlardı.

919. Ekip, Wunce'deki yaşamın tuhaf, çalkantılı ritmine alışmıştı. Azameti karşısında bacaklarının artık titremediği Gururkondu Evi'nin yeraltı katlarında artan bir özgüvenle dolaşıyorlardı. Çifte Mektep Müdirelerinin değişken tabiatı ve haftalık ders programlarının önceden tahmin edilmezliğiyle başa çıkmayı da öğreniyorlardı. Ders programı tahmin edileceği üzere boş kalmaya devam eden Morrigan hariç.

Ders programındaki boşluklar dışarıda bol bol vakit geçirerek harika Wunce havasının keyfini çıkarma fırsatı sunuyordu ama Morrigan genellikle Charlton Beşlisi'yle tekrar karşı karşıya gelmemek için arkasını kollamakla meşguldü.

Hawthorne yıldız fırlatma olayını öğrenince öfkeden kudurmuştu. Ertesi sabah Ev Treni'ne intikam için on maddelik bir yapılacaklar listesiyle gelmiş, Morrigan ve Miss Cheery onu zar zor vazgeçirebilmişlerdi (Morrigan'a kalsa Hawthorne'un altıncı maddeyi hayata geçirmesine hayır demezdi aslında: Heloise'in Ev Treni'ni tuvalet kâğıdıyla kaplamak).

Morrigan başından geçen olayı Jüpiter'e anlatmamaya karar vermişti. Hamisinin görev icabı yaptığı yolculuklar artık daha kısa sürüyordu ama bu sefer de yolculuğa çıkma sıklığı artmıştı. Eve her döndüğünde, en geç bir iki gün içinde Wunderous Cemiyeti'nden ya da Kâşifler Birliği'nden, hatta bazen Semavi Gözlem Topluluğu gibi, Morrigan'ın daha önce adını bile duymadığı oluşumlardan yeni bir mesaj alıyordu. Peşinden tekrar yola koyuluyor, Cassiel ya da Paximus Luck veya yavru Harikedi'ye dair yeni bir ipucunu kovalıyordu. Kayıp vakalarının birbiriyle ilişkili olmadığına dair ısrarını sürdürüyordu ama Morrigan, hamisinin gittikçe daha az emin konuştuğu kanısındaydı. Çıkmaza giren her yeni soruşturmanın ardından eve daha da moralsiz dönmesi Morrigan'ın okuldaki zorbalar ve esrarengiz şantaj mektuplarına dair kendi sıkıntılarını hamisine açmasını engelliyordu.

Derken şantajcılar ilk taleplerini bildirdiler.

Bir öğlen, Miss Cheery onları 919 İstasyonu'nda indirdikten sonra, "Bu da ne böyle?" diye sordu Thaddea. Gözlerini kapısına bırakılan katlanmış mavi kâğıt parçasına dikmişti.

Morrigan iç geçirerek, kendi kapısının önünde durakladı. Onstald'ın çim kaplı, nemli sınıfında "Kuş Çağı'ndaki Wundersmith Çuvallamaları ve Hava Yolculuğu üzerindeki Etkileri" üzerine araştırma yapıp bir deneme yazdığı içler acısı, uzun bir gün geçirmişti. O an tek isteği, siyah kapıdan geçip kendini yatağa atmaktı.

Pusulayı okur okumaz Thaddea'nın suratı düştü. "Hayır. Olamaz." Başını şiddetle salladı. "OLMAZ. ASLA."

Cadence pusulayı çekti aldı, Morrigan ve diğerleri onun etrafında toplanıp omzunun üzerinden pusulayı okumaya çalıştılar.

Thaddea Millicent Macleod.

Yarın öğleden sonra Dövüş Kulübü'nde
kimliği belirsiz bir rakiple dövüşeceksin.
Rakibine bilerek yenileceksin.
Eğer dövüşü bilerek kaybetmezsen
919. Ekip'in sırrını açıklarız.

Sakın unutmayın:
Bundan kimseye bahsetmek yok.
Aksi takdirde sırrınızı herkese açıklarız.

"Hayatımda hiç dövüş kaybetmedim," dedi Thaddea kollarını kavuşturarak. "Bundan sonra da başlayacak değilim."

Cadence, "Hepimizin Cemiyet'ten atılacağı anlamına gelse de mi?" diye çıkıştı.

Thaddea sessiz kaldı.

Morrigan pusulayı tekrar okudu. Thaddea'nın yenilmesini kim, neden ister, diye düşünürken birden *a*, dedi kendi kendine. "Thaddea, kime karşı dövüşeceksin?"

"Umurunda mı?"

"Umurumda. *Çünkü,*" dedi Morrigan, sesine sabırsızlık katmamaya çalışarak, "kim olduğunu bilirsek bunu kimin yazdığını bulabiliriz! Belki de dövüşeceğin kişiyle bunu yazan—"

Thaddea kuru bir vurguyla, "Rastgele seçiliyor," diye lafını kesti. "Rakipler, ringe çıkmadan hemen önce bir şapkadan çekiliyor. Her ekipten, her dövüş sınıfından herhangi biri olabilir." Yüzündeki hiddet her geçen saniye daha da artıyordu. "Belirli birinin kazanmasını istemiyorlar. Yalnızca *benim* kaybetmemi istiyorlar. Ama bunu yapmayacağım."

"Cemiyet'ten atılamam," dedi Francis. Dokunsalar ağlayacak gibiydi. "Thaddea, lütfen. İmkânı yok. Yoksa halam..."

"Of, halam da halam," dedi Thaddea alaycı bir ses tonuyla. "Başka laf bilmez misin sen? Ya benim babam? Bilerek dövüş kaybedeceğimi duysa muhtemelen utancından ölür. Bu bir prensip meselesi! Macleod'lar maç satmaz."

Hawthorne kaşlarını çattı. "Peki, ya kendi ekibine sadakat prensibi—"

"Ah, *kapa çeneni*, Swift."

"YETER," diye bağırdı Cadence. "Oylama yapacağız. Pusulaları dikkate almama ve gönderenler her kimse baklayı ağızlarından çıkarmalarına izin verme taraftarı olanlar?

Thaddea, bakışlarını Cadence'a sertçe dikerek elini havaya kaldırdı. Onu Anah ve Mahir takip ettiler. Arch da utana sıkıla elini havaya kaldırdı; en azından yaptığından mahcup olma nezaketini göstermişti.

Hawthorne, "Ekip arkadaşımıza ihanet etmeye ve bu Cemiyet'in temelini oluşturan manevi değerler ile prensipleri alenen ayaklar altına almaya *karşı çıkanlar?*" dedi ve Thaddea'ya ters ters bakarak elini havaya kaldırdı.

Cadence, Francis ve Lambeth de ellerini kaldırdılar, ancak Morrigan, Lambeth'in konuşulanlara kulak verdiğinden şüpheliydi.

Hawthorne, Morrigan'a manalı bir bakış atarak sert bir fısıltıyla, "*Morrigan*," dedi.

"Ah! Evet."
Morrigan elini kaldırdı.
Thaddea duvarı tekmeledi.

"Pekâlâ, Swift, şimdi çek! Yavaş... Dalışa geçmek istiyor ama izin verme. Geri çek, dengesini koru. Unutma, idare sende. Yüksel. Yüksel. İşte böyle... Güzel. Çene yukarıda, baş arkada. Senin başın, Swift, ejderhanınki değil. Bir dahaki sefere biraz daha keskin bir sol omuz dalışı görmek istiyorum, lütfen."

Salı sabahları Hawthorne'un ejderha binme öğretmeni, Parmaksız Magee adlı, epey yıpranmış görünen bir adamdı ve kırk yıllık profesyonel ejderha biniciliği kariyerinde beş parmağını kaybetmişti (ikisi bir, üçü diğer elinin).

Morrigan yapacak daha iyi bir işi olmadığından, boş zamanının çoğunu, ki çok fazla boş zamanı vardı, Eksi Beş'teki ejderha binme arenasında Hawthorne'un antrenmanlarını izleyerek geçiriyordu.

Tuhaftı. Morrigan bir yandan, Hawthorne'u tam olarak ait olduğu yerde görmekten büyük mutluluk duyuyordu. Ejderha binme, Hawthorne'un, Morrigan'ın nadiren gördüğü bir yanını açığa çıkarıyordu ve geçirdiği dönüşüm olağanüstüydü. O yerinde duramayan, dikkati dağınık, heyecanlı baş belası gidiyor ve yerine, yaptığı işe odaklanan, çalıştırıcısını dinleyen, kendini becerilerini geliştirmeye adamış, ciddi ve yetenekli bir oğlan geliyordu.

Ejderhalarsa... Bambaşkaydılar. Morrigan sırf bu kadim sürüngenlerle aynı ortamda bulanabildiği için bile kendini ayrıcalıklı hissediyordu. Hem çok zarif ve güzel hem de korkutucu ölçüde güçlü ve zekiydiler. Gerçek sihirle karşı karşıya kalmak gibiydi âdeta.

Ama öte yandan, buraya gelmek bir nevi kendi kendine işkence yöntemiydi.

Hayallerindeki Cemiyet tam olarak *böyle* bir yerdi. Tıpkı 919. Ekip'in geri kalanı gibi, Hawthorne'un da heyecan verici ve çetin bir ders programı vardı. O gün arenadaki antrenmanın ardından, öğleden sonra koşarak Sızlanan Koruluk'taki hedef bulma dersine girecekti. Ertesi sabah *Düşman Yaratıklarla Ağız Dalaşı* dersine, öğle yemeğinden sonra da *Ölümsüzlüğe Kavuşmak Mümkün mü?* başlıklı bir seminere katılacaktı.

Morrigan içinde kıskançlıkla uluyan kurdu dize getirmeye *çalışıyordu*. Gerçekten deniyordu.

Kurt, bugün sessizdi. Bunun tek sebebiyse Morrigan'ın bir önceki gün istasyonda olanları düşünüp durmaktan kendini alıkoyamamasıydı.

Bakışlarını arenanın devasa tavanında gezdirdi. Gözleriyle (Parmaksız Magee'nin onaylayan nidası eşliğinde) dikey dönüş yapan Hawthorne ile ejderhayı takip ediyordu ama gerçekte gördüğü onlar değildi. Thaddea'nın asık, sert yüzünü görüyordu. Francis'in Cemiyet'ten atılma tehdidi karşısında yaşadığı ağlamaklı dehşeti; Arch'ın, oylama esnasında Morrigan'ın sırrının ifşa edilmesi lehinde utana sıkıla el kaldırırken duyduğu suçluluğu...

Çok yaklaşmıştı. *Hem de çok*. Morrigan o aptal pusulaları gönderenler her kimse, Wunce'de mutlu bir yaşama dair filizlenen umutlarını nasıl baltaladıklarının farkında olup olmadıklarını merak ediyordu. Ona ve ekibine şantaj yapanlar belki de Morrigan'dan o kadar çok nefret ediyordu ki ekibi ikiye bölmek için bu mükemmel yönteme başvurmuşlardı.

Fakat kimdi bunlar? Ve Morrigan'ın maharetini nasıl öğ-

renmişlerdi? Morrigan uyandığından beri bu iki soruyu zihninde çevirip duruyordu.

Parmaksız, Hawthorne'a, "Pekâlâ, şimdi onu yavaşça yere indir," diye seslendi. "Yumuşak bir iniş istiyorum, kanguru dansı saçmalıklarından değil. İşte böyle. Yavaşça."

Hawthorne bugün aşağı yukarı iki fil büyüklüğünde, orta boy ejderha cinsi olan bir Benekli Fener'e biniyordu. Ejderhanın pullarla kaplı turkuaz derisi suya vuran deniz feneri ışığı gibi parıldayıp dalgalanıyordu. Hawthorne onu yavaşça yere indirdiğinde, yerle temasın etkisiyle güçlü arka bacaklarından tüm vücuduna parıltılı hafif dalgalar yayıldı.

Hawthorne mola verip arenayı bir diğer biniciye bıraktıktan sonra, basamakları ikişer ikişer çıkarak tribünlere tırmandı ve Morrigan'ın yanındaki koltuğa çöküverdi. Terlemiş, suratı kıpkırmızı olmuş ve yorgunluktan pestili çıkmıştı. Ama bu, severek yaptığınız bir iş için canla başla çalışmanın verdiği türden tatlı bir yorgunluktu.

Morrigan, Hawthorne'a matarasını uzatarak, "O son takla hareketi," dedi, "tek kelimeyle harikaydı. Eyerden düşmemeyi nasıl başardın?"

"Teşekkür ederim!" Hawthorne kahverengi saçlarını yüzünden çekti. "Tek yapman gereken, doğru bacak kaslarını harekete geçirmek ve ejderhanın aptalca bir şey yapmamasını ummak. Neyse ki demin bindiğim bu konuda iyidir. Son derece güvenilir."

"Adı neydi?"

Hawthorne gözlerini devirerek suyundan bir yudum aldı. "Kime sorduğuna bağlı. Resmi turnuva kayıtlarındaki adı, *Tereyağından Kıl Çeker Gibi Havada Süzülür* ama ben ona Paul diyorum."

"Hım," dedi Morrigan dalgınca.

"Pusulaları mı düşünüyorsun?" Hawthorne bacaklarını önündeki koltuğun tepesine dayadı ve deri dizliklerini çözmeye başladı. "Kim gönderiyor sence?"

"Şey... Düşündüm de... Ya Heloise ve çetesiyse? Charlton Beşlisi?"

Hawthorne yüzünü ekşitti. "Evet. Heloise bunu yapabilecek bir tipe benziyor. Ama senin bir" –kimsenin duymayacağından emin olmak için etrafına bakındıktan sonra fısıldayarak devam etti– "Wundersmith olduğunu nereden bilebilir? Sence Baz mı söylemiştir?"

"Bilmiyorum, gerçekten bilmiyorum," dedi Morrigan. Hawthorne bilekliğinin ipiyle oynarken sessizlik içinde oturdular. Morrigan'ın içine zehir gibi bir suçluluk duygusu çöreklendi. "Thaddea beni asla affetmeyecek."

Hawthorne ağzından tükürükler saçarak, "Seni affetmeyecek mi?" dedi. "Ne için? Bu senin suçun değil!"

"Sakladığı sır, benim sırrım."

"Hayır, *bizim sırrımız*," diye diretti Hawthorne. "Pusulaları gönderen her kimse hepimizi tehdit ediyor. Bu işte beraberiz."

Parmaksız adını okuyunca Hawthorne üzerinden çıkardığı teçhizatı toplamaya başladı. "Yapanların kim olduğunu bilmediğimiz sürece bu konuda endişelenmenin ne faydası var? Şimdilik bekleyip bir sonraki pusulayı görelim, bakalım ne diyecekler."

Fakat Morrigan, Hawthorne'un merdivenlerden arenaya inişini seyrederken içi yepyeni bir kararlılıkla doldu. Hiçbir şey yapmadan, ya sıradaki talep tüm ekibin ona düşman kesilmesini sağlayacak bir talep olursa diye içi içini kemirerek, öylece bir sonraki pusulayı bekleyemezdi.

Bu işi çözmenin bir yolu *vardı*, kesin olmalıydı. Onu bulacaktı.

Ve nereden başlayacağını çok iyi biliyordu.

Thaddea, Eksi Beş'teki en büyük dojo'da ringe çıkmıştı bile. Dövüş Kulübü Wunce'deki tüm farklı dövüş disiplinlerini bir araya getirerek, teke tek mücadelelerin düzenlendiği haftalık bir etkinlikti. Her yaştan, her disiplinden katılımcılara açık, karmaşık ve son derece adaletsiz bir yapısı vardı. Yalınayak bir kickboksçu, zincirli zırh içindeki bir kılıç ustasıyla karşı karşıya gelebilirdi ve bu –anlaşılmaz biçimde– Thaddea'nın dünyada en sevdiği şeydi. Her hafta çıktığı maçları en vahşi ayrıntılarına kadar ekibin geri kalanına anlatmaktan çok hoşlanıyordu. En genç dövüşçü olmasına rağmen Dövüş Kulübü'nün namağlup şampiyonuydu.

Bugüne dek.

Gri bukleli, irikıyım, kaslı bir kadın, elinde tuttuğu şapkayı havaya kaldırarak, "Pekâlâ, bakalım Macleod ile kim karşılaşacak?" diye bağırdı. Şapkadan bir isim çekti ve okurken kıkırdadı. "Will Gaudy! Gel bakalım, evlat," dedi ve sessizce mırıldanarak, "Çabuk bitecek," diye ekledi. İzleyiciler ona yuhalamalar ve alaycı kahkahalarla karşılık verdi. Brutilus Brown pençesiyle yüzünü kapattı.

Will Gaudy, 916. Ekip'ten, şehirdeki en büyük, en belalı ve en bıçkın kahraman olarak başrol aldığı ve çoğunda kalabalık zorba çetelerini hiç zorlanmadan tek başına dövdüğü ipe sapa gelmez hikâyeler anlatmaktan hoşlanan geveze bir oğlandı. Bu hikâyelerin palavra olduğunu herkes bilirdi çünkü Gaudy gerçekte hiçbir dövüş becerisine sahip değildi. Mahareti bu

işlerin yakınından bile geçmiyordu; Cemiyet dışındaki insanlara gerçekten bir boksör olduğunu söyleyebilmek için ısrarla dövüş sanatları dersleri alan yetenekli bir besteciydi sadece. Morrigan, Thaddea'nın Will'e katlanamadığını biliyordu.

Will'in ringe girişini izlerken, Thaddea'nın suratı düştü. İlk yenilgisini dojo'daki tüm dövüşçüler arasında Will Gaudy denen geveze bücürden almak... Küçük düşmenin en uç noktası olacaktı. Eğer Will bu dövüşü kazanırsa Thaddea onun dilinden *asla ama asla* kurtulamazdı.

Morrigan, seçimin ayarlanıp ayarlanmadığını merak ediyordu. Şantajcılar şapkadan Will'in adının çıkmasını önceden *planlamış* olabilirler miydi? Morrigan'a göre bunun tek yolu, şantajcının, isimleri çeken irikıyım kadın çıkmasıydı fakat Morrigan bundan hayli kuşkuluydu.

Kesinlikle Will de değildi. Atıp tutmasına rağmen, Thaddea ile dövüşme fikri midesini alt üst etmiş gibi görünüyordu.

Morrigan neredeyse izlemeye dayanamayacaktı. Bir yanı, ya Thaddea fikrini değiştirip bilerek yenilmekten vazgeçerse ne olur diye endişe ederken, bir yanı "vazgeçmeli" diyordu.

Ama Thaddea fikir değiştirmemişti. İlk rauntta –ilk *dakika* içinde– Will'in gülünç ayak hareketleri ve savurduğu zayıf, etkisiz yumruklarla ambale olmuş izlenimi vermeye başladı. Bunu inandırıcı kılmaya bile çalışmadı. Will'in yumruğunun (resmen altın tepside sunduğu) suratıyla ilk buluşmasında yere yığıldı ve nakavt oldu.

İzleyiciler gözlerini inanamadı. Morrigan bile bunun olmasını beklemesine rağmen inanmakta zorlandı.

Ama silkinip kendine geldi çünkü tam da bu anı görmek için orada bulunuyordu. Eğer şantajcılar Thaddea'nın bu dövüşü kaybetmesini istediyse bunu görmek için muhakkak orada olacaklardı. Gözlerini kalabalığın üzerinden gezdirerek

salondaki her yüzü tek tek inceledi; bir ipucu, birileri tarafından açık edilecek... *Herhangi bir şey* arıyordu.

Fakat etrafta tek bir memnuniyet ifadesi, birilerinin istediklerini elde ettiklerine dair tek bir mimik bile göremiyordu. Will'in imkânsız zaferinin ardından herkesin yüzünde derin bir şok ifadesi vardı. Şantajcılar buradalarsa bile dünyanın en iyi aktörleriydi.

Will alkış ve tezahürata boğulurken Thaddea ringden indi ve ayaklarını sürüye sürüye Morrigan'ın önünden geçti.

"Thaddea!" diye seslendi Morrigan. "Bekle, ben..."

Thaddea omzunun üzerinden, "Düş yakamdan," diye bağırdı.

"Sadece şey diyecektim..."

"Sadece *sus*."

Morrigan, içine oturan berbat bir hisle Thaddea'nın arkasından bakakaldı.

İkinci talep, o cuma günü öğleden sonra 919 İstasyonu'nda, Francis'in parlak mavi kapısına sıkıştırılmış olarak geldi. Francis pusulayı açarken eli hafifçe titredi. Okudukça gözleri kısıldı.

"Talepleri... Bir *pasta*."

"Pasta mı?" diye yineledi Hawthorne.

"Öyle yazıyor."

Morrigan şaşkınlık içinde yüzünü buruşturdu. "Sadece... Pasta mı?"

"SADECE pasta mı?" Francis başını pusuladan kaldırıp Morrigan'a dik dik baktı. "Hayır, SADECE bir pasta değil. Al kendin OKU."

Francis John Fitzwilliam.

Bir adet Büyük Kaledonya Kraliyet Tacı
yapıp süsleyecek, yarın sabah saat altıda onu 919
Peronu'na bırakıp derhâl evine geri döneceksin.
Eğer bu talimatlara harfiyen uymazsan
919. Ekip'in sırrını açıklarız.
Sakın unutmayın:
Bundan kimseye bahsetmek yok.
Aksi takdirde sırrınızı herkese açıklarız.

"Bir adet" –Morrigan pusuladan okudu– "Büyük Kaledonya Kraliyet Tacı. O ne?"

"Düşünebildiğim en zahmetli, yapması en zor pasta sadece," diye iç çekti Francis. "Yüzlerce altın varaklı şekerden çiçek, karamel sarmalları ve tepesinde dantel motifli şekerden bir taçla süslenmiş, her biri ayrı bir lezzet ve kıvamda üç katlı bir pasta."

Hawthorne'un gözleri kocaman açıldı. "Bir tane de fazladan yapar mısın?"

Francis, Hawthorne'u duymazdan gelerek, "Bunu yapmak tüm gecemi alacak!" dedi ve Morrigan'ın elinden pusulayı çekti aldı. "Ve yarın sabah dört saat boyunca bıçak becerileri dersim var. Hiç uyumadan o derse giremem. Parmak kaybederim!"

"Yarın cumartesi," dedi Hawthorne.

"Cumartesi olduğunu *biliyorum*." Francis dik dik Hawthorne'a baktı. "Hester Halam bıçak becerilerimin içler acısı durumda olduğunu söylüyor ve o yüzden bana hafta sonları ek ders aldırıyor."

Hawthorne'un nefesi kesildi; âdeta şok olmuş, hafta sonları fazladan ders yapma fikriyle konuşma yetisini geçici olarak

kaybetmiş gibiydi. Morrigan onu daha önce hiç bu denli sarsılmış görmemişti.

Morrigan, Francis'e dönerek, "Çok saçma," dedi. "Neden senden bir *pasta* yapmanı istesinler?"

Francis gücenmiş görünüyordu. "Pasta yapmamı *kim* istemez ki? Sen hiç benim pastamı *tattın* mı?"

"Pastaların bir *harika*, Francis," diye onayladı Hawthorne. "Eğer sana şantaj yapsaydım kesinlikle bana bir pasta yapmanı talep ederdim. Ve bir seferinde yaptığın o içi kremalı tatlılardan. Ve bir sefer—"

"Hawthorne, sus" dedi Morrigan. "Demek istediğim... Bu talepler... Basbayağı, *deli saçması*." Odasına açılan siyah kapıya göz ucuyla baktı. Bu akşamı Müzik Odası'nda geçirmek için can atıyordu (Frank, burun deliklerinden ıslık çalarak konser veren bir adamın gösterisini ayarlamıştı) ama konsere giderse Francis'in sırf sırrını korumak için sabaha kadar pasta yapmakla uğraşacağını bilmenin vereceği suçluluk duygusunun içini kemireceğini biliyordu. Derin bir iç geçirdi. "Dinle. Gelip sana yardım edeceğim, tamam mı? Sana yamaklık yapacağım. Bunu tek başına yapmak zorunda değilsin. Ya da... Hah, Deukalion Oteli'nin mutfağına gelebilirsin! Aşçımız, eee, şeyin... Gevrek Kaledonya zımbırtısının üstesinden gelecektir."

Morrigan söylenebilecek en yanlış şeyi söylemişti anlaşılan. "İkinci sınıf bir otel aşçısının yardımına ihtiyacım YOK benim!" dedi Francis.

Ve mavi kapıyı Morrigan'ın suratına çarparak gitti.

Morrigan duyduklarına inanamayarak başını salladı. "İkinci sınıf otel aşçısı mı? Honeycutt Usta ÜÇ Kraliyet Spatulası ödüllü bir kere." Hawthorne'a el sallayarak kendi siyah kapısından geçerken hâlâ kendi kendine söyleniyordu. "*İkinci sınıf aşçıymış.*"

Tüm dünyada en sevdiği odanın kapısını savurarak açar açmaz derin bir oh çekti. Yatağı âdeta cuma gününün sonunda gelmiş olmasını kutluyor gibiydi; yeşilin envaiçeşit tonlarında yumuşak, dokuma kumaşlarla kaplı kocaman bir kuş yuvasına dönüşmüştü ve tam ortasında yumurta biçiminde kocaman üç tane yastık vardı. Morrigan kollarını bir kuş gibi açtı ve minnettar bir nidayla kendini yatağının konforlu derinliklerine sırt üstü bıraktı.

Yattığı yerden, dostça göz kırpan yıldızlarla dolu, gece mavisi bir gökyüzüne dönüşen tavanı seyre daldı. Wunce'deki Harita Odası'nın tavanını anımsadı ve tavanının hep böyle kalmasını diledi.

Thaddea'yı, dojo'yu terk ettiği sıradaki yüz ifadesini, o günden beri süren perişan sessizliğini aklından çıkaramıyordu. Morrigan onun için çok üzgündü. Dövüş Kulübü'nün namağlup şampiyonu nasıl da büyük, haklı bir gurur duyuyordu. Ve o kadar insan dururken Will Gaudy'ye yenilmek... Thaddea'nın sözünü tutması ve ekibin iyiliği için kendi adına çok önemli bir fedakârlıkta bulunması Morrigan'ı hayrete düşürmüş ve yüreklendirmişti.

Morrigan'ın kararlılığını harekete geçiren şey, bu son düşünce oldu. Dövüşten eli boş dönmüştü. Şantajcıların kimliğini hâlâ öğrenememişti. Ama pes etmeye niyeti yoktu. Eğer Thaddea, Will Gaudy'ye yenilmeye razı geliyorsa, eğer Francis dünyanın en saçma sapan pastasını yapmak için sabaha kadar uyanık kalıyorsa o da tüm bunların arkasında kimin olduğunu bulmaya çalışabilirdi.

Zaten yapacak daha iyi bir işi yoktu.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

İSTİHBARAT

"Bir şeye endişeleniyor."

"Neye?"

"Galiba... Para."

Jack'le Morrigan sarmal merdivenin tırabzanından Deukalion lobisindeki cumartesi gecesi eğlencesini izliyorlardı. Koca lobi, o geceye özel olarak baştan aşağı bir lagüne dönüştürülmüştü ve her zamanki altın yaldızlı, kadife mobilyalar ve saksı ağaçları yerine küçük gondol ve kanolarla dolmuştu. Teknelerdeki şamatacı, göz alıcı konuklar partiye, Frank'in davetiyede şart koştuğu üzere deniz temalı kostümlerle gelmişlerdi. Son derece özenli ve gösterişli kostümler vardı: Morrigan'ın gözüne şimdiye dek yedi denizkızı, dört denizadamı, gemici ve korsan çeteleri, bir denizyıldızı, bir istiridye ve baştan aşağı morun en parlak tonlarında pullarla süslenmiş bir ahtapot ilişmişti.

"Nereden anladın?" diye sordu Morrigan.

Jack gözlerini kıstı. Göz bandını sıyırmış (bunu nadiren yapardı), şakağına takmıştı. "Parmakları yeşil. Yeşil parmaklar, eline bir miktar para geçmesi için sabırsızlandığı ya da yakınlarda bir miktar para kaybettiği anlamına geliyor."

Morrigan, Jack'in incelediği adama dikkatle baktı: Özel dikim amiral üniforması içinde yakışıklı, kendine aşırı güvenli bir adamdı. Gondolun baş tarafında durmuş, mekânın ve içerideki herkesin sahibi edasıyla lobiyi süzüyordu. "Zengin birine benziyor," dedi Morrigan. "Karısının boynundaki mücevherlere baksana."

"Zenginler de finansal endişeler yaşar. Hatta bazen yoksullardan daha fazla. Ve o kadın, adamın karısı değil, metresi."

Morrigan nefesini tuttu, duydukları onu hem çok şaşırtmış hem de eğlendirmişti. Yeni gözde oyunları buydu.

Son zamanlarda, Deukalion'da hafta sonları normalde olduğundan bile daha canlı ve hareketliydi. Frank, yakınlarına yeni açılan Aurianna Oteli'nde partiler düzenleyen bir çift yeni organizatörle savaşa girmişti. Her cumartesi gecesi müsriflikte sınır tanımadığı temalı partiler, dans etkinlikleri ya da maskeli balolar düzenliyordu. Bunun için bazen otelin bazı kanatlarını toptan kapatıyor, bazen de eğlenceyi kilometrelerce uzaktan görülüp duyulması için çatıya taşıyordu. Ardından da her pazar sabahı, lobide volta atarak *Nevermoor Gözcüsü*, *Sabah Postası* ve *Ayna* gazetelerinin gelmesini bekliyordu. Gazeteleri eline aldığında derhâl magazin sayfalarını açıyor ve o hafta hangi otele daha fazla sütun ayrıldığına göre lobiyi sağır edici zafer kahkahaları ya da öfkeli feryatlarla çınlatıyordu. Kazanan taraf çoğunlukla Frank oluyordu (meşhurların, aristokrasinin ve hatta kraliyet mensuplarının geniş katılım gösterdiği efsanevi partiler düzenliyordu) ama seyrek de olsa

savaşı kaybettiği zamanlar, Deukalion'daki herkesin kabusuydu. Kaybedilen savaşlardan sonra Deukalion, Frank'in günlerce etrafta bunalım içinde asık bir suratla dolaştığı bir dramaya sahne oluyor ve bunu, bir sonraki cumartesi eğlencesini "şimdiye kadarkilerin en iyisi!" yapmaya adanmış, yenilenmiş bir coşku hali takip ediyordu.

Tüm bunlar, Deukalion'daki cumartesi gecelerini insan gözlemi yapmak için eşsiz bir fırsata çeviriyor ve Jack'in Şahit sıfatıyla sahip olduğu yetenek konusunda artan kendine güveni, insan gözlemini *çok* daha eğlenceli kılıyordu.

Sudan nefret eden Fenestra, gece için seçtiği tema yüzünden Frank'i *bir kaşık suda boğmaya* hazırdı. Onu şimdiden a) Kokarcaları aramakla, b) Frank'in yatak odasını sarımsakla doldurmakla ve c) oteli yakmakla tehdit etmişti. Elbette bunlardan hiçbirini yapmamıştı; tehditkâr bir edayla siyah avizeden sarkmakla ve burnunun dibine kadar girmeye cüret eden davetlilere tıslayıp pençelerini göstermekle yetiniyordu.

"Peki ya şuradakiler?" Morrigan parlak tropik balık kostümü içindeki bir grup genç kadına işaret etti. Envaiçeşit püskül, tüy ve boncukla süslenmiş kostümleri son derece şık, modern ve *iç gıdıklayıcıydı*. Şişeden pembe şampanya içerek lobinin etrafında amaçsızca kürek çekiyor, bir yandan da "daha canlı" bir şeyler çalması için kuyruklu küçük piyanosuyla kumluk, küçük bir adaya konuşlanmış piyanist Wilbur'un başının etini yiyorlardı.

Jack kaşlarını çatarak bir süre onları izledi. "Palyaço balığı kostümlü, gürültücü olan evde kalmayı ya da başka bir yerde olmayı tercih ederdi. Bir... Bir şey var... Bir ipliğe benziyor ya da onun gibi bir şey. Gümüş bir iplik. Onu mütemadiyen çekip ön kapıdan çıkarmaya çalışıyor."

Jüpiter'in yeğeni ikindi vakti çello dersinden sonra hafta sonunu evde geçirmek için gelmişti. Kötü başlayan gününün onun gelişiyle ne kadar güzelleştiğine Morrigan bile şaşırmıştı.

O sabah, Francis'in pastasını almaya kimin geleceğini görmek ve şantajcıları 919 İstasyonu'nda suçüstü yakalamak amacıyla altıya beş kalaya kurduğu alarmla uyanmış ve odasındaki esrarengiz kapıyı sessizce açıp Wunce giysilerini saklayan giyinme odasını parmak uçlarında geçmiş ama İstasyona açılan kapı yerinden bile oynamadığı için tüm planı suya düşmüştü. Kapının diğer tarafında, açılmasını engelleyen bir şey vardı. Şantajcılar sinir bozucu derecede akıllıydı. Kapı nihayet açıldığında çok geçti: Pasta gitmişti ve peronda kimseciklerden iz yoktu.

Morrigan pasta işinin nasıl gittiğini ve istasyonda şantajcılarının kimliğiyle ilgili ipucu olabilecek bir şeyler görüp görmediğini sormak için Francis'in kapısını çalmış, Francis ise un, krema ve yapış yapış karamele bulanmış bir halde ona ters ters bakmış ve bir kez daha kapıyı suratına kapatmıştı.

Jüpiter'in hâlâ uzaklarda olduğunu *ve* Frank o geceki parti için hazırlıkları sürdürürken lobinin gün boyunca erişime kapalı kalacağını öğrenmesiyle Morrigan'ın günü giderek daha kötü bir hal almıştı.

Kısacası Morrigan, Jack'i gördüğüne o kadar sevinmişti ki onun sosyetik Gümüşdamga Üstün Zekâlı Genç Erkekler Okulu üniformasıyla alay etme arzusunu bile bastırmış ve bu davranışını son derece erdemli bulmuştu.

"Peki, ya şu kadın?" Morrigan çekiç başlı köpekbalığı biçiminde bir şapka takan bir kadını gösterdi.

"Mirasa küçük erkek kardeşi konduğu için küplere binmiş durumda."

Morrigan, Jack'e şaşkınlıkla baktı. "Bu çok ayrıntılı oldu."

"Bence... Gerçek bu. Kadın çetrefilli bir vaka. Yeşil parmaklar, parasal bir sorun yaşıyor demek. Kalbinin üstünde siyah bir haç var ve bu, kısa zaman önce bir ölünün ardından yas tutmuş demek. Daha ufak, ikinci bir gölgesi var; küçük kardeşle yaşadığı bir soruna işaret ediyor. Bunun bir erkek kardeş olduğunu tahmin ediyorum. Ve tüm vücudundan koyu bir şarap kırmızısı yayılıyor; bu, güçlü öfkenin rengi. Kadın hem üzgün hem de çok *öfkeli*."

Morrigan kadını izledi ve kadın Yeşil Lagün kokteyllerini kafaya dikip kanosunu paylaştığı sarışın denizyıldızı ile flört etmekle meşgul olmasına rağmen içindeki hüznü görebildiğini hayal etti.

Omzunda parlak renkli, büyük bir papağan taşıyan, korsan kıyafeti giymiş bir wunbabuna başıyla işaret ederek, "Peki, ya şu adam?" diye sordu.

Jack homurtuyla güldü. "Dört gözle birilerinin çıkıp kuşu hakkında soru sormasını bekliyor. Kimsenin ilgi göstermemesine kızgın."

"Bunu yaparak bir servet kazanabileceğini biliyorsun, değil mi? İnsanlara senin bir duru-görür olduğunu söyleriz. Kazancının yüzde yirmisini alırım."

Jack sırıtarak gözlerini devirdi. Morrigan onun, göz bandını sık sık çıkarmaktan hoşlanmadığını biliyordu. Bu konuyu Jack ile hiç konuşmamıştı ama Jüpiter biraz bahsetmişti. Bir Şahit olarak, kendi deyimiyle "bu akla zarar durumla" başa çıkmayı –farklı katmanları ve iplikleri birbirinden ayırmayı ve yalnızca önemli olan şeyleri görmeyi– ancak yıllarca egzersiz yaptıktan sonra öğrendiğini ve Jack'in daha o noktada olmadığını anlatmıştı Morrigan'a. Şimdilik, Jack'in göz bandının bir filtre görevi gördüğünü, görüşünü bozarak görebildiği tüm

o şeyleri sürekli görmesini engellediğini, aksi takdirde bu acayip yeteneğinin onu delirteceğini söylemişti.

Jack aniden Morrigan'a doğru dönerek, "Peki, ya sen?" dedi. Sanki parlak bir ışığa bakıyormuşçasına elini gözlerine siper etti ve ışıl ışıl parlayan, Morrigan'ın o sırada bile etrafında toplanıyor olması gerektiğini bildiği Wunder'ın ötesini görebilmek için gözlerini kıstı. Morrigan'ın yüzünü ateş bastı. Jack ona, ara sıra Jüpiter'in de baktığı gibi, sanki onun bilmediği bir şeyler biliyormuş gibi bakıyordu. Sanki onun bilmediği çok fazla şey biliyormuş gibi. Jüpiter yaptığında yeterince sinir bozucu oluyordu zaten ama Jack yapınca Morrigan parmağını doğruca onun gözüne sokmak istedi.

Morrigan suratını astı. "Ne olmuş bana?"

Jack başıyla Morrigan'ın sol omzuna işaret ederek, "Kara bir bulut," dedi. "Seni takip ediyor. Okulda sorun mu yaşıyorsun?"

Morrigan bir an tereddüt ettikten sonra, "Öyle sayılır," dedi.

"Neler oluyor?"

Morrigan, acaba nereden başlasam, diye düşündü. Ona şantajdan bahsetmesinin bir mahsuru var mıydı? Jack onun bir Wundersmith olduğunu biliyordu zaten, o yüzden İhtiyarlara verdiği sözü tutmamış olmayacaktı.

Morrigan derin bir nefes aldı ve ihtiyatı elden bırakarak, Jack'e her şeyi, şimdiye kadar aldıkları üç pusulayı, yaptıkları oylamayı ve ekibin en azından yarısının ona kızgın olduğunu anlattı. Bir kere başladıktan sonra duramadığını fark etti. Jack'e, Profesör Onstald'dan, *Wunder Eylemler Spektrumunun Kısaltılmış Tarihi*'nden, Heloise'den ve Charlton Beşlisi'nden bahsetti. Jüpiter'in dur durak bilmeden çok gizli görevlere gittiğini ve bu yolculukların kayıp vakalarıyla ilgisi olduğundan kuşkulandığını anlattı. Lafı dolandırıp durdu. Jack soru

sormadan, sessizce dinledi ve Morrigan, aklına gelen her şeyi tek tek anlattıktan sonra... Bir şekilde içinin hafiflediğini hissetti.

Orada olsa da göremeyeceğini bildiği halde, sol omzunun üzerinden bakmaya çalışarak, "Bulut gitti mi?" diye sordu sonunda.

Jack omuz silkti. "Biraz küçüldü."

"İyi bari."

Jack başını salladı ve daha fazla kurcalamadı. Jack'in iyi bir tarafı vardı: İnsanların kendisine meraklı sorular sormasından nefret ettiği için o da kimseye pek soru sormuyordu.

Jack ceketinin gizli bir iç cebine uzanarak, "Yeri gelmişken," dedi, "bunu sana vermek istiyordum." Morrigan'a katlanmış, kare bir kâğıt uzattı. Kuru bir yaprak kadar ince ama yumuşak ve esnek bir kâğıttı bu. "Eğer bir gün bana ihtiyaç duyarsan –gerçekten acil bir durumdan bahsediyorum, ıvır zıvır şeyler için değil– başın dertteyse ve yardıma ihtiyacın varsa kâğıdın üzerine bir adres ya da bilindik bir yerin adını yaz. Gelip seni bulabileceğim bir yerin. Sonra üç kez tam adımı –John Arjuna Korrapati– söyle ve kâğıdı yak. Doğrudan bana bağlı olduğu için nerede olursan ol, kâğıt elimde belirecektir."

Morrigan tek kaşını kaldırdı. Jack'e inanmakta tereddüt ediyordu. "Nasıl oluyor peki bu?"

"Hiçbir fikrim yok gerçekten. Bu sistemi sınavlarda kopya çekmek için arkadaşım Tommy buldu. Böyle şeyler icat edecek kadar zeki olmasına rağmen neden sınavlarda kopya çekme ihtiyacı duyuyor, inan aklım almıyor. Her neyse, buna Kara Posta deniyor. Karakâğıt stoklarımız tükenmeye başlayana kadar bu sistemi ışıklar söndükten sonra diğer yurtlarla mesajlaşmak için kullanırdık. Tommy'nin daha fazla karakâğıt üretmesine izin verilmiyor çünkü kopya çekerken yakalandı ve

okuldan uzaklaştırma cezası aldı, aptal. Bende de çok az kaldı ama Jüpiter bu kadar sık evden uzaklardayken ve senin de başında bunca... Neyse işte. Bana ulaşabilmen iyi olur, o kadar." Sözlerini bitirirken yüzünde utanmışçasına bir ifade belirdi.

"Tamam." Morrigan gülümseyerek kâğıdı cebine attı. "Ee, teşekkür ederim."

Jack yeniden tırabzana dayanmak için merdivene doğru dönerken, "Sadece gerçekten acil durumlarda," diye yineledi.

"Anladık, anladık." Morrigan dirseklerini tırabzana dayadı ve gözlemleyecek yeni birini seçmek için gözleriyle lobiyi taradı. "Peki, ya... Şu adam?"

İşaret ettiği adam içeri yeni girmişti ve taştan taşa atlıyormuşçasına bir kayıktan kanoya, kanodan yanındaki gondola geçerek lobide ilerliyordu. Konuklar ona seslenip selam veriyor, alkışlıyor ve üzerine çıktığı bir taşıtı ne zaman devirecek gibi olsa çığlık çığlığa gülüyorlardı. Ama adamın kendi yüz ifadesi kasvetliydi. Elini dalgalı kızıl saçlarında gezdirdi.

"Jüpiter!" diye seslendi Morrigan. Jüpiter başını kaldırdı ve merdivenlerde Morrigan'la Jack'i gördü, dudaklarına acı bir tebessüm kondurarak kısaca el salladı. İki parmağını onlara doğru kaldırdı ve dudaklarını oynatarak, "İki dakika," dedi. Nihayet, yarısı sular altındaki danışma masasına ulaştı ve üzerine oturup Kedgeree'den aldığı büyük mesaj yığınını gözden geçirmeye başladı.

Jack gözlerini amcasının etrafındaki boşlukta gezdirdi. "Bir şey arıyor. O yüzden tüm o seferlere gidip duruyor. Aradığı şey her ne ise hiçbir yerde bulamıyor."

"Sana nasıl görünüyor?"

"Başının etrafını sarmış gri bir sis," diye mırıldandı Jack. "Ve menzilinin hemen dışında kalan, titreşen, soluk ışıklar.

Fenestra'nın kocaman gölgesi anideri önlerine düşüp de

pes sesi arkalarından, "*Bunların* burada ne işi var?" diye sertçe gürleyene kadar, düşmanca bir edayla tepesinde sallandığı avizeden kalktığını fark etmemişlerdi.

Morrigan yerinden zıpladı, elini göğsüne götürerek gözlerini Harikedi'nin tehditkâr bakışlarına çevirdi. Kalbi pat pat atarak, "Boynuna bir çan falan takamaz mısın?" diye sordu. "*Kimlerin* burada ne işi var?"

Fen bir kayığın içinde kararlılıkla danışma masasına doğru kürek çeken siyah ceketli küçük bir grup erkekle kadına patisiyle işaret ederek, "Kokarcaların," dedi.

Morrigan şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştırdı. "Fen! Gerçekten Frank'i polise ihbar etmedin, değil mi? Ne fena bir—"

"Oradan bakınca gammaza mı benziyorum?" diye hırladı Fen. "Tabii ki etmedim. Gammazların yatacak yeri olmaz."

"O zaman burada ne işleri—"

"Bunlar Kokarca değil," dedi Jack kısık bir sesle. Aklı başından gitmiş gibiydi. "Bunlar İstihbaratçı."

"Neci?" diye sordu Morrigan.

"Wunderous Cemiyeti Soruşturma Dairesi," dedi Jack. "Gizli polis. Kendilerini nadiren böyle ifşa ederler, genellikle biraz daha... Anlarsın ya. Gizli kapaklıdırlar."

"Onlar olduklarını nereden biliyorsun?"

"Üniformalarına baksana: siyah deri ceketler, bağcıklı parlak botlar... Üst ceplerini görüyor musun?"

Morrigan gözlerini kısarak en yakındaki görevliye baktı ve sağ göğüs cebine işlenmiş, ortasında bir W olan küçük altın bir göz gördü.

"Kesinlikle İstihbarat. Jove Amcam ile görüşmek için daha önce de gelmişlerdi. Birkaç yıl önce, bir olay yeri incelemesi için yardımına ihtiyaç duyduklarında. Ama o... O olay bir *cinayetti*," diye devam etti fısıldayarak. "Ünlü bir büyücü

öldürülmüştü. Katil, büyücünün yamağıymış, Jüpiter'in yardımıyla bulmuşlardı. İstihbarat yalnızca gerçekten ağır suçlarla ilgilenir, o da ancak Wunderous Cemiyeti üyelerini içeriyorsa."

"Kayıp vakalarını araştırıyorlar," dedi Morrigan.

Jack gözlerini kısıp siyah ceketli gruba bakarak başını salladı. "Kesinlikle bir şey ya da birini arıyorlar ama bu, haftalardır süren bir arayış değil. Yeni. Jüpiter'in etrafını saran sis onların etrafında da var ama onlarınki daha kalın ve... Nasıl anlatsam bilmiyorum ama *ışıl ışıl* parlıyor sanki. Şimşek çakması gibi. Yeni bir şey."

Aşağıda gerçekleşen konuşmayı izlemeye koyuldular. Jüpiter elini cansız saçlarında gezdirdi, son derece gergin ve bitkin görünüyordu. Morrigan hareketlenerek, "Haydi, aşağı inip neler olup bittiğini ö—" derken birden, "*Ay!*" diye ciyakladı. Omzuna batan koca bir pençe tarafından durdurulmuştu. "Fen!"

"Eğer aşağıdakiler İstihbaratsa yanlarına bile yaklaşamazsın," diye hırladı Harikedi. "Jüpiter neler olup bittiğini öğrenmeni isterse sana anlatacaktır. Haydi, git bakalım şimdi; uyku vaktini geçirme."

Morrigan kaşlarını çatarak, "Benim uyku vaktim falan yok," dedi.

"Artık var."

"Bunu yapamaz—"

"Yaptım bile."

"Ama—"

"YATAĞA."

Morrigan Jüpiter'le göz göze gelmeyi umarak dönüp baktı ama Jüpiter, küçük bir kayığın içinde, etrafı İstihbaratçılar ile çevrili, çoktan ön kapıya doğru yola koyulmuştu.

Paltosunu çıkarmaya bile fırsat bulamamıştı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Gaddar Geçit

Kimse yeni bir kayıp vakasından haberdar değildi. Ne Kedgeree ne Fenestra ne de Madam Chanda bir şey biliyordu. Morrigan tüm pazar gününü sorularıyla onları canlarından bezdirerek geçirmişti. Miss Cheery de duymamıştı öyle bir şey. Pazartesi günü Ev Treni'nde, İstihbarat'ın Morrigan'ın evini ziyarete geldiğini duyduğunda gerçekten şaşırmış (ve biraz da endişelenmiş) görünmüştü. Sabahki derste Wunderous Cemiyeti emniyet birimlerinin iç işleyişiyle ilgili sorular sormaya cüret ettiği için ona "küstah", "münasebetsiz" ve "saygısız" diyen Profesör Onstald da aynı durumdaydı.

Onstald dersin geri kalanını Morrigan'a, her işe burnunu sokma ve edep, adap üzerine uzun, hırıltılı bir nutuk çekerek geçirmişti... Morrigan *Wunder Eylemler Spektrumunun Kısaltılmış Tarihi*'nden yeni bir pasaj kopyalamaktansa nutku yeğlemişti gerçi.

Neyse ki o gün öğleden sonra Mildmay'le olan dersi çok daha ilgi çekiciydi.

"Dolandırıcı Yollar. Hilebaz Arkalar. Gölge Sokaklar. Hayalet Saatler," diye tahtaya yazdığı listeden okudu Mildmay. "Bunların ne olduğunu bilen var mı?"

Boş gözlerle ona baktılar.

"Kimse bilmiyor mu?" Mildmay şaşırmış görünüyordu. "Ne mutlu size."

"Onlar ne, efendim?" diye sordu Mahir.

"Dolandırıcı Yollar, üçkâğıtçılarla haydutların kullandığı eskiden kalma bir yöntemdir. Coğrafi hilebazlığa doğrudan bir örnektir. Yolun bir ucundan yürümeye başlar, diğer ucundan bambaşka bir yere, bazen bir eşkıya çetesinin sizi soymak için beklediği kilometrelerce ötede bir yere çıkarsınız. Dolandırıcı Yollar'ın büyük çoğunluğu artık ya erişime engellenmiş ya da ikaz levhalarıyla donatılmıştır. Ama çok önceleri, Hırsızlar Çağı'nda Bağımsız Eyalet'i veba gibi sarmışlardı.

"Hilebaz Arkalar ise Nevermoor'a özgü bir saçmalıktır." Mildmay rahat bir oturuşa geçip bacaklarını masanın kenarından sallandırmaya başladı. Morrigan, gerçekten ilgisini çeken bir konuya geçtiklerinde Mildmay'in hep böyle yaptığını fark etmişti. "Son derece zahmet ve rahatsızlık verici, zaman zaman da hayli korkutucudurlar ama ne yaptığınızı biliyorsanız *çoğunlukla* zararsızdırlar. 'Hilebaz Arka' Nevermoor'daki, girdiğinizde bir şekilde dönüşüm geçiren tüm ara veya arka sokaklara verilen genel isimdir."

"Dönüşüm geçirmekten kastınız nedir?" diye sordu Morrigan.

"İşte, bazen yolu yarıladığınızda aniden, fiilen arkanızı dönmemişken kendinizi geldiğiniz yöne doğru bakarken bulursunuz. Veya bazen yürüdükçe etrafınızdaki duvarlar sizi sıkıştırmaya başlar; ya geldiğiniz yöne geri dönmeniz gerekir ya da ezilerek ölme tehlikesiyle karşı karşıya kalırsınız."

Arch ürpererek, "Iy," dedi.

"Evet, hiç tavsiye etmem. Bir keresinde, üzerinde ilerledikçe yerçekiminin azaldığı bir Hilebaz Arka'ya denk gelmiştim. Duvara sıkıca tutunup başladığım yere zar zor dönene kadar havada savrulmuştum."

"Ha!" Morrigan birden, İlkbahar Arifesi'nde Jüpiter'le gezmelerini hatırlamıştı. "Ben galiba bir tane gördüm!"

Mildmay'e, Eski Delfi Müzikholü'nde Melek İsrafil'i görmeye giderlerken geçtikleri küçücük, tuhaf sokaktan bahsetti (İsrafil'i niçin görmeye gittiklerini atlayarak tabii ki).

"Bohemya mı dedin?" diye sordu Mildmay. "Vay canına, oradakinden haberim yoktu. Çok güzel, Miss Crow! Evet, Hilebaz Arkalar şehrin dört bir yanına dağılmış durumdadırlar. Büyük çoğunluğu haritalandırılmış ve –tıpkı Dolandırıcı Yollar gibi– ya erişime engellenmiş ya da bilgilendirici ikaz levhalarıyla güzelce işaretlenmiştir. Ama bazılarının maalesef, yer değiştirmek gibi kötü bir huyu vardır. Bulundukları yerden kaybolup bambaşka bir yerde ortaya çıkarlar. Bu yüzden, Nevermoor Konseyi tarafından dağıtılan resmi Hilebaz Arkalar haritası her zaman işe yaramaz. Ben doğal olarak Canlı Harita'yı tercih ediyorum. Dört dörtlük olmasa da kendini güncelleme konusunda hiç fena değil."

Mildmay masada yanında duran katlanmış haritaları alıp Anah'a uzattı. "Yine de işte size Nevermoor Konseyi'nin belgelenemeyeni belgeleme konusunda elinden gelenin en iyisi. Bir tane alıp arkadaşlarınıza uzatın."

Morrigan, Hawthorne'un uzattığı son haritayı alıp açtı ve daracık, kıvrımlı sokakları dikkatle inceledi. Şehrin dört bir yanına serpiştirilmiş pembe, kırmızı ve siyah bayraklar vardı; her biri bilinen bir Hilebaz Arka'nın yerini gösteriyordu.

Mildmay ellerini bir kez çırptı. Doğruca Harita Odası'nın

kapısına yönelerek, "Beni takip edin şimdi," dedi. "Bir maceraya çıkıyoruz!"

Eski Şehir'de güneşli ve sıcak, harika bir yaz günü yaşanıyordu ve 919. Ekip üyelerinin içi heyecan doluydu. Normalde birinci sınıf öğrencilerinin okul gününde Wunce dışına çıkmalarına müsaade edilmiyordu ama Mildmay, aralarından herhangi biri –kendisi dâhil– Cemiyet'i mahcup edici bir davranışta bulunursa en işlek saatlerde Gururkondu İstasyonu'nun raylarına topluca bağlanmayı kabul ederek sınıfını ilk uygulamalı derslerine çıkarmak için Müdire Hanım'dan özel izin almıştı.

İstikametleri Wunce yakınlarında küçücük bir ara sokak olan Tapınak Çıkmazı'ydı. Çoğu insanın, farkına bile varmadan yürüdükleri türden loş, pis bir sokaktı bu. Mildmay duvardaki, kir pas içinde kalmış, ufak levhaya işaret etti.

TAPINAK ÇIKMAZI
DİKKAT!
BU SOKAK
COĞRAFİ TUHAFLIKLAR TOPLULUĞU
VE NEVERMOOR KONSEYİ EMRİYLE
PEMBE ALARM SEVİYESİNDE
HİLEBAZ ARKA
İLAN EDİLMİŞTİR
(CİDDİ BOYUTTA RAHATSIZLIK VERİCİ HİLE RİSKİ)
TÜM SORUMLULUK SİZE AİTTİR.

"Tabii," dedi Mildmay, "Yolunuzun asla bir Hilebaz Arka'ya düşmemesi en güvenli seçenektir. Bununla birlikte, hazırlıksız yakalandığınız takdirde uygulamaya koyacağınız bir

eylem planınız olması yararınızadır. İşte size üç adımdan oluşan gayet açık ve basit bir plan: İlk adım, SAKİN OLUN. Kendinizi aniden havada süzülürken bulduğunuzda paniğe kapılmak, inanın çok kolaydır. Ve paniğe kapıldığımızda sağlıklı düşünme becerimizi kaybederiz.

"Şu iki basit şeyi hep hatırlamanızı istiyorum: Nefes al" –derin bir nefes aldı– "ve nefes ver." Yavaşça, sabit bir hızla nefes verdi. "Şimdi birlikte yapalım. Hazır mısınız? Nefes alın." Tüm ekip aynı anda derin bir nefes aldı. "Ve nefes verin." *Pufff.* "Güzel. Korkutucu bir durumla karşılaştığınızda *nefes alıp vermeyi* hatırlamanın ne kadar faydası olduğuna şaşacaksınız."

Cadence Morrigan'a dönerek gözlerini devirdi.

"Harika," diye mırıldandı. "İyi ki söyledi, bu en temel istemsiz vücut fonksiyonunu gerçekleştirmeyi unutacaktım yoksa. Not alayım bari." Yüzüne aptalca bir ifade kondurdu ve hayali bir kalemle havaya yazarmış gibi yaptı.

"Şşşş," dedi Morrigan gülmemeye çalışarak.

"İkinci adım: GERİ ÇEKİLİN," dedi Mildmay. "Bir Hilebaz Arka'da başınıza neler geleceğini her zaman bilemezsiniz. Şansınız yaver giderse ufak bir anti-yerçekimi hilesine ya da üzerinize gelen duvarlara maruz kalmayla kurtulursunuz... Bu ikisi epey yaygındır. Ama bunlardan çok daha tehlikeli numaralar içerenleri de var. Birkaç yıl önce Juro-üstü-Güney'deki bir Hilebaz Arka, adamın birinin ciğerlerindeki tüm havayı çekip havasızlıktan ölmesine neden oldu. Uzun yıllar önce, hemen burada, Eski Şehir'de kelimenin gerçek anlamıyla insanın içini dışına çıkaran bir Şerit olduğunu okudum, insanların kasları ve iç organları vücutlarının dışına çıkarmış."

Öğrenciler irkilerek iğrenme sesleri çıkardılar. "Harika," diye mırıldanan Hawthorne ile Mildmay'i ilgi dolu gözlerle dinleyen Anah hariç.

Mildmay onları susturmak için ellerini kaldırarak, "Korkmanıza gerek yok," diye devam etti. "O yol artık yok. Ağzı tuğlayla örüldü."

Morrigan, neredeyse hayal kırıklığına uğramış gibi görünen Hawthorne'a bakıp sırıtarak başını salladı.

"Demek istediğim, bir Hilebaz Arka'ya girdiğinizde neyle mücadele edeceğinizi her seferinde bilemezsiniz. Çözüm çok basit: Mücadele etmeyin. Geri çekilin. *Her seferinde* geri çekilin. *Sakın* hileyi kurnazlıkla alt edebileceğinizi, ona boyun eğdireceğinizi, savaşarak onu yenebileceğinizi düşünmeyin. Yaşamınız kestirme bir yoldan çok daha değerli." Mildmay teker teker hepsinin gözlerinin içine baktı. Morrigan onun genç, yuvarlak suratını hiç bu kadar ciddi görmemişti.

"Son olarak, üçüncü adım: HABER VERİN. Sizce bu neden önemli?"

Anah hemen el kaldırdı. "Başkalarının da aynı tuzağa düşmesini engellemek için?"

"Çok güzel. Başka neden?"

"Haritada olmama ihtimaline karşın," dedi Mahir.

"Doğru. Başka?"

Tüm ekip sessizliğe gömüldü.

Mildmay konsey haritasını yeniden açtı. "Çünkü değişmiş olabilir. Hilebaz Şeritler cıva gibi değişkendirler; zaman içinde değişip dönüşebilirler. Haritalarınızı açın. Perrins Sokağı'nı bulun, Highwall'da. Burası sıradan bir 'baş aşağı sallanma' sokağıydı. Geçen hafta, dikkatsiz bir dördüncü sınıf öğrencimiz yanlışlıkla bu sokağa girdi ve kendisini arıtılmamış lağım suyu içinden yüzerken buldu."

"Öğk" ve "ıy" sesleri yükseldi.

"Çok doğru," diye devam etti Mildmay. "Ama söz konusu delikanlı tam olarak yapması gerekenleri yaptı. Sakinliğini

korudu, geri çekildi ve kondüktörüne haber verdi. Aslında, önce duş alıp ardından kondüktörüne haber verdi. Kondüktörü de Coğrafi Tuhaflıklar Topluluğu'na haber verdi, biz de konseye. Böylece konsey haritayı güncellemiş oldu. Taşıdığı sağlık riskleri yüzünden, Perrins Sokağı'nın tehlike seviyesini Pembe Alarm'dan (Ciddi Boyutta Rahatsızlık Verici Hile Riski) Kırmızı Alarm'a (Hasar Bırakıcı Boyutta Çok Tehlikeli Hile Riski) yükselterek bir ikaz levhası yerleştirdiler."

Hawthorne, "Peki, neden iç organların dışarı çıktığı sokak gibi onun da ağzını tuğlayla örmüyorlar?" diye sordu.

"Çünkü Perrins Sokağı için hâlâ ümit var. Sadece havada baş aşağı sallandığınız bir sokaktan bir lağım suyu akıntısına dönüştü... Bir gün tekrardan sıradan bir sokağa dönüşebilir, bu ihtimal her zaman var. Yalnızca ümitsiz vakaları tuğlayla örüyoruz. Siyah Alarmları."

"Siyah Alarm ne anlama geliyor?" diye sordu Morrigan.

"Ölüm tehlikesi."

Morrigan yutkundu. Nevermoor'da bu sokaklardan şimdiye dek keşfedilmemiş kaç tane daha vardı acaba?

"Endişelenmeyin," dedi Mildmay gülümseyerek. "Siyah Alarmlar son derece nadirdir ve bu sokak, Tapınak Çıkmazı, yalnızca Pembe Alarm seviyesinde. Sizi buraya alıştırma yapmanız için getirdim. Her biriniz tek tek Tapınak Çıkmazı'na girecek ve üç adımlı planımızın ilk iki adımını takip ederek güvenli bir şekilde geri çekileceksiniz. İlk kim denemek ister?"

İlk gönüllüler, bekleneceği gibi Thaddea ile Hawthorne oldu. Grubun en önüne geçebilmek için resmen birbirlerini ezdiler. Ama Mildmay'in aklından geçenler başkaydı.

Gönülsüz Francis'ten öne çıkmasını istedi. Onu omuzlarından tuttu, ikisi birden gözlerini Tapınak Çıkmazı'nın parke

taşlı, dar yoluna çevirdiler. Ekibin geri kalanı arkalarında toplanarak gözlemlemeye başladı. Morrigan, Francis'in yüzünü göremese de dehşete düşmüş olduğunu biliyordu; oğlan gözle görülür biçimde titriyordu.

"Unutma, Mr. Fitzwilliam," dedi Mildmay, "NEFES AL ve GERİ ÇEKİL. Bu ikisini yapmayı unutmazsan hiçbir sorun yaşamazsın."

"İlk başkası gitse olmaz mı?" diye sızlandı Francis.

"Ben... Ben!" Hawthorne ısrarla elini havada tuttu. Mildmay uzanıp Hawthorne'un elini indirdi.

Thaddea sabırsızca ofladı. "Bebek gibi mızmızlanma, Francis. Tanrı aşkına, altı üstü Pembe Alarm."

"Acımasız olma, Thaddea," dedi Mildmay ve ekledi, "Yine de arkadaşın haksız sayılmaz, Francis. Sadece baş aşağı havada sallanacaksın. En fazla, kan beynine hücum edecek. Böyle olduğunda, geriye doğru birkaç adım at. Havada baş aşağı asılı durup sallanıyor olacaksın ama yerde yürüyormuş gibi hareket etmeye devam et. Sokak geldiğin yöne dönme niyetini algıladığında seni hemen ayaklarının üstüne geri döndürecektir." Mildmay, Francis'i hafifçe itekledi. "Haydi, bakalım. Yapabilirsin."

Francis öne doğru bir adım attı. Ardından bir adım daha.

Hawthorne kısık sesle tezahürata başladı. "Francis, Francis, Francis." Morrigan'la ekibin geri kalanı da ona katıldı ve fısıltılar yükselerek dar sokağı kapladı. "Francis, Francis, Francis."

Bir, peşinden birkaç tane daha adım attıktan sonra Francis yolun yarısına geldiğinde havaya kalktı ve âdeta hiç vücut ağırlığı yokmuş gibi baş aşağı döndü. Bir süre havada asılı kalıp sallandıktan sonra çırpınarak bir bacağını dimdik havaya kaldırdı.

"Nefes al, Francis!" dedi Mildmay. "Sakin ol."

Francis derin nefesler alarak boşlukta debelenmeyi bıraktı.

"Şimdi ne yapman gerektiğini biliyorsun. Bir adım geri... Sonra bir tane daha..."

"Francis, Francis, Francis..."

Francis havada baş aşağı durmasına rağmen ayağını kaldırıp geriye doğru abartılı ve komik görünen hareketlerle uzun bir adım attı. Onu diğer bir diğer adım izledi, bir tane daha ve derken—

"EVET!" Mildmay büyük bir zafer kazanmış gibi haykırıp yumruğunu sevinçle havaya kaldırdı. Francis hafifçe sendeleyerek ayaklarının üstünde parke taşların üzerine inmeyi başarmıştı. Arkasına dönüp arkadaşlarıyla öğretmenine baktı. Hâlâ şaşkın ve nefes nefeseydi ama sırıtıyordu.

Ekibin hepsi sırayla Tapınak Çıkmazı'na girdiler, Mildmay'in ve diğer öğrencilerin tezahüratları eşliğinde havada baş aşağı dönüp tekrar ayaklarının üstüne indiler. Morrigan havada baş aşağı sallanma sırası ona gelince kahkahalı çığlıklar attı. Hawthorne bu işi o kadar sevmişti ki bir kez daha denemek için yalvardı.

"İkinci bir deneme yapabilirsin, Mr. Swift," dedi Mildmay. "Hepiniz yapabilirsiniz. Herkesin haritası yanında mı? Üçerli gruplar oluşturmanızı ve Eski Şehir içinde bir Hilebaz Arka seçip güvenli geri çekilme alıştırması yapmanızı istiyorum. Kuzey Kısmı'nda kalın. Sadece Pembe Alarmlar. Ve sakın unutmayın: SAKİN OLUN ve GERİ ÇEKİLİN. Cesaret Meydanı'ndaki saat üçü vurunca Wunce'nin giriş kapısında buluşalım."

"Francis, grubumuza katılmak ister misin?" diye sordu Morrigan. Francis kaşlarını çattı ve arkasını döndü. Morrigan'ın Francis'le o günkü dördüncü başarısız konuşma dene-

mesiydi bu. Thaddea'nın ona surat asması kötüydü ama Francis'inki *çok* daha kötüydü. Tüm gün boyunca Morrigan'a ya aşağılayıcı bakışlar fırlatmış ya da Morrigan ne zaman onunla konuşmaya kalksa duymazdan gelmişti.

"Kullandığı oyun rengini unutmuşa benziyor, değil mi?" diye mırıldandı Hawthorne. "Yerinde olsam vazgeçerdim, Morrigan."

Francis, Thaddea ile Anah'ı takip etti, Mahir de Arch'la Lambeth'i peşine takarak başka bir yönde ilerledi. Cadence bir başına kalmıştı, afallamış ve içerlemiş görünüyordu. Diğer çocukların hiçbiri onun olduğu yöne bakmamıştı bile. Yine unutulmuştu.

Morrigan ona doğru seslenerek, "Bizimle gelsene, Cadence," dedi. Cadence son derece umursamaz bir tavır takınmaya çalışarak, Morrigan'la Hawthorne'un olduğu tarafa doğru yürüdü.

Üçü kafa kafaya verip Morrigan'ın haritasını incelediler. Kuzey Kısmı'nda aralarından seçebilecekleri on bir Pembe Alarm vardı. Hawthorne'la Cadence'ın bir sokak üzerinden anlaşması on dakika sürdü ve hedeflerine ulaştıklarında Mahir ile grubunun onlardan önce davranmış olduklarını fark edip en başa döndüler.

Hawthorne, Morrigan'ın omzunun üzerinden haritaya işaret ederek, "Gaddar Geçit!" dedi. "Kulağa harika geliyor."

"Orası *Batı* Kısmı'nda, budala," diye homurdandı Cadence.

"Yani?"

"Mildmay Kuzey Kısmı'nda kalmamızı söyledi."

"Sınırda *sayılır*; sadece bir sokak mesafede."

"Ama gene de—"

Morrigan haritasını dürerek, "Ay, gelin *gidelim* işte," dedi, "yoksa ders bitecek."

Gaddar Geçit dar ve karanlıktı; o kadar karanlıktı ki yolun sonu görünmüyordu. Âdeta bir tünelden içeri bakmak gibiydi. Tapınak Çıkmazı'ndaki ufak levhanın aynısı bu yolun girişinde de vardı ve buranın Pembe Alarm Seviyesi'nde bir Hilebaz Arka olduğunu belirtiyordu.

"İlk ben gireceğim," dedi Hawthorne. Tam koşmaya başlayacakken Morrigan onu gömleğinin arkasından yakaladı.

"Dur! Öylece *dalamazsın*. Nasıl bir hileyle karşılaşacağımızı bilmiyoruz bile. *Mantıklı* davran. Yavaş yavaş ilerle."

Hawthorne gözlerini devirerek, "Peki, baba," diye mırıldandı ve gönülsüzce adımlarını yavaşlattı. Hawthorne'un her an birdenbire havada baş aşağı sallanmaya başlamasını bekleyen Morrigan'la Cadence bunun ne zaman gerçekleşeceğini görmek için meraklı gözlerle onu izliyorlardı. Fakat Hawthorne yolun yarısına geldiğinde durarak durduğu yerde hafifçe sallanmaya başladı.

"Hawthorne?" diye seslendi Morrigan. "Neyin var, iyi misin?"

"Ben... Ben pek... İyi değilim."

"Fena mı oldun?"

Hawthorne ileri doğru bir adım daha attı ve tekrar durdu. "Öğk. Galiba kusacağım."

Cadence bir iğrenme sesi çıkardı.

Morrigan kaşlarını çattı. "Hile yüzünden mi yoksa yediklerin mi dokundu sence?" Morrigan ikisi de mümkün diye düşündü. Hawthorne o gün öğle yemeğinde salçalı biftekli üç sandviç, dört kâse deniz salyangozu çorbası ve yarım litre çilekli sütü mideye indirmişti.

"Bence – öğğ.' Hawthorne öne eğilip ellerini dizlerine koydu. Vücudu sanki birazdan kusacakmış gibi kasılıyordu.

"Geri çekil!" diye seslendi Morrigan. "Hawthorne, geri adım atmayı dene."

"Olmuyor... Yapamıyorum... Galiba..." Elleriyle ağzını kapatarak tekrar olduğu yerde sallanmaya başladı.

"GERİ DÖN, akılsız!" diye bağırdı Cadence.

Hawthorne kendini zorlayarak geriye doğru titrek bir adım attı, ardından bir tane daha ve Morrigan kasılan vücudunun bir anda rahatladığını fark etti. Hawthorne doğrularak geriye doğru bir adım daha attı ve başladığı yöne dönerek yolun geri kalan kısmı boyunca koştu.

Saçlarını solgun, terden yapış yapış suratından çekerek, "Çok *korkunçtu*," dedi. Beti benzi atmıştı. "Sırada kim var?"

Cadence, "Ben almayayım, teşekkür ederim," dedi. Etkilenmiş görünmüyordu.

Hawthorne dik dik baktı. "Hayatta olmaz. Ben yaptıysam siz ikiniz de yapacaksınız."

Cadence dudak büktü. "Hiç şansın yok."

"Bahse girerim, benden daha uzağa gidemezsin."

"Bahse girerim, umurumda değil."

"Bahse girerim, tavuk kadar ödleksin." Hawthorne gıdaklama sesleri çıkararak kanat çırpıyormuş gibi yaptı.

Morrigan gözlerini devirdi. "Of, Tanrı aşkına. *Ben* giriyorum. Cadence, al... Haritayı tut." Parke taşlı sokakta ilerlemeye başladı fakat aniden bastıran bir mide bulantısıyla olduğu yerde donakaldı. Yere mi kapaklanacaktı, bayılacak mıydı yoksa ayakkabılarına mı kusacaktı? Emin olamadan bekledi. Üçünü birden yapacaktı belki de.

Fakat bir güç, açıklayamadığı dürtü ya da bir içgüdü onu bulantıya aldırmadan devam etmeye itiyordu. Tüm ders

boyunca Bohemya'daki o geceyi ve Jüpiter'le onu Eski Delfi'ye çıkaran berbat kokulu sokağı düşünmüştü. En çok da yolun nereye kadar gitmesini izin vereceğini, sonunda ne olduğunu ve öylece ilerlemeye devam ederse neyle karşılaşacağını öğrenmek için merakla yanıp tutuşuyordu.

Birkaç adım daha attı ve ardından öne eğilip ellerini dizlerine koyarak dengesini bozan, korkunç bulantı ataklarının ikincisinin de geçmesini bekledi.

Hawthorne arkasından, "Artık geri dönebilirsin," diye seslendi. "Benden çok daha uzağa gittin."

Fakat Morrigan daha fazla ilerleme düşüncesinin verdiği müthiş tiksintiye rağmen çekingen bir adım daha attı. Bu sokak bir şey saklıyordu. Parmak uçlarında bir karıncalanma hissetti. Başka bir şey daha vardı. İleride bir yerlerden birtakım sesler geliyordu. Önce belli belirsiz ama sonra—

"...Ve şimdi de kör olası İstihbarat peşimizde. Bu hızla programın gerisinde..."

İstihbarat. Doğru mu duymuştu?

Morrigan durdu, kusma isteğini bastırmaya çalışarak konuşulanları duymak için kendini zorladı. Bu yolun sonunda neyin –kimin– gizlendiğini görmesi gerekiyordu. Tüm vücudunun titremesine ve Hawthorne'la Cadence'ın, arkasından, "*Geri* gel! Ne *yapıyorsun* orada?" diye bağırmalarına rağmen ilerlemeye devam etti ve nihayet, öğlen yediklerini parke taşların üzerine boca etmek üzere olduğundan artık kuşkusu kalmadığı sırada, görünmez bir direnç duvarının içinden geçmiş gibi öne atıldı... Ve bulantısı yok oldu. Öylece.

Dönüp arkasına baktı. Hawthorne'la Cadence ortada yoktu. Yol sanki kendini ters çevirmişti; karanlık bir tünelin içine bakıyormuş gibi değildi artık, karanlık arkasında kalmıştı.

Morrigan sokağın ağzında, daha önce hiç görmediği büyük bir meydanın kenarında duruyordu. Yer sert ve engebeliydi, uzun süre önce kırılmış ve hiç elden geçmemiş parke taşların arasından büyük öbekler halinde gür çimler çıkmıştı. Meydan derme çatma bir pazar yeri gibi düzenlenmiş, pis ve dağınıktı. Eski püskü çadır ve tezgâhlar etrafa yayılmıştı. Bir şey olmuş da yeni bitmiş ya da daha başlamamış gibi boştu hepsi. Kasvetli, terk edilmiş bir hava vardı. Morrigan'ın ensesindeki tüyler ürperdi.

"...Çok daha fazlasına satılacaktır." Yakınlardaki bir çadırdan bir kadının huysuz sesi geldi. "Birkaç gün daha tut elinde, az kaldı, büyük—"

Bir erkek sesi, "*Acilen* bir alıcıya ihtiyacım var," diye araya girdi telaşlı bir fısıltıyla. "Bu şey gerçekten çok nadir bir parça ama sonsuza kadar da elimde tutamam, tam bir baş belası. Bana ne yaptığına baksana. Enfeksiyon kapmazsam şanslıyım.'

Morrigan neredeyse ıssız sayılabilecek meydanda tek başına kendini dımdızlak açıkta hissetti ve sokağın karanlığına geri çekildi. İçini Hilebaz Arka'nın mide bulandırıcı hilesiyle pek bir ilgisi olmayan rahatsız edici, tuhaf bir his kaplamıştı

"Sana söylemiştim," dedi kadın. "Biraz sabret. Türünün bana anlattığın kadar iyi bir örneğiyse—"

"Öyle."

"—bir sonraki müzayedede çok iyi bir fiyata gider ve böylece adın duyulur. Tabii sonbahardaki müzayede için yeni bir tane ayarlaman kaydıyla."

Morrigan başına bir şey damladığını hissetti ve hiç düşünmeden eliyle sildi. Parmaklarına baktığında mürekkep gibi kapkara olduklarını gördü. Kafasını kaldırıp baktı ve kocaman ahşap bir kemerin gölgesinde durduğunu fark etti. Bir

adam yüksek bir merdivenin tepesine tünemiş, bir elinde fırça, diğerinde bir kutu siyah boya, kemerin üzerindeki tabelayı boyuyordu:

GUDUBET PAZAR

Boyacı o sırada aşağı baktı ve Morrigan'ı fark edince gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Hey!" diye bağırdı ve elindeki boya kutusu yere düşüp gürültüyle takırdadı, içindeki siyah boya parke taşların üzerine saçıldı. Pantolonuna boya bulaşan Morrigan yerinden sıçradı. "Sen de kimsin? Buraya nasıl girdin?"

Morrigan cevap vermeden koşup kaçtı. Boyacı hızla merdivenden indi, Morrigan'a yetişmeye çalışırken az daha tepetaklak oluyordu ama Morrigan daha hızlıydı. Köşeyi dönüp tüneli andıran sokakta geldiği yöne doğru koştu, yolun yarısında gözle görülmeyen bariyeri yarıp geçmesiyle içini aşırı derecede rahatsız edici bir bulantı hissi kapladı. O kadar fenaydı ki sonunun geldiğini düşündü. Yolun bulantı verici kısmında hiç yavaşlamadan ilerlemeye devam etti. İleride bir ışık belirdi; Hawthorne'la Cadence'ın şaşkın yüzlerini görünce daha hızlı koşmaya başladı ve Gaddar Geçit'in ağzına ulaşınca bağırdı:

"KOŞUN!"

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ateş ve Buz

Morrigan arkasından gelen ayak seslerine kulak kabartarak koştu. Hawthorne'la Cadence'ı sokağın karanlığından güneşli Eski Şehir'in aydınlığına çıkardı. Araç ve yaya trafiğinin arasından zikzaklar çizerek, hiç yavaşlamadan ve hiç durmadan, Wunce'nin giriş kapısına ulaşana dek koştular. Nefes nefese kalmış, canları çıkmıştı ama güvendeydiler. Adam, Morrigan'ı Gaddar Geçit'in dışında takip ettiyse bile izlerini kaybettirmeyi başarmışlardı.

Hawthorne iki büklüm, ellerini beline bastırarak, "Bu da neyin nesiydi böyle?" diye sordu. "Neden kaçıyoruz?"

Morrigan ne yanıt vereceğini bilemedi. *Eli boya fırçalı bir adamdan* mı diyecekti? Gizli meydanla ilgili onu bu kadar tedirgin eden şeyin ne olduğunu tam olarak açıklayamıyordu ama koşmaktan tüm vücudunu ateş bastığı halde ensesindeki ürperti geçmemişti. Görüp duyduğu her şeyi Hawthorne'la Cadence'a anlattı. Onlar da bu işe en az Morrigan kadar şaşırmış görünüyorlardı.

"Gudubet Pazar mı?" dedi Cadence. "Gudubet Pazarı olmasın?"

"Olabilir," dedi Morrigan. "Tabelayı henüz bitirmemişti belki de."

Cadence'ın gözleri kocaman açıldı. "Bu iyiye işaret değil."

Hawthorne yüzünü ekşitti. "Ah, yapma, Cadence. Gudubet Pazarı'nın gerçek olduğuna cidden inanıyor musun?"

"Sen *inanmıyor musun*?"

"Gudubet Pazarı da ne?" diye sordu Morrigan.

Cesaret Meydanı'ndaki saat tam üçü vurduğu sırada Mildmay geldi ve, "Neler oluyor bakayım burada?" diye sordu.

"Eee, şey..." Morrigan duraksadı. Mildmay'e gördükleriyle ilgili sorular sormak istiyordu ama derhâl şu iki şey geldi aklına: Birincisi, gitmemeleri gereken Batı Kısmı'na gitmişlerdi. İkincisi de Mildmay'in Hilebaz Arkalar ile nasıl başa çıkmaları gerektiğine yönelik üç adımlı planını tamamen göz ardı etmişti. İKİNCİ ADIM: GERİ ÇEKİL'i kendi versiyonu olan İKİNCİ ADIM: KESİNLİKLE KURALLARA AYKIRI OLMASINA RAĞMEN YOLU ZORLAMAYA DEVAM ET VE BURNUNU SOKMAMAN GEREK YERLERE SOK'la değiştirdiğini ona nasıl anlatacaktı? "Hiç," diyerek geçiştirdi.

Mildmay şüpheli bakışlarını Morrigan'dan Hawthorne'la Cadence'a çevirdi. "Gudubet Pazarı'ndan bahsettiğinizi duyar gibi oldum?"

Morrigan'ın beti benzi attı. "Yok, şey, evet. Komik hikâye aslında—"

Hawthorne, Morrigan'ın sözünü bitirmesine fırsat vermeden hızla araya girip, "Eee, evet, ağabeyim Homer benimle dalga geçip duruyor," dedi. Morrigan'a bir bakış attı. "Diyor ki artık Cemiyet'te olduğuma göre, Gudubet Pazarı hep

peşimde olacakmış. Aslında bir mahareti olmadığı için beni kıskanıyor sadece."

Genç öğretmenin ifadesi yumuşayarak, daha neşeli bir hal aldı. "Görüyorum ki eski gelenekler devam ediyor! Demek bu şehir efsanesi hâlâ kuşaktan kuşağa aktarılıyor." Bakışlarını Hawthorne'un arkasına çevirdi. "Ah, işte geldiniz!" diyerek ekibin tepeyi çıkmakta olan geri kalanına seslendi. Wunce girişindeki nöbetçiye işaret etti ve kapılar gıcırdayarak açıldıktan sonra tüm ekibi Gururkondu Evi'ne doğru giden uzun yola yönlendirdi.

"Şehir efsanesi ne demek?" diye sordu Morrigan.

Ekibin geri kalanı neşeyle sohbet edip başarılı Hilebaz Arka maceralarını yeniden canlandırarak önden giderken, Morrigan, Hawthorne ve Cadence'la birlikte geride kalarak Mildmay'in etrafını sardılar. "Ah, kulaktan kulağa aktarılan ve tekrar tekrar anlatıldığı için kabul gören bir gerçek haline gelen hikâyeler işte. Şu bahsettiğiniz şey de genç Wunce öğrencilerini korkutmak için anlatılan aptalca bir mitten ibaret," dedi Mildmay elini havada sallayarak. "Yerinizde olsam kulak asmazdım."

Hawthorne, "Söylemiştim sana," dedi Cadence'a. "Gudubet Pazarı diye bir şey yok."

"*Var* işte," diye diretti Cadence. "Annem büyük teyzesi Gudubet Pazarı'na götürülen birini tanıyor. Kadını bir daha gören olmamış."

Mildmay isteksizce derin bir iç çekti ve ellerini pantolonun ceplerine koydu. "Aslına bakarsanız Gudubet Pazarı çok uzun zaman önce gerçekten var olmuş *olabilir*. Sözüm ona aklınıza gelebilecek neredeyse her şeyi alıp satabileceğiniz gizli, yasa dışı bir karaborsaymış. Silah, egzotik hayvansı uzuvları, insan organları, kullanımı yasaklanmış büyü malzemeleri..."

"Hatta Wunder Hayvanları bile," dedi Cadence.

Morrigan dehşete düşmüş halde, "Wunder Hayvanları da mı?" diye tekrar etti. "Korkunç."

"Berbat, değil mi?" dedi Cadence. "Ve sadece Wunder Hayvanları da değil. Sentorlar, tek boynuzlar, ejderha yumurtaları, ne ararsan satılıyormuş. Yetkililer sonunda kapatmışlar elbet—"

"Peki, ya Harikediler?" diye araya girdi Morrigan. "Harikediler de alınıp satılıyor muymuş?"

Mildmay Morrigan'a tuhafça baktı. "Neden sordun?"

"Hiç, merak ettim sadece."

Morrigan Dr. Bramble'ın kayıp yavru Harikedi'sini düşünerek sormuştu elbette ama bir yandan da Fenestra gelmişti aklına. İnatçı, huysuz, sadık, aşırı korumacı Fen'in satışa çıkarılmasının, evcilleştirebileceğini düşünen bir budalanın onu *sahiplenmeye* çalışmasının düşüncesi bile Morrigan'da bir şeylere tekme atma isteği uyandırdı.

Nevermoor'a ilk geldiğinde, kabarık gri tüylü ve son derece tavırlı Fen'le karşılaşmak onun için tam bir şok olmuştu çünkü Morrigan'ın *daha önce* –haberlerde– gördüğü Harikediler tamamen farklıydı. Cumhuriyet'te, herkesin bildiği üzere, Başkan Kışdenizi'nin, faytonunu çeken meşhur altı Harikedi'si vardı; kürkleri parlak ve siyah, süslü yakalıklar takan, sessiz sakin ve itaatkâr yaratıklardı.

Bu yeni bilginin ışığında, Morrigan ister istemez o Harikedilerin nereden geldiklerini merak etti. Karaborsadan satın alınmış olabilirler miydi? Fen gibi zeki ve bağımsız yaratıklarken bir şekilde çok iyi eğitilmiş *nakliye* hayvanlarına mı dönüşmüşlerdi?

"İnsanların şunu söylediklerini de duydum," dedi Cadence ve sesini alçaltarak devam etti: "Bir maharet bile satın

alabiliyormuşsunuz; Kemiğibozuklar kaçırdıkları Wunderous Cemiyeti üyelerinin maharetlerini Gudubet Pazarı'nda satılmak üzere çalıyorlarmış."

"Kemiğibozuklar mı?" diye sordu Morrigan. "Onlar da ne?"

Mildmay kıkır kıkır güldü. "İskelet Lejyonu adıyla da bilinirler." Gözlerini devirdi. "Tam bir öcü hikâyesi. *Sözde*, mezarlıklar, savaş meydanları, nehir yatakları gibi cesetlerle dolu, karanlık ve ıssız yerlerde ölülerin kalıntılarının rastgele bir araya gelmesiyle ortaya çıkıyorlarmış."

"Homer de hep bunu söylüyor zaten," dedi Hawthorne, dudağını bükerek yüzüne acı, yarım ağız bir tebessüm kondurdu. "Tuzlu su kokusu veya çürümüş et kokusu alırsam ya da—"

"Ya da kemik *takırtısı* duyarsan dikkatli olmanı mı?" Mildmay tekrar güldü. "Evet, ben okuldayken çocuklar Kemiğibozuk çeteleriyle ilgili hikâyelerle birbirini korkutur, Kemiğibozukların gelip onları uykularında kaçıracaklarını ve geride kemiklerinden başka bir şey kalmayacağını anlatırlardı. Dediğim gibi öcü safsatasından, yatak altı canavarı uydurmasından ibaret. Gerçek *değiller*, korkacak bir şey yok."

Ancak Morrigan gülmüyordu. Ayağını boşluğa atmış gibi aniden irkildi.

Mildmay öndeki gruba yetişip Hilebaz Arka deneyimleri hakkında konuşmak için koştururken Morrigan yavaşlayarak Hawthorne'la Cadence'ı durdurdu.

"Kemiğibozuklar'ın bir efsaneden ibaret olduklarını düşünmüyorum," dedi sessizce, tüyleri diken diken olmuştu. "Ben... Ben galiba bir tanesini gördüm."

"Sen galiba *ne*?" dedi Cadence.

"Nerede?" diye sordu Hawthorne. "*Ne zaman*?"

"Bir süre önce, rıhtımda. O sırada neyle karşılaştığımı bilmiyordum ama *tıpkı* Mildmay'in anlattığı gibiydi." Tuhafça

bir araya gelmiş kemik ve döküntü parçalarından oluşan, her şeyiyle baştan aşağı *yanlış* o acayip yaratık tekrardan gözünün önüne gelince içi ürperdi.

Hawthorne kaşlarını derince çatarak, "Demek ki Kemiğibozuklar gerçekse..." diye söze girdi.

"O zaman Gudubet Pazarı da gerçek," diye tamamladı Morrigan.

Cassiel'i, Paximus Luck'ı ve Dr. Bramble'ın yavru Harikedi'sini düşündü. Aralarından herhangi birini bulma şansları varsa belki de doğru adres Gudubet Pazarı'ydı.

Ve eğer sezgisi doğruysa Gaddar Geçit'e geri dönüp gerçeği ortaya çıkarması gerekiyordu.

Mildmay zorunda olmamasına rağmen, 919. Ekip'e, Miss Cheery'nin onları eve götürmek için beklediği Gururkondu İstasyonu'na kadar refakat etti. Miss Cheery ellerinin arasına aldığı bir fincan çayla Ev Treni'nin kapısında oturmuş, gözleri kapalı, ağaçların, tepesinde oluşturduğu doğal gölgelikten sızan ikindi güneşinin tadını çıkarıyordu.

"Ah! Selam, Marina," diye seslendi Mildmay. Sesinde Morrigan'ın yapmacık olduğunu fark ettiği şaşkın ama kayıtsız bir tını vardı. Gözlerinin üzerine düşen kâkülünü geri itti ve ayak parmaklarının üzerinde yaylanarak kollarını tuhaf ve amaçsızca salladı. Morrigan'a Mildmay'in yanakları hafifçe kızarmış gibi geldi, sırıtarak Hawthorne'u dürttü.

Hawthorne yanıt olarak, "Rüyasında görür ancak," diye fısıldadı.

Miss Cheery bir gözünü açtı. "Merhaba, Henry. İyi misiniz, çocuklar? Eski Şehir nasıldı?" Ayağa kalktı ve fincanında kalan çayı raylara döktü. "Herkes hazır—"

Kondüktörün sözü, korkunç bir yarı çığlık yarı ağlama sesiyle kesildi. Sese doğru dönen Morrigan, bir insan topu görünümünde –ve şiddetinde– bir şeyin çarpmasıyla kendini aniden yerde buldu. Kollarını sağa sola savurarak saldırıya geçen bu yıkıcı gücün, uzun, yosun yeşili saçları vardı.

"Ne yaptın ona? Ne yaptın söyle? CEVAP VER BANA!"

Heloise, Morrigan'ın yüzünü tırmalamak için hamle yaptı ama Morrigan yüzünü kaçırdı. Mildmay'le Miss Cheery, Heloise'i sağa sola savurduğu kollarından tutarak Morrigan'ın üzerinden çekip aldılar ama Heloise çırpınarak, hâlâ Morrigan'ın üzerine atılmaya çalışıyordu. Hawthorne'la Cadence koşarak şaşkınlıktan donakalan Morrigan'a yerden kalkması için yardım ettiler.

Miss Cheery, kolundan sıkıca kavradığı Heloise elinden kaçıp kurtulmasın diye çabalayarak, "DUR!" diye bağırdı.

"Kesin bir şeyler biliyor," diye hırladı Heloise. "Kesin Morrigan ona bir şey yaptı! Nerede o? Alfie nerede?"

"Sakin ol, Heloise" dedi Mildmay. "Neden bahsediyorsun, Alfie'ye ne oldu?"

Heloise ağlayarak iç çekti. "Bak – BAK!"

Kendini çekip kurtardı ve Mildmay'in burnunun dibine bir kâğıt parçası uzattı. Mildmay giderek artan bir şaşkınlıkla notu sesli okudu. "'*Daha fazla aranızda kalamam. Cemiyet'te olmayı hak etmiyorum. W iğnemi ilişikte gönderiyorum. İşbu notla ekibimden ayrılıyorum. Saygılarımla, Alfie Swann.*' Ama Heloise... Bunun Morrigan'la ne ilgisi olabilir? Eğer Alfie Cemiyet'ten ayrılmak istediyse, o zaman—"

Heloise hıçkırdı. "Alfie *ayrılmak* istemiyordu! Bana söylemeden asla ayrılmaz. O beni seviyor! Bu aptal notu o yazmadı."

Mildmay ona anlayışla baktı. "Mantıklı bir açıklaması olduğuna—"

"Bunu o yazmadı," diye diretti Heloise. "Alfie 'işbu' kelimesi ne demek bilmez. Kendi adını bile zor heceliyor. Bunu o yazmadı. O *yazmadı* işte!"

Miss Cheery notu Mildmay'den alıp göz gezdirdi. "Bu, olayın Morrigan'la ne ilgisini olduğunu hâlâ açıklamıyor."

Heloise, "Onda bir terslik var, herkes bunu biliyor!" diye feryat etti, yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Morrigan irkildi. Perondaki tüm gözler onlara çevrilmişti. "Alfie'ye bir şey yaptı. Eminim. O bir tür... Ne olduğunu bilmiyorum ama insanları kontrol edebiliyor. Onu yaparken gördüm. Alfie'nin ayrılmasını sağladı! Ya ona zarar verdiyse, ya onun *kendi kendine* zarar vermesini sağladıysa? Bize şeyden dolayı garezi var... Şeyden... Ah, ALFIE!" Sesi canlılığını yitiren Heloise hıçkırıklara boğuldu.

"Heloise," dedi Miss Cheery. "Ne kadar üzgün olduğunu anlıyorum ama—"

"Mahareti ne?" diye sertçe sordu Heloise. "Kimse bilmiyor. İhtiyarlar niçin kimseye söylemiyor, biliyor musunuz? Çünkü tehlikeli bir şey. Nasıl oldu da kayıp vakaları o Cemiyet'e katıldıktan sonra gerçekleşmeye başladı?"

Bir sürü yüz Morrigan'a doğru döndü. Morrigan'ın ensesi tanıdık bir hisle ürperdi ve o an, bunun olmasını beklediğini fark etti. Wunce'deki ilk gününden, Paximus Luck kayıplara karıştığından beri, içinde yaşamaya devam eden lanetli kız bunu bekliyordu: suçlanmayı.

Fısıldaşmaların başlamasıyla birlikte, Miss Cheery, Heloise'i yeniden kolundan tuttu.

Lambeth usulca, "Dikkat edin," dedi ama Miss Cheery onu duymadı.

Miss Cheery özellikle sakin ve sabırlı bir sesle, "Benimle gelmeye ne dersin, Heloise?" dedi. "Haydi, gel. Seninle Gurur-

kondu Evi'ne gidip bu meseleyi açıklığa kavuşturalım. Güzel bir bardak çay iyi gelecektir."

Lambeth irkildi. Bu sefer doğrudan Morrigan'a bakarak, "*Dikkat et*," diye tekrarladı.

Morrigan kaşlarını çattı. "Sen ne—"

Heloise kuyruğuna basılmış kedi gibi ciyaklayarak kolunu sertçe çekti ve Miss Cherry'nin elinden kurtardı. "Sen çeneni KAPA! DOKUNMA BANA!"

Heloise kolunu geriye attı ve Morrigan, avucunun içinde parlayan gümüşü Heloise saldırıya geçmeden önce, son anda fark edebildi. Heloise, Miss Cheery'nin yanağına ninja yıldızıyla çizik atarak hafifçe kanattı. Kadın duyduğu acıyla bir çığlık attı.

İstasyondan iç çekmeler ve dehşet içinde çığlıklar yükseldi.

Morrigan ağzını açtı ama içinden kopan dehşet ve hiddet dolu boğuk ses dışarı çıkmak yerine, daha önce hiç hissetmediği kadar şiddetli bir öfke dalgasına dönüştü. Başına hücum eden bu dalga, bir deniz dalgası gibi çarpıp kırılmak yerine, Morrigan'ın içini yakan kızgın bir *lav* dalgası gibi püskürdü. Morrigan, tıpkı ilk şantaj notu geldiğinde olduğu gibi genzinde kül tadı duydu. Yaşadığı ani öfke patlaması dışarı çıkmak için bir canavar gibi pençeleriyle ciğerlerini ve göğsünü tırmalayarak kendine bir yol açtı ve boğazını dağlayıp ağzından püskürerek etrafındaki havayı tutuşturdu.

Morrigan içinde yüz ejderhanın gazabını hissetti.

Tüm dünyayı ateşe verebilirdi.

Dudaklarının arasından bir alev topu püskürttü.

Alev topu hedef gözetmeden havada yanarak ilerledi ve sıcaklığını yanağında hisseden Heloise'i teğet geçerek tepelerinde kubbemsi bir gölgelik oluşturan ağaçlara çarptı ve istasyonun çatısını ateşe verdi.

Heloise çığlık attı.

Herkes çığlık attı.

Nefes almaya çalışırken göğsü hızla inip kalkan Morrigan, öfkesi etrafı yakıp kül ederken yayılan dehşet dalgasını izliyordu.

Arkalarından bir yerden, "YETER!" diye bir feryat yükseldi ve aynı anda devasa bir su sütunu, hortum gibi havada döne döne ilerledi ve tepelerinde yükselen alevleri söndürerek onları dallardan sarkan buz saçaklarına dönüştürdü. Titreyerek ağlayan Heloise dışında tüm peron sessizliğe büründü ve herkes kendilerini kimin kurtardığını görmek için sesin geldiği tarafa döndü.

Yaya köprüsünde Murgatroyd duruyordu. Solgun gözlerinin beyazı Morrigan'ın hatırladığından çok daha parlak, daha soğuktu. Az önce maraton koşmuşçasına nefes nefeseydi, burun derinliklerinden donmuş buharlar çıkıyordu. Yanaklarında minik kar kristalleri oluşmuştu. Yamru yumru, boğum boğum parmakları pençe gibi kıvrılmıştı.

Esrarengiz Mektep Müdiresi yaya köprüsünden perona doğru hışımla yürürken kalabalık nefesini tuttu. Müdire kalabalığa yaklaşırken kambur figürü dikleşmeye başladı. Bembeyaz saçları düzleşti ve daha yumuşak, gümüş sarısı bir renge büründü. Solgun gözleri canlanarak sert bir buz mavisine dönüştü ve dehşet verici bir sesle boynunu kütürdetmesiyle Esrarengiz Mektep Müdiresi gözden kayboldu, geriye sadece Dünyevi Mektep Müdiresi kaldı.

Dearborn, gözlerini Morrigan'a dikip parmağıyla Miss Cheery'ye işaret ederek, "Sen," dedi. Sesi son derece kontrollüydü. Duygusuzdu.

Ama *korkmuş* görünüyordu.

"Miss Crow'a İhtiyarlar Salonu'na kadar eşlik et."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

İHTİYARLAR SALONU

Morrigan devasa bir ametist heykelin gölgesinde dikiliyordu: tekinsiz bir kuklacı ile kıvrık parmaklarıyla pençeyi andıran ellerinden uzanan iplerin ucunda bomboş bakan bir kukla. Kukla, Morrigan'ın kafasının üzerinde mecalsiz duruyordu.

Miss Cheery diğer tarafında, dört buçuk metrelik, beyaz mermerden iki kadının yanında almıştı yerini. Kadınlar yapışık ikizlerdi: Güzel yüzlüydüler ve gözleri dekoratif maskelerle örtülüydü. Kalp civarında bir yerden, bir ağacın dalları misali ayrılıyorlardı.

Morrigan, geçen yıl Cadence yerini çaldığından, İhtiyarların gizli akşam yemeğine katılamadığı günden beri İhtiyarlar Salonu'nun içini görmek istiyordu. İhtiyar Quinn, İhtiyar Wong ve İhtiyar Saga'nın kutsal sığınağı denebilecek bu salona başkalarının girmesine neredeyse hiç izin verilmiyordu. Cemiyet üyeleri arasında bile buraya girmek büyük bir şans ve nadir bir onur olarak görülüyordu.

Morrigan kendini ne şanslı ne de onurlandırılmış olarak görüyordu. İhtiyarlar Salonu'nu bu şekilde görmek istememişti. Bu nedenden değil.

Zihnini başka şeylerle oyalamak için heykelleri saydı. Toplam dokuz heykel vardı. Duruşları vakur, yüzlerindeki ifadeler birbirinden farklıydı: birininki kahramanca, diğerininki haşin, yanındakininki merhametli, bir diğerininki kayıtsız... Firuzeden oyulmuş, gözleri bağlı bir adam; pembe kuvarstan, yelpaze gibi açılmış on altı kollu bir kadın; kehribardan yapılmış, kollarından balmumu derecikleri akan, elleri mum biçiminde bir adam.

Morrigan eğer bu kadar dehşete kapılmış ve Wunce'yi bundan sonra rüyasında bile göremeyeceğinden bu kadar emin olmasaydı bu gizemli, görkemli figürlerden etkilenebilirdi. Ama şu an tek yapabildiği –o gün ikinci kez– kusmamaya çalışmaktı.

Morrigan ve Miss Cheery perondaki şok içinde kalmış kalabalığı arkalarında bırakarak Gururkondu Evi'ne kadar gergin ve endişeli bir sessizlik içinde yürümüşlerdi. Morrigan kondüktörünün şu an bile ne kadar büyük bir kaygı içinde kıvrandığını görebiliyordu.

En sonunda Miss Cheery'nin suratına bakacak cesareti bularak, "Kanamanız devam ediyor," dedi. Elini kazağının koluyla örterek Miss Cheery'nin yanağından akan kanı silmek üzere uzansa da Miss Cheery irkilerek geri çekildi... Ve özür dilercesine cılızca yarım ağız gülümsedi.

Morrigan'ın gözleri doldu, keskin bir soluk aldı.

Salonun diğer ucundaki ahşap kapılar savrularak açıldı ve topuklu ayakkabıları koca salonda şiddetle yankılanan Ms Dearborn içeri girdi.

Müdire Hanım parmağını Miss Cheery'ye doğrultarak, "Sen," diye bağırdı. "Doğru eğitim hastanesine. Git, yarana baktır."

"Fakat Ms Dearborn, Morrigan'la kalsam—"

"*Derhâl*."

Miss Cheery tereddüt ederek Morrigan'a gönülsüz bir bakış attı ama başka seçeneği yoktu. Yanından geçerken Morrigan'ın kolunu hafifçe sıkarak oradan ayrıldı.

Dearborn'un ardından İhtiyarlar sırayla salona girdi. Peşlerinden mağrur ve kendini beğenmiş bir edayla iğrenç Baz Charlton geldi. Morrigan'ın yüreği ezildi. *Elbette*, diye düşündü. *Heloise'in hamisi sonuçta*.

Baz'ı, yassı tosbağa ayaklarını katlanılmaz bir yavaşlıkta sürüyerek yürüyen bodur Profesör Onstald takip etti; sırtındaki koca, kubbemsi kabukla her an arka üstü düşebilirmiş izlenimi veriyordu. *Onun* burada ne işi var, diye merak etti Morrigan.

Dünyada Morrigan'dan en çok nefret eden kişiler salonu dolduruyormuş gibi göründüğü sırada kızıl bir sürpriz içeri daldı ve hızla Onstald'ın önünden geçerek doğruca Morrigan'ın yanına gitti.

Morrigan onu görünce duyduğu sevinci içinde tutamayarak, "Jüpiter!" diye çığlık attı.

Jüpiter ellerini küçük kızın omuzlarına koyarak, "Morrigan!" dedi telaşla. "Sen iyi misin?" Morrigan başını kaldırarak hamisinin gözlerinin içine baktı. Gelmişti. Jüpiter sahiden oradaydı. Nasıl bu kadar çabuk gelebilmişti? Umurunda değildi, gelmişti ya. Morrigan yalnız olmadığını bilmenin verdiği bir rahatlama duydu. Jüpiter, endişeyle kocaman açılmış, parlak mavi gözlerini Morrigan'ın gözlerinin ta içine dikti.

"Mog?" diyerek ondan bir yanıt almaya çalıştı. Ama Morrigan'ın boğazına oturan yumru konuşmasına izin vermedi. Başını salladı ve sessizce anlaştılar.

Baz içini dökmek için sabırsızlanarak, heceleri yuta yuta, "Iyi mi diye merak ettiğin kişi," dedi, "tüm bu dertleri başı-

mıza açan yaramaz baş belasının ta kendisi. Ciddi olamazsın, North."

Jüpiter duymazdan geldi.

Dearborn gergin adımlarla ilerleyerek, "Başarısızlığa mahkûm bir deneydi bu," dedi. Boynunu kütürdeterek kısa bir süreliğine gözlerini kapattı. "İhtiyarlar, geçen seneki Gösteri İmtihanı'ndan sonra tavsiyemi dinlemeniz için size yalvardım ama dinlemediniz ve şimdi—"

Dearborn tekrar boynunu kütürdetti, omuzlarını kamburlaştırdı ve hırıltılı, derin bir nefes aldı. Morrigan'ın içini yine aşina olduğu bir korku kapladı. Dünyevi Mektep Müdiresi eğilip bükülerek Esrarengiz mevkidaşına dönüşürken, odadaki yetişkinler bile irkilip geri çekildi. Bir çiçeğin soluşunu hızla ileri sararak izlemek gibiydi âdeta. Eciş bücüş vücudu, süt beyazı gözleriyle Murgatroyd belirdi, kahverengi dişlerini göstererek feri kaçmış gözlerini Morrigan'a dikti.

"Size söylemiştim," diye hırladı Murgatroyd. "Morrigan benim okulumda, benim idarem altında olmalıydı. Sevgili Dulcie haklı. Başarısızlığa mahkûm bir deneydi. Ama bunun suçlusu bu minik canavar değil. Suçlu, bu minik canavarı yarı yolda bırakan siz hepinizsiniz. Sana *söylemiştim*, Dulcie—"

Murgatroyd'un yüzü soğuk mavi bir ışıkla yıkandı ve tuhaf bir gurultu ve kemik çatırtıları eşliğinde, Dearborn aniden odaya geri döndü. Morrigan titredi. "Bu konu seni ilgilendirmez Maris," diye tısladı Dearborn. "Sen bu işe karışma!"

Tersine bir dönüşüm daha gerçekleşti ve Murgatroyd geri geldi. "Tabii ki ilgilendirir." Tüyler ürpertici, kısık bir hırıltıyla konuştu. "Sana, bu minik canavara Aşağılık Yöntemleri kullanma sanatını öğretmek şart, *demiştim*, yoksa Aşağılık Yöntemler münasip biçimde—"

Çat. Çatır. Kemik kırılmasını andıran bir sesle Dearborn geri döndü. Odadaki herkes irkildi, Morrigan hariç. Onun dikkati, Murgatroyd'un az önce söylediği şeye takılmıştı. *Aşağılık Yöntemler.* Bu kelimeleri daha önce nerede duymuştu?

"*Haddini bil*, seni gözü dönmüş deli!" diye bağırdı Dearborn. "Bu kız bir Dünyevi Beceriler Öğrencisi, sen kabul etsen de etmesen de." Hiç duraksamadan İhtiyarlara döndü. "İhtiyar Quinn, beni bağışlayın ama bu işin çok kötü sonuçlar doğuracağı konusunda sizi uyarmıştım."

İhtiyar Quinn iç geçirdi ve kısık bir sesle konuşmaya başladı. "Evet, durum gerçekten çok vahim, Dulcinea ama nasıl bir eylem planı uygulayacağımıza dair karar vermeye çalışırken dövünüp durmanın bize hiçbir faydası yok." Morrigan'a döndü, bitkin ve bunalmış görünüyordu. "Miss Crow, Heloise Redchurch'ün hastanede tedavi gördüğünü ve vücudunda kalıcı bir hasar oluşmadığını öğrenmek, içinizi rahatlatabilir veya rahatlatmayabilir."

Morrigan gözlerini kapayarak, derin bir oh çekti. "Be... Ben... Elbette rahatlattı. Ben ona zarar vermek istemedim, İhtiyar Quinn. Yemin ederim. Nasıl oldu bilmiyorum. Ben sadece—"

Baz, İhtiyarlara bakarak, "Peki ya Alfie?" diye araya girdi. "Benim oğlan, Alfie Swann, kayıplara karıştı. Heloise onun" –Morrigan'a işaret etti– "bu olayla bir ilgisi olduğunu düşünüyor."

Morrigan birden fark etti. Cumhuriyet'ten geldiğini Charlton Beşlisi'ne söyleyen ve onları ona saldırmaya kışkırtan kişinin Baz olduğuna emindi. Alfie'nin kayıplara karışmasının arkasında da o mu vardı? Suçu Morrigan'ın üstüne yıkıp onu Wunderous Cemiyeti'nden attırmaya mı çalışıyordu?

Öyleyse 919. Ekip'e yapılan şantajda da onun parmağı olabilir miydi? Morrigan, Baz'ın onlara şantaj yaparak ne elde etmeyi umduğunu hâlâ kestiremiyordu. Neden böyle bir risk alsındı?

İhtiyar Quinn sabırsızca dilini şaklattı. "Ah, Swann. Su altında nefes alabilen değil mi o? Saçmalama, Charlton. Alfie'nin notları sene boyunca hiç parlak değildi. Belli ki bir çift solungaca sahip olmanın onu hayatta ancak bir yere kadar getirebileceğini, sonrasının sıkı çalışma gerektirdiğini anlamaya başlamış." Baz'ı başından def etmek için sabırsızlanıyormuşçasına elini havada şöyle bir salladı. "Belki bu süre zarfında Wunce'deki yaşamının ne kadar ayrıcalıklı olduğunu fark edip aklını başına devşirir ve okula geri dönerek derslerine dört elle sarılır. Aklıma gelmişken, Heloise'in kopardığı feveran için bir ceza belirleyeceğiz. İhtiyarlarla ben, panik ve dedikoduların önüne geçmek için yıl boyunca bu... Bu *kayıp vakalarını* saklamak için uğraştık ve çenesini tutamayan bir kız çocuğu yüzünden şimdi geldiğimiz noktaya bak."

Baz tam ağzını açmış, yanıt vermeye hazırlanırken, İhtiyar Saga toynağını sertçe yere vurarak araya girdi.

"Asıl konumuza dönelim," diye gürledi wunboğa. "Hâlâ yanıt bekleyen bir soru var. Wundersmith'le ilgili ne yapmalıyız?"

Baz, "Garanti sözleşmesini devreye sokun!" dedi sertçe.

Salondaki tüm yetişkinler sertçe iç çekti. Dearborn bile telaşlanmış görünüyordu. Morrigan bakışlarını bir yüzden diğerine çevirerek tüm odayı taradı. Baz ne demek istemişti ve odadakiler bu sözler üzerine neden galeyana gelmiş ve duyduklarına inanamıyormuşçasına bakıyordu? Morrigan bakışlarını son olarak hamisinde sabitledi ve yutkundu.

Jüpiter, hızlı ve sert adımlarla Baz'ın yanına gitti. Öfkeden gözü dönmüş gibiydi; yumrukları sıkılı, çenesi seğiriyordu.

Baz geri geri giderek pembe kuvarstan, çok kollu kadın heykelinin arkasına sindi. İhtiyarların üçü birden, sanki Jüpiter'in, karşısındaki adama vurmak üzere olduğundan endişe ediyormuşçasına öne doğru bir adım attılar. Morrigan, Jüpiter'in kendini dizginlemeye çalıştığını fark etti; nefesini düzenlemeye ve yumruklarını gevşetmeye uğraştığını görebiliyordu. Buna rağmen Jüpiter, Baz'ın burnunun dibinde dikilip en pes, en tehlikeli ses tonuyla konuşmaya başladığında ensesi ürperdi.

"Konuşmadan önce *düşün* be adam. Şu vasat hayatında bir kez olsun, Charlton, o aptal ağzından çıkanı kulağın duysun."

Bu sözlerin ardından salon uzunca bir süre sessizliğe gömüldü. Baz yiğitliğe toz kondurmamaya çalışıyordu ama Jüpiter'in karşısında âdeta ufalıp küçücük kalmıştı. İhtiyarlara döndü. "Şey, öyle demek... *İstemedim*... Ben sadece..."

Jüpiter, gözlerini Baz'ın üzerinden ayırmadan, "Morrigan. Çık, dışarıda bekle," dedi.

Morrigan karşı çıkmak istedi. Orada kalıp akıbetini öğrenmek, bir karar verilir verilmez başına neler geleceğini duymak istiyordu ama odadaki –ve Jüpiter'in sesindeki– gerginlik onu ayaklarını hareket ettirmeye zorladı.

Hawthorne koridorda bekliyordu. Mermerden, heybetli bir büstün arkasına saklandığı yerden çıktı. Yüzü solgun ve ciddiydi, gözleri neredeyse iki kat büyümüştü.

"İyi misin?" diye sordu telaşlı bir fısıltıyla.

"Evet," diye fısıldadı Morrigan. "Galiba."

"Sen..." Hawthorne duraksadı. "Morrigan, bunu yapabildiğini biliyor muydun? Ateş... *Ateş püskürtebildiğini*... Biliyor muydun?"

Endişe ve şaşkınlık içinde zihni bulanmış olsa da Morrigan bu sorunun saçmalığı karşısında kayıtsız kalamayarak sinirlendi. Bununla birlikte, hiç değilse hayatında normal giden bir

şey olduğu, Hawthorne hâlâ saçma sorular sorabildiği ve o da hâlâ bu sorular karşısında sinirlenebildiği için tuhaf bir minnet duydu. "Sence böylesine küçük bir detaydan sana bahsetmez miydim?"

Bir süre sessiz kaldılar.

"Sana ne yapacaklar?" diye sordu Hawthorne.

"Şşşş. Bilmiyorum." Morrigan kulağını ağır, meşe kapıya dayadı. Hawthorne da aynısını yaptı. Dakikalar boyunca tek duydukları mırıltılar oldu. Jüpiter öfkeden kudurmuşçasına sesini tekrardan yükseltene kadar.

"O sadece. Küçük bir. Kız" Jüpiter her bir sözcüğü dişlerinin arasında çiğniyordu âdeta. "Ondan sanki bir *canavarmışçasına bahsetmeyi kesin*. Murgatroyd haklı, birileri ona —"

"—O kız..." Profesör Onstald'ın sesi canlılığını yitirdi ve Morrigan'la Hawthorne yeniden sadece birtakım mırıltılar duymaya başladılar. Morrigan kapıdan uzaklaştı, göğsü sıkışıyordu. Gri gömleğinin etek ucunu çekiştirip parmaklarına dolaya dolaya volta atmaya başladı.

Ondan, sanki bir canavarmışçasına bahsetmeyi kesin.

Hawthorne endişeli bir fısıltıyla, "Seni Cemiyet'ten atmayacaklar, değil mi?" diye sordu.

"Bilmiyorum."

Hawthorne sesini yükselterek, "Yapamazlar!" dedi, ardından fısıldayarak konuşmaya devam etti. "Senin suçun değildi. Sen Miss Cheery'yi koruyordun. Atılacak biri varsa, o da Heloise. Onlara anlatacağım."

Morrigan hiçbir şey demedi. Onu bu yüzden atarlar mıydı? Yapabilirler miydi? Cemiyet üyeliği elinden alınırsa Nevermoor'dan ayrılmak zorunda kalacaktı ve...

Hayır. Başını hararetle salladı. *Bir kazaydı*, dedi kendi kendine. *Bir kaza yüzünden seni atamazlar.*

Baz Charlton'ın sözleri kafasının içinde yankılandı. "Garanti sözleşmesini devreye sokun." Her ne anlama geliyorsa belli ki iyi bir şey değildi. Morrigan volta atmayı keserek gözlerini karşıya dikti. Elleri buz kesmişti. Aniden kavradı... Garanti sözleşmesinin ne işe yaradığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Hiç sormamıştı.

Sahi *neden* hiç sormamıştı?

Bir müddet sonra, Müdire Hanım kapıda belirdi.

"SWIFT!" diye tısladı Dearborn. "Çabuk, sınıfına!" Hawthorne özür mahiyetinde bir şeyler geveledi ve omzunun üzerinden Morrigan'a tedirgin bir bakış fırlatarak gitti. Müdire Hanım Morrigan'a döndü, buzdan maskesini geri takmışçasına, alışıldık olduğu üzere yüzünde duygudan eser yoktu. "Gel."

Morrigan, Dearborn'un her adımına karşılık iki adım atarak onu salona kadar takip etti. Jüpiter, Baz, Profesör Onstald ve İhtiyarlar salonun ortasında bekliyorlardı; dokuz devasa taş heykelin gölgesinde cüce gibi kalmalarına rağmen Morrigan'ın karşısında dev gibiydiler.

Morrigan ellerini yumruk yaparak titremelerini engellemeye çalıştı. Gözlerini odadaki yetişkinler üzerinde gezdirdi, haberler iyi mi kötü mü, kestirmesi zordu. Charlton kaşlarını çatmış, mağdur bir edayla somurtuyordu ama Jüpiter'in de pek mutlu göründüğü söylenemezdi.

İhtiyar Quinn, "Miss Crow," diye seslendi ve eliyle işaret ederek öne çıkmasını istedi. Kaşlarını o kadar çatmıştı ki alnındaki çizgiler sanki oraya nakşedilmiş gibi duruyordu. "İhtiyar Saga ve İhtiyar Wong'la birlikte bir karara vardık. Senin Wunderous Cemiyeti'ndeki günlük hayatın baskısını kaldıramadığını düşünüyoruz, bu yüzden de—"

Morrigan panik içinde, "Beni atamazsınız!" diye araya gir-

di. "Bir kazaydı, asla kimseyi incitmek gibi bir niyetim yoktu. İhtiyar Quinn, lütfen, bana—"

İhtiyar Quinn sesini yükseltip Morrigan'ınkini bastırarak, "Sana inanıyorum," dedi. "Lütfen sessiz ol, Miss Crow." İhtiyar Quinn duraklayınca Morrigan, dudağını ısırarak kendini savunma dürtüsüne karşı koymaya çalıştı. "Kasten kötü davranışlarda bulunduğunu düşünmüyorum. Ancak Yüksek İhtiyarlar Meclisi'nin himayemize emanet edilen *herkese* karşı sorumlulukları var. Ekip arkadaşlarının ve tüm Cemiyet'in güvende olmasını sağlamak için bazı önlemler almamız gerekiyor. Bu önlemlerin uzun vadede neye dönüşeceğini bilmiyoruz ama şu andan itibaren ders programının incelemeye alındığını söyleyebilirim."

Jüpiter kaşlarını çattı. "Bu tam olarak ne anlama geliyor, İhtiyar Quinn?"

Kadın derin bir of çekti. "Uzun vadede ne anlama geldiğinden ben de emin değilim. Ama bir süreliğine Miss Crow diğer öğrencilerle birlikte derslere ve Wunce'ye giremeyecek."

Morrigan'ın yüreği ezildi. Gözyaşları gözlerini yaktı. Wunce'den sürgün edilmek mi? Düşüncesi bile dayanılmazdı.

"Şimdilik, Miss Crow," diye devam etti İhtiyar Quinn, "Profesör Onstald, Deukalion Oteli'ne gelerek sana evinde özel ders vermeye devam edecek. 919 İstasyonu'na doğrudan erişimin geçici olarak askıya alınacak. Kampüsten derhâl ayrılmanı rica ediyorum."

"Son zamanlarda ortalıkta pek yoktum, kusura bakma."

Jüpiter eve dönmeleri için bir fayton durdurdu. Şanslılardı, nerdeyse faytondan içeri adımlarını atar atmaz yağmur başladı. (Yoksa şanstan fazlası mıydı? Jüpiter yağmur yağacağını

daha başlamadan görmüş olabilir miydi? Morrigan bunu sormak istedi ama boğazını oturan yumru geri dönmüştü ve henüz konuşmasına izin vermiyordu.)

"Birlik'teki işlerim... Şey, bahanem yok. Özür dilerim. Tek söyleyebileceğim bu." Gerçekten pişman görünüyordu. Daha fazla da üzgün.

Morrigan nihayet, boğuk bir sesle, "Sorun değil," dedi. Bunu içtenlikle söylemişti. Jüpiter'e *gerçekten* kızgın olsa da özrü son derece içtendi, ayrıca o kadar perişan ve yorgun görünüyordu ki Morrigan içindeki hüsran duygusunu uzatamadı, taşıyamayacağı kadar ağırlaşmaya başlamıştı zaten. Bu yükten kurtulduğuna sevindi.

Bir müddet hiç konuşmadan oturdular. Aralarındaki sessizlik uzadıkça uzadı ve sonunda dayanılmaz bir hal aldı.

"Ağzımdan ateş püskürttüm."

"Hım."

"Bunu yapabildiğimi bilmiyordum."

"Ben de," dedi Jüpiter düşünceli bir edayla. "Bilmiyordum."

Yağmurun tıpırtısını, nal seslerini dinleyerek bir süre daha sessiz kaldılar, derken—

"Peki, *nasıl oldu da* ateş püskürttüm?"

"Maalesef bilmiyorum, Mog."

"Acaba ben" –düşünmek için durdu ve kesik bir kahkaha attı– "acaba bir ejderhaya falan mı dönüşüyorum?"

Jüpiter bir kahkaha attı. 'Pekâlâ, bir bakalım. Pulların çıkıyor mu?"

"Hayır."

'Pençelerin var mı?'

Morrigan tırnaklarını kontrol etti. "Hayır."

"İçinde aniden gelen bir hazine istifleme dürtüsü var mı?"

Morrigan bir an durup düşündü. "Yok galiba."

"O zaman hayır, sanmam."

Morrigan dönüp Jüpiter'e bakarak, "Bir gün kampüse geri dönmeme izin verecekler mi?" diye sordu.

"İhtiyarlar eninde sonunda yelkenleri suya indirecektir," dedi Jüpiter. "Bir yolunu bulacağız. Söz. Hem bak... Yaz tatili başlamak üzere zaten. Sakinleşip rahatlamak için önlerinde tam altı hafta var. Okul yeniden başladığında fikirleri değişmiş olacaktır."

"Öyle mi dersin?"

Jüpiter kısaca düşündü. "İhtiyar Quinn'i çok iyi tanırım," dedi nihayet. "O... adaletsiz biri değildir. Doğru şeyi yapmak için bazen biraz zaman geçmesi gerekir sadece."

Sustular. Morrigan cama çarpan yağmur damlaları arasından işlek sokakları seyretti. Deukalion'a varmaya birkaç yüz metre kala Jüpiter boğazını temizledi.

"Şu an sırlarını paylaşmaya hevesli olmayabileceğinin farkındayım," dedi sakin ve ölçülü bir sesle, "ama bana söylemek istediğin herhangi bir şey var mı, Mog?"

Morrigan tereddüt etti.

"Hiç... Gudubet Pazarı'nı duydun mu?'

Jüpiter bir süre yanıt vermedi.

"Evet," dedi sonunda. "Neden sordun?"

Ve o gün öğleden sonra *Nevermoor'u Çözme* dersinde başından geçenleri anlatan Morrigan'ı can kulağıyla dinledi. Mildmay'in Hilebaz Arka kurallarına uymadığı için kızmadı ve bunu bir daha yapmamaya söz vermesini istemedi ve Morrigan'ın gördüğü ve duyduğu şeyler hakkında en ufak bir kuşku belirtisi göstermedi.

"Gaddar Geçit dedin, değil mi?" Cebinden çıkardığı ufak bir deftere bu ismi not aldı. "Araştıracağım."

Araştıracağım. O gün yaşadıklarından sonra Morrigan'ın

laçka olmuş sinirlerini yatıştıran, Nevermoor'a geldiğinden beri geçirdiği en kötü günden arta kalan gerilimi biraz olsun hafifleten her şeyden çok, duyduğu bu sözcük oldu. Çünkü tüm dünya ondan şüphe etse bile Jüpiter asla etmezdi. Jüpiter ona inanıyordu. Ona güveniyordu.

"Başka?" diye sordu Jüpiter.

Morrigan'ın anlatmak istediği daha başka şeyler vardı elbette. Ona anlatmak için *can attığı*, daha doğrusu, haftalardır can attığı şeyler. Mesela, Charlton Beşlisi onu bir ağaca dayayıp kafasına sivri uçlu nesneler fırlattığında ne kadar çok korktuğu; mesela, aldıkları şantaj mektubu ve şantajcıların saçma sapan talepleri; mesela, yaptıkları oylama sonucunda ekibinin onun sırrını tüm Cemiyet'e ifşa etmesinden *kıl payı* kurtulmuş olması... Ve zihninde biriktirdiği, Jüpiter'i ilk gördüğünde anlatmayı dört gözle beklediği milyonlarca başka şey.

Ama şimdi Jüpiter yanındayken ve tüm dikkatini ona vermişken tüm bunlar Morrigan'a artık o kadar da önemli gelmiyordu. Jüpiter nihayet geri dönmüş olduğu için çok mutluydu ve bunların yerine ona söylemek istediği bir sürü bambaşka şey vardı.

"Kondüktörüm Cemiyet'teki en iyi kişi," diye söze girdi.

"Sahiden mi?" Jüpiter'in kaşları kalktı. "EN İYİ?"

"Evet, senden bile daha iyi."

Jüpiter, Morrigan'ın özlemini çektiği neşeli, büyük kahkahalarından birini patlattı ve Morrigan ona sırıtarak karşılık verdi. Jüpiter'e güneş gibi güleç, harikulade Miss Cheery'den, sınırsız iyimserliğinden ve kutup ayısı biçimindeki bisküvi kavanozundan, dünyadaki en güzel gülümsemeye sahip olan ve en havalı kıyafetleri giyen insan olduğundan bahsetti. "Ha, bir de Ev Treni'mizi kendi dekore etmiş ve gerçekten pek konforlu. Armut minderlerimiz bile var!'

Ve Jüpiter'e, ekibindeki –belki de tüm Cemiyet'teki– Cadence Blackburn'ün hipnoz yeteneğinden etkilenmeyen tek kişi olduğunu anlattı (Elbette Cadence Blackburn'ün kim olduğunu anımsaması için Jüpiter'e pek çok ipucu vermesi gerekti). Ve *Nevermoor'u Çözme* dersindeki en iyi öğrenci olduğunu.

Jüpiter her kelimeyi can kulağıyla dinliyor ve hep en doğru zamanda en doğru tepkiyi veriyordu. Son derece aşina olduğu bu durum Morrigan'a o kadar *normal* geliyor, onu o kadar rahatlatıyordu ki İhtiyarlar Salonu'nda bakışlarıyla Baz Charlton'ı un ufak ettiği andan beri Jüpiter'e sormak için yanıp tutuştuğu, ağzından bir ejderha ateşi gibi püskürmek üzere olan soru, sormanın bir yolunu bulana kadar yandı ve kül oldu. Onu zihninin sessiz ve ücra bir köşesine süpürdü ve yok sayıp orada öylece cevapsız durmasına göz yumdu.

Hem yeterince uzun bir süre görmezden gelirse belki artık pek bir önemi kalmazdı. Belki de bir daha hiç önem taşımazdı. Hatta belki, "*Garanti sözleşmesi ne işe yarıyor?*" sorusu zihnindeki kül yığınının en altında tehlikesizce, sessizce ve önemsizce gömülü kalırdı. Sonsuza dek.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Daha Acayibini Görmemişsinizdir

"En iyisi Doğu Kapısı'ndaki giriş, oradan girelim."

"Catriona, hayatım, orası en kalabalık, en büyük keşmekeşin yaşandığı kapı. Geçen sene de aynı tartışmayı yaşadık."

"Dave. Güven bana. Olayın kalbi Doğu Kapısı."

"Evet, onu ben de *biliyorum*. O yüzden milyonlarca Nevermoor'lu şimdiden oraya doluşmuştur bile. Doğu Kapısı'ndan girmek istiyorsan evden bir saat erken çıkmalıydık. Sana *söylemiştim*."

"Sorun değil, tatlım. Paldır küldür dalacağız."

"*Paldır küldür dalacak mıyız*? Sahne önüne pogo yapmaya gitmiyoruz, Cat. Biz medeni ve yetişkin insanlarız."

"Hiçbir sorun yaşamayacağız, cicim. Karşında birinci sınıf bir paldır küldür erbabı var. Bana neden Kraliçe Paldır Küldür diyorlar sanıyorsun?

"Kimse sana öyle demiyor, hayatım."

Hawthorne'un annesi Cat, Morrigan'a Hawthorne'un yetişkin kadın hali gibi geliyordu. Oğlununki gibi dolgun bukleli kahverengi saçları biraz daha uzundu sadece; omuzlarına dökülüyordu ama onun haricinde, temelde aynıydılar. Aynı mavi gözler, aynı çiller ve akla bir anne zürafayla yavrusunu getiren aynı sıska ve uzun kol ve bacaklar.

Swiftler Morrigan'ı yaz tatilinin ilk cuma gecesinde Nevermoor Panayırı'na davet etmişti. Jüpiter, Morrigan'ı bizzat götürmeye söz vermiş olmasına rağmen son dakikada başka bir yerde olmasını gerektiren bir işi çıkmıştı ve okulun kapanması üzerinden geçen bir hafta boyunca somurtup durduğunu bildiğinden Morrigan'ı bu fırsatı kaçırmamaya ve panayıra en yakın arkadaşıyla gitmeye teşvik etmişti. Morrigan rahatlamıştı çünkü geçen yaz Jüpiter her hafta onu panayıra götüreceğine söz vermiş ve her hafta başka bir işi çıkmıştı. Bu yıl panayırı kaçırmamaya kararlıydı.

"Benim için böyle diyen pek çok kişi var, aşkım. Sor Homer'e, söylesin. Homer, söyle ona."

Hawthorne'un ağabeyi, anne babasına bakarak, yüzünü ekşitti. Homer babalarına çekmişti. Aynı açık renk saçlar, aynı kalın camlı gözlükler, bir Viking güreşçisini andıran aynı güçlü ve heybetli vücut yapısı... Tek eksiği, Dave'in karman çorman sakalıydı.

On beş yaşındaki Homer, Tefekkür Konservatuvarı'nda dördüncü sınıf öğrencisiydi. Hawthorne, Morrigan'a konservatuvar öğrencilerinin okul bitene kadar sessizlik yemini ettiklerini ve yılda sadece tek bir gün konuşmalarına izin verildiğini açıklamıştı. Homer ailesiyle birlikteyken boynuna astığı bir karatahta ve tebeşir taşıyordu. Hawthorne'un dediğine göre, tahtayı çoğunlukla iğneleyici laflar etmek için kullanıyordu.

"Konuşsana, canım oğlum. İyice utangaçlaştı bu da..."

Dave gülmemeye çalışarak, "Çok kötüsün, bir tanem," dedi.

Homer karatahtaya yazma zahmetine girmedi, gözlerini devirmekle yetindi.

Ablaları Helena panayıra gelememişti. Uğultuluşirret Radikal Meteoroloji Üniversitesi beşinci sınıf öğrencisiydi. Okul, Altıncı Bölge açıklarında, daimi bir kasırganın merkezinde yer alan küçük bir adadaydı. Kasırganın içine ve dışına seyahat etmek zorlu ve pahalı olduğundan, Helena eve sadece Noel ve yaz tatillerinde geliyordu. Fakat bu yaz kasırga o kadar şiddetliydi ki yeni bir duyuruya kadar tüm geliş gidişler askıya alınmıştı ve Hawthorne'a göre, Helena'nın istediği tam da buydu. Ablası, fırtınaların şiddetlerini artırmalarından hoşlanıyordu. Okulda kalıp kasırganın yarattığı hasarı bizzat görmek istiyordu.

Swift ailesinin en genç üyesi, iki yaşındaki Davina'ydı ve o da tıpkı babasına benziyordu. Ailesinin taktığı adla Bebek Dave aşırı şişman, sarışın ve neşeliydi. Swift'ler onun çok zeki, muhtemelen hepsinin toplamından daha zeki bir bebek olduğu konusunda hemfikirdi. Morrigan bundan o kadar emin değildi. Bebek Dave'i şimdiye dek sadece içtiği sütü kusarken, yere yemek fırlatırken ve yanından geçen köpeklere ciyaklarken görmüştü.

Morrigan ve beş Swift, panayıra gitmek için Wunder Metro'ya binerek şehir merkezine indiler. Dave kimsenin kalabalıkta kaybolmaması için tüm grubu el ele tutuşturdu. Cat yolculuk boyunca yüksek sesle, detone şarkı söyleyerek kendince onlara iyilik yaptı; bunun, herkesin içinde el ele tutuşmalarını nispeten daha az utanç verici hale getirdiğini söylüyordu (Homer'in karatahtasında, *Ben bunlarla birlikte değilim*, yazıyordu).

Tapınak İstasyonu'nda inip kalabalığın arasından sıyrılarak nihayet Doğu Kapısı'na ulaştıklarında güneş batmak üzereydi. Binlerce insan heyecan içinde, Eski Şehir'e girmeyi bekliyordu. Sabırsızlandıkları çok açıktı. Dave daha iyi görebilmesi için Bebek Dave'i omzuna aldı. Hawthorne, Morrigan'ın kolunu tutup sıktı ve parmak uçlarında yukarı aşağı zıpladı, heyecandan patlayacakmış gibi görünüyordu. Homer bile bakışlarını sessiz bir huşu içinde Doğu Kapısı'na dikmişti.

"Gördün mü?" dedi Cat, kocasına gülümseyerek. "Demiştim. Olayın kalbi burası."

Doğu Kapısı'nın içinde kalan alan parıltılı, gümüşi bir pusla kaplanmıştı; pus tabakası esintiyle hareket etmeseydi devasa bir buzlu cam kütlesi ile karıştırılabilirdi. Büyük taş kemerin tepesinde, kocaman, parlak harflerle şöyle yazıyordu:

NEVERMOOR PANAYIRI'NA
HOŞ GELDİNİZ

Altında da üstte yanan harflerden çıkan dumanlardan oluşan ve havada tekrar tekrar beliren iddialı bir vaat yer alıyordu:

Daha Acayibini Görmemişsinizdir

Cat, "Sihre bak!" diye haykırdı, dirseğiyle Homer'i kaburgalarından dürterek sırıttı.

Homer gözlerini devirdi, tebeşirini alıp şöyle yazdı: *Ucuz numaralar.*

Cat güldü. Morrigan onunla aynı fikirdeydi: Gerçekten sihirli görünüyordu. Kesinlikle sihir işi, diye düşündü. *Harikuladeydi.*

Dave öne doğru eğilerek, Hawthorne'la Morrigan'dan yaklaşmalarını istedi. "Bir illüzyon," dedi. "Sihirbazların işi, görüyor musunuz?" Kemerin bir köşesine tünemiş küçük bir grup smokinli erkek ve kadına işaret etti. Derin bir konsantrasyon içinde, bir düzenek ve kıvrak el hareketleri eşliğinde dumandan mesajı tekrar tekrar oluşturuyorlardı. Çok zahmetli, karmaşık bir işe benziyordu. "Yaratan sihirbazı bizzat göremiyorsanız bile illüzyonu, 'ek yeri'ni bularak saptayabilirsiniz. Bekleyin... İŞTE! Gördünüz mü?"

"A!" Morrigan şimdi görmüştü. İllüzyonun bir nevi... Takıldığı bir an vardı. Mesaj, "görmemişsinizdir" kelimesinin sonuna gelip yeniden başlarken Morrigan'ın ancak dikkatle baktığında fark edebildiği bir takılma, döngüde belli belirsiz bir kusur ortaya çıkıyordu.

"Düşündüğün gibi ucuz bir numara değil, Homer," diyen Dave doğrulup büyük oğlunun saçlarını karıştırdı. "İnce bir *işçilik*."

Morrigan bu konuda da aynı fikirdeydi. Yaratılan illüzyon gerçekten etkileyiciydi ama mesajın içeriğine dudak bükmekten kendini alamadı. Aslına bakılırsa pek çok acayip şey görmüştü. Çoğunlukla Deukalion'da.

Dave; Hawthorne, Morrigan ve Homer'e seslenerek, "Pekâlâ, siz üçünüz," dedi. "Paranız yanınızda mı? Güzel. Paranıza sahip çıkın; panayır yankesici dolu. Tam gece yarısında burada bizimle buluşmanızı istiyorum. Bir saniye bile geç değil, anladınız mı? Eğer gece yarısı vurduğunda Doğu Kapısı'nda olmazsanız Cat'i peşinizden göndereceğim ve çocukları kaybolunca delirip kendini sincap sanmaya başlayan kadın hakkındaki tek kişilik sokak performansını sergileyecek. Tamam mı?"

Morrigan buna gülerken, Homer'le Hawthorne'un gözleri kocaman açıldı. "Lütfen anne, şarkıyı söyleme," dedi Hawthorne.

Cat parmağını ona doğrultarak, "İşte buna söz veremem, evlat," dedi. "Gece yarısı vurduğunda geri dönmüş olsanız iyi edersiniz, duydunuz mu beni?" Oğlanlar başlarıyla onayladılar.

"Tamam o zaman," dedi Cat. "İyi eğlenceler—"

"Ama dikkatli olun," diye ekledi Dave.

"Bol bol güzel şeyler yiyin—"

"Ama *lütfen*, çok fazla şeker yemeyin—"

Cat, "Bakalım bu yıl en saçma hatıra eşyasını kim bulacak?" dedi ve ağzı kulaklarında sırıtarak başparmaklarını kaldırdı.

Dave, Hawthorne'a manalı bir bakış atarak, "Sivri, canlı ya da patlayıcı bir şey getirmek yok; ev kapısından büyük olmamalı ve *silah* da olmaz," dedi.

Tam o sırada, binlerce çanın çınlamasını andıran bir ses duyuldu, Doğu Kapısı'nın üstündeki parıltılı, camsı sis perdesi Bürümcük'e karışarak yok oldu ve tamamen bambaşka bir Eski Şehir gözler önüne serildi.

Önce heyecanlı kalabalığın âdeta buz kestiği, panayırdan gelen ilk görüntü ve seslerin keyfini çıkardığı anlık bir sessizlik oldu. Peşinden herkes içeri ilk girenlerden olmak için öne doğru hücum etti. Morrigan'la Hawthorne bakışarak sırıttılar ve kapılardan akan insan selinin arasına karışıp hallerinden memnun, ona buna çarpa çarpa ilerlediler.

Cat'le Dave gözden kaybolur kaybolmaz, Homer karatahtasına bir şey yazdı ve okuması için tahtayı Hawthorne'a doğru kaldırdı.

11.45. Tapınak kapısı.

Hawthorne ona başparmaklarını kaldırarak karşılık verdi. Homer tahtayı silip yeni bir mesaj yazdı.

Biliyorum, kolay değil ama aptalca bir şey yapmamaya çalış.

Hawthorne ağabeyine bakarak komik bir surat yaptı ve ayrıldılar. Homer kalabalığın arasına karışmadan önce küçük kardeşinin kulağına bir fiske vurdu.

"Bir arada kalmamız gerekmiyor muydu?" diye sordu Morrigan. "Baban demişti ki—"

Hawthorne kaygısızca, "Ah, sen babama kulak asma, çok evhamlıdır," dedi Uzun tahta bacaklar üzerinde yürüyen bir kadından iki tane harita alıp birini hiç bakmadan katlayarak cebine koydu ve diğerini Morrigan'a uzattı. Haritanın üzerinde *Nevermoor Panayırı Mıntıkaları* yazıyordu. "İnan bana, sıkıcı, yaşlı Homer'la birlikte dolaşmak istemeyiz. Birlikte sıkıcı ve yaşlı olabilsinler diye sıkıcı, yaşlı arkadaşlarını bulmaya gitti o. Bence saat yönünde ilerlemeliyiz, ne dersin? Önce Güney Kısmı'na, sonra batı, kuzey derken en son yine Doğu Kapısı'na gelip Homer'la buluşuruz."

Yüce Varlık Tapınağı'nı geçip Büyük Bulvar'a indiklerinde, Morrigan haritasını inceledi. Panayır, Eski Şehir'in dört kısmına yayılıyordu ve hepsi farklı amaçlara hizmet eden bir sürü ufak mıntıkaya bölünmüştü. Bir tabakhane, antika pazarı, cadılar pazarı, parfümeri...

"Batı Kısmı'nda koca bir sokağı kaplayan bir peynir pazarı var!" dedi Morrigan, haritadaki ufacık yazıları okumak için gözlerini kıstı. "Yok, bekle... Ateş dansı gösterisi yazıyor. Yoksa... Dur. Hayır, özür dilerim, bir köpek gösterisiymiş. Sürekli değişiyor!"

"Her üçü de olacak." Hawthorne hızla yürürken, dikkatini haritaya veren Morrigan'ı başkalarına çarpmaması için kolundan tutarak sağa sola yönlendiriyordu.

"Oh. Farklı gecelerde mi yani?"

"Aynı gece."

Morrigan aniden durup haritayı tekrar kontrol etti.

Hawthorne yalvarırcasına, "*Acele et*," dedi. "Sadece birkaç saatimiz var, o yüzden hızla Güney Kısmı'na geçmeliyiz. Gel, kestirme bir yol biliyorum."

Morrigan'ı Büyük Bulvar'ın yanından Callahan Caddesi'ne soktu.

Morrigan kaşlarını çatıp elindeki haritaya bakmaya devam ederek, "Çok kötü düzenlenmiş, öyle değil mi?" dedi. Bazı mıntıkalar birbirine benzemez üç, dört, hatta *beş* farklı amaç ya da etkinliğe hizmet ediyor gibiydi. Morrigan haritayı Hawthorne'un göreceği şekilde tuttu. "Bak, Ambrosia Meydanı'na çıkmak üzereyiz, değil mi? Bu haritaya göre Ambrosia Meydanı bir tango dersine *ve* bir çay partisine ev sahipliği yapıyor. Ama bu çok saçma, Ambrosia Meydanı çok küçük, nasıl oluyor da—"

Haritaya göre küçük meydanın girişi olması gereken yere geldiklerinde, Morrigan başını kaldırıp baktı ve rengârenk ipeklerden yapılmış, uçuşan perdelerle karşılaştı.

"İşte böyle oluyor," dedi Hawthorne ve onu ipek perdelerin arasından geçirip bir tango dersinin ortasına çıkardı. Normalde, yan yana sıralanmış taraçalı evlerin çevrelediği sessiz sakin bir avlu olan Ambrosia Meydanı, dokunaklı bir müzik ve fırıl fırıl dönen kostümler eşliğinde birbirlerinin kollarında ileri geri çapraz adımlarla tutkuyla dans eden erkek ve kadınlarla doluydu. Bir şişenin yere çarpıp geçici dans pistini kırmızı şaraba boyamasıyla Morrigan yerinden sıçradı.

Hawthorne'un Morrigan'ı kolundan yakalayıp ipek perdelerin arasından geldikleri yöne geri çektiği sırada dans pistinde bir kavga patlak verdi.

Tekrar perdelerin diğer tarafına geçtiler ve Ambrosia Meydanı'nı cıvıl cıvıl ama son derece medeni bir çay partisine dönüşmüş buldular. Bir piyanist köşede sakince piyano çalıyor, bir garson ordusu konukların çaylarını tazeleyip üç katlı tepsilere pasta dilimleri diziyordu.

"Ne... *Nasıl*?" diye sordu Morrigan.

Hawthorne omuz silkti. "Kimin umurunda? Haydi, gel; burada durmayacağız."

Ambrosia Meydanı'nın diğer ucunda, kuş tüylerinden bir perdeden geçip Kuş Pazarı'na adım attılar. Asılı duran yüzlerce kafeste envaiçeşit kuş vardı. Bazıları egzotik ve parlak renkli, bazıları ufacık ve mücevher gibiydi. Bazılarıysa Morrigan'a babaannesini hatırlatan kocaman yırtıcı kuşlardı. Birçok dil konuşabilen kuşlar, av amacıyla eğitilmiş kuşlar, belli düzenlerle uçan kuşlar vardı.

Morrigan durup kuşlara bakmak istiyordu ama Hawthorne onu alelacele sarmaşıklardan oluşan başka bir perdeden geçirip renk cümbüşü içindeki bir çiçek pazarına çıkardı. Ardından saçtıkları binbir renk ışıkla etrafı zengin desenlere boğan fenerlerle dolu bir fener pazarına, oradan gürültülü ve ağır kokulu bir balık mezadına, sonrasında bir dua meclisine, Wunder Hayvan Hakları konulu bir panele, taze sebze ve meyvelerle dolu bir çiftçi pazarına, peşinden atlıkarıncası, korku tüneli, şişme trambolini ve yol boyunca kurulmuş tezgâhlarıyla bir karnavala...

"Hawthorne, dur... Korku tüneline girmek istemiyor musun? *Yavaşla*, böğrüme sancı girdi!"

Ama Hawthorne yavaşlamadı. Gitmek istediği yeri biliyordu ve Morrigan'a söylemeyi reddetmiş olsa da ("Sürpriz olacak!") Morrigan'ın aklına bir fikir geliyordu. Arkadaşını çok iyi tanıyordu.

Morrigan panayırın kalabalık olmasını zaten bekliyordu, alışılmışın dışında şeylerin satıldığı bir sürü tezgâh kurulacağını da biliyordu. Geçen yazı, hem Deukalion Oteli'nde kalan konukların hem de otel personelinin, cumartesi sabahı kahvaltı masasında birbirleriyle nefes kesici hikâyeler paylaştıkları ve aldıkları malları karşılaştırdıkları panayır sonrası ritüeline tanıklık ederek geçirmişti.

Ama kendi gözleriyle görmek gerçekten bambaşkaydı. Yüzlerce farklı oyundan çeşitli sahnelere girip çıkmak gibiydi. Morrigan'ın başı dönüyordu, gördüğü bir tuhaflığı tam olarak sindiremeden bir diğerine geçiyorlardı.

Ne kadarı gerçek ne kadarı yanılsama, anlamak son derece zor, anlamaya çalışmaksa bir o kadar kafa karıştırıcı ve heyecanlıydı. Morrigan gittikleri her yerde, tıpkı Dave'in anlattığı gibi illüzyonun ek yerini saptamaya çalışmayı kendine oyun edinmişti. Neye bakması gerektiğini bildiğinden, illüzyonu devam ettirmek için arka planda canla başla çalışan insanları fark etmesi de artık daha kolaydı. Genellikle bir balkon ya da dam gibi yüksek bir yere tünemiş, derin bir konsantrasyon içinde sahneyi kuş bakışı izliyor oluyorlardı.

Morrigan, Hawthorne'un koluna yapışarak, "İşte!" diye bağırdı. Haritaya göre hem bir açık hava manikür pedikürcüsü hem de tek boynuzlu at binme etkinliklerinin yapıldığı bir arena olan Fıçıcılar Avlusu'na bakan bir dördüncü kat penceresine işaret etti. Bir kadınla bir adam, aralıksız kendi kendilerine mırıldanıyor, tepeden baktıkları avludan gözlerini bir an olsun ayırmıyorlardı.

"Bunu yapmak zorunda mısın?" diye homurdandı Hawthorne. "Sihrin perde arkasına burnumuzu *sokmadan*, sadece keyfini çıkarmakla yetinemez miyiz?"

"Ama *müthiş* bu!"

Bir buhar perdesinin içinden geçip tıka basa yiyecek tezgâhlarıyla dolu gürültülü bir açık hava restoranına çıktıklarında Morrigan nihayet artık burada kalacaklarından emindi. Hawthorne'un bulmaya çalıştığı yer kesinlikle burasıydı.

Bir kadın, üç kocaman tavada aynı anda üç farklı yemek pişiriyor, gümüşi derin tavalardan buhar bulutları yükseliyordu. Cömertçe kullandığı baharatlar Morrigan'ın gözlerini sulandırdı; burnuna tanımlayamadığı, lezzetli bir et kokusu vuruyordu. Diğer tezgâhlarda müşterilere sunulan çeşitler arasında şunlar vardı: yahni, sac böreği, patates kızartması, kızarmış hamur, varilde kaynamış yengeç... Ve Morrigan'ın iğrenerek fark ettiği üzere, tereyağlı sote salyangoz, bol yağda kızartılmış domuz bağırsağı, çıtır çekirge ve etli, tuhaf bir lolipopu andıran şişte sıçan.

Morrigan suratını buruşturarak Hawthorne'a, "Şişte sıçan mı yoksa domuz bağırsağı mı?" diye sordu. "Hangisinden istersin?"

Ama Hawthorne onu mıntıkanın diğer ucuna sürüklemeye *devam etti* ve nihayetinde karşılarında bir pamuk şeker duvarı çıktı: pembe şekerden, ince, bulutsu bir perde. Hawthorne, Morrigan'a dönerek sırıttı ve pamuk şekerden kocaman bir parça koparıp dilinde erittikten sonra Morrigan'ı tatlı, yapış yapış, kâğıt kadar ince, pembe perdenin arasından sürpriz olarak sakladığı varış noktalarına yönlendirdi.

Hawthorne, Morrigan'ı manevi yuvasına buyur edercesine kollarını iki yana açarak, "Tatlıcılar Sokağı!" dedi. Tatlıcılar Sokağı çikolatacılar, şekerlemeciler, karamelli mısır patlatılan kocaman metal kazanlar, pasta ve krep stantları, tepeleme akide şekeri ve bonbon yığılmış masalarla dolu upuzun bir sokaktı. Sokakta ayrıca bir de yarım metre yüksekliğinde meyveli dondurma yapımında uzmanlaşmış bir dondurmacı bulunuyordu.

Hawthorne yerini bulmuştu. Morrigan, arkadaşının burayı her sene mutlaka ziyaret ettiğinden emindi çünkü Hawthorne'un midelerini doldurmak, zamanlarını ve paralarını harcamak için hangi tezgâhların en iyileri olduğu konusunda net fikirleri vardı.

Şekerli tarçına bulanmış, mürdüm eriği reçelli, kızarmış mor lokmalar satılan bir tezgâha işaret ederek, Morrigan'a, "Erikli lokma tatlısını MUTLAKA denemelisin," dedi. "Ve gül sorbeyi. Ama krepleri boş ver. Fazla abartılıyorlar." Hawthorne, akla gelebilecek her çeşitte (Hindistan cevizli, şeftalili, naneli, şampanyalı, bademli, çekirgeli... Bu çekirge sevdası da nereden çıkmıştı?) çikolatanın satıldığı bir tezgâhı es geçerek Morrigan'ı doğruca metreyle satılan ve sakız gibi uzayan kalın karamel pekmezi şeritlerine yönlendirdi.

Morrigan artık tek bir lokma bile yiyemeyecek hale geldiğinde, Hawthorne'u bir süreliğine, mideye indirmeye devam ettiği tatlılarla baş başa bırakarak gri bir sis bulutunun içinden geçti ve kristal küreden, tarot kartlarından, avuçtan, çay yapraklarından ve kuş sakatatından fal bakan falcıların bulunduğu bir ara sokağa saptı. Falcılardan biri falına bakmak için Morrigan'ı eline tükürmeye davet etti. Morrigan bu daveti kibarca reddetti ve giderek daha ısrarcı olmaya başlayan falcının yanından uzaklaşırken kazara başka bir perdenin içinden geçerek...

Hiçliğe çıktı. Hiçbir şey görmüyordu. Hiçbir şey duymuyordu.

Mesele karanlık oluşu değildi. Baktığı şey karanlık değil, hiçlikti. Kör olmuştu.

Çığlık attı –*Hawthorne*!– ama sesi çıkmadı. Yoksa duymayan kendisi miydi? Belki Hawthorne duymuştu. Bir kez daha arkadaşının adını bağırırken elini boğazına götürüp ses

tellerinin titreşip titreşmediğini kontrol etti. Teller titreşiyor ama ses kulağına ulaşmıyordu. Hem kör hem sağır olmuştu.

Sakin ol, dedi Morrigan kendi kendine. *Sakin ol.*

Birinin ona sürtündüğünü hissetti ve havada keskin bir parfüm kokusu duydu. Derken bir başkasıyla çarpıştı ve iki büyük el onu omuzlarından sertçe tuttu. Burnuna ağır bir nefes kokusu vurduğu sırada omuzlarını tutan eller, kim olduğunu anlamaya çalışıyormuşçasına pat pat vurarak bir süre başında ve yüzünde gezindikten sonra onu kenara itti.

Sakin ol sakin ol sakin ol. İkinci adım neydi? Hah... Geri çekil. Morrigan kendini geriye doğru temkinli bir adım atmaya zorladı, sonra bir adım daha, derken elinden başka bir el tuttu, bir öncekinden çok daha küçük bir el. Onunki gibi bir Çocuk eli.

Hawthorne, sen misin, diye haykırdı ama sesi yine kulağına ulaşmadı. Elini bir omzun üzerine koydu, omuz kendisiyle aynı boyda, belki birazcık daha uzun birine aitti. Hawthorne olabilirdi.

El onu ileri doğru çekti. Birlikte, ona buna çarparak, sakarca hareket eden kör kalabalığın içinden geçtiler ve birbirlerine sıkıca tutunarak nihayet karanlığı delip diğer tarafa çıktılar.

Morrigan nihayet nefes almak için suyun yüzeyine çıkmayı başarmışçasına rahatladı. Dünya eskisi gibi renk, ışık ve sesten ibaretti. Nefesini tutmamıştı ama sanki uzun süredir tutuyormuş gibi derin bir nefes aldı. Yeni kavuştuğu aydınlığa alışmaya çalışan gözlerini kırpıştırarak, Hawthorne'a döndü. "Bu da *neydi* böyle?"

Ama onu çeken, Hawthorne değildi.

Yanında, nefes nefese kalmış Cadence Blackburn duruyordu.

Morrigan şaşkınlığını gizleyemeyerek, "Cadence!" diye haykırdı. "Burada ne işin—"

"Gerçekmiş." Cadence'ın gözleri korku ve heyecanla parlıyordu. "Gudubet Pazarı! Morrigan, gerçekten var... Ve *şu anda* gerçekleşiyor."

KAKTÜS TEAM

ON ALTINCI BÖLÜM

Gudubet Pazarı

"Bir adamın Gaddar Geçit'e girdiğini gördüm." Cadence, Morrigan'ı panayır kalabalığının içinde çekiştirerek son hız, gürültülü tezgâhların ve perdelerin arasından geçiriyordu. "Durması için bağırdım ama beni duymadı, sonra da gözden kayboldu."

"Sen... Ne? Ay, Cadence, kolumu acıtıyorsun." Cadence elini gevşetti ama Morrigan'ı bırakmadı. Yavaşlamadı da. "Doğru mu anladım? Gaddar Geçit'te öylesine *yürüyordun* ve birine *rast geldin*, sonra da—"

"Hayır, seni budala, sokağın karşısında durmuş, gözetliyordum. Kayıp vakalarını, senin bize Gudubet Pazarı'yla, gördüğün şeylerle ilgili anlattıklarını düşünüyordum. Ve bugün öğleden sonra anladım ki eğer o gerçekse, eğer kurulurken gördüğün şey Gudubet Pazarı'ysa ve bu kayıp vakalarının arkasında onlar varsa o zaman, bu gece muhakkak açılması gerekecektir, değil mi? Panayırın açılış gecesi! Daha iyi bir zamanlama olamaz."

"Haklı olabilirsin," dedi Morrigan, "ama Cadence, dur bir—"

"Gaddar Geçit'e kimlerin gideceğini görmek için bekledim. Ve dinle, bak: Artık Pembe Alarm bile değil. Değişmiş. *Kırmızı* Alarm'a yükseltilmiş. Ama gördüğüm adam içeri öylece daldı, tereddüt bile etmedi. Beş dakika sonra başka bir adamın girdiğini gördüm. Bu seferki bir maske takmıştı. Sonra bir kadın girdi. Yüzünün büyük kısmını saran bir atkı takıyordu. Yazın ortasında! Sonra seni bulmaya geldim. Hawthorne bana birlikte Panayır'a gideceğinizi söylemişti. Her yerde seni aradım ve nihayet Hiçlik Avlusu'na adım atmadan hemen önce seni gördüm. Haydi, gel, bu taraftan."

"Dur, en azından Haw—"

"Başının çaresine bakar o," diye diretti Cadence. "*Haydi*, acele etmeliyiz."

Birkaç dakika sonra Gaddar Geçit'in aşina oldukları ağzına ulaştılar. O kadar dardı ki Morrigan buraya ara sokak bile denemeyeceğini düşündü. Duvardaki levha gerçekten de değişmişti.

GADDAR GEÇİT
DİKKAT!
BU SOKAK
COĞRAFİ TUHAFLIKLAR TOPLULUĞU
VE NEVERMOOR KONSEYİ EMRİYLE
KIRMIZI ALARM SEVİYESİNDE
HİLEBAZ ARKA
İLAN EDİLMİŞTİR
(HASAR BIRAKICI BOYUTTA ÇOK TEHLİKELİ HİLE RİSKİ)
SORUMLULUK SİZE AİTTİR

Morrigan büyük bir dikkatle iki kez okudu. "...*Çok tehlikeli hile riski*. Bu, hilenin değiştiği anlamına mı geliyor?"

"Yeniden sınıflandırdıklarına göre, öyle olmalı. Ama şöyle düşündüm: daha önce o kusturucu hileyi atlatmayı başarmıştın, değil mi? Ve gördüğüm o insanlar, belli ki onlar da sonuna kadar gidebildiler. Bence Gaddar Geçit neye dönüşmüş olursa olsun, sonuna kadar gidebilmemiz *mümkün* olmalı."

"Ama Kırmızı Alarm..."

Morrigan gözlerini levhadan Cadence'a, sonra tekrar levhaya çevirdi; kararlılığı güçlendikçe nabzı hızlandı. Gudubet Pazarı'nı araştırmak, Cassiel'i, Paximus Luck'ı ve diğerlerini bulmak istiyordu. Fırsat bu fırsattı! Hem Jüpiter'e kayıp kişileri arayışında yardımcı olmak hem de kayıpların *onun* suçu olmadığını, Heloise'in yanıldığını kanıtlamak için. Kim bilir, kayıp kişileri bulursa İhtiyarlar, Wunce'ye geri dönmesine izin verebilirlerdi.

Coşkuyla başını salladı. "Haklısın. Gidelim."

Cadence gülümsedi ve birlikte Gaddar Geçit'e girdiler. Başta her şey yolundaydı; hatta Morrigan belki de hile ortadan kalkmıştır, levhadaki bilgi yanlıştır, diyerek bir an için ümitlendi bile... Derken birden ciğerlerindeki tüm hava çekiliyormuş gibi oldu.

Cadence onu ileri doğru çekiştirerek gergin bir sesle, "Devam et," dedi nefes nefese.

Morrigan nefessiz kaldıkça hayatta kalma içgüdüsü devreye girerek, onu çekip geldikleri yöne, ışığa, oksijene ve güvenliğe geri döndürmek için çırpınmaya başladı.

Cadence, Morrigan'ın elini sıkarak, "Bana güven," dedi. "Tamam mı?"

Ve Morrigan, Cadence'a... Güvendiğini fark etti. (Hayretle ne zamandır ona güvendiğini düşündü.)

İçgüdüsüne karşı koyarak inatla öne doğru bir adım, ardından bir adım daha attı. Ciğerleri boşalmış, başı patlayacakmış gibiydi; acilen içine oksijen çekmesi gerekiyordu ama havanın h'si yoktu, sadece göğsünde bir yanma hissi ve—

Görünmez bir bariyerin içinden geçtiler ve en sonunda havaya kavuşup nefes alabildiler. Morrigan ciğerlerindeki acı ve baş dönmesi yüzünden bayılacakmış gibi oldu ama başarmışlardı. Cadence, tek kelime etmeden, parmağıyla yukarıya işaret etti.

Nevermoor Panayırı'nın, Doğu Kapısı üzerindeki gösterişli karşılama tabelasıyla alay edercesine tepelerinde kıvrılan yıkık dökük, ahşap, beyaz kemerde –yeni boyanmış siyah harflerle– sadece şu iki kelime okunuyordu:

GUDUBET PAZARI

"Gerçekmiş," dedi Morrigan nefes nefese.

"Biliyordum," dedi Cadence hararetle.

Issız halinden eser kalmamış, hiçbiri dostane görünmeyen alıcı ve satıcılarla dolup taşan meydana ağzı açık bakakaldılar. Nevermoor Panayırı'nın cazibesinden eser yoktu. Panayır parıltılı, sihirli ve misafirperverdi; Gudubet Pazarı ise âdeta üzerine tükürülmüş, ayaklar altına alınmış ve pisliğe bulanmıştı.

Cadence, "Mildmay'e ne kadar yanıldığını söylemek için sabırsızlanıyorum," diye mırıldanarak, Morrigan'ı kaburgalarından dürttü. "Hey! Dik dik bakıp durma öyle, dikkatleri üzerine çekeceksin. Serinkanlı ol biraz."

Fakat pazarın içinde ilerledikçe Morrigan gözlerini dikerek etrafa bakmaktan kendini alamadı; serinkanlı olamadığı kesindi. Burada satılan malların diğer mıntıkalarda gördükleriyle hiç alakası yoktu. Sol tarafındaki masaya, hâlâ taze ve

üzeri kanlı, çeşit çeşit hayvansı organları dizilmişti. Sağında, kavanozlarda, salamura hayvansı kafaları, uzuvları ve hatta—

"*İnsan kafası* mı o?" diye ciyakladı Morrigan ve bir kavanozda, sarımtırak bir koruyucu sıvının içinde yüzen, büzülmüş, tuhaf bir şekilde huzurlu görünen yüzü tiksintiyle gösterdi.

Cadence onu masadan uzaklaştırırken yarım ağız mırıldandı. "Serinkanlı. Ol."

Önünde sadece SIRLAR ALINIR VE SATILIR yazan siyah bir çadırla karşılaştılar. Biraz ileride kadının biri, "makul bir fiyat" karşılığında istediğiniz kişiyi Kışdenizi Cumhuriyeti'ne kaçak sokmayı veya çıkarmayı teklif ediyordu.

Yanlarından geçtikleri bir adam, "Dişler!" diye bağırarak Morrigan'la Cadence'i yerlerinden sıçrattı. "Ne ararsanız var! Hayvansı dişleri, Wunder Hayvan dişleri, insan dişleri; tükenmeden gelin alın. Azıdişleri, köpekdişleri, fildişleri! İster büyü ister mücevher yapmak için kullanın, parasını ödediğiniz sürece ne için aldığınız umurumda değil. DİŞLER BURADA, ihtiyacınız olan dişleri buradan alın!"

Gudubet Pazarı, ilerledikçe daha karanlıklaşıp daha çirkinleşiyordu. Morrigan artık gözlerini kapatmak ve kaçıp gitmek istiyordu. Panayırın parlak ışıkları ve neşeli müziklerini özlemişti. Gudubet Pazarı'nın itiş kakışlı kalabalığının içinde kaybolmak çok kolaydı; müşteriler kimseyle göz teması kurmaya hevesli görünmüyordu ama yine de Morrigan... Göze batmaya başladıklarını düşünüyordu. Tek başlarına iki çocuk ve yakalarında parıldayan altın W iğneleri. Buraya ait olmadıkları her hallerinden belliydi.

Morrigan, Wun olduğunun delilini alelacele yakasından çıkarıp cebine attı. Cadence'a da, "İğneni çıkar," diye fısıldadı.

Pazar yerinin tam ortasında, diğer bütün çadırlardan daha büyük bir kalabalığı çeken bir çadır vardı. Tasmalarını tuttuğu

ürkünç görünümlü dört köpekle birlikte çadırın kapısında nöbette duran, irikıyım, suratsız bir adamın önünde büyük bir kuyruk oluşmuştu. Güvenlik görevlisi insanları sayarak, ikişer ikişer içeri alıyordu. Aniden elini kaldırarak sıradaki insanları durdurdu.

"Pekâlâ, millet, kapasitemize ulaştık. Müzayede doldu. Bir dahaki sefere artık."

Kuyruğun önündeki sakallı adam, "Şaka yapıyorsun herhâlde, değil mi, evlat?" diye söylendi. "İnsaf et biraz. Aylardır bunu bekliyorum."

"Öyleyse daha erken gelmeliydin," dedi güvenlik görevlisi. "Yerler son derece kısıtlı. Sadece ilk gelenler ve en iyi giyimliler. Burada işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun. Seni ilkbahardaki müzayededede görmüştüm."

Müşteri gizli bir iş çeviriyormuşçasına öne doğru eğilip fısıldadı. "Bak, ben, eee... Şu büyük parça için geldim. Hangisini kastettiğimi biliyorsun. Ve çok yüksek bir teklif vereceğim. Benim param da para sonuçta."

Morrigan'la Cadence birbirine baktı. *Büyük parça*. Kayıp kişilerden biri olabilir miydi?

"Öyle diyorsan öyledir ama zamanlaman çok kötü," dedi güvenlik görevlisi. "Sonbahar müzayedesini beklemen gerekecek. İyi günler."

Adam çaresizce sakalını çekiştirdi. "Yapma be, dostum... O zamana kadar o hayvan çoktan—"

Güvenlik görevlisi, "İYİ GÜNLER dedim," diye parladı. "Şimdi en iyisi, arkadaşlarım seni kovalamaya başlamadan önce toz ol buradan." Başını zincirli dört köpeğe doğru yatırdı, işareti alan köpekler hırlamaya başladı. Sakallı adam yavaş yavaş uzaklaşmaya başladı. Cadence'ın yanından geçerken, Cadence onu durdurmak için elini kaldırdı.

"Sana böyle davranmasına izin vermeyeceksin, değil mi?" diye sordu.

Adam dudak büktü ve Cadence'ı kenara itip geçmeye yeltendi ama Cadence, "Dur," dedi ve adam durdu. Cadence gözlerini adamın yüzüne dikti ve bir arı sürüsü gibi vızıldayan bir sesle, "Şimdi geri dön ve o görevliye sana saygısızlık yapmanın ne demek olduğunu göster," dedi.

Morrigan adamın gözlerinde bir şeyin değişiverdiğini gördü; adam sanki azmi ansızın kamçılanmış gibi bir hışım kuyruğun başına gitti ve kısa, kalın parmağını güvenlik görevlisinin göğsüne bastırarak bağırmaya başladı. Köpekler zincirlerini gererek hırlayıp havladılar. Biraz önce dağılan kuyruktaki insanlar bir hırgür çıkacağı ümidiyle bir mıknatıs tarafından çekilmiş gibi yeniden toplaştı.

"Haydi," diye mırıldandı Cadence. Çıkan kargaşayı fırsat bilip küçük keten çadırın ağzından gizlice içeri süzüldüler... Ve büyük şamdanlarla aydınlatılmış karanlık ve şaşaalı bir balo salonunu andıran bir yere çıktılar.

Morrigan çadırın girişinde kenara ittiği keten kapağı bıraktı ve dışarıdan gelen gürültü sönen bir alev gibi ansızın kesildi ve yerini alçak sesli, medeni mırıltılar ve kadehlerin şıngırtısı aldı. Şaşırtıcı bir tuhaflıktaydı. Morrigan üzerinde çeşit çeşit maske, kukuleta ve peçeyle birlikte "*Gizliliğiniz ve Rahatınız İçin*" yazısı bulunan gözetimsiz bir masa fark etti. Bir çift kauçuk hayvan maskesi kaptı; tüylü goril maskesini başından geçirdi ve tilkiyi ise maskeyi görünce yüzünü buruşturan Cadence'a uzattı.

Cadence, "Beni kimse fark etmeyecek," diye itiraz etti.

"Etrafına bir bak," dedi Morrigan. Kauçuk goril maskesinin altından sesi boğuk çıkıyordu. "Yüzünü gösteren birini görüyor musun? Göze batmak mı istiyorsun? *Tak şunu.*"

Cadence'ın, Gaddar Geçit'e girdiğini gördüğü insanları tasvir ederken anlam veremediği şey şimdi anlaşılıyordu: Buradaki herkes bir şekilde kimliğini gizlemeye çalışıyordu. Hiç kimse böyle bir yerde tanınmak, görülmek istemiyordu.

Derken Morrigan onu gördü. Çadırın diğer ucunda, âdeta bir ganimet gibi, kırmızı perdeli, yüksek bir platformun üzerindeki bir kafeste oturuyordu...

Morrigan yutkunarak, "Dr. Bramble'ın yavru Harikedi'si!" dedi.

Yavrunun boynunda keçeleşmiş, kirli beyaz ve kalın kürkü ve kristal küreler gibi iri mavi gözleri vardı. Metal parmaklıkların arasından çılgınca pençe atıyor, tıslayıp miyavlıyordu. Âdeta bir aslan gibi savaşmasına rağmen ne kadar ürkmüş olduğu ve kaçmak istediği açıkça görülüyordu. Morrigan olduğu yerde büzülüp kaldı. Hemen koşup onu serbest bırakmak istiyordu ama bu son derece aptalca olurdu.

Çadırın bu ucundaki atmosfer diğer taraftaki kadar medeni değildi. Kalabalık, yuhalamalar ve alaycı kahkahalar eşliğinde zavallı yavrucağa yiyecek, taş, boş şişe gibi şeyler atıyor ve onu daha da kışkırtmaya çalışıyordu. İşe yarıyordu; yavru Harikedi kafesin arkasına sinmek yerine daha vahşi, daha gürültülü bir şekilde savaşıyor, mavi gözleri dehşet içinde parlıyordu. Morrigan çaresizce kıvranarak izliyordu. Cadence yanında burnundan soluyor, kesik kesik nefesler alıyordu.

Yavru Harikedi'nin yanında duran bir adam, ahşap bir kürsünün arkasından, "Bayanlar baylar! İşte karşınızda günün ilk bombası," diye bağırdı. Kahverengi tüvit bir takım giymişti ve yüzünün üst yarısını kapayan bir maske takıyordu. Elindeki bastonu ara sıra kafesin metal parmaklıklarına vuruyor, çıkan ses çadırda çınlıyordu. "Sizlere görkemli –ve son

derece nadir– yavru Harikedi'yi sunuyorum. Bu minik canavar şimdilik pek göstermiyor tabii ama yetişkin bir Harikedi'nin ne kadar kocaman –ve ne kadar kullanışlı– olabileceğini hepimiz biliyoruz. Son derece Wunder ve başına buyruk yaratıklar olmalarına rağmen Harikedileri kabiliyetli ve uysal yük hayvanları olarak kullanabilirsiniz. Özellikle de henüz bebeklik çağında dillerini kesmeyi seçerseniz! Cumhuriyet'te son derece yaygın bir işlem. Hanımlar ve beyler, Harikedilerin dillere destan keskinlikteki zekâlarından korkmanıza gerek yok. Hayır! Yaygın inanışın tam tersine, usulüne göre yaparsınız onlara boyun eğdirmeniz *mümkün*."

Morrigan boğazına yükselen safrayı hissetti. Sertçe yutkunarak kendine hâkim olmaya çalıştı. *Dilini mi keseceklerdi*? Bu zavallı yavrucağın? Kafasına aniden dank eden düşünceyle Morrigan'ın midesi allak bullak oldu: Başkan Kışdenizi faytonunu çeken altı Harikedi'ye *bunu* mu yapmıştı? Bu yüzden mi hiç konuşmuyorlardı?

Morrigan, huysuz ve komik Fenestra'yı, o kocaman gri Harikedi'nin Jüpiter'e patronluk taslayışını, Morrigan'a sataşmalarını, sadece canının istediği şeyleri yapmasını ve lafını hiç esirgememesini düşündü. Sonra Fen'i, bir kafeste tutulan ve başka Harikediler'le birlikte zincirlenerek ömrü boyunca fayton çekmeye zorlanan sessiz ve uysal bir Harikedi olarak hayal etti ve midesi daha da alt üst oldu. Öyle *yanlış* şeylerdi ki bunlar...

"Aranızda bu muhteşem yavru Harikedi'yi evcilleştirmeye cesaret edecek biri var mı? Yok mu bu canavara boyun eğdirecek? Ya da uğraşamam derseniz derisini yüzüp kendinize kürk palto yapabilirsiniz."

Morrigan ağzından cılız bir inilti kaçırınca Cadence onu dirseğiyle sertçe dürtüp, "Şşşş," diye fısıldadı.

Müzayedeci boğazını temizledi. "Hanımlar ve beyler, sizleri daha fazla bekletmeden, müzayedeyi son derece makul bir fiyattan, beş bin kred'den açıyorum. Beş bin kred veren var mı? Beş bine dövmeli beyefendiye... Beş bin beş yüz veren?"

Morrigan böğrüne yumruk yemiş gibiydi. Korkudan mahvolmuş zavallı yavrucağı en yüksek teklifi veren katılımcıya satacaklardı.

"Beş bin beş yüz verdi yeşil harmaniyeli hanımefendi... Altı bin veren var mı? Teşekkür ederim, beyefendi; dövmeli beyefendiden altı bin geldi. Altı bin beş yüz veren var mı? Altı bin beş yüz? Altı bin beş yüze köpek maskeli beyefendiye... Yedi bin veren var mı?"

Açık artırma katılımcılar arasında ateşli bir mücadeleye dönüştü. Teklif veren o kadar çok kişi vardı ki Morrigan müzayedecinin ağzından çıkan sözleri artık takip edemiyor, hepsi zihninde birbirine karışıyordu. Yavru Harikedi artık canından bezmişti; tüm bağırış çağırıştan, müzayedecinin bastonunu kafesin metal parmaklıklarında her vuruşunda ortalığı çınlatan sesten bitap düşmüş, tir tir titriyor, büzüldükçe büzülüyordu.

Morrigan'ın kalbi gümbürdüyordu artık. Neredeyse ağlayacaktı. Yürek parçalayıcı birkaç saniye boyunca yavru Harikedi'yle göz göze geldi: Belki sadece ona öyle gelmişti ama Morrigan yavrucağın bakışlarıyla yardım etmesi için kendisine yakardığına yemin edebilirdi.

Morrigan'la Cadence aynı anda, birbirlerinin aklından geçenleri okumuşçasına birbirlerine döndüler ve bir ağızdan, "Bir şeyler yapmamız lazım," dediler.

"Bir fikrin var mı?" diye sordu Cadence. Sesi titriyordu.

Morrigan yanıt vermek yerine titreyen elini kaldırdı.

Müzayedeci parmağıyla Morrigan'ı göstererek, "Goril maskeli cüceden on iki bin," dedi. "Hanımlar ve beyler, on iki

bin beş yüz veren var mı? Evet, dövmeli beyefendiden on iki bin beş yüz geldi... On üç veren var mı? On üç bin kred, kırmızı atkılı hanımefendiden... Var mı artıran? Evet, dövmeli dostumuzdan on üç bin beş yüz geldi, çok güzel, bayım. On dört veren var mı? Hanımlar ve beyler, var mı—"

Morrigan çıkarabildiği en kalın, en sert, en kaba saba, en yetişkin sesle, "On beş!" diye bağırdı. Cadence kesik bir öksürük sesi çıkardı, bu sefer dirseğiyle dürtme sırası Morrigan'daydı.

"On beşe gorile! Var mı—"

Dövmeli adam daha kalın, daha sert, kaba sabalığı çok daha içten bir sesle, "On altı," diye karşılık verdi.

"On sekiz," diye karşılık verdi Morrigan. Cadence, Morrigan'a dönerek salondan yükselen şaşkınlık nidaları arasında, "Nereden bulacağız o parayı?" diye fısıldadı.

Morrigan, "Hiçbir yerden," diye fısıldadı maskesinin arkasından. "Şşşş."

"Yirmi," dedi dövmeli adam. Öfkesi sesine yansımıştı.

"Yirmi beş," diye bağırdı Morrigan. Salon sessizliğe gömüldü. Müzayedeci kulaklarına inanamayarak, "Yirmi beş bin kred," diye tekrarladı. "Yirmi beş bin kred'e satıyorum... Yirmi beş bin kred'e sat—" Durdu ve dövmeli adamın bulunduğu tarafa doğru bakıp kaşını kaldırdı. "Dostum, karşı teklifte bulunmayacak mısın? Pekâlâ, yirmi beş bin kred'e minik gorile satıldı." Şaşkınlığı sesine yansımıştı ama tokmağını vurdu ve satışı bitirdi. "Satış işlemleri için görevlinin yanına gidin. Hanımlar beyler, şimdi de müzayededeki son parçaya geçiyoruz..."

Morrigan artık dinlemiyordu. Kalbi kulaklarında atıyor, bariz soru zihninde çınlayıp duruyordu: Şimdi ne olacak? Şimdi ne olacak? *Şimdi ne olacak?*

Ama tam o sırada Cadence, yavru Harikedi'nin yanında duran ve eliyle Morrigan'ı çağıran görevliyi fark etti. "Merak etme, ben halledeceğim."

Görevli hiç ikna olmuşa benzemiyordu.

"Bu da ne böyle?"

"Paran," dedi Cadence. Kafasındaki tilki maskesini çıkarıp genç adamın eline tutuşturdu, adam önce hakarete uğramış, ardından kafası karışmış göründü. "Yirmi beş bin kred. Saydım. Tam iki kez."

"Hayır... Bu bir tür..." Görevli kafasını sudan yeni çıkmış bir köpek gibi salladı. "Oyun mu oynuyorsun benimle?"

Morrigan omzunun üzerinden çadırın diğer ucuna baktı, müzayede devam ediyordu. Oradan çıkıp gitmek, arkasına bakmadan kaçmak için dayanılmaz bir istek duyuyordu ama hiçbir surette yavru Harikedi'yi kurtarmadan gitmeyecekti. Yavrucak artık iyice güçten düşmüş, üzgün ve çaresizce boynunu bükerek köşesinde büzülmüştü.

Müzayedecinin sözlerini kopuk kopuk duyuyordu ama kırmızı, büyük kadife perdenin arkasında sakladığı şey her ne idiyse kalabalığı heyecanlandırmışa benziyordu.

"Yapabileceklerinizi hayal edin..." –Müzayedecinin sesi çadırda yankılandı– "...deniz tüccarları ve korsanlar... Ne büyük bir yetenek... Sualtı avcılığı... Ya da suikast..."

"Yo, oynamıyorum. Aklı karışan sensin," dedi Cadence; sesi, doğru çalınan bir çellonunki kadar pürüzsüzdü. "Bu yavrucak için sana yirmi beş bin kred *ödüyorum*. İşte, para elinde. Daha şimdi verdim." Başıyla önce, görevlinin sağ elinde duran maskeye, sonra da sol elinde sıkıca tuttuğu yavru

Harikedi'nin kafesinin anahtarına işaret etti. "Şimdi de sen bana yavru Harikedi'yi veriyorsun."

"Şimdi de ben sana yavru Harikedi'yi..."

"İşte böyle..."

"Ama..."

"İşte böyle." Cadence'ın sesi uyku getiriciydi. Genç adam gözlerini ağır ağır kırpıştırdı ve dönüp kafesin kilidini açtı. "Çok güzel."

Cadence'tan aldığı tilki maskesini, nakit yirmi beş bin kred olduğuna gerçekten inanarak metal bir kasaya kilitleyen sersemlemiş görevliyi arkalarında bırakıp çadırın kapısına ulaştılar. Morrigan sıkıca tuttuğu, dehşete kapılmış yavrunun elinden kaçmaması için uğraşıyordu. Her ihtimale karşı, bir eliyle zincirinin ucunu kavramıştı ama yine de zavallı yavrucağı taşımakta, yetişkin bir Sen Bernard taşıyormuşçasına zorlanıyordu. Yavru Harikedi'yi korkuttuğu için goril maskesini çıkarmak zorunda kalmıştı.

Açık artırmaya çıkarılan son parçanın etrafında toplanmaya devam eden heyecanlı kalabalığa sürtünerek ilerlediler. Makineli tüfek gibi konuşan müzayedecinin sesi gürültüyü kesti. "On sekiz bin beş yüze tahta bacaklı esmer beyefendiye, on dokuz bin veren var mı? Bu kadar nadir bir yetenek için çok ufak bir bedel..."

Morrigan yavru tutmaya çabaladığı Harikedi'nin kulağına sakinleştirici sözcükler fısıldıyordu. "Şşşş. Hepsi geçti. Ne uslu bir yavrusun sen öyle. Fen her yerde seni arıyor. Sakin ol şimdi. Bizimle gelip huysuz İhtiyar Fenestra'yla tanışmak ister misin? Elbette istersin. O da bir Harikedi, tıpkı senin gibi."

Cadence herkesi bu kadar heyecanlandıran şeyin ne olduğunu görebilmek için parmak uçlarında yükseldi. "Bir akvaryum içinde tuttukları bir şey." Morrigan ona oflayıp puflayarak karşılık verdi. "Hayli büyük bir akvaryum."

"Haydi, bir an önce çıkalım buradan," diye tısladı Morrigan. "Bana *yardım* eder misin, lütfen?"

Ama Cadence birkaç adım geride durdu ve bakışları kalabalığın arasından akvaryumun içindeki şeye kilitlendi. Gözleri kocaman açıldı. "Morrigan... Bak."

"Gitmemiz gerek. Yavruyu tutmakta—"

"Morrigan!" Cadence, akvaryuma işaret ederek telaşla lafını kesit. "*Bak.*"

Morrigan gönülsüzce –ve zar zor– Cadence'ın olduğu tarafa döndü. Yavrucak, belki de Morrigan'ın onu, kendisine eziyet çektiren kişilere geri götürdüğünden korkarak tıslayıp miyavlamaya, pençelerini Morrigan'ın kollarına batırmaya başladı. Ama Morrigan akvaryumun içinde gördüğü şeyin şaşkınlığıyla acısını derhâl unuttu.

Camın arkasında, sualtında, bir kaya parçasına zincirlenmiş... Genç bir oğlan vardı.

Yaşıyordu. Son derece mahzun ve çaresiz görünüyordu, soğuktan dudakları morarmıştı ama yaşıyordu.

Elbette yaşıyordu. Sualtında nefes alabiliyordu çünkü.

Morrigan, "Alfie!" diye haykırdı. Kendini tutamamış, oğlanın ismi ağzından öylece dökülüvermişti. Sesi müzayedecinin ve kalabalığın gürültüsü arasında yankılandı ve tüm gözler tek tek Morrigan, Cadence ve kurtulup kaçmak için canhıraş bir mücadele veren yavru Harikedi'ye doğru dönerken çadırın içine sağır edici bir sessizlik çöktü.

"Bu çocuklar da kim?" diye bağırdı müzayedeci. "Çocukları içeri kim soktu? Yakalayın!"

Bir anda altı iri yarı, sert bakışlı güvenlik görevlisi ortaya çıktı. Cadence, Morrigan'ı bileğinden yakalayıp peşinden sürükleyerek dışarı çıkarmaya çalıştı ama Morrigan donup kalmış gibi yerinden milim kıpırdamadı.

Yine oluyordu. Hissedebiliyordu.

Korku, tiksinti ve öfke, Morrigan'ın içinde yükselip bir dalga gibi kabardı ve boyunu aşarak bedeninin dışına taştı. Bu seferki his farklıydı: Yakıcı değil, *büyüyen* bir şey. Morrigan'ın içinden çıkan, önüne gelen her şeyi içine alarak, etrafındaki her şeyi büyüten cüretkâr güç... Bir alet... Kullanabileceği katı bir cisim bulmaya çalışıyordu.

Ve güç en sonunda Morrigan'ın en yakınındaki şeyde, elinden kurtulmaya çalışan yavru Harikedi'de karar kıldı.

...Ve yavru, Morrigan'ın elinden kurtulmayı başardı.

Kollarından atlarken miyavlayan bir yavru kediydi. Ama yere indiğinde, Morrigan'ın zapt edilemez Wunder gücüyle donanmış kocaman, ürkütücü bir canavara dönüştü. Bir aslan sürüsü kadar gürültüyle kükreyerek müzayedeciye dişlerini gösterdi. Adam hemen bayıldı.

Kedi sağa sola saldırıp pençelerini kalabalığa sallıyor, çadırda çığlık çığlığa bir keşmekeş yaşanıyordu. Morrigan'la Cadence, hak edilmiş intikamını almanın coşkusunu yaşayan yavrunun marifetlerinden ve kalabalığın içine düştüğü dehşetten faydalanarak Alfie'nin bulunduğu akvaryuma koştular ama önleri rakip teklifçi, dövmeli adam tarafından kesildi. Vücudunun açıkta kalan her santimi siyah mürekkeple çizilmiş karmaşık desenlerle kaplıydı.

Morrigan'ın gözlerinin içine bakarak, "Bunu sen yaptın," dedi. "Nasıl? Bunu nasıl yaptın? Nesin sen?'

Morrigan adamı aşıp akvaryumun önüne gitmek için hamle yaptı; Alfie'ye ulaşmak, onu akvaryumdan çıkarmak ve

yanlarında götürmeyi ümit ediyordu. Adam da Morrigan'ın üzerine atıldı ama Cadence'ın, kavalkemiğine attığı sert tekmeyle acı içinde haykırarak bacağını tuttu.

"Hey!" diye bağırdı ve her biri birer kas yığını olan üç arkadaşı onlara doğru gelmeye başladı.

Cadence, Morrigan'ı bileğinden yakalayarak, "Koş!" diye bağırdı.

Panik içinde çadırdan Gudubet Pazarı'nın gürültülü keşmekeşine kaçan müzayede katılımcılarının arasından zikzaklar çizerek çadırın ağzına doğru koştular.

Morrigan kısmen kederli, kısmen ümitli bakışlarla, azgın Harikedi'nin yavaşça küçülüp eski boyutlarına dönüşünü izledi, Harikedi kalabalığın arasında kaybolurken arkasında bir yıkımın izlerini bıraktı: darmadağın tezgâhlar, devrilmiş masalar ve asıl suçlunun dört patisi üzerinde hızla sıvıştığını fark etmeyen, şaşkınlık içinde birbirine bağırıp çağıran satıcılar.

Morrigan, *kaç, küçük yavrucak, kaç*, diye geçirdi içinden, nasıl olacak bilmiyordu ama onun güvende olmasını tüm kalbiyle istiyordu. Tek bildiği, artık Cadence'la birlikte onu kurtarmak için daha fazlasını yapamayacaklarıydı. Şimdi kendilerini kurtarmaları gerekiyordu.

"İşte orada!" diye sert bir ses yükseldi arkalarından. "Yakalayın onu!" Koşarken önlerine çıkan başka masaları da kasten devirerek peşlerinden gelenleri atlattılar. Cadence'ın, ağzına kadar parlak renkli yılanlarla dolu olduğu ortaya çıkan bir varili yere çalmasıyla birlikte arkalarından yükselen çığlıklar iki kızı daha da hızlı koşmaya teşvik etti.

Geri dönüş yolu boyunca koştular. Gaddar Geçit'i ve boğucu hilesini arkalarında bırakıp Nevermoor Panayırı'nın bir türlü sonu gelmeyen mıntıkalarından geçerek nihayet, kan

ter içinde ve nefes nefese, saat gece yarısını vurmadan hemen önce, Yüce Varlık Tapınağı'nın kapısına ulaştılar.

Parlak pembe alevler yükselen iki meşale arasında volta atan Hawthorne'un beti benzi atmış, ağzını bıçak açmıyordu. Yaşadığı endişeyi ifade edecek doğru sözcükleri bulamadığı açıktı. Öte yandan Homer, hızlı hızlı yazıp sildiği, bol miktarda ünlem ve büyük harf barındıran, bağırıp çağıran karatahta mesajlarıyla küçük kardeşinin sessizliğini fazlasıyla telafi ederken Morrigan'la Cadence ise bir yandan soluklanmaya çalışıyor, bir yandan da sessizce oğlanların öfkesinin dinmesini bekliyorlardı.

Oğlanların endişesi, büyük ölçüde ve doğal olarak, Hawthorne'un Morrigan'ı panayırda bir yerlerde kaybedip her yerde araması yüzündendi. Esasen Morrigan'ın çok da umurunda değildi. Homer'in karatahtası ona bir şey hatırlatmıştı.

Ceketinin iç ceplerinden birine uzanarak, gümüşi siyah, yumuşak, küçük bir kâğıt parçası çıkardı.

Morrigan bir açıklama yapmadan ve Homer cümlesini bitirmeden tebeşirini elinden kaptı ve duvara yasladığı kâğıda yazmaya başladı:

Alfie Swann'ı ve yavru Harikedi'yi buldum.
Gaddar Geçit. Gudubet Pazarı.
Jüpiter'e haber ver.
İstihbarat'ı çağır.

Ardından, üç kez Jack'in adını fısıldadı: "John Arjuna Korrapati, John Arjuna Korrapati, John Arjuna Korrapati." Kâğıdın ucunu, bir meşaleden yükselen pembe alevlere tutarak yaktı ve küllerin havada uçuşmasını izledi.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Tek Öğrencili Deukalion Oteli Akademisi

"Lütfen, Mog. Bir daha Hilebaz Arkalara gitme."

Jüpiter'in yüzünü endişe çizgileri kaplamıştı. Önceki gece Cadence'la Morrigan'dan gelen bilgiler üzerine İstihbarat, Kokarcalar, Coğrafi Tuhaflıklar Topluluğu ve hatta Fenestra'yı da (Morrigan onun on İstihbaratçı ve en az elli Kokarca'ya eşdeğer olduğunu düşünüyordu) yanına alarak Gaddar Geçit'e baskın düzenlemişti.

Fakat çok geç kalmışlardı. Yavru Harikedi'nin dramatik kaçışı alarm zillerini çaldırmış ve oraya vardıklarında pazar sökülmüş, failler sırra kadem basmış, geriye sadece çöplükten beter bir sahipsiz tezgâhlar mezarlığı, elle boyanmış bir *GUDUBET PAZARI* tabelası, boş bir cam akvaryum ve... Islak giysileri içinde soğuktan titreyerek, tek başına parke taşlarda oturan perişan halde bir oğlan çocuğu kalmıştı.

Hiç değilse Alfie'yi kurtarmışlardı.

Fakat o sabah Jüpiter'in yüzünde başarıyla yerine getirilmiş görevin verdiği tatmine dair bir iz ya da sevinç belirtisi yoktu. Yüzünde okunan tek şey, bir daha asla herhangi bir Hilebaz Arka'ya girmeyeceğine dair Morrigan'dan söz almak için gösterdiği kararlılıktı.

Gözlerinde şimşekler çakarak, "Çok ciddiyim," dedi. "Çok, çok tehlikeliler. Aldığın riske değmez."

Morrigan yüzünü ekşitti. Jüpiter nasıl böyle konuşabiliyordu? Cadence'la Gaddar Geçit'e gitmemiş, Gudubet Pazarı'nı bulmamış, yavru Harikedi'yi serbest bırakmamış olsalardı Jüpiter'le İstihbarat, Alfie Swann'ı nerede bulacaklarını bilemeyeceklerdi. Tüm bunları söylemek için ağzını açtığında Jüpiter elini havaya kaldırarak onu susturdu.

Jüpiter, "Alfie maharetini kaybetti," dedi usulca, sesinde ölümcül bir hastalığın haberini veriyormuşçasına hürmetli bir vurgu vardı.

"Kaybetti..." diye tekrarladı Morrigan. Jüpiter başıyla onayladı. "Nasıl... Kaybetti?"

"Bilmiyoruz." Jüpiter derin bir iç çekti ve yorgun gözlerini ovuşturdu. "*Çalınıp çalınmadığı* daha kesin değil. Bazen ağır bir sarsıntı sonucunda..." Jüpiter'in sesi giderek canlılığını yitirdi; Morrigan, hamisinin sesindeki şaşkınlığı fark etti. Jüpiter'in hiçbir fikri yoktu. İstihbarat'ın hiçbir fikri yoktu.

"Cassiel ile Paximus Luck'tan haber var mı?" diye sordu Morrigan sessizce. "Ya yavru Harikedi... Bulundu mu bari?"

"Cassiel'den hiç iz yok. Paximus'un o gün orada olduğunu biliyoruz. Müzayedeye çıkarılan parçaların bir listesini bulduk, adı orada geçiyordu ama kendisini bulamadık. Düşündük ki belki de..." Jüpiter'in sesi yine canlılığını yitirdi, cümleyi tamamlamaya gücü ya da isteği yoktu. "Her neyse. Vazgeçmiş değiliz. Fen'inkiler yavruyu arıyorlar. Artık bir

yerlerde bir kafese kilitlenmiş halde değil, sokaklarda olduğunu biliyorlar, dolayısıyla zavallı yavrucağı bulma ihtimalleri eskisine göre çok daha fazla."

Morrigan kaşlarını çattı. "Fen'inkiler de *kim*?"

"Arkadaşları. Diğer Harikediler. Genelde insanların arasına karışmazlar ama varlar. Birbirlerini kollarlar."

"Peki, Wunderous Cemiyeti yardım etmiyor mu? Ya İstihbarat? *Bizim* bu soruşturmayı—'

Jüpiter sesini hafifçe yükselterek, "Biz diye bir şey yok, Mog," dedi. "Soruşturma ekibinin bir parçası değilsin. Anlaşıldı mı?"

"Ama bu haksızlık!" Morrigan sesindeki mızmızlanmanın farkındaydı ama engel olamıyordu. "Pazarın yerini ben buldum. Daha doğrusu, Cadence'la bulduk. Yavruyu *biz* özgürlüğüne kavuşturduk. *Biz* olmasak—"

"Elinizden almak için büyük paralar ödemeye hazır bir oda dolusu insana maharetlerinizi gösteren de sizsiniz," diye çıkıştı Jüpiter. Morrigan hafifçe irkildi.

Morrigan yavru Harikedi'nin tuhaf dönüşümünü düşünerek, "Onlara hiçbir şeyi bilerek göstermedim," diye mırıldandı. "Nasıl oldu bilmiyorum, sadece..."

"Oldu." Jüpiter iç geçirerek onun sözünü tamamladı. "Biliyorum. Maalesef onu ben de açıklayamıyorum."

Jüpiter artık sabrını neredeyse tamamen yitirmişti ama Morrigan hayal kırıklığının ardında daha fazlası olduğunu hissedebiliyordu. Göz göze geldiklerinde Morrigan, Jüpiter'in içindeki korkuyu gördü. "Morrigan, hâlâ kayıp olan kişileri bulmak için herkesin elinden geleni yaptığına inan. Ayrıca, *lütfen*. Bundan sonra Hilebaz Arkalara gitmek yok."

Morrigan'ın yaz tatili tuhaf, boğucu bir rüya gibi geçiyordu. Jüpiter sık sık ortadan kaybolmaya devam ediyordu ama iki sefer arasında eve uğradığı zamanlarda yokluğunu telafi etmeye kararlı görünüyordu. Morrigan, Jüpiter'in onu Gudubet Pazarı hakkında daha fazla ipucu peşinde koşmaya nedeni, arzusu ya da fırsatı olmaması için sürekli meşgul tutmaya ve eğlenmesini sağlamaya çalıştığından kuşkulanıyordu.

Kısa sürede anlaşıldığı üzere, Jüpiter yazın Deukalion'da mümkün olduğunca oyalayıcı ve eğlenceli geçmesini sağlamak için personeli de ayartmıştı. Çatı katında rock konserleri ve gece yarısı piknikleri, güneye bakan çimenlikte kroket turnuvası ve neredeyse her gece havai fişek gösterileri düzenleniyordu. Morrigan, her fırsatta Gudubet Pazarı soruşturmasının detaylarını öğrenmek için Jüpiter'in başının etini yemeye devam etse de sonu gelmeyen eğlencelere öyle ya da böyle kendini kaptırmamak kolay değildi.

Frank neredeyse her hafta sonu, efsanevi *kendi dondurmanı kendin yap* barları ve su balonu savaşlarıyla eksiksiz bir eğlence sunan partiler düzenliyordu. Jüpiter bir su kaydırağı kurdurdu ve insanları havaya atıp yumuşak, lastik kollarıyla tuttuktan sonra suyun altına batıran, gerçekçi, şişme kutup ayıları getirdi. Morrigan, Hawthorne ve Jack, ayılarla oynamaktan büyük keyif alıyor, neşeli çığlıkları kesilmiyordu.

Bir hafta sonu, Morrigan'ın aklına bir fikir geldi ve 919. Ekip'teki herkesi Deukalion'a davet etmeye karar verdi. İhtiyarların yanıldığını, aslında tehlikeli biri olmadığını kanıtlama fırsatı, onu hem heyecanlandırmış hem de sinirlerini germişti. Lüks parşömen üzerine isme özel davetiye yazacak kadar ileri gitti.

Söylemek istediklerini dikkatle düşündü. İstasyonda yaşananlardan dolayı özür diliyordu; olay bir kazaydı ve asla

kimseyi bile bile incitmezdi. Bunları yazıp ekip arkadaşlarını cumartesi günü birlikte yüzmeye ve dondurma yemeye davet etti. Davetiyeleri katlayarak Jüpiter'den ödünç aldığı bir balmumu mühür setiyle dikkatlice mühürledi ve kendi adına elden dağıtması için Hawthorne'a teslim etti. Ama davet günü sadece Hawthorne ve Cadence geldi.

Morrigan'ın moralini bozmamaya ve Cadence'a oteli gezdirerek günü en iyi şekilde değerlendirmeye çalışması, kırılgan yeni dostluklarının sınanışına dönüştü. Deukalion'un, ne kadar tuhaf olursa olsun sunduğu her şeye karşı Morrigan'ı memnun eden sınırsız bir heyecan duyan Hawthorne'un aksine Cadence temkinli tepkiler verdi.

Nezaketi elden bırakmamakla birlikte Yağmur Odası'na pek anlam veremezken ("Ne yani, sadece... Yağmur mu yağıyor? İçeride? Sürekli? *Neden*?") giyene etkisinin geçmesi epey zaman alan bir konuşma tarzı ve kendine has tavırlar kazandıran kostümler dizili tiyatrodan hiç hoşlanmadı (Morrigan, Çizmeli Kedi kostümünü denememesi için onu *uyarmıştı*; çıkardıktan bir saat sonra bile Cadence miyavlamaya ve kulaklarının arkasına kaşımaya devam etti). Küçük gölün ortasındaki, kumluk adaya ve ılık bir esintiyle salınan palmiye ağaçları ile kulakları okşayan ukulele müziğine ise bayıldı.

Genç Ejderha Binicileri Birliği'ndeki antrenmanlarına tatilde de devam eden Hawthorne çoğu öğleden sonraları, bitkin ve üstü başı kurumla kaplı olarak Deukalion'un yolunu tutuyordu. O, Morrigan ve Cadence zamanlarını genellikle Duman Odası'nda iskambil oynayarak ve duvarlardan üflenen en yeni yaz kokularını içlerine çekerek geçiriyorlardı. Oda, yeni mevsimsel kokular deniyordu ve her denemesi aynı tepkiyle karşılanmıyordu. Hindistancevizi, deniz meltemi ve kremalı çiçek dumanları herkesin beğenisini kazanırken, böcek

kovucu duman, Wunder Metro yolcusu teri ve piknikte patates salatası dumanları büyük bir fiyasko olmuştu.

Jüpiter'in soruşturmasına katılmasına izin verilmeyen Morrigan, 919. Ekip'e kimin şantaj yaptığını ortaya çıkarmaya odaklanmayı denedi. Ama Deukalion'dan ayrılmasına izin verilmediği ve ekibinin büyük çoğunluğu onunla konuşmadığı için nereden başlayacağı, nasıl ilerleyeceği konusunda elinden pek bir şey gelmediği gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kaldı.

En azından, diye düşündü Morrigan, şantajcılar da yaz tatilinde çıkmışa benziyordu. Böylelikle bir süre yeni bir talepte bulunmayacaklar ve 919. Ekip dersler tekrar başlamadan biraz nefes alabilecekti.

Ama öyle olmadı.

Bir sabah, şezlonglara uzanırlarken, Cadence, "Şuna bir bak," diyerek Morrigan'a bir pusula uzattı. O, güneş gözlüklerini takıp güneşlenmeye hazırlanırken Morrigan notu okudu.

Cadence Lenore Blackburn.

Hamin yarın sabah önemli bir
toplantıda kamuoyunun önüne çıkacak.
Yaratıcı bir yöntem bulup haminin kendini herkesin
önünde küçük düşürmesini sağlayacaksın.
Eğer bunu sağlayamazsan
919. Ekip'in sırrını açıklarız.

Sakın unutmayın:
Bundan kimseye bahsetmek yok.
Aksi takdirde sırrınızı herkese açıklarız.

Morrigan'ın beti benzi attı. Baz Charlton'dan hoşlanmıyordu ama biri *ondan* ekibini korumak ile hamisini herkesin önünde küçük düşürmek arasında seçim yapmasını isteseydi ne yapardı, sahiden bilmiyordu.

Bu pusulayla birlikte en azından bir şüpheli eleniyordu: Baz küçük düşürülmeyi talep edebilecek türden değildi! Ama buna rağmen bu çıkarım, Morrigan'ı işin arkasında *kimin* olduğunu öğrenmeye bir adım bile yaklaştırmıyordu.

Morrigan, elleri başının arkasında uzanarak, parlak güneşin keyfini çıkaran Cadence'a yan bir bakış attı.

"Sana da göndereceklerini düşünmüyordum," diye itiraf etti Morrigan.

Cadence kaşlarını çatarak, "Ben de," dedi. "Beni fark ettiklerini sanmıyordum."

Morrigan kayıtsız bir eda takınmaya çalışarak, "E," dedi, "neymiş peki bu yarın sabahki önemli toplantı?"

"Bu sabahtı. Pusula dün geldi. Parlamentoda sınırların daha sıkı gözetim altında tutulmasını talep eden bir konuşma yaptı. Büyük, önemli bir konuşmaydı."

"Ha." Morrigan devam etmesini bekledi ama Cadence başka bir şey demedi. "E... Ne oldu peki?"

"Uzun uzun düşünmem gerekti, malum."

"Tabii."

"Bütün gece ayaktaydım, ne yapacağıma karar vermeye çalıştım. Uyku tutmadı."

"E... Elbette." Morrigan nefesini tuttu.

"Konuşması esnasında salyalarını mı akıtsın, bebek sesiyle mi konuşsun yoksa konuşmasını bitirirken, pantolonunu indirip, "BAZ'A LAZIMLIK LAZIM," diye mi bağırsın, bir türlü karar veremedim." Cadence sırıttı. "Ben de üçünü birden yapsın madem, dedim."

Havai fişekler, su kaydırakları ve rock konserleri iyiydi, hoştu, diye düşündü Morrigan. Ama yazın en güzel anı tartışmasız buydu.

Tatilin sonlarına doğru, en uzun süren seferlerinden birinden dönen ve eve geldiğini Morrigan'la Jack'i, Morrigan'ın hiç hoşuna gitmese de gün doğarken uyandırarak haber veren Jüpiter, onları kocaman bir sıcak hava balonu bağladığı çatıya çıkardı. Nevermoor'un damlarının üstünde, yüksekte süzülmek ve ara sıra ateşleyiciden püsküren alevlerin sesi dışında tam bir sessizlik içinde güneşin şehri pembe ve altın sarısına boyayışını izlemek âdeta bir rüya gibi, sihirli bir deneyimdi. Morrigan ayaklarının bir daha yere basmasını ve bu yazın bitmesini hiç istemedi.

Ama aptal değildi. Tüm bunların dikkatini dağıtmak, onu Deukalion'da mutlu ve güvende, Gudubet Pazarı soruşturmasından uzak tutmak ve Wunce'den sürgün edilişinin vurduğu darbenin etkilerini yumuşatmak için sarf edilen büyük çaplı, ortak bir çabanın bir parçası olduğunun farkındaydı.

Morrigan tüm bu çabalar karşısında minnettardı, gerçekten. Ama yeni sömestr başladığında Hawthorne ve 919. Ekip'in geri kalanının Wunce'deki derslerine geri döneceği ve kendisinin geri kalacağı gerçeği değişmiyordu. İhtiyarlar, Morrigan'ın kampüse dönmesinin güvenli olup olmadığı konusunda hâlâ bir karara varmamıştı ve şimdilik kampüse giriş yasağının devam etmesinde ısrarcıydılar. Jüpiter yalvarmış, tatlı sözlerle onları kandırmaya çalışmış, tehdit etmiş, bağırıp çağırmış, tekrardan yalvarmış ama hiçbiri işe yaramamıştı.

Jüpiter bir gün, İhtiyarlar Salonu'na yaptığı bir diğer başarısız ziyaretin ardından, burnundan soluyarak, "Gregoria

Quinn tanıdığım en amansız kişi," dedi. (Morrigan sonradan, "amansız" sözcüğünün anlamına baktı ve Jüpiter'e tamamen hak verdi.) "Yani, Tanrı aşkına, sen olmasaydın İstihbarat Alfie'yi asla kurtaramaz, onu asla... Evine döndüremezdi."

Bu sözcükler bir anlığına rahatsız edici bir hava yarattı. Nihayetinde İstihbarat, Alfie'yi gerçekten *kurtarmış* sayılmazdı, değil mi? En azından İhtiyarların ya da Baz Charlton'ın... Ya da Wunce'deki çoğu kişinin gözünde esasen kurtaramamışlardı. Jüpiter'e göre, hepsi Alfie ölmüş gibi davranıyordu, oysa gerçekte... Eskisine göre biraz daha normaldi sadece.

Ne zaman Alfie'nin kaybolan maharetinin konusu açılsa "Hiç değilse *yaşıyor*," diyordu Morrigan. Jüpiter her ne kadar aynı fikirde olduğunu belirtse de Morrigan onun içten içe, günün birinde artık bir Şahit olmadığı gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalırsa ne yapardı diye düşündüğünü biliyordu.

Morrigan, eğer biri ona artık bir Wundersmith olmadığını söylerse *kendini* nasıl hissedeceğini düşündü. Wundersmith olmanın bana şimdiye kadar kederden başka bir şey getirmediği ortada olduğuna göre parti verirdim herhâlde, diye geçirdi içinden. Öte yandan maharetinin, onu biricik ve önemli kılan şeyin, kendi rızası dışında elinden alınması karşısında *Jüpiter*'in ne hissedeceğini tahmin edebiliyordu. Ölmeye yakın bir şey...

"Sence... Geri alabilir mi?" diye sordu Morrigan. "Maharetini çalan kişiyi bulabilirlerse yani."

"Birinin ondan *çaldığına* emin olamayız," dedi Jüpiter. "Böyle bir şeyin mümkün olduğuna dahi tamamen ikna olmuş değilim. Alfie'den bilgi alamıyoruz; hâlâ şokta ve neredeyse hiçbir şey hatırlamıyor. Belki *–bir ümit–* yaşadığı sarsıntı yüzündendir ve zamanla maharetini geri kazanır."

"Ya kazanamazsa?" dedi Morrigan, "Cemiyet'te kalmasına izin verilecek mi?"

Jüpiter bir müddet sessiz kalınca Morrigan, acaba avutucu bir yalan mı söyleyecek diye, düşündü. Ama Jüpiter ifadesizce omuz silkmekle yetindi.

"Gerçekten bilmiyorum, Mog," dedi. "Buna İhtiyarlar karar verecek."

Kaçınılmaz olarak yaz sona erdi ve Profesör Onstald, Wundersmith olmanın kötülükleri üzerine sıkıcı nutuklarına kaldığı yerden devam etmek üzere Deukalion'u teşrif etti.

Otel personeli Morrigan'ın, Profesör Onstald'ın derslerinden ne kadar nefret ettiğini biliyordu. (Başka türlüsü olamazdı; bu konuda yeterince şikâyet etmişti.) Gene de Morrigan'ın öğretmenine otelde sıcak bir karşılama sunmak için didiniyorlardı.

Ya da en azından, Morrigan böyle düşünmüştü.

Başlarda.

İlk gün Kedgeree, Onstald'la Morrigan'ı beşinci kattaki, Deukalion'un en büyük ikinci balo salonuna yönlendirirken, "Maalesef bugün sizi ağırlayabileceğimiz tek yer burası," dedi. "Diğer her yer dolu. Anlayışla karşılayacağınız üzere, otelcilikte yılın en yoğun dönemlerinden biri."

Onstald'ın bezdirici yavaşlığıyla asansörden salona gitmeleri neredeyse yarım saat sürdü fakat Kedgeree halinden şikâyetçi gibi durmuyordu. Yol boyunca Onstald'ın sinirle kesik kesik homurdanışları ve oflayıp puflamalarına görünüşe göre aldırmadan, şen şakrak çene çalıp durdu. Wuntosbağa, her zamanki gibi hırıltılıyla soluyarak balo salonuna bakarken derin bir dehşete düşmüş gibiydi.

"Bana... Ders vermem... İçin bu... Bu..."

"—Yıllık Sonbahar Balomuz için hazırlanmakta olan bu şık salonu ayarladık, evet," diye araya girdi Kedgeree ve özür

dilercesine omzunu silkti. "Ama içiniz rahat olsun. Frank dersinizi kesinlikle bölmeyeceğine söz verdi. Değil mi, Frank?" diyerek odanın diğer ucunda, en sevdiği swing grubu olan Iguanarama için ses provası almaya hazırlanan vampir cüceye döndü.

Frank, "Burada olduğumu anlamayacaksınız bile," derken sesi mikrofonda gürledi ve hoparlörlerden kulak tırmalayıcı cızırtılar yükseldi. Onstald irkildi. "Aman, özür dilerim."

Morrigan için en zoru, Frank, "Siz bana aldırış etmeyin – Burada yokum!" diye hep aynı nakarat eşliğinde, balo salonunda giderek daha saçma bir hal alan dikkat dağıtıcı durumlara sebebiyet verirken, Onstald'ın Wunder kötülükler hakkındaki teranelerine odaklanmaya çalışmaktı. Iguanarama, listelerde bir numara olan popüler *Sallasana Pullu Kuyruğunu* şarkısını peş peşe üç kez prova ederken Morrigan istifini hiç bozmadı. Hatta yavaş yavaş salonu doldurmaya başlayan, havadaki kocaman şampanya baloncuklarını sakince görmezden gelerek gaddar Wundersmith Tyr Magnusson hakkında koca bir bölümü okumayı başardı.

Frank'in siyah ceket giyip papyon takmış, cıyaklayan bir kaz sürüsü getirmesiyle hem Morrigan ifadesiz suratını daha fazla koruyamadı hem de bu, Onstald'ın sabrını taşıran son damla oldu.

Morrigan kahkahalara boğulurken wuntosbağa, "Bu da... NE DEMEK... OLUYOR?" diye sertçe çıkıştı.

Frank onlara döndü ve dünyanın en masum ifadesini takınarak, "Affedersiniz profesör ama ikram servisi yapacak ekstra elemanları *birinin* eğitmesi lazım!" dedi.

Ertesi gün, Kedgeree onları doğu kanadındaki bir resim atölyesine taşıdı. Odaya ağır bir yağlıboya ve terebentin kokusu sinmişti ama Kedgeree pencereleri ardına kadar açarak

en azından odayı smokinli su kuşlarıyla paylaşmadıklarına dikkat çekmeyi ihmal etmedi.

Bununla birlikte, atölye Müzik Odası'na çok yakındı ve Madam Chanda aryalarını prova ederken koridorda dolaşmaktan hoşlanıyordu. Meleksi sesi ne zaman atölyede yankılansa sincaplar, mavi kuşlar, porsuklar, tilkiler ve tarla farelerinden oluşan kalabalık bir güruh, sesin büyüsüne kapılarak açık pencerelerden içeri dalıyordu. Onstald, Morrigan'a pencereleri kapattırınca da boya kokuları dayanılmaz bir hal alıyor ve pencereye gelmeye devam eden hayvanlar bu sefer de içeri alınmaları için camı tırmalayıp inim inim inliyorlardı.

Martha onlara her gün öğle yemeği hazırlıyordu ve Profesör Onstald'ın ağzında geveledi̇ği şikâyetlerin ardından Morrigan hizmetçinin, çorbayı olması gerekenden daha soğuk, ekmeği daha bayat ve çayı daha açık vererek profesörün yemeklerini kasten sabote ettiğini fark etti. Öte yandan yemeklerde Morrigan'a gizlice ambalajlı bir çikolata veya küçük bir dilim dondurmalı ballı pasta verirken, Onstald'a bir kere bile tatlı vermemişti. Belki çok vahim bir davranış değildi ama yumuşak kalpli, merhametli Martha'nın standartlarına göre açık bir savaş ilanı sayılırdı ve Morrigan bu yüzden onu kucaklamak istiyordu.

O hafta her gün, kendine has bir sıkıntı yaratan yeni bir odaya taşındılar ve Morrigan'ın personelin tam olarak ne yapmaya çalıştığını anlaması uzun sürmedi. Bu durum, havuz partilerinin ya da sıcak hava balonu gezintilerinin bile başaramadığı derecede moralini düzeltmişti. Her sabah, o gün Onstald'ı çileden nasıl çıkaracaklarını görmek için yataktan fırlayarak kalkıyordu.

Derken Deukalion Oteli direnişinin en vurucu hamlesi –tabii ki– Fenestra'dan geldi. Cuma sabahı, Morrigan ve Onstald o günkü geçici sınıflarına (yedinci kattaki kullanılmayan

bir badminton kortu) yerleştikten ve derse başladıktan sonra Fen salına salına içeri girdi. Tek kelime etmeden Morrigan'ın arkasına oturdu ve başının üzerinden Profesör Onstald'a ters ters bakarak yeri titretecek kadar şiddetli bir biçimde hırladı.

Morrigan, eğer dersi bölen başkası olsaydı Onstald'ın *derhâl dışarı çıkmasını* talep edeceğini biliyordu. Ama Fenestra, kendisinden talepte bulunulabileceği izlenimi bırakan türden bir kedi değildi.

O akşam otele bir ulak geldi, Morrigan'a hitaben yazılmış, fildişi rengi bir zarf teslim etti.

Miss Crow,

Yüksek İhtiyarlar Meclisi olarak, Wunderous Cemiyeti kampüsünden sürgün edilişinizi yeniden değerlendirdik. Titiz bir incelemenin ardından ve bu hafta boyunca gözlemlediği davranışlarınızda tehdit oluşturucu bir unsura rastlamadığı konusunda tarafımıza güvence veren Profesör Onstald'ın güçlü tavsiyesi üzerine sizi pazartesi günü Wunce'ye ve Mr. Mildmay ile olan Nevermoor'u Çözme *dersine geri dönmeye davet etmekten memnuniyet duyarız.*

Elbette davranışlarınızı yakından denetlemeye devam edeceğiz.

Lütfen bizi hayal kırıklığına uğratmayın.

En iyi dileklerimle,
İhtiyar Gregoria Quinn

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Bilmeceler ve Kemikler

İkinin Sonbaharı

Morrigan'ın istasyon kapısındaki küçük W aydınlandı. Morrigan bir dakika boyunca durdu, soluklarını W harfinin yanıp sönen parıltısına uydurdu ve nihayet cesaretini toplayarak parmağındaki damgayı parıldayan W'ye bastırdı. Kapı savrularak açıldı ve ekip arkadaşlarının yüzleri hemen hemen Morrigan'ın görmeyi beklediği ifadelerle karşısında belirdi. Hiç değilse Cadence'la Hawthorne onu gördüklerine memnun gibiydiler. Diğerleri, aralarında en iyimseri temkinli bir somurtuş olmak üzere, açıkça düşmanlık içeren bakışlara kadar uzanan farklı ifadeler takınmışlardı.

Geçen hafta yaşadıkları göz önünde tutulursa Morrigan onları suçlayamazdı.

Cadence'la Hawthorne hafta sonunda anlatmışlardı. Kaçırdığı beş okul günü içinde, arka arkaya *dört* yeni talep gelmişti.

İlk olarak, Mahir'den Diller Salonu'nun duvarlarına otuz yedi farklı dilde edepsiz sözcükler yazması istenmişti. Peşinden Hawthorne ejderha ahırlarının bir kısmını yakması talimatını

almıştı. Gerçi hikâyeyi anlatış tarzına bakılırsa isteneni yaparken epey zevk almışa benziyordu.

"Ve kimse hiçbir şeyden şüphelenmedi!" demişti. "*Çünkü İçinde Bin Odun Sobasının Ateşini Taşır* o kısımda uyuyor; suçu onun üzerine attım. Çok fena gaz sorunu var şu bizim *Ateşini Taşır*'ın!"

Kendi payına düşen kriminal eylem, eğitim hastanesinden tıbbi malzemeler çalmak zorunda kalan Anah'ı derinden sarsmıştı. (Cadence'a göre, bu malzemeler sadece birkaç çift lastik eldiven ve bir sürgüden ibaretti ama Anah haftanın geri kalanını, onu yetiştiren rahibeler yaptığını duysa ne derlerdi, diye mızıldanarak geçirmişti.)

Taleplerin en kötüsü Arch'a gelmişti: Ms Dearborn'un başından bir bukle saç çalması istenmişti. Morrigan bunun, bir ejderhanın pullarından birini çalmak ne kadar güvenliyse en fazla o kadar güvenli olabileceğini düşünmüştü.

Cadence suratını asarak, "Korkudan öleceğini sandım ama başardı," diye anlatmıştı Morrigan'a. "Ama sonrasında kendini o kadar kötü hissetti ki Gururkondu Evi'nin merdivenlerine müdirenin bulup okuması için isimsiz bir özür mesajı bıraktı. Budala çocuk."

"Dearborn o günden beri savaş yoluna geçmiş durumda," diye mırıldanmıştı Hawthorne.

Morrigan sonunda sert ve soğuk ifadeli ekip arkadaşlarının yanına yaklaştı.

Ürkekçe el sallayarak, "Selam," dedi. "E, nasıl gidiyor?"

Thaddea ters ters bakarak, "*Harika*," dedi. "Sırrını korumak için çok büyük riskler almakla meşguldük. Sen nasılsın? Evinde, züppe otelde keyfin yerinde miydi bari?"

Hawthorne, "Kapa çeneni, Thaddea," dedi ama onları almaya gelen Ev Treni'nin gürültüsü, sesini bastırdı. Morrigan

iç geçirerek Thaddea ve diğerlerinin ona dönüp bakma zahmetine girmeden vagona binmelerini izledi.

Dearborn'un hemen o gün başlayacak bir sürpriz sınav dönemine girdiklerini ilan etmesi, muhtemelen saç çalma vakası yüzündendi.

Morrigan'ın işi diğerlerine kıyasla daha kolaydı. Programında sadece iki ders olmasının en azından böyle bir faydası vardı. Onstald'ın sınavı can sıkıcı şekilde öngörülebilirdi: "Tarihteki en kötü üç Wundersmith'in adlarını yazarak şeytani ve/veya aptalca eylemlerinden en dehşet verici beş tanesini sıralayın" ve "Büyük Zehirciler Çağı Savaşı neden tamamen Wundersmith'lerin suçuydu? Yirmi yedi sebep yazın" gibi uzun soluklu sorulardan oluşan koca bir kitapçık. Soruları cevaplamak Morrigan'ın üç gününü aldı.

Birkaç gün sonraki *Nevermoor'u Çözme* sınavı çok daha karmaşık ama aynı zamanda *çok* daha ilginçti.

"Pekâlâ, Dokuz yüz on dokuzlar, dinleyin!" Mildmay'in sesi, Gururkondu İstasyonu'nda yankılanan konuşma uğultusunu böldü. Parmağını dudaklarına götürünce öğrenciler sessizliğe büründü. "Bir perşembe günü için hepimiz uyku saatimizi FAZLASIYLA geçirdik ve sabahın bu kör saatinde muhtemelen yorgun ve uyku sersemisiniz ama sakinliğimizi koruyalım, anlaştık mı? Şimdi son bir kez kuralların üzerinden geçelim—"

Cadence homurdandı. "Onu zaten yapmıştık, daha kaç defa geçeceğiz?"

"Gene de yapalım, arkadaşlar," dedi Mildmay. "Şimdi hep beraber, birinci kural?"

Tüm ekip hep bir ağızdan, tekdüze bir sesle, "Şemsiye Hattı'nı ve Wunder Metro'yu kullanmak yok, fayton taksiye ve otobüse binmek yok," dedi.

Mildmay iki parmağını kaldırdı. "İkinci kural?"

"Adres sormak ya da yabancılarla konuşmak yok."

"Üç?"

"Harita ve şehir rehberi kullanmak yok."

"Dört?"

"Gün ağarmadan, sağ salim, tek parça geri dönülecek."

Mildmay parmaklarını kocaman açarak elini kaldırdı. "Beşinci ve son kural?"

"Birimiz bile başarısız olursa hepimiz başarısız sayılacağız."

Mildmay başını sallayarak, "Doğru," dedi. "Bu sınavı geçmeniz için herkesin gün doğmadan geri dönmüş olması lazım. Üç saatiniz var." Sırayla her birine tek tek baktı. "Sizin ve TÜM takımınızın. Başarmak istiyorsanız işbirliği yapmanız gerekecek. Sakın unutmayın: Üç takımdan biri bile başarısız olursa tüm ekip başarısız olmuş sayılacak. Anlaşıldı mı?"

Gelen tek yanıt, belli belirsiz bir mırıltıydı.

Mildmay aldığı yanıttaki ruhsuzluğu duymazdan gelmeyi seçerek sırıttı. "Harika! Şimdi, her grup bir kapsüle binecek ve kapsüller sizi başlangıç noktanıza, bu çılgın ve harikulâde şehirdeki herhangi bir Wunder Metro istasyonuna götürecek. Kapsüllerin penceresi olmadığını göreceksiniz. Böylece nereye gittiğinize dair hiçbir fikriniz olmayacak. Varış noktanıza ulaştığınızda ilk ipucunu bulacaksınız; bu ipucu sizi sıradakine yönlendirecek ve o da bir sonrakine, vesaire... Takım başına üç ipucu düşüyor, sınavı geçmek istiyorsanız belirtilen süre içinde tüm ipuçlarını yanınızda getirmiş olmanız gerekiyor. Unutmayın, Nevermoor'da yolunuzu bulma VE birlikte çalışma becerilerinizi ölçüyoruz. Kimseyi arkada bırakmak yok. Anlaşıldı mı? Pekâlâ, atlayın bakalım."

Küre biçimindeki pirinç kapsüllerden ilkine Cadence, Arch ve Lambeth bindi; ikinciye Thaddea, Anah ve Hawthorne. Ka-

pılar kapanırken, Mildmay arkalarından el sallayarak, "Bol şans!" diye seslendi.

Morrigan, Mildmay'in onu, ekipte onu seven iki kişiyle aynı takıma koyacağını ümit etmişti. Morrigan, Francis ve Mahir üçüncü kapsüle bindiler ve yaklaşık kırk beş dakika boyunca rahatsız edici, buz gibi bir sessizlik içinde yolculuk ettiler.

Morrigan muhtemelen diğer ikisinin de fark ettiği, sinir bozucu gerçeği fark etti: Yol çok uzun sürüyordu –belki de Nevermoor'un eteklerine gidiyorlardı– ve geri dönmek için sahip oldukları üç saatlik kısıtlı zamanları şimdiden iki saate kadar düşmek üzereydi.

Tren nihayet durdu ve üç öğrenci, rayların dibindeki beton bir platformdan bozma, yer üstü bir Wunder Metro istasyonunda inerek soğuk gece ayazına adım attılar. Dışarısı karanlıktı. İstasyon resmi olarak kapalıydı. Gecenin bu saatinde sadece Wunce'ye özel tren ve kapsüller işlerdi (Cemiyet üyeliğinin avantajlarından biri). Gökyüzünde tek bir bulut yoktu ve yıldızlar, yüksek derecede ışık kirliliği yüzünden Nevermoor'un merkezinde görmenin pek mümkün olmadığı kadar parlaktı. Morrigan derin bir nefes aldı; hava burada daha temiz ve tazeydi. İstasyonun adını okudu: Demirkazık Tepesi. Bu, şüphelerini doğruluyordu; kenar semtlerden biri olan Betelgeuse'a kadar gelmişlerdi. Kaşlarını çattı. Betelgeuse'dan Eski Şehir'e gün ağarmadan nasıl geri döneceklerdi?

Mahir istasyon duvarındaki saate işaret ederek, "İşte, ilk ipucu orada!" dedi. Üzerinde 919 yazan küçük bir zarf saate iliştirilmişti. Oraya ilk giden Francis oldu ve zarfı yırtıp açarak yazanları sesli okudu.

"Gecenin bahçesi," diye okumaya başladı. "Katilin neşesi. Korkakların silahı. Öldürür çiçeklerin gazabı."

"Ne demek bu şimdi?" diye sordu Mahir.

Morrigan'ın zihnindeki çarklar yavaş yavaş dönmeye başladı. *Gecenin bahçesi... Öldürür çiçeklerin gazabı.* "Ne tür bir çiçek birini öldürebilir?"

"Zehirli... Bir tür?" dedi Francis tereddütle.

"Hayır," dedi Mahir, gözleri heyecanla büyüdü. "Şu dişleri olan, dev katil bitkilerden bahsediyor! Güney yağmur ormanlarında insanları bütün olarak yiyen böcekkapanlardan."

"Ama nerede..." diye söze girdi Morrigan. "Yo! Hayır, Francis *haklı. Korkakların silahı.* Zehirden bahsediyor! Zehirli çiçeklerin büyüdüğü bir yere gitmemiz gerekiyor. *Gecenin bahçesi.* Ama hangi bahçe?" Morrigan, Nevermoor'un yeşil alanlarını parmaklarıyla saymaya başladı. "Eski Şehir'de Bahçe Kemeri var. Azize Gertrude Çimenliği. Eee... Oxborrow Çayırları, ama orası da pek bahçe sayılmaz..."

Francis parmaklarını şaklatarak, "Tekinsiz Katilbahçe!" dedi. "Aklınıza gelebilecek tüm zehirli bitkiler orada var. Daha önce oradan köygöçüren almıştım. Küçük bir dükkânları var."

Morrigan yüzünü ekşitti. "Köygöçüren de ne?"

"Zehirli mantarlar. Aslında son derece lezzetliler... Çok ama çok küçük miktarlarda yenirlerse."

Mahir gözlerini kırpıştırarak, "Zehirli mantar mı aldın?" dedi. "Adı *Katilbahçe* olan bir yerden?"

Francis omzunu silkip tekrar etti: "Küçük bir dükkânları var."

Morrigan iki şeyi aklına not etti: Birincisi, Francis'in ikram ettiği hiçbir şeyden bir daha asla yemeyecekti; ikincisi, Jüpiter'e, Nevermoor'da zehirli bir bahçe olduğundan kendisine nasıl olur da hiç söz etmediğini soracaktı. Bu tür şeylerin tam onun kalemi olduğunu *biliyordu*.

"Gecenin bahçesi, katilin neşesi. Orası olmalı. Betelgeuse'dayız, demek ki Tekinsiz buranın doğusunda, öyleyse..." Morrigan duraksayarak, Canlı Harita'yı zihninde canlandırdı. "Francis, Katilbahçe'ye en yakın Wunder Metro istasyonu hangisi?"

"Eski Marlow Yolu."

"Bizi oraya çıkarırsam sen bizi bahçeye götürebilir misin?"

Francis bir süre kaşlarını çatıp ardından başıyla onayladı. "Evet, götürebilirim herhâlde."

"Mahir, günün ağarmasına ne kadar var?"

Mahir saatine baktı. "Bir buçuk saat. Asla başaramayız."

"Öyle söyleme." Francis gergin bir edayla ceketini çekiştirdi. "Tek bir sınavdan bile çakarsam Hester canıma okur."

Morrigan kabul etmek istemese de Mahir'in haklı olduğunu biliyordu. Toplu taşımayı kullanmaları yasak ve bilinmeyen iki noktadan toplamaları gereken iki ipucu daha varken, o kadar yolu geri tepip Wunce'ye gün ağarmadan nasıl ulaşacaklarını kestiremiyordu.

Olsun. Morrigan'ın, girdiği topu topu iki sınavdan birinde başarısızlığı şimdiden kabullenmesine imkân yoktu. Dearborn, işe yaramaz Morrigan Crow'un doğru dürüst bir eğitim almaya layık olmadığı, *fiyaskoya mahkûm bir deney* olduğu konusunda haklı çıktığını düşünecekti.

Morrigan cübbesinin kollarını sıvayarak, "Başaracağız!" dedi. "Ama umarım ayakkabılarınız rahattır."

Tekinsiz Katilbahçe'nin giriş kapısına kadar yol boyunca koştular. Kalan zamanlarından değerli yirmi dakika daha gitti ve yolda karşılaştıkları tek canlılar, şehre inmiş, gürültücü bir tilki çifti, dükkân girişlerine kıvrılmış uyuyan birkaç kişi ve büyük bir patırtı koparak yanından son hız geçerlerken korkudan ödü kopan bir çöpçü oldu.

Bahçenin siyah giriş kapısı bu saatte kilitliydi ama kapının üzerine oyulmuş gümüş bir kurukafanın dişlerinin arasına üzerinde "919" yazan bir diğer küçük zarf sıkıştırılmıştı. Mahir zarfı çekip aldı ve yazan notu sesli okudu.

"Ne bronzdur ne altın, evleri eski ve enseleri kalın. Servetleri gani ama ahlaken şaibeli."

"Yeni bir bilmece," dedi Morrigan. "*Ne bronzdur ne altın.* O zaman bu, gümüş olmalı, değil mi?"

"*Evleri eski.* Bu, yeteri kadar açık değil," dedi Francis. "Evlerin eski olduğu çok fazla—"

"A!" dedi Mahir. "Eski Soylu Haneler!"

"Eski Soylu Haneler mi?" diye sordu Morrigan.

"Gümüş Havza'daki eski köklü aileler," dedi Mahir. "Onlara böyle denir. Eski Soylu Aziz James Hanesi, Eski Soylu Fairchild Hanesi... Hepsi zengin, iğrenç aristokratlar. *Servetleri gani ama ahlaken şaibeli.* Mantıklı, değil mi? Ama oraya nasıl gidebileceğimiz konusunda hiçbir fikrim yok."

"Benim de," dedi Francis. "Bir tek Wunder Metro'yla gitmeyi biliyorum."

Morrigan gözlerini kapadı ve Canlı Harita'yı bir kez daha zihninde canlandırmaya çalıştı. Gümüş Havza'yı daha önce bir yerlerde görmüştü. Zihninde su kanalları canlanıyordu. Döne döne yükselen duman bulutlarını yara yara giden küçük kayıklar...

Zafer kazanmışçasına coşku dolu bir sesle, "Gümüş Havza, Juro-üstü-Ogden'de!" dedi. "Juro Nehri'nin üstünde, suya batıyormuş gibi görünen semtte. Canlı Harita'da görmüştüm."

"Oraya gitmemiz *asırlar* sürer." Francis sırtını Katilbahçe'nin kapılarına yaslayıp yere çöktü, kapılar takırdadı. "Oraya koşarak gitmemiz bile en az bir saatimizi alır. Bir saat boyunca koşamam ben!'

"Söylemiştim." Mahir de kapılara yaslandı ve oflayarak kendini yavaşça yere bıraktı. "Gün ağarmadan önce Wunce'ye geri dönmemiz imkânsız. Şimdiden pes etsek yeridir."

Morrigan, "Kendinize gelin," diye çıkıştı. Canlı Harita'da gördüğü başka bir şeyi hatırlamıştı. "Bu tavrınızla geçen sene imtihanları nasıl geçebildiniz, hayret doğrusu! Kalkın ve beni takip edin. Harika bir fikrim var!'

Francis rüzgârın sesini bastırmak için bağırarak, "Berbat bir fikirmiş," dedi.

"Evet," diye onayladı Morrigan.

"Ama demiştin ki—"

"Yalan söyledim."

Mahir homurdandı. "On dakikadır bekliyoruz. Gelip geçeceği filan yok! Soğuktan donuyorum burada, iyisi mi—"

"*Gelecek*," dedi Morrigan. "Eminim. Saatte bir geçiyorlar. Bir dakika daha dayan. Bana güvenin."

Tanıdığı kızıl sakallı çılgın adamın muazzam büyüklükteki hayata tutunma gücünü kendi içinde harekete geçirmek için elinden geleni yapıyordu. Ama Francis ve Mahir'le birlikte tehlikeli bir şekilde üzerinde zar zor dengede durdukları Asırlık Köprü'nün korkuluğundan, altlarında akan Juro Nehri'nin zifiri karanlık sularında bakarken içini kaplayan bulantıyı bastırmak hiç kolay değildi. Alternatif bir plan üretmek için zihnini zorlamaya başladı ve derken, köprünün altında, bir çöp mavnasının pruvası belirdi. O boyutlardaki hantal bir su aracından beklenmeyecek bir hızla suyu yara yara ilerliyordu. Morrigan'ın içini büyük bir rahatlama sardı.

Nehrin sesini bastırmak için bağırarak, "Üç deyince," dedi. "Hazır mısınız?"

"Hayır," diye bağırdı Mahir.

"Hayır," diye tekrar etti Francis.

"İşte aradığımız ruh. Bir... İki... ATLA!"

Francis'le Mahir atladılar ama Morrigan oğlanların sırf ikisini de kollarından sıkı sıkıya kavrayıp onlara başka seçenek bırakmadığı için atladıklarından emindi.

Üçü çığlık çığlığa, leş gibi kokan, yumuşak bir çöp yığınının üzerine indiler.

"Ah! Morrigan, Bunun için seni ASLA—" Francis ayağa kalkmaya çalışırken kayıp düştü ve çöp yığınının dibini boyladı, düşerken yol açtığı ufak yer kayması sonucunda Morrigan'la Mahir de kendilerini hemen arkasından onun yanında buldular. Francis, Morrigan'a ters ters bakarak, "AMA ASLA AFFETMEYECEĞİM,' diye sözünü tamamladı.

Morrigan ayağa kalkmaya çabalarken, "Sınavı geçince affedersin," diye homurdandı. Doğrusu, kendine biraz kızgındı. Aklına gelen parlak fikirler niçin hiçbir zaman kolay ya da iç açıcı bir çözüm yolu içermiyordu?

Fakat mavna onları Juro-üstü-Ogden'e, Wunder Metro'yla yapacakları bir yolculuktan bile daha çabuk ulaştırdı. Bir noktada suya atlayıp kıyıya yüzmek zorunda kaldılar ama en azından Juro Nehri'nin soğuk suları giysilerini, sırılsıklam olmaları ve soğuktan donmaları anlamına gelse bile iğrenç çöp kokusundan büyük ölçüde arındırmıştı.

"Y-y-yeşil bir t-tünel," Francis, suya batan Gümüş Havza'yı çevreleyen gösterişli gümüş kapılara sıkıştırılmış olarak buldukları notu, dudakları mosmor, zangır zangır titreyerek okudu. "K-k-kraliçelere... L-l-layık. Y-yalnız b-b-başına..."

Morrigan dişleri takırdayarak, "Ah, v-ver, b-ben ok-okuyayım," dedi. Buz kesmiş parmaklarıyla notu Francis'in elinden zar zor çekip aldı. "Yeşil bir tünel, kraliçelere layık. Yalnız başına bir sultan. K-kemik fışkıran bir mezarlık."

"A-ağaçlı y-yol," dedi hemen Mahir. "Kraliçe'nin Fundalığı. Fundalığın içinden g-geçen, iki kenarındaki ağaçların, tepesinde b-birleştiği bir yol var."

"Kraliçe'nin Fundalığı," diye tekrar etti Morrigan. Zıplayıp buz kesmiş ellerini ovuşturarak ısınmaya çalıştı. "Orası Kraliçe Septemberine'in a-av sahası değil miydi? Altı ya da yedi s-sultan önce. *Nevermoor B-barbarlık Ansiklopedisi*'nde okumuştum."

"*Kemik fışkıran bir mezarlık*!" dedi Mahir. "Haklısın. Ve de anlatılanlara göre, Septemberine'in ömrü boyunca fundalığa başka hiç kimsenin girmesine izin verilmemiş: *yalnız başına bir sultan*. Uyuyor!"

"Ama Kraliçe'nin Fundalığı Highwall'da," dedi Francis, yüzü düştü. "Kuzeyde, iki semt daha ileride. Zamanımız asla yetmez."

"Ben bir yol biliyorum galiba," dedi Morrigan telaşla. "Spitznogle Sokağı. Buraya gelirken yolumuzun üzerindeydi – sadece iki sokak geride. Canlı Harita'da Dolandırıcı Yol olarak işaretli, *eminim*."

Mahir şaşırmış görünüyordu. "Nereden biliyorsun bunu?"

"Coğrafi tuhaflıkları ezberledim."

Bunu duyan Mahir'in gözleri kocaman açıldı. Morrigan omzunu silkti. "Yani, hepsini değil. Henüz değil. İşte, Hilebaz Arkaların büyük çoğuyla Dolandırıcı Yollar'dan bazılarını... Mildmay'in Dolandırıcı Yollar hakkında anlattıklarını hatırlıyor musunuz? Sizi yutup bambaşka, bazen kilometrelerce ötede

bir yere çıkarıyorlar. Üçüncü ipucumuzun bu kadar yakınlarında bunlardan bir tane olması tesadüf *olamaz*. Nesine isterseniz bahse girerim, Spitznogle'ı kullanmamız isteniyor. Bizi Kraliçe'nin Fundalığı'na çıkaracağına bahse girerim... Hiç değilse yakınlarında bir yere."

"Ama Mildmay Hilebaz Arkalara girmememiz gerektiğini söyledi," diye itiraz etti Francis. "Dolandırıcı Yollar konusunu derslerde daha doğru dürüst işlemedik bile. Bizim için tehlikeli olabilecek bir durumu sınava dâhil edemezler."

Morrigan homurdandı. "Of, Tanrı aşkına, Francis, Cemiyet'i hâlâ çözemedin mi? Tehlikeli olup olmadığı, konuyu derste işleyip işlemediğimiz *umurlarında değil*. Çizgilerin dışına taşmaktan çekinmiyorlar, bizden de çekinmememizi bekliyorlar."

"Çizgilerin dışı... Ne *anlatıyorsun* sen?" diye sordu Mahir.

Morrigan, Jüpiter'in bir seferinde ona söylediklerini hatırlayarak, "Bazen hangi kurallara uyacağınızı, hangilerini çiğneyeceğinizi bilmek gerekir," dedi. "Ne zaman plana bağlı kalacağınızı ve ne zaman doğaçlama yapacağınızı."

"Ama bir planımız *yok* ki,' dedi Francis cılızca.

"E, işte," dedi Morrigan. "Doğaçlama zamanı."

Spitznogle Sokağı uzun, dar ve karanlıktı. Diğer ucunda ne olduğunu görmek imkânsızdı. Morrigan, Francis'le Mahir'in nezaretinde sokağın girişinde durdu. Elleri titriyordu ve aklına gelen parlak fikirden pişmanlık duymaya başlamıştı ama sadece biraz.

"Pekâlâ," dedi. "Şimdi tek yapmamız gereken..."

Francis dehşet içinde, "İlk sen giriyorsun," diye cırladı.

"Pekâlâ," dedi Morrigan bir kez daha. "Elbette."

Karanlığın içine doğru temkinli bir adım attı, ardından bir tane daha. Ardından, kafasını sallayarak, ya hep ya hiç, diye düşündü ve kararını verdi. Uzun, derin bir nefes aldı ve karanlık sokak boyunca patır patır koşmaya başladı. İleride –küçük ama giderek büyüyen– bir ışık gördü ve bir an önce ışığa çıkmak için hızlandı ama sonunda çıktığı yer...

Gümüş Havza'da Spitznogle Sokağı'nın öbür ucu değildi.

Highwall'da Kraliçe'nin Fundalığı da değildi.

Aslına bakılırsa hiçbir yer değildi.

Morrigan sokağın sonunda önünde yükselerek yolunu kesen tuğla duvara burnunu çarpmadan tam zamanında durdu. Duvar, gözlerinin önünde yükselmeye devam etti: üç metreye ulaştı; dört metreye, ardından yedi...

Morrigan gözlerini tuğlalara dikerek iç geçirdi. Geri dönüp Mahir'le Francis'e yanıldığını söylemek hiç içinden gelmiyordu. Tam o sırada arkasından uzun, pes bir gıcırtı geldi. Tanıdık *klik-klak*'lar ve parke taşlarına sürtünen bir şeyden çıkan sinir bozucu sesleri duydu.

Morrigan'ın boğazı yandı. Burun deliklerine kirli nehir suyu ve çürümüş et kokusu doldu. İçine işleyen soğukla ürperdi. Yavaşça arkasına döndü ve bir daha asla görmemeyi ümit ettiği bir şeyle karşı karşıya geldi.

İskelet Lejyonu. Kemiğibozuklar.

Bu sefer sayıları daha fazlaydı. En az iki düzinesi, belki daha fazlası, Morrigan'ın arkasında, sokağın ağzında toplanmıştı. Duvardan duvara, omuz omuza dörderli sıralar oluşturmuşlardı. *Klik-klak, klik-klak*, Gırrçç. *Klik-klak, klik-klak, gırrrç.*

Juro Nehri'nin yatağında yüzyıllardır birikmiş insan ve hayvansı ölülerinden arta kalan kemiklerin –görünüşe bakı-

lırsa– artık etraflarında başka her ne vardı ise onlarla, son derece rastgele bir araya gelmesiyle oluşmuşlardı. Bir tanesinin kolu paslanmış bir şemsiye iskeletindendi, bir diğeri bacaklarının yerine paslanmış, yosun tutmuş tekerlekli bir alışveriş arabası üzerinde duruyordu. Bir tanesinin gövdesi insan iskeletindendi ama kafası, görünüşe göre, bir kedinin ufak kafatasından oluşuyordu. Neredeyse komik bile denebilirdi ama Morrigan'ın hiç gülecek hali yoktu. Hatta gülmekten hiç bu kadar uzak olmamıştı.

Göğsü hırıltıyla inip kalkarken keskin soğuk ciğerlerini yaktı. Gözlerini sıkıca yumdu ve kendi güçsüzlüğüne öfkelendi. Sözde, bir *Wundersmith*'ti, değil mi? Bir Wundersmith'in yapacağı şeyleri neden yapamıyordu? Ezra Squall'ı yaparken gördüğü şeyleri neden yapamıyordu? Neden kimse ona *nasıl yapılacağını öğretmiyordu?*

Hiçbir zaman yüksek sesle dile getiremeyeceği, tehlikeli bir düşünceydi bu. Ama o an, ilk kez, Morrigan gerçek bir Wundersmith olmayı her şeyden çok istedi.

Sanki bu isteği kabul edilmiş gibi Kemiğibozuklar sürüsünün arkasından yüksek bir kişneme sesi geldi. Sokaktan aşağı Morrigan'a doğru dörtnala koşan toynakların gümbürtüsü arasında kara dumandan bir avcı, atını sanki orada değilmişlercesine Kemiğibozuklar sürüsünün üzerine sürdü.

Morrigan'ın nefesi boğazında düğümlendi. Hemen durumun farkına vardı: Duman ve Gölge Taburu geri dönmüştü. Morrigan, Ezra Squall'ın söylediği son sözleri hatırlayarak, ürperdi: *İkinci ders, sen ister istemez başlayacak.*

Avcı, Morrigan'ın hemen önünde durdu ve âdeta... Onu *korumaya*, grotesk iskelet canavarlarla onun arasında bir kalkan oluşturmaya çalışıyormuşçasına, dalga dalga yükselen bir duman gibi olduğu yerde büyüyor gibiydi.

Kırmızı gözleri ateş saçan, simsiyah gölge-at şaha kalkarak burun deliklerinden kızgın buharlar püskürttü. Toynakları parke taşlarından üzerinde tekrar gümbürdedi ve sırtındaki kocaman kara dumandan avcı öne doğru eğilerek elini Morrigan'a uzattı.

Morrigan'ın ciğerleri yandı, nefesini tuttuğunu fark ederek soğuk havayı içine çekti. Yüreği ağzında atıyordu.

Avcı elini uzatarak hiç kıpırdamadan bekledi.

Bu bir tehdit değildi. Emir değildi.

Bir davetti.

Morrigan başını iki yana sallayarak, taş duvara doğru geriledi. "Se-seninle hiçbir yere gelmiyorum."

Avcı bir şey demedi. Çakmak çakmak gözleri, atınınkiler gibi ateş saçıyor, erimiş kor gibi, lav gibi parlıyordu. At sabırsızca toynaklarını yere vurdu.

Morrigan, "Seninle gelmiyorum!" diye bağırdı tekrar.

Avcı yine bir şey demedi (Morrigan bir ağzı olup olmadığından, konuşup konuşamadığından bile emin değildi) ama arkasında gıcırdayan Kemiğibozuklar sürüsüne doğru hafifçe dönüp tekrar Morrigan'a baktı ve kara dumandan başını âdeta alaycı bir edayla yana yatırdı.

Sen de haklısın, diye düşündü Morrigan çaresizce.

Başka seçeneği yoktu. Kalbi güm güm atarak, dumansı eli tutmak için uzandı ve elleri birleştiğinde, hayatındaki en tuhaf hissi duyumsadı: Katı haldeki havaya dokunuyordu sanki. Avcı hiç zorlanmadan Morrigan'ı yukarı çekerek eyere oturttu. At derhâl hareket etti ve Kemiğibozuklar sürüsünü dağıtarak dörtnala aralarından geçti.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Çalıntı Anlar

Bu sefer farklıydı. Duman ve Gölge Taburu, Morrigan'ı daha önce de kaçırmıştı: Geçen kış, son Wunderous Cemiyeti imtihanının ardından. Duman karası bir denizin dalgalarına fırlatılmak ya da gölgelerden bir hortum tarafından sürüklenmek veya sonu gelmeyen, baş döndürücü bir tünelde tepetaklak dönüp durmak gibi gelen bir yolculuktan sonra Tabur onu, Bürümcük Hattı peronuna, bir köpeğin sahibinin ayağına getirdiği ölü bir sıçan misali, Wundersmith'in önüne bırakmıştı.

Fakat şimdi, eyerin üstünde, gözleri kor gibi parlayan, devasa avcının önünde otururken kendini daha çok, yayından fırlatılmış bir ok gibi hissediyordu. Altlarındaki gölge-at öyle akılalmaz bir hızla ilerliyordu ki âdeta Bürümcük'te uçuyorlarmış gibiydi. Şehrin ışıkları arkalarından bir nehir gibi akıp gidiyor, rüzgârın uğultusu kulaklarını sağır ediyordu.

Derken bitti.

Morrigan'ın hızlı solukları dışında sessizlik hâkimdi. Morrigan bulanıklaşan görüşünü düzeltmek için gözlerini kırpış-

tırdı. Avcı gözden kaybolmuştu; Morrigan mağarayı andıran bir salonda tek başınaydı. Duvarlara sabitlenmiş lambaların titrek ışıkları mermer zemine vuruyordu.

Morrigan kalbi gümbürdeyerek, her adımı yankılanarak salonda yürüdü. Salonun duvarlarına kar küreleri dizilmişti. Elinize alıp sallayabileceğiniz kadar değillerdi ama. Her birinde hayattan bir tablo vardı: Ustalıkla hazırlanmış erkek, kadın, çocuk, Wunder Hayvan ve hayvansı heykelleri, yağışı hiç kesilmeyen, savrulan kar taneleri arasında, cam kürelerin içinde çeşitli sahne ve pozlarda duruyorlardı.

Denizde yüzen bir kadın.

Bir şöminenin dibinde kıvrılmış yatan bir kurt köpeği.

Bir gaz lambasının altında birbirine sarılmış iki delikanlı.

Morrigan burnunu denizdeki kadını çevreleyen cama dayadı. Çok güzel bir kadındı; koyu mavi dalgaların içinden çıkan, kusursuz, oval bir yüzü vardı; gözleri göğe bakıyordu. O kadar gerçekçi bir sahneydi ki Morrigan'a neredeyse denize dalıp kadınla birlikte yüzebilirmiş gibi geldi. Garip bir yalnızlık duygusuna kapılarak ellerini cam kubbenin üzerine koydu.

Arkasından yükselen yumuşak bir ses, "Sergilenen eserlere dokunmamalısın," dedi.

Morrigan sertçe içini çekerek arkasına döndü.

Kendi yüzüne sadece birkaç santim mesafede, tanıdık bir yüz. Bir kaşını tam ortadan ikiye bölen ince, beyaz yara izi dışında son derece sıradan ve solgun.

Ezra Squall. Wundersmith.

(*Öbür* Wundersmith, diye zihninde düzeltti Morrigan.)

Morrigan geriye doğru sendeledi ve kar küresinin camına çarptı, etrafına bakınarak kaçacak bir yol aradı. Tüm vücudu tetikte, kaçmaya hazırdı ama beyni vücuduna henüz yetişeme-

mişti. Zihni uyuşmuş, aptallaşmış gibiydi; tek düşünebildiği, karşısındaki yüzdü. Gelmiş geçmiş en kötü insanın yüzü.

Fakat... Squall gerçekten *burada* mıydı? Sürgünde geçirdiği tüm o yılların ardından Nevermoor'a geri dönmenin bir yolunu mu bulmuştu? Yoksa geçen seneki numarasını mı çekiyordu yine? Yumuşak huylu ve nazik Mr. Jones olarak kendi asistanı rolüne bürünmüş ve Bürümcük Hattı'nı kullanarak Nevermoor'da bir hayalet gibi dolaşmıştı.

Bunu öğrenmenin maalesef tek yolu vardı.

Morrigan titreyen elini, kuduz bir köpeği okşamaya çalışıyormuşçasına tedirgin bir isteksizlikle uzattı. Cesaretini toplayarak kendini bir insan bedeninin sıcaklığına ve katılığına dokunma ihtimaline ve bu ihtimal gerçekleştiği anda koşup kaçmaya hazırlamıştı... Ama eli, Squall sanki havadan oluşuyormuşçasına omzunun içinden geçti.

Bürümcük Hattı, diye düşündü Morrigan ve büyük bir rahatlama yaşayarak gözlerini kapadı. Squall'ın bedeni hâlâ Kışdenizi Cumhuriyeti'nde, Morrigan'ın şehri Nevermoor'dan çok uzaklardaydı. Ne Morrigan'a ne de giremediği bu şehirdeki herhangi başka birine zarar verebilirdi. Morrigan nefesini tuttuğunu fark etti ve Mildmay'in sesi zihninde yankılandı. *İlk adım: SAKİN OL. Nefes al. Nefes ver.*

Squall kederli bir edayla gülümsedi. "Tekrar merhaba, Miss Crow."

"Neredeyim ben?" diye sordu Morrigan. Ellerinin aksine, sesinin titrememesi onu hem şaşırttı hem de rahatlattı.

"Avcı saygıda kusur etmemiştir umarım." Squall sohbet ediyormuşçasına cana yakın bir tonda konuşuyordu. Havadan sudan konuşan iki yabancıydılar sanki.

"*Neredeyim ben?*" diye tekrar sordu Morrigan, bu sefer sesi *belli belirsiz* titredi. Çenesini sıktı.

Squall kollarını açarak, salonu gösterdi. "Çalıntı Anlar Müzesi. Hiç duymuş muydun?"

"Hayır."

"Hayır. Tabii ki duymadın. Bu bir Debdebe." Squall durakladı ve kayıtsızca omuz silkti. "Epey yetersiz bir eğitim aldığını duydum. Bir iyilikte bulunayım, biraz ufkunu genişleteyim dedim."

Morrigan bir şey demedi. Kendini renk vermemeye zorladı. Squall, onun Wunce'deki eğitimi hakkında nasıl *herhangi bir* bilgi sahibi olabiliyordu? Bürümcük'te seyahat ederek, Nevermoor'a gelip gizlice onu mu gözetliyordu? Yoksa casusları mı vardı?

Squall hayaletimsi elini kürenin içindeki denizde şöyle bir gezdirerek, "Şahsen," dedi, "Wunder Eylemleri Sınıflandırma Kurulu'nun bu konuda yanıldığını düşünmüşümdür hep. İnsanda huşu ve haz uyandıran, onu hayrete düşüren şeylere Debdebe denir. Çalıntı Anlar Müzesi ise bundan *çok* daha fazlası. Bir Fenomen, ya da en azından bir İstisna olarak sınıflandırılmalıydı."

Debdebe, Fenomen, İstisna... Morrigan sormak için ağzını açtı ama hemen kapadı. Tuzağa düşmeyecekti. Bu canavarla herhangi bir tartışma içine çekilmesine izin vermeyecekti. En iyi kaçış yolunu bulmak için gözlerini odada gezdirdi. Koşup kaçsa? Squall, Tabur'u anında geri mi çağırırdı?

Squall, bir an sessiz kaldıktan sonra, "Çok büyük bir yetenekti," diye belli belirsiz mırıldandı.

Squall'ın sesindeki merak uyandırıcı, melankolik tını Morrigan'ın pes etmesine neden oldu. İçinden kendine küfrederek bariz soruyu sordu. "Kim?"

"Mathilde Lachance. Tüm bu gördüklerini yaratan Wundersmith. Ne dersin, bir şaheser, değil mi? Aşağılık Yöntem-

lerden en az beş tanesini kullanmış olsa gerek. Başta Noktürn* elbette, sonra Dokuma. Zaman, muhtemelen Peçe, hatta belki..." Squall, Morrigan'ın yüzündeki ifadeyi yakalayınca sözlerini yarıda kesti. Murgatroyd'un, İhtiyarlar Salonu'nda dile getirdiği *–bu minik canavara Aşağılık Yöntemleri kullanma sanatını öğretmek şart–* sözlerinin ansızın zihnine düşmesiyle Morrigan'ın yüzünde beliren ifade, içini kemiren merakı ele vermiş olmalıydı. Nihayet, bu sözcükleri daha önce nerede duyduğunu hatırladı. Geçen sene, Crow Malikânesi'nde, bizzat Squall'dan. "Nitelikli Bir Wundersmith'in Aşağılık Yöntemleri," diye bir şeyden bahsetmişti Squall. Onları Morrigan'a öğretmeyi teklif etmiş, Morrigan reddetmişti.

Squall gülümsedi. "Ah. Hepsini bir anda açık etmemeliyim. Hoşlarına gitmeyecektir, değil mi? Senin şu *Wunderous Cemiyeti*'nin." Son iki sözcüğü apaçık bir küçümsemeyle söylemişti. Morrigan bir yandan hayal kırıklığını saklamaya çalışırken, bir yandan da Squall'ın ağzından kaçırdığı o dört kıymetli sözcüğü ezberlemekle meşguldü. *Noktürn, Dokuma, Zaman, Peçe. Noktürn, Dokuma, Zaman, Peçe.* Ne *anlama geliyorlardı* acaba?

Squall kayıtsız bir sesle, "Wunce'de hayat nasıl gidiyor?" diye sordu. Ellerini arkasında kavuşturarak ileri geri adımlamaya başladı. "Her şey hayallerindeki gibi mi bari? Arkadaşlarının hayal bile edemeyecekleri bilgi ve beceriler kazandıklarını duydum. Göz açıp kapayıncaya dek alanlarında uzman, tüm diyarda meşhur olacaklar. Yaşayan en büyük Ejderha binicisi. Nevermoor'un önde gelen dilbilimcisi. Eşsiz yetenekteki bir hipnozcu." Üzgün bakışlar ve abartılı bir somurtmayla Morrigan'a döndü. "Ve sen, gücünü kullanması ve hünerlerini geliştirmesi yasaklanmış bir çocuk. Hem de ondan en çok korkan kişilerin baskısı ve kontrolü altında."

* Gece müziği, duygulu müzik veya şarkı. (*e.n.*)

Morrigan başını salladı. "Bu doğru değil. Benden korkmuyorlar, sadece... Kendi iyiliğim için..."

Wundersmith'in gözlerinin zevk ve öfke karışımıyla aydınlandığını gören Morrigan'ın sesi canlılığını yitirdi. "Senin kendi *neyin*? Kendi güvenliğin için mi? Kendi iyiliğin için, seni korumak için mi? Ah, tatlım. Görüyorum ki biraz daha ustaca yalan söylemeyi öğrenmişsin. En azından kendine."

Morrigan yanıt vermedi. Squall haklıydı, inkâr etmeye cesaret edemedi. İhtiyarlar ondan *korkuyordu*.

Squall, Morrigan'ı dikkatle izliyordu. Hassas bir noktaya dokunduğunu biliyordu. "Peki, senin şu kambur profesörün neler öğretti sana, ha? Eskinin düzenbaz, şeytani Wundersmith'leri hakkında öğrendiklerini anlat bana."

Morrigan, "Sana anlatacak bir şeyim yok, ayrıca *kambur* değil o; bir *wuntosbağa*," diye parladı ve hemen ardından, Squall'ın onu kışkırtıp bir sohbetin içine çekmesine izin verdiği için bir kez daha kendine küfretti. Ellerini yumruk yaptı. *Sakin ol.* "Beni buraya neden getirdin?"

"Bir Wundersmith ne yapıyorsa onu yapmak için." Squall'ın dudağının kenarında ufak bir tebessüm belirdi. Yürümeyi kesmiş, yalpalayarak giden bir arabadan dışarı sarkan ve saçları rüzgârda uçuşan, neşe içindeki dört delikanlıyı içeren bir kar küresinin önünde duruyordu. "En büyük dileğini gerçekleştirmek için. Her şeyden daha çok istediğin şeyi sana vermek için."

Morrigan dişlerini sıkarak, "Neymiş peki o?" diye sordu.

"Eğitim." Squall yürümeye devam etti. "Daha demin o karanlık, çıkmaz sokağın sonunda bunu dilemiyor muydun? Öyleyse. İkinci dersine hoş geldin. Wunder'ı nasıl çağıracağını öğrenmek ister misin?"

Morrigan, hayır demek istiyordu. Squall'ın hayalet suratının ortasına tükürmek, müzeyi terk etmek ve doğruca

Wunce'ye geri dönmek istiyordu. Ekibin geri kalanı şimdiye dek muhakkak dönmüştü ve tüm ekip orada olmadığı takdirde sınavdan kalacaklardı. Morrigan'a öfke duymaları için bir sebep daha. Morrigan, Francis'le Mahir'in ne yaptıklarını merak etti; acaba onu beklemişler miydi, acaba onlar da sokağa girmiş miydi? *Muhtemelen hayır*, diye düşündü. En azından Hawthorne onun için endişelenmiş olmalıydı. Hatta belki Cadence bile. Geri dönmesi ve onlara iyi olduğunu söylemesi gerekiyordu.

Ama öte yandan müzede kalmak için karşı konulmaz bir istek duyuyordu. Yüksek İhtiyarlar Meclisi Morrigan'ın gücünü kilit altında ve zincirlenmiş tutmakta kararlıydı. Onstald ona faydalı bir bilgi kırıntısı bile vermeyi reddediyordu. Hatta Wundersmith'lerin hepten kötü olmadığını kanıtlayacağına söz veren Jüpiter bile hâlâ bir şey kanıtlayamamıştı.

Nevermoor'un en büyük düşmanı Ezra Squall ise şimdi ve burada Morrigan'a anahtarı sunuyordu.

Wunder'ı nasıl çağıracağını öğrenmek ister misin?

Morrigan'ın içi kıpır kıpır oldu.

Squall, "Evet mi, hayır mı, Miss Crow?" diyerek Morrigan'ı bir yanıt vermeye teşvik etti. Squall'ın yüzündeki kayıtsız ifade, vereceği cevabı zaten bildiğini ama bizzat ağzından duymak istediğini söylüyordu.

Morrigan iç geçirdi ve kısık bir sesle, gönülsüzce, "Evet," dedi.

"O zaman, Aşağılık Yöntemler'in birincisi ve muhtemelen en önemlisiyle başlıyoruz." Ellerini çırptı ve sahneye çıkıyormuşçasına gidip salonun tam ortasında durdu. Yükselen sesi koca salonu doldurdu. "Aşağılık Noktürn Yöntemi. Wunder'ın çağrılması. Bunu yapmak için şarkı söylemek."

Şarkı söylemek mi? Şaka mı yapıyordu? Şarkı söylemek,

Madam Chanda gibi, Melek *İsrafil* gibi kişilere uygundu. Nitelikli Bir Wundersmith'in Aşağılık Yöntemleri arasında kesinlikle yeri olamazdı.

Squall sessizlik için elini kaldırdı. "*Kargacık, yavru kargacık, kara düğme gözlü*" diye usulca mırıldanmaya başladı.

Morrigan'ın ensesi ürperdi. Onu bu şarkıyı mırıldanırken daha önce de duymuştu. Geçen kış, Bürümcük Hattı peronunda. Morrigan'ı kaçırıp kör edici Bürümcük treniyle Cumhuriyet'e ve Crow Malikânesi'ne geri götürmesinden ve onu ailesine zarar vermekle tehdit etmesinden hemen önce. Morrigan derin bir nefes aldı ve aniden içine dolan kaçıp gitme dürtüsüne karşı koymaya çalışarak ayaklarını yere iyice bastırdı.

"*Tavşancıkların saklandığı çayırlara konar.*" Squall parmaklarını havada belli belirsiz oynattı. Gözleri kapalıydı. "*Küçük tavşan, küçük tavşan...*" Sesi canlılığını yitirdi, gözlerini açarak ilgiyle ellerine baktı. "Görüyorsun ya, tıpkı bir köpeği eğitmek gibi. Tek farkı, köpek, bir köpek değil; bir canavar. Ve o canavarın kendine ait fikirleri var. Görebiliyor musun?"

"Wunder gözle görülemez," dedi Morrigan şüpheci bir edayla.

"Uykudayken gözle görülemez, evet," diye onayladı Squall. "Ama eskilerin dediği gibi: *Çağrılan Wunder, çağırana ve ustalara gösterir kendini.* Yani Wunder, bir Wundersmith'in çağrısına karşılık verdiği zaman, çağıranla aralarında... Bir nevi bir sözleşme oluşturur.

"Bir sözleşme... Kendini göstermek için mi?"

"Doğru." Squall elinin hareketlerini dikkatle izleyerek başını salladı. "Wunder zekidir ama ayrım gözetmez. Bir kez çağrıya karşılık verdi mi, tüm eski Wundersmith'ler onu görebilir. *Çağırana ve ustalara*, anladın mı şimdi? Ama sadece, tüm dikkatini verirsen. Sadece nereye bakman gerektiğini biliyorsan."

Morrigan'ın nefesi kesildi. *Görüyordu*: Squall'ın elinde dokuduğu, altın beyazı, parıltılı, minik bir ışık sicimi. Parmaklarının arasında bir yılanbalığı gibi kıvrıla kıvrıla süzülüyordu. Morrigan büyülenmişçesine izlerken, Squall elini dudaklarına götürdü ve minik ışık sicimine karahindibaya üfler gibi üfledi. Sicim rüzgârla savruldu ve gözden kayboldu.

Morrigan, Wunder'ın nasıl göründüğünü önceden biliyordu elbette. Geçen sene, Crow Malikânesi'nden sağ salim döndükten sonra Jüpiter ona göstermişti. Alnını alnına bastırmış ve Morrigan nefes kesici bir an boyunca dünyayı –ve kendisini– hamisinin gördüğü gibi görmüştü. Etrafında toplanan Wunder kör edici derecede parlaktı. Squall'ın üflediği minik ışık sicimi farklıydı, çok daha az parlaktı ama daha az hayret verici, daha az güzel değildi.

"Sıra sende." Squall salonun ortasına işaret etti ve sahneyi Morrigan'a bırakarak geri çekildi. "Bir şarkı söyle."

Morrigan dehşet içinde başını salladı. "Ben şarkı *söyleyemem*."

"Wunder umursamaz. Onu gücendiremezsin." Squall kesik bir kahkaha attı. "İhtiyar Owain Binks'ten daha kötü olamazsın. Ne zaman Wunder'ı çağırsa insanlar birilerinin boğazlandığını sanıp yanına koşarlardı. Haydi, bir şarkı söyle şimdi. Acele et."

Morrigan bir an tereddüt ettikten sonra titrek bir sesle mırıldanmaya başladı, "*Kargacık*—"

"HAYIR!" Squall ileri atılarak onu susturmak için ellerini havaya kaldırdı. Morrigan geri çekildi ve Squall aniden durdu. "Hayır. Onu değil. Her Wundersmith'in kendine ait bir şarkısı olmalı, Wunder'ı kendine özgü bir biçimde çağırmalısın. Başka bir şarkı seç."

"Başka şarkı bilmiyorum," diye itiraz etti Morrigan.

"Saçmalama," dedi Squall sabırsızca. "Herkes en az bir şarkı bilir. İşe yaramaz ailen sana hiç mi ninni söylemedi? Kırmızı suratlı, durmadan zırlayan bir bebek olduğun zamanları hatırla."

Morrigan babası ya da babaannesinin, sanki mümkünmüşçesine, ona ninni söylemek gibi gülünç bir işe kalkıştığını düşünerek gözlerini devirmek üzereydi ki aniden canlı bir hatıra belirdi zihninde.

Küçüktü... Altı veya yedi yaşındaydı. O dönemki özel öğretmeni, babasının, Morrigan'a okuma yazma ve aritmetik öğretmekle... Daha doğrusu, yokmuş gibi yapmaya devam edebilmesi için Morrigan'ın yoluna çıkmamasını sağlamakla görevlendirip Crow Malikânesi'ne getirdiği sonu gelmeyen bahtsız erkek ve kadın zincirinin en son halkası olan Mrs Duffy'ydi. Morrigan'ın özel öğretmenlerinin büyük çoğunluğu onunla doğrudan temas kurmamayı ve derslerde göz göze gelmemeyi tercih ediyordu. Bazıları lanetlenme korkusuyla daha da ileri gitmişti. Miss Linford lanetten korunmak için ve ne olur ne olmaz diyerek, Morrigan'la arasında daima bir kapı bulunmasında ısrar etmişti.

Ama Mrs Duffy farklıydı. Morrigan'dan kaçınmak yerine, toplum ve ailesi için ne kadar büyük bir yük ve sıkıntı kaynağı olduğunu, sırf doğmuş olmakla etrafındaki –ve İsimsiz Diyarlar'daki– herkes için ne denli tehlike arz ettiğini Morrigan'a sürekli hatırlatmayı kendine görev edinmiş gibiydi.

Mrs Duffy Morrigan'a bir şarkı öğretmişti ve ne zaman bir sınavda başarısız olsa ya da yaramazlık yapsa veya söz verilmeden konuşsa Morrigan'a bu şarkıyı söyletirdi. Öğretmeni ona dur diyene kadar, tekrar tekrar söylerdi Morrigan.

Küçükken bu şarkı Morrigan'a çok korkutucu gelirdi. Ama sözlerini baştan sona bildiği tek şarkı buydu. Aklına kazınmıştı.

Morrigan tutuk, alçak sesle şarkıyı söylemeye başladı.

"*Güneçalan'da doğan, neşeli ve usludur.*" Sesi çatladı. Boğazını temizledi. "*Zifiri Gece'nin çocuğu çılgın ve yaramaz olur.*"

Squall kaşlarını çatarak başını yana eğdi.

"*Güneçalan'da doğan, şafakla gelir,*" diye devam etti Morrigan. Çok kötü söylüyordu ama sesi geniş boşlukta yankılanarak her notada daha gür çıkıyordu. "*Zifiri Gece'nin çocuğu, fırtına ve felaket getirir.*"

Squall ona doğru bir adım attı. Bir şey hatırlamak üzereymiş gibi görünüyordu.

"*Nereye yolculuk, ey gündüzün oğlu?*" diye usulca mırıldandı. Şarkı söylerken, Squall'ın sesi huzur kaçıracak denli yumuşak ve tatlıydı. Morrigan'ınkinden çok daha güzeldi. Squall'ın sesi böyle tınlamamalı, diye düşündü Morrigan. Kötü ve sert tınlamalıydı. Tıpkı kalbi gibi.

Morrigan titrek bir nefes aldı.

"*Ilık rüzgârların kucağında, izliyorum güneşe giden yolu.*" Duraksadı, devam etmek istemiyordu fakat birden... Parmak uçlarında ani bir elektriklenme hissetti. Kuvvetli rüzgâra karşı ilerlemeye çalışırken duyulan hafif mırıltı gibiydi.

Başını kaldırıp Squall'a baktı.

Squall, Morrigan'ı yüreklendirmek için başını salladı ve gözleri parlayarak şarkıya girdi: "*Nereye yolculuk, ey gecenin kızı?*"

Morrigan ellerini hafifçe ileri geri sallayarak parmaklarında duyumsadığı hissi kavramaya çalıştı. Parmaklarında ay ışığı huzmeleri dans ediyordu âdeta. "*Karanlık derinliklere doğru, dinmez kalbimdeki sızı.*"

Wunder onu bekliyordu. Jüpiter öyle demişti.

Ne yapmamı bekliyor?

Göreceğiz herhâlde.

Beklediği buymuş demek. Morrigan, Wunder'ı çağırmanın zor olacağını düşünüyordu ama sanki... Wunder *çağrılmak* istiyor gibiydi. Milyonlarca mini minnacık ışık zerresinden oluşan yüzlerce minik sicim hızla toplanarak Morrigan'ın başının ve vücudunun etrafını sarmış, kıpır kıpır oynaşıyordu. Atik ve meraklı. Wunder âdeta *canlıydı*.

"Ellerine odaklan," dedi Squall.

Wunder memnun etmeye hevesliydi. Sözcükler Squall'ın ağzından çıkar çıkmaz, düşünce Morrigan'ın aklında belirir belirmez, altın sicimler Morrigan'ın uzattığı ellerine doğru çekilerek havaya çevirdiği avuçlarında sıvı güneş ışınları gibi toplandı.

Wunder tam olarak böyle bir şeydi. Güneşte ısınmak gibiydi, saf enerjiye dokunmak gibi. Bizzat saf enerjinin kendisi *olmak* gibi. Morrigan'ın elleri titriyordu. Artık onları göremiyordu bile; tek gördüğü, ellerini tuhaf, şekilsiz eldivenler gibi saran Wunder'dı. İki ışık bulutu. Garip bir histi. Kendini çok güçlü ama bir yandan da kuşatma altındaymış gibi hissediyordu.

Morrigan, Wunder'ı çağırmasına çağırmıştı ama onunla ne yapacağını bilmiyordu.

"Nasıl durdururum onu?"

Squall, Morrigan'a acımayla karışık sorgulayıcı bir bakış attı. "Bunu neden isteyesin ki?"

Hâlbuki demin her şey tam da olması gerektiği gibiymiş geliyordu. Wunder'ı avuçlarında, tam da bunu yapmak için doğmuş gibi tutuyordu. Fakat şimdi farklı bir duygu devreye giriyordu. Artık Morrigan'a Wunder'ı elinde tutan o değilmiş ve aslında Wunder onu tutuyormuş gibi geliyordu.

"Al şunu başımdan," dedi sesini yükselterek. "Durdur şunu."

Ama Squall hiçbir şey yapmadı. Gözlerini Morrigan'a dikerek öylece durmaya devam etti. Morrigan, etrafında toplanan Wunder'ın yarattığı altın pusun arasından Squall'ı izlerken korkusu giderek büyüdü. Squall onu tuzağa düşürmüştü. Ölmesini istiyordu. Wunder'ın onu yok etmesine göz yumacaktı.

"Bir şey yap!" dedi Morrigan sertçe. "Durdur şunu!"

Ama Squall hiçbir şey yapmadı.

Morrigan içgüdüsel bir hareketle, çamura bulanmışlarcasına ellerini silkeledi. "Hayır," diye bağırdı. "HAYIR!" Bunu kime –kendi kendine mi, Squall'a mı yoksa bizzat Wunder'a mı– söylediğini bilmiyordu.

Ama onu dinleyen Wunder oldu ve geri çekildi. Hayır, Morrigan onu bir göreve göndermişçesine yerinden *fırladı* âdeta. Morrigan'ın en yakınındaki küre bir anda tuzla buz oldu ve üzerine kar tanecikleri serpilmiş deniz suyu, büyük bir dalgaya dönüşerek dışarı taştı. Kürenin içindeki heykel huzurlu cam yuvasından ayrılarak, birbirine dolaşmış ıslak bir kol, bacak ve saç yumağı halinde mermer zemine serildi.

Morrigan, nefes nefese, yerdeki yumağa bakakaldı, zihni hâlâ az önce neler olduğunu anlamaya çalışmakla meşguldü.

Birbirine dolaşmış ıslak bir kol, bacak ve saç yumağı. Yüzen kadın heykeliydi bu ama kadının bakışları gökte yüzmüyordu artık. Mavi mayosuyla sırılsıklam, yerde kıvrılmış yatıyor ve... *Nefes alıyordu.* Ya da almaya çalışıyordu. Sanki denizin yarısı ciğerlerine dolmuşçasına sesler çıkararak, hırıltılı, sulu, derin bir nefes çekiyor ve duruyordu.

Kadın... Heykel değildi.

Morrigan kadının yanına koşup onu sarstı, döndürüp sırtına vurdu. "Nefes al!" diye bağırdı. Bir şeyler yapması gerektiğini biliyordu. Jüpiter burada olsaydı ne yapılması gerektiğini

bilirdi ama Morrigan'ın tek yapabildiği paniğe kapılmaktı; aklı kilometrelerce geriden geliyordu. "NEFES AL!"

"Çok geç kaldın." Morrigan kendi kalbinin gümbürtüsünden Squall'ın sesini zar zor duyuyordu. Gözyaşları gözlerini yakıyor ve görüşünü bulandırıyordu. Anlayamıyordu. Kollarındaki kadın hamur gibi gevşek ve ağırdı ve... Morrigan *anlayamıyordu*. "Çok çok çok geç kaldın. Yıllar kadar."

"Nasıl bir yer burası?" Morrigan duvarlarda sıralanan kürelere dehşet içinde baktı. Kürelerin içinde, artık farkına vardığı üzere heykel değil, insanlar vardı. Gerçek, yaşayan insanlar.

Squall ezberden konuşuyormuşçasına, "Burada bir Debdebe bulunmaktadır," diye açıkladı. "Çalıntı Anlar Müzesi. Muhterem E.M. Saunders sponsorluğunda Wundersmith Mathilde Lachance tarafından yaratılmış, Nevermoor halkına armağan edilmiştir. Birin Kışı, Hırsızlar Çağı."

Morrigan boğulan kadının bomboş, cansız gözlerinin içine bakarak, "Nevermoor halkına armağan mı?" diye fısıldadı.

"Öyle olduğunu düşündüler, evet," dedi Squall kayıtsızca. "Bu yüzden de Fenomen yerine bir Debdebe olarak sınıflandırıldığını düşünüyorum. Nevermoor'un muteber halkı bunun, kendilerine armağan edilmiş ve Mathilde Lachance'ın sanatsal dehasının ürünü, aşırı gerçekçi eserlerden oluşan bir sergi olduğunu düşündü. Ama sevgili Mathilde'in dehası kurgusal eserler üretmiyordu... Gerçeği yakalıyordu ve muhafaza ediyordu." Squall ıslak zeminde ağır, düşünceli adımlarla gelip Morrigan'ın tepesinde dikildi ve duygusuz bakışlarını, kadının ifadesiz yüzüne çevirdi. "Mathilde zalim değildi. Aksine, merhamet sahibiydi. Sadece ölümün pençesindekileri aldı. Onu büyüleyen bizzat ölüm müydü yoksa ölümsüzlük fikri miydi, bilmiyorum. Her halükârda, bu şanslı insanlar asla ölmeyecekler." Gözlerini odada gezdirerek omuz silkti.

"Ya da sonsuza dek ölecekler, her gün, her saniye. Nasıl baktığına bağlı."

Morrigan dişlerini sıkarak titremesine engel olmaya çalıştı. İkisi de yanılıyor, diye düşündü. Squall da, Wunder Eylemleri Sınıflandırma Kurulu da. Debdebe neydi, hiçbir fikri yoktu ama bu, kesinlikle bir Debdebe değildi. Bu, düpedüz Ucubelik'ti.

Morrigan kadını yavaşça yere yatırdı. Bacakları titriyordu.

"Tekrar denemeye hazır mısın?" Squall'ın bakışları beklentiyle doluydu.

Morrigan kar kürelerini tek tek inceledi ve daha önce gözden kaçırdıklarını sonunda gördü. Arabadaki delikanlılar camdan dışarı sarkmıyorlardı; görünmeyen bir çarpışmanın etkisiyle arabadan dışarı *fırlıyorlardı*. Yüzlerinde donakalan ifade neşe değildi; gözleri dehşetle fal taşı gibi açılmıştı. Gaz lambasının altında birbirine sarılan iki genç adam arasındaki gümüş gibi parlayan şey, birinin diğerinin karnına sapladığı bıçaktı. Morrigan ikinci adamın paltosunun altından akan ince kan şeridini şimdi görebiliyordu.

Şöminenin dibinde kıvrılmış yatan kurt köpeği bile ölmek üzereydi; süt beyazı gözleri ve bakımsız tüyleri yakından bakıldığında ilerlemiş yaşını ele veriyordu. Morrigan ihtiyarlamış köpeğin bu cam mezara gömülmeden önce alacağı kaç nefes kaldığını merak etti.

İllüzyon dağıldı. Morrigan'ın içi aniden, en başından beri olması gerektiği gibi dehşet ve tiksintiyle doldu.

Ne işi vardı burada? Bir canavarla birlikte yapayalnızdı. Bir kez daha. Ölüm anlarında sonsuza dek muhafaza edilmiş gerçek insanların, canlı canlı, kavanozlanmış turşu misali sergilendiği bir dehşet müzesindeydi.

Burası bir müze filan değildi. Bir mozoleydi.

Morrigan sendeleyerek Squall'ın yanından geçti. Yüreği nefret ve tiksintiyle dolup taşıyordu. Midesi bulanıyordu. Buradan çıkıp gitmeliydi. Wunce'ye, güvenli ortamına ve normalliğe geri dönmeliydi.

Squall Morrigan'ın arkasından sakince, "Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye seslendi. Morrigan attığı adımlara odaklanarak onu duymazdan geldi. *Çık git. Çık git buradan.* "Buraya kadar mıydı yani? Öylece pes mi ediyorsun?"

Çık git çık git çık git dinleme cevap verme sadece ÇIK GİT.

"Seni bu kadar korkutan ne? Bir gün gerçekten, tahmin ettikleri kadar güçlü olma ihtimali mi? Sahip olduğun potansiyelin büyüklüğü mü korkutuyor seni, küçük karga? *Gerçekten* bu kadar korkak mısın?"

Morrigan hızla dönerek, "Korkak DEĞİLİM ben!" diye bağırdı. "Ayrıca senin gibi de değilim. Ya da Mathilde Lachance gibi. Ben bir *canavar* değilim."

"İkisi birdensin." Squall'ın sesi her zamanki gibi yumuşak ve kontrollüydü ama alttan alta bir şeyler fokurduyordu. "Sen, tanımak zevkine ve talihsizliğine eriştiğim en ödlek, en korkunç, en kötü, en *uygunsuz* çocuksun. Ve seni gerçekten *tanıyorum*, Miss Crow, hiç şüphen olmasın." Morrigan'a doğru yürürken kapkara gözleri ışıkta parladı. "Kindar ve inatçı ve fazla zeki olduğunu biliyorum. Diğer çocuklarla aynı kurallara tabi olamayacağını biliyorum çünkü onlar *gibi* değilsin. Sen bir Wundersmith'sin, Miss Crow. Bizler farklıyız. Hepsinin toplamından daha iyi ve daha kötüyüz. Cemiyet'teki yerinin farkına varamadın mı hâlâ? İstesen hepsini dizlerinin üzerine çöktüreceğini anlayamıyor musun?"

Morrigan başını iki yana salladı. Duymak istemiyordu. *Farklı* olduğunu duymak istemiyordu. Hayatı bunu duyarak geçmişti ve ne demek olduğunu çok iyi biliyordu. Farklı

olmak, tehlikeli olmak demekti. Farklı olmak, taşıması ağır bir yüktü. "Kes artık. Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

Squall, "Biraz *gayret* etsen?" diye kükredi. Çaresizliğe kapılmış, hatta öfkeden gözü dönmüş gibiydi. "İnsanların, uğruna öldürmeye hazır oldukları, uğruna *öldükleri*, Tanrı vergisi bir yeteneğin var ve sen ONU HEBA EDİYORSUN." Sesi tavanda yankılanarak öfkeli bir koroya dönüştü.

Morrigan irkildi. Tüm cesaretini topladı ve karşı atağa geçti: "İnsanlar onun uğruna ölse de SEN onları öldürdüğün için öldüler."

Squall, "Belki seni de öldürmeliydim, seni işe yaramaz velet! Tam bir hayal kırıklığısın!" diye hırladı ve yaşadığı öfke patlamasıyla yüzünde kısacık bir anlığına, âdeta cin çarpmış gibi, hikâyelerdeki kapkara gözlü, kapkara ağızlı Wundersmith'in çirkin gölgesi belirdi.

Derken kayboldu ve nazik, son derece kendine hâkim adam geri döndü.

Öylece.

Morrigan koca bir bardak buzlu suyu kafaya dikmişçesine iliklerine kadar ürperdi. Dehşet içinde, tir tir titreyerek, Çalıntı Anlar Müzesi'nden arkasına bakmadan kaçtı... Koşa koşa kapıdan çıktı, merdivenleri indi ve kendini dakikası dakikasına uymayan ve gizemlerle dolu bir şehrin soğuk kollarına attı.

YİRMİNCİ BÖLÜM

NOKTÜRN

Bir hafta sonrasında Morrigan Crow diye biri artık yoktu. Francis'le Mahir'in ve ekibin geri kalanının gözlerinde Morrigan bir hiçti. Onunla konuşmayı, ona bakmayı kesmişlerdi; 919. Ekip'te öyle biri sanki hiç var olmamış gibi davranıyorlardı.

Hepsi değil, tabii. Hawthorne, Morrigan'ın en sadık arkadaşı olmaya devam ediyordu. Ve –tuhaf bir şekilde– Morrigan tüm ekibin sınavdan kalmasına neden olduğundan beri, Cadence ondan daha *çok* hoşlanmaya başlamış gibiydi.

Morrigan'ın açıklanamayan hareketinin ekibin sınavı geçememesine mal olması aslında Hawthorne'u da ekibin geri kalanı kadar büyük bir hayal kırıklığına uğratmıştı. Wunce'de sınavlar notla değerlendirilmiyordu; yalnızca geçmek ve kalmak vardı. "Geçti" derste gösterdiğiniz performansın beklentileri karşıladığı anlamına geliyordu. "Kaldı" ise ekipteki her öğrencinin hamileri, öğretmenleri ve kondüktörleriyle çok ciddi toplantılar yapması (Jüpiter hâlâ uzaklarda olduğu için Morrigan'ın çok ciddi toplantısı belirsiz bir tarihe

ertelenmişti); okuldaki diğer tüm ekiplerin, 919. Ekip'in sınavdan kaldığını öğrenmesi ve onlarla dalga geçmesi ve en kötüsü, Ms Dearborn'dan, 919. Ekip'in derslerine karşı sergilediği kabul edilemez sorumsuzluk ve hâlâ kollarını sıvayabilecekleri bir üniformaları varken bir an önce paçaları sıvamaları gerektiği hakkında uzun, upuzun bir nutuk dinlemeleri anlamına geliyordu.

919. Ekip'in geri kalanı gibi Hawthorne'un da Morrigan'a kızmaya hakkı vardı. Ama Morrigan ona Squall ve Kemiğibozuklarla başından geçenleri anlatır anlatmaz, Hawthorne'un yaşadığı hüsranın yerini, suratını kireç rengine boyayan bir dehşet duygusu aldı.

"Demek... Seni Kemiğibozuklar'dan Squall kurtardı, öyle mi?"

Morrigan yüzünü ekşitti. "Galiba öyle oldu. Hı-hı."

"Wundersmith? Seni mi *kurtardı*? Gudubet Pazarı'nda satılmaktan?"

"Evet."

"Çok... Tuhaf."

Hawthorne, 919'un kalanını karşısına alma pahasına en yakın arkadaşına her zamankinden daha büyük bir sadakatle sarıldı. Aralarından biri kutup ayısı biçimindeki bisküvi kavanozunu elden ele geçirirken Morrigan'ı atladığında ya da Morrigan'ın yanında *Cemiyet'te olmayı hak etmeyen kişilere* dair kendini beğenmiş, pasif-agresif yorumlar yaptığında, kıvırdığı kâğıt parçasını onun suratına indiriyordu.

Morrigan o gece Çalıntı Anlar Müzesi'nden ayrılırken gün daha ağarmamıştı ama Nevermoor'un neresinde olduğunu anladığında (kendini Eski Şehir'in güneyinde ve çok uzağında, tekrardan Tekinsiz'de bulmuştu) güneş doğmadan Wunce'ye geri dönmesinin imkânsız olduğunu fark etmişti.

Yine de *denemişti*. Pes etmemişti. Ciğerleri ve bacaklarındaki tüm kaslar yanana kadar hiç durmadan koşmuş fakat Wick semtine ulaştığında koşmaya devam etmesinin artık bir anlamı kalmadığını fark etmişti. Güneş yükselmişti. İşlerine gidenler ve gazete satıcıları çoktan sokakları doldurmuştu. Yüreği bu ağır başarısızlık hissinin altında ezilirken sonunda yenilgiyi kabullenmiş, bir Telaşe Hattı trenine atlamış ve büyük bir üzüntü içinde, Mildmay'le 919. Ekip üyelerinin onu yüzlerinde hüsran dolu, öfkeli ya da onu öldürmeye hazır ifadelerle bekledikleri kampüse dönmüştü.

Tüm ekip onun yüzünden sınavdan kalmıştı. Aslında onun yüzünden *değildi* elbette; Kemiğibozuklar ve Ezra Squall yüzündendi. Ama ekip arkadaşlarına gerçeği tüm açıklığıyla anlatamazdı: "Özür dilerim, geciktim; Ezra Squall ile takılıyordum, hani şu kötü Wundersmith'le."

Morrigan onlara gerçeği kısmen açıklamaya karar vermiş, Kemiğibozuklar tarafından köşeye sıkıştırıldığını anlatmış fakat iri kıyım Alfie Swann ile efsanevi Paximus Luck'ı bile yakalamayı başaran İskelet Lejyonu'nun elinden nasıl kurtulduğunu tam açıklayamamıştı. Dolayısıyla, ekipteki genel kanı, Morrigan'ın bu işten yakayı sıyırmak için Kemiğibozuklar hikâyesini uydurduğu olmuştu.

Aralarından biri başarısız oldu diye tüm ekibin başarısız sayılması haksızlıktı ama aslına bakarsanız... Wunderous Cemiyeti'nde adil olan *ne* vardı ki?

Elbette, tüm ekipten günler boyunca, defalarca özür dilemişti ama hiçbir özür, baş etmeleri gereken son derece hoşnutsuz sekiz hami, endişeli bir kondüktör ve öfkeli iki Mektep Müdiresi olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Ondan nefret ettikleri için diğer öğrencileri suçlayamazdı doğrusu.

Morrigan bunların hepsini umursuyor olmalıydı, umursaması gerektiğini biliyordu ama doğrusu biraz şevki kaçmıştı. Sözüm ona erkek ve kız kardeşlerinin dostluk ve onayını kazanmak için uğraşmaktan yorulmuştu. (Bu sözcükleri duyunca bile irkiliyordu artık. Geçen yıl, imtihanları geçtiği takdirde hazır ve nazır onu bekleyen sekiz kardeşi olacağına inanırken ne kadar da *aptallık etmişti*... Sanki her şey bu kadar kolaymış gibi.)

Hayır. Bunların hiçbiri umurunda değildi artık.

Morrigan'ın yapacak daha önemli işleri vardı.

Wunder'ı çağırmıştı o.

Bir sabah Sızlanan Koruluk'ta, dolambaçlı bir yolda yürürken kendi kendine usulca mırıldanmaya başladı: "*Güneçalan'da doğan, neşeli ve usludur.*" Koruluk aradığı mahremiyeti bulabileceğinden emin olduğu tek yerdi. (Morrigan'ın dışında bir de ağaçlar vardı tabii ama onların huysuz homurtularını çoğunlukla duymazdan gelebiliyordu ve ağaçlar esasen onun ne yaptığıyla zerre ilgilenmiyorlardı. Kök boğazı çürümesi ve sincapların çıldırtıcı aşırı özgüvenleri hakkında sızlanmakla meşgullerdi.) "*Zifiri Gece'nin çocuğu çılgın ve yaramaz olur.*"

Morrigan şarkısını mırıldanarak parmaklarını hafifçe oynattı.

Bir yanı, "*Haydi,*" derken, diğer yanı, "*Hayır, yapma,*" diyordu.

İçindeki ikinci, daha aklı başında olan ses önceleri daha baskındı. Ama artık günden güne, giderek cılızlaşıyordu.

Tekrar Wunder'ı çağırmak için cesaretini toplaması birkaç gün sürmüş ve nihayet buna teşebbüs ettiğinde, ilk başlarda, müzedekinin aksine, hiç kolay olmamıştı.

Morrigan *denemekten* bile büyük bir suçluluk duyduğu için mi böyle olduğunu merak ediyordu. Belki de Wunder ondaki bu suçluluk duygusunu seziyor ve uzak duruyordu.

Ama sınavı Squall tarafından sabote edildiğinden, şarkısını ilk kez mırıldanıp Wunder'ı çağırdığından bu yana geçen bir haftada Morrigan'ın o gece öğrendikleri hakkındaki hisleri... Değişmişti.

O gece Bağımsız Eyalet'in en ayrıcalıklı ve en nefret edilen kulübünün bir parçası olduğu gerçeğiyle bir kez daha yüzleşmiş, Çalıntı Anlar Müzesi'ni bu dehşet verici kavrayışla terk ederken içini öfkeyle karışık bir korku kaplamıştı. İki kişilik, küçük bir cemiyettiler. Morrigan'la Squall. Aşağılıklar Cemiyeti.

Ama Morrigan'ın ekibi onu dışlayarak bir bakıma ona bir iyilik yapmıştı. Bu sayede azıcık aykırı bir yanı olduğu ortaya çıkmıştı. Suçlu olduğuna o kadar emindiler ki en azından sınavdan kalmaları konusunda hiçbir suçluluk duymuyordu artık. Ona istedikleri kadar kızabilirler, kendilerini istedikleri kadar geri çekebilirlerdi. Morrigan da daha uzağa, hem de daha hızlı çekebilirdi kendini.

Bir sığınağı vardı artık. Kendine ait bir şey. Bir sır.

"*Güneçalan'da doğan, şafakla gelir.*"

İşte, gelmişti. Parmak uçlarında artık aşina olduğu karıncalanma. İçini dolduran memnuniyet hissi. Ve derin olmayan bir yaraya hafifçe basılıyormuşçasına huzursuzluğun sınırında dolanma hissi.

Morrigan kendi kendine gülümsedi.

Hoş geldin.

Her seferinde çağrısına karşılık veriyordu artık. Hiç zorlanmadan, *çabucak*. Jüpiter'in geçen sene ne demek istediğini şimdi anlıyordu. Wunder gerçekten *onu beklemişti.* Sürekli etrafında toplanıyor, Morrigan'ın onu nasıl yöneteceğini öğ-

renmesini sabırla bekliyordu. Squall kötü biri ve Morrigan'ın düşmanı olabilirdi ama yine de... Ona paha biçilmez, o olmasa asla öğrenemeyeceği bir şey öğretmişti. Wunce'de kimse –İhtiyarlar da, Müdire Hanımlar da, Profesör Onstald da– Morrigan'ın bunu öğrenmesini istemiyordu. Sadece Morrigan'ın gücünü değil, bizzat Morrigan'ı da kontrol altında tutmak istiyorlardı.

Morrigan dikkati elden bırakmıyordu elbette. Wunder'ı sadece azar azar çağırıyordu ve zerreciklerin bir araya gelip çoğalmadan dağılmalarına izin veriyordu. Püf noktası buydu; geçen hafta içinde çözmüştü. Dikkatli davranırsa kontrolü kaybetmeden gücü elinde tutabiliyordu. Dizeler arasında duraklamayı, dizeyi boşluğa bırakmayı, ikinci dizeyi hemen söylememeyi öğrenmişti artık.

"*Zifiri Gece'nin çocuğu, fırtına ve felaket getirir.*"

Bu küçük, gizli başkaldırı *harika* bir histi. Cemiyet'te olmasına rağmen kendini bir şekilde hâlâ onun bir parçası değilmiş gibi hissettiği, aylarca süren arada kalma halinden sonra, nihayet ona *doğru gelen* şeyi bulmuştu. Morrigan, Hawthorne'un bir ejderhanın sırtında havada süzülürken ya da Cadence'ın kusursuz ikna yeteneğini her kullandığında ne hissettiğini, böyle bir güce sahip olmanın ve yapmak için doğduğu işi yapmanın nasıl bir his olduğunu biliyordu artık.

Ama bir de... Kafasının içindeki o ses vardı. Cılızdı ama hâlâ oradaydı. Yeni hüneri üzerinde pratik yapmak için koruluğa her kaçışında, o şarkı dudaklarından her döküldüğünde ve Wunder'ın çağrısına karşılık verdiğini hissettiği her defasında duyuyordu o sesi.

Bu tehlikeli. Yapmamalısın. Yanlış.

Ama nasıl... *Nasıl* yanlış olabilirdi? Bir Wundersmith olarak doğmuştu, elinde olan bir şey değildi ki. Jüpiter geçen

sene bunun ona bahşedilmiş bir lütuf olduğunu söylemişti. Onu çağıran vazifesi...

Ve bunun ne anlama geldiğini sen belirleyeceksin, demişti. *Başka hiç kimse değil.*

"*Nereye yolculuk, ey gündüzün oğlu?*"

Sırf eski Wundersmith'lerden bazıları yeteneklerini kötülük için kullandı diye Morrigan'ın da öyle yapması gerekmiyordu. *Sen Mathilde Lachance değilsin*, dedi kendi kendine tekrar tekrar. *Sen Ezra Squall değilsin.*

"*Ilık rüzgârların kucağında, izliyorum güneşe giden yolu.*"

Morrigan da bir Wundersmith'ti. Ve bunun ne anlama geldiğini kendisi belirleyecekti. Başka hiç kimse değil.

"*Nereye yolculuk, ey gecenin kızı?*"

Bir ışık sicimi parmaklarının arasında dans etmeye başlamıştı. Morrigan gülümsedi.

"*Karanlık derinliklere doğru, dinmez kalbimdeki sızı.*"

Morrigan Sızlanan Koruluk'tan ayrılıp Gururkondu Evi'ne doğru, Profesör Onstald'ın yanında bir wunçita gibi görüneceği ölçüde ağır adımlarla yürüdü. Noktürn alıştırmasının tatlı yalnızlığını terk etmeyi ve özellikle de büyük ölçüde kendisine karşı tavır almış bir grup insanla birlikte yeni bir *Nevermoor'u Çözme* dersine girmeyi hiç mi hiç istemiyordu.

Daha önce hiç ders kırmamıştı. Ama o an, Gururkondu Evi'nin merdivenlerinde durduğu sırada tek yapmak istediği, arkasını dönüp koşmaktı. Koşa koşa kenarlarında ölü alevçiçekleri dizili yoldan inmek, Wunce'nin kapılarından çıkmak ve Deukalion'a, eve gitmek...

Hayali senaryosunda kimse onun eve neden erken geldiğini sorgulamıyordu. Martha, Morrigan'ın çay saatinde yemeyi

en sevdiği atıştırmalıklarla dolu bir tepsiyle bekliyordu. Duman Odası, duvarlarından, Morrigan'ın sevdiği mevsimsel kokusunu üflüyordu (azami sonbahar rahatlığı ve keyfi için temiz, sıcacık kazak kokusu). En önemlisi, Jüpiter iki hafta süren son seferinden eve dönmüş oluyordu. Morrigan'ın vereceği haberleri, Squall'ı, müzeyi, Noktürn'deki ustalığını ve sınavdaki başarısızlığını sabırla dinliyor ve hiç sinirlenmiyor, endişelenmiyor ya da hayal kırıklığına uğramıyordu ve her şey yolundaydı.

Ama bunlar hep hayaldi.

Harita Odası'ndaki dersi ise gerçekti ve Morrigan derse geç kalmak üzereydi. İç geçirip omuzlarını dikleştirdi ve kampüsün girişine uzanan yola, kaçışa doğru arzulu uzun son bir bakış attı...

...Ve onu gördü.

Jüpiter North, sanki Morrigan onu oraya sihirle getirmiş gibi koşarak yolu çıkıyordu. Kızıl saçları uçuşuyor, gülümsemesi yüzünü aydınlatıyordu. Durdu ve soluklanmak için eğildi, elindeki şemsiyesini Morrigan'a doğru salladı. Morrigan'ın yüzü sevinçle parladı, gülümseyerek Jüpiter'e el salladı.

Jüpiter uzaktan, "Mog!" diye bağırdı. "Seni buradan kaçırmaya geldim!"

Morrigan, Jüpiter'in bakışlarının sallamak için kaldırmadığı eline, parmak uçlarında hiç düşünmeden ve ustalıkla oluşturuverdiği altın Wunder sicimine kayışını ve gülümsemesinin şaşkınlığa dönüşünü izledi.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Harikulade Bir Şey

Jüpiter hiçbir şey sormadı. Sorması gerekmedi. O daha tek kelime edemeden tüm hikâye Morrigan'ın ağzından hızla, birbirinden kopuk parçalar halinde dökülüverdi. Kemiğibozuklar çetesini, at üstündeki avcıyı, Çalıntı Anlar Müzesi'ni ve Squall'ın sürpriz ziyaretini anlattı. Gizli yeni hünerinden, boğulan kadından ve ölüm sergileyen kar kürelerinden bahsetti (Hatta ekipçe *Nevermoor'u Çözme* sınavından kaldıkları kısmı bile –çok kısaca– araya sıkıştırmayı başardı ama bekleneceği üzere, Jüpiter'in dikkatini çeken kısım bu değildi).

"Squall mı dedin?" dedi Jüpiter, boğuluyormuş gibi bir sesle. "Sen... O... O *burada*, Nevermoor'da mıydı? *Yeniden*? Bunu neden daha önce anlat—"

Morrigan sesindeki suçlayıcı tonlamaya engel olamayarak, "Çünkü burada değildin!" diye sözünü kesti. Jüpiter irkildi.

"Ama *birine* anlatmalıydın." Jüpiter, Morrigan'ı ağaçlı yoldan giriş kapısına doğru yönlendirdi. "Nasıl yapacağını *Ezra*

Squall öğrettiği için mi bir haftadır Wunder'ı çağırıyorsun? Böyle bir şeyi sır olarak tutamazsın Mog, çok tehlikeli."

Morrigan, "Şşşş," diye tısladı ve kimsenin onları duymadığından emin olmak için etrafa bakındı. "Başka kime *söyleyebilirdim*? İhtiyarlara, Miss Cheery'ye ya da buradaki herhangi birine söyleyemezdim. Squall'ın beni görmeye geldiğini, benimle konuştuğunu öğrenseler... Neler olacağını hayal—"

"Fenestra'ya!" Jüpiter araya girdi. "Fen'e söyleyebilirdin. Ya da Jack'e!"

Morrigan'ın cevabı yapıştırmak için ağzını açmasıyla kapaması bir oldu. "Ben... eee, evet. Düşünemedim."

"Peki, neredeydi *bu*... Şey müzesi... Neydi adı?"

"Çalıntı Anlar," dedi Morrigan. "Tekinsiz yakınlarında, galiba. Nerede olduğumu anlayıncaya kadar çok uzun süre koştum. Ama hoşnut değil misin? *Wunder'ı çağırabiliyorum* artık." Morrigan gülümsedi; neşe dolu gözleri, kendi söylediklerine inanamıyormuşçasına kocaman açılmıştı. "Sahiden yapabiliyorum! Ayrıca, Jüpiter, *gayet de iyi* yapıyorum."

"Ondan kuşkum yok zaten." Jüpiter'in dudağının kenarında bir tebessüm, iradesine karşıymışçasına belirdi. Morrigan'a yan bir bakış fırlattı. "Sana söylemiştim, değil mi? Wundersmith'ler iyiliğin yanında bir güç *olabilirler*. Ve senin çok iyi bir Wundersmith olacağını biliyorum. Onstald yanılıyor."

Morrigan'ın neşesi bir nebze söndü. Kampüsten çıkıp Şemsiye Hattı İstasyonu'na doğru yürürlerken, "Hayır. Onstald yanılmıyor," dedi. Jüpiter, Morrigan'a ters ters bakan güvenlik görevlisine neşeyle el salladı. Birinci sınıf öğrencilerin okul saatleri içinde kampüsü terk etmeleri yasaktı ama yanında Jüpiter varken kimsenin yapabileceği pek bir şey yoktu. "Mathilde Lachance hakkında söylediklerimi dinlemiyor muydun? Çalıntı Anlar Müzesi—"

"—Sadece tek bir Wunder Eylem." Jüpiter şemsiyesini kaldırarak birazdan tepelerinden hızla geçecek olan Şemsiye Hattı platformunu yakalamak için sıçramaya hazırlandı ve eliyle işaret ederek Morrigan'dan da aynı şeyi yapmasını istedi. "Ve Mathilde Lachance, Wundersmith'lerden sadece bir tanesi."

Morrigan kendi siyah muşamba şemsiyesini çıkararak, "Peki, Squall?" dedi ve şemsiyesinin gümüş telkâri işlemeli sapını cübbesiyle hızlıca ovaladı. "Ya Onstald'ın kitabında diğer adı geçenler? Mesela Tyr Magnusson, mesela Odbuoy Jemmity, mesela—"

Platform yaklaşırken Jüpiter hedefi on ikiden vurmuşçasına, "Ah!" diye ünledi. "Ondan bahsetmene sevindim. Ben de bu yüzden gelmiştim zaten. Haydi, hazırlan... ATLA!"

Havada hızla giderken konuşmayı sürdürmek imkânsız sayılırdı. Morrigan, her zaman indikleri yere geldiklerinde şemsiyesini metal halkadan kurtarmak için kolu çekmeye uzandı fakat Jüpiter, Morrigan'ın elini iterek kolu çekmesine fırsat vermedi.

Morrigan'ın kulaklarında uğuldayan rüzgârın sesini bastırmak için, "İşaretimi bekle," diye bağırdı. Anlaşılan, henüz eve dönmüyorlardı.

Uzunca bir müddet daha Şemsiye Hattı'yla yol almaya devam ettiler. Şemsiyesine sımsıkı tutunmaktan Morrigan'ın kolları ağrımaya başlamıştı. Kasları cayır cayır yanıyormuş gibi gelmeye başladığı ve kendini aşağı bırakıp en iyi ihtimali ummaktan başka çaresi kalmadığını düşündüğü sırada Jüpiter onu dürttü ve bir parkın köşesindeki yumuşak görünen zemin parçasına işaret etti.

"Şuraya!"

Şemsiye Hattı yeşil alanın üzerinden geçerken aşağı atlayan Morrigan sakarca bir iniş yaptı ama en azından ayaklarının üzerinde kalabildi. Jüpiter ise tökezledi ve dizlerinin üstünde çimlerde kaydı.

Pek neşelenmiş bir ses geldi arkalarından. "Güzel inişti. On üzerinden on."

Morrigan şaşkınlıkla arkasına döndü. "*Sen* de nereden çıktın?"

Bir ağacın gölgesinden çıkan Jack, "A, merhaba, Mog," dedi. "Yaz tatilinden beri görüşemedik, ne var ne yok? Her şey yolunda, sorduğun için teşekkür ederim, Morrigan; çok naziksin. Umarım sen de iyisindir."

Morrigan gözlerini devirerek, "Merhaba, Jack," dedi. "Ne var ne yok?"

"Ah, üzerime titreme bu kadar, beni utandırıyorsun." Jack pişmiş kelle gibi sırıtarak, elleri cebinde, topuklarının üzerinden yaylandı. Son derece Jüpiter'vari bir hareket, diye düşündü Morrigan.

"Ne işin var burada?" diye sordu.

"Bizimle buluşmasını ben istedim," dedi Jüpiter. "Zeki yeğenim bana yardım ediyor. Sana göstermek istediğimiz bir şey var." Dizlerini silkeledi ve parka doğru yürüdü. Morrigan ile Jack peşinden gittiler.

"Ne tür bir şey?"

"Çok önemli bir şey," diye önden seslendi Jüpiter. Kafasını bir şeye her takışında yaptığı gibi, leylek bacaklarıyla uzun adımlarla yürürken Morrigan'ın ona yetişmek için koşması gerekti. "Sana aylar önce söz verdiğim bir şey. *Harikulade* bir şey."

Morrigan, Jack'e döndü. Jack kaşlarını kaldırdı. Kendinden son derece memnun bir hali vardı.

Park... Aslına bakılırsa buraya park demeye bin şahit isterdi. Gür yeşilliklerle kaplı, balta girmemiş bir orman gibiydi. Morrigan çalılıkların arasından kafasını çıkarmış bir bank gördü. Muhtemelen *bir zamanlar* bakımlı, güzel bir parkmış, diye düşündü Morrigan, sonradan kimse ilgilenmeyince doğa burayı tekrardan ele geçirmeye karar vermiş.

Gür ağaçların arasından zorlukla ilerleyen Jüpiter birbirine dolanmış sarmaşıklarla dalları kenara çekerek arkasından gelen Morrigan'la Jack'e yol açmaya çalıştı. "Jack'le bir süredir bize anlattıkların hakkında konuşuyorduk, Mog. Onstald'ın kitabı ve Wundersmith'ler hakkında yazdıkları üzerine. Sana kanıt bulacağıma söz vermiştim, değil mi? Aylardır arıyorduk ve sonunda bulduk. Tam burada." Arkasına dönüp gülümsedi. "Jemmity Parkı'nda."

Ağaçlardan kurtulup üzeri sarmaşık kaplı yüksek, taş bir duvarın dibine vardılar. Jüpiter eliyle yukarıyı gösterdi. Morrigan başını kaldırıp baktı ve gözlerine bir korsan gemisinin heyula gibi dikilen direği, bir dönme dolabın tepesi ve bir hız treninin upuzun, dönüp dolaşan rayları ilişti.

"Ne! Dur, olamaz... *Burası* Jemmity Parkı mı? Gerçekten mi?" Gözlerini aşılamaz gibi görünen taş duvarda gezdirdi ve içini büyük bir hayal kırıklığı kapladı. "Peki Gerçekten... Gerçekten kilitli mi?"

"Evet," dedi Jüpiter. "Müthiş, değil mi?"

Morrigan ona boş gözlerle baktı. "Pek sayılmaz."

Jack coşkuyla, "Yo, gerçekten *harika*," dedi. "Sebebini çözdük." Asla giremeyeceği gizli saklı, olağanüstü bir parkın dışında duran birisi için fazla mutlu görünüyordu. "Kitapta burası hakkında ne yazdığını tekrar anlatsana bize. Hatırlıyor musun?"

Morrigan iç geçirdi. Tabii ki hatırlıyordu. Onstald, Morrigan'a konuyla ilgili üç bin kelimelik bir makale yazdırmış

ve parkın kilitli kapıların dışında, mahvolmuş ifadelerle duran minicik çocukları da içeren üç boyutlu bir modelini yaptırmıştı. Modeli yapmak Morrigan'ın *üç gününü* almıştı ve şimdi Jemmity Parkı'nın geçit vermeyen duvarlarının dışında bizzat dururken, çocukların yaşadıkları hayal kırıklığını içtenlikle anlıyordu.

"Yerel bir iş insanı, Odbuoy Jemmity'den atlıkarıncası, hız trenleri, su kaydıraklarıyla eksiksiz ve büyüleyici bir lunapark inşa etmesini istemiş. Jemmity de yapmış. Açılış gününde lunaparkı görmeye Nevermoor'un dört bir yanından insanlar gelmiş ama Jemmity ortalıklarda yokmuş. Parkı sipariş eden adam parkı açmaya çalışmış ama açamamış. Park kimseyi içeri almamış. Kimse kapıların üzerinden, altından ya da arasından geçememiş. Tüm üzgün çocuklar ve üzgün aileleri eve elleri boş dönmüş ve o günden beri Jemmity Parkı el değmemiş halde kalmış. Ama insanlar parkı görüp de sinirlenmesinler diye etrafına tüm bu ağaçları ve çalıları dikmişler ve... Jüpiter, ne yapıyorsun? Öyle yapmamalısın bence."

Jüpiter çalılar ve sarmaşıklara karşı mücadele veriyor, Morrigan'a göstermek istediği şeyin önünü açmak için yaprakları avuç avuç koparıp omzunun üstünden fırlatıyordu ama işi hiç kolay değildi çünkü yerinden söktüğü yeşillikler hiç zaman kaybetmeden yeniden büyüyordu.

"Herhâlde haklısın," dedi Jüpiter.

"Hâlâ yapıyorsun ama."

Jüpiter, "Yine haklısın! Tamam, şunu da hemen..." diye puflayarak, ısrarla koluna dolanmaya çalışan bir sarmaşık dalını uzaklaştırdı. "Bak."

Ufak, taş bir kaidenin üzerinde duran baklava biçiminde mor bir levhaydı gösterdiği ve üzerinde şöyle yazıyordu:

Burada bir Debdebe bulunmaktadır.
Canter Finans İcra Kurulu
Başkanı Hadrian Canter sponsorluğunda
Wundersmith Odbuoy Jemmity tarafından yaratılmış,
Gresham'lı çocuklara armağan edilmiştir
Yedinin Kışı, Doğu Rüzgârları Çağı.

"Gresham'lı çocuklara—"

Jack yüzünü gıdıklayan bir sarmaşık dalına vurarak, "Gresham, evet," dedi heyecanla. "Bu semtin adı. Bir lunapark açmak için tuhaf bir yer seçimi, değil mi?"

"Neden?"

"Baksana etrafa! Burası Nevermoor'un en yoksul semti. Hep öyleydi. Burada hiçbir şey yok neredeyse. Wunder Metro bile geçmiyor. Ama buna rağmen, bir sebepten, semtin *tek* yeşil alanının ortasında gizli ve kilitli, devasa bir oyun parkı var."

Morrigan, "Öyle galiba," diyerek kabullendi. "Ama—"

"Şşşş. *Dinle*," dedi Jüpiter, parmağını dudaklarına götürerek. Morrigan'la Jack sus pus beklediler. Morrigan ilkin kuş şakımalarıyla rüzgârda hafifçe oynaşan yaprakların hışırtısı dışında bir ses duymadı. Derken...

"İçeride birileri var!" Birtakım sesler geliyordu. Çocuk sesleri. Bir çığlık ve onu takip eden kahkahalar. Ve... "Müzik sesi mi duyuyorum?"

"Atlıkarınca müziği galiba," dedi Jüpiter.

Morrigan'ın kafası karışmıştı. "E... Kilitli *değil mi*, yani?"

"Tam olarak değil," dedi Jack. "Herkese değil."

"Burayı nasıl buldun?"

"Gümüşdamga Okulu'ndaki arkadaşım Sam'den duydum. Gresham'da büyümüş. Çocukken oynadığı muhteşem bir park olduğundan ama artık büyüdüğü için içeri girmesine

izin verilmediğinden bahsetti. Park onu içeri almıyormuş. Diğer oğlanların hiçbiri ona inanmadı. Ama ben Jüpiter'in söylediklerini –senin ona Jemmity Parkı hakkında anlattıklarını– hatırladım ve Sam'den beni buraya getirmesini istedim. Hepsi doğru. Park seni sadece on iki yaşında ya da daha küçüksen içeri kabul ediyor."

Morrigan'ın nefesi kesildi, sırtını baston yutmuş gibi dikleştirdi. "Demek oluyor ki ben—"

'—ve sadece Gresham sakiniysen.'

"Ah." Morrigan tekrar omuzlarını düşürdü. Hayal kırıklığıydı. "Pekâlâ, ne işimiz var burada o zaman?"

"Hâlâ anlamadın mı?" dedi Jack bıkkınca. "Anlat ona, Jove Amca."

Jüpiter mor levhaya anlayışla, hafifçe vurdu. "Onstald *yanılıyor*, Morrigan. Jemmity Parkı hakkında yanılmış. Odbuoy önce bir harikalar diyarı yaratıp sonra da kimsenin içeri girmesine izin vermeyen zalim bir üçkâğıtçı değildi. Bir Fiyasko yaratmadı. Harikulade bir şey yarattı. Hak eden küçük bir grup insan için. Daha önce hiç böyle bir şeye sahip olmamış Gresham'lı çocuklar için. Nevermoor'un en yoksul semtinin tam ortasında. Başka hiç kimseye değil, *sadece kendilerine ait* olan bir şey vermiş onlara."

"Gresham belediye arşivinde biraz araştırma yaptım. Bu üzerinde durduğumuz arazi var ya? Eskiden burada toplu konutlar varmış. Derken Hadrian Canter adlı aşırı zengin bir adam bu araziyi, ta Doğu Rüzgârları Çağı'nda satın almış ve üzerinde bulunan tüm binaları yıktırarak yüzlerce insanı evlerinden etmiş. Amacı buraya, giriş ücreti bir servete mal olacak kadar yüksek bir lunapark yapmakmış. Anlayacağın, bu civarda yaşayan kimsenin gücünün yetmeyeceği bir yer. Odbuoy Jemmity de bunun büyük bir haksızlık olduğunu

düşünmüş olmalı ki parkı Canter'ın talep ettiği şekilde inşa etmiş ama... Birkaç tane ilave kural koymuş." Jüpiter güldü. "Hadrian Canter eminim pek mutlu olmuştur."

Morrigan sırıtarak, "Eminim," diye onayladı.

Sustular ve uzaktan gelen müzik ve kahkaha seslerini dinlediler. Dışarıda bırakılmak, Morrigan'ı hiç bu kadar mutlu etmemişti.

Öğleden sonra hava soğudu ve gökyüzü koyu gri bir renk aldı. Ayaz yüzünü ısırıyor ama Morrigan hiç umursamıyordu. Siyah saçları uçuşuyor, gözleri sulanıyordu ve içi, Yemin Günü gecesinden beri hissetmediği kadar ferahtı. Jüpiter ve Jack'le birlikte Nevermoor'un Ciddi İşler Merkezi'nin üzerinden geçerlerken, Şemsiye Hattı'ndan nerede ineceklerine dair işaret bekliyordu.

"Onstald yanılmış," diye rüzgârın arasından bağırdı. Sırf bu sözcükleri söylemek bile ağzının kulaklarına varmasına yetti. "Ve eğer Odbuoy Jemmity hakkında yanıldıysa o zaman belki..."

Cümlenin gerisini nasıl getireceğinden emin değildi. Eğer Onstald, Odbuoy Jemmity hakkında yanıldıysa o zaman belki ne? Belki de tüm Wundersmith'ler hakkında mı yanılıyordu? Ya da en azından bazı Wundersmith'ler hakkında?

Morrigan şemsiyesini daha sıkı tuttu.

Belki benim hakkımda da yanılıyordur.

"İşimiz daha bitmedi, Mog," diye bağırdı Jüpiter. Kaldırımın boş bir parçasına işaret etti. "Şuraya! Hukuk bürosunun önüne."

Üzerinde MAHONEY, MORTON & MCCULLOUGH AİLE HUKUK BÜROSU yazan bir binanın önüne sağ salim

indiler. Jüpiter çocukları biraz ilerideki isimsiz bir yan sokağa yönlendirdi. Sokağın sonunda karanlık, dar bir altgeçide açılan bir kapı vardı; altgeçitten parke taşlı, küçük bir avluya çıktılar, küçük bir altgeçitten ve bir kapıdan daha geçip iki avlu ve ıslak köpek kokan pis bir sokağın ardından parke taşlı daracık bir yola çıktılar. Duvardaki levhada şöyle yazıyordu:

WAVERLEY YOLU
DİKKAT!
BU SOKAK
COĞRAFİ TUHAFLIKLAR TOPLULUĞU
VE NEVERMOOR KONSEYİ EMRİYLE
KIRMIZI ALARM SEVİYESİNDE
HİLEBAZ ARKA İLAN EDİLMİŞTİR
(HASAR BIRAKICI BOYUTTA ÇOK TEHLİKELİ HİLE RİSKİ)
TÜM SORUMLULUK SİZE AİTTİR

Morrigan şaşırmıştı. "Jüpiter, bundan sonra Hilebaz Arkalara girmek yok, demiştin."

"Kurallar çiğnenmek içindir, Mog." Jüpiter tek kaşını kaldırdı. "Ama sadece *bu seferlik*, anladın mı? Sadece yanında ben olduğum için ve *sadece* bu Hilebaz Arka'nın ne sakladığını kesinkes bildiğim için."

Morrigan sırıtarak, "Harikulade bir şey mi?" diye sordu.

"*İnanılmaz bir şey*," dedi Jack.

Waverley Yolu'nun hilesi hiç hoş değildi. İlerledikçe daralıyordu. Morrigan bir noktada, iki tuğla duvar arasında ezilmek üzere olduğunu fark etti (Önden giden Jüpiter "Durmayın!" diye bağırmıştı; o kadar zorda görünüyordu ki Morrigan, Jüpiter'in başının içi su dolu bir balon gibi patlayacağını düşünmüştü), derken ansızın—

"Çağlayan Kuleler!" Jüpiter bir şelale gürültüsünü bastırmak için bağırırken, Jack'le Morrigan daralan duvarların arasından kendilerini dışarı attılar, nefes nefeseydiler.

Fakat sadece *tek bir* şelale değil, bir düzine, belki daha fazlası vardı. Bazıları yere olağanüstü bir gümbürtüyle dökülen, engin, aşılamaz, beyaz su perdeleriydi; camdan çanlar gibi tınlayan diğerleriyse narin ve kristalimsiydi. Nereden geldiği anlaşılamayan ve hiçliğin içine karışan; görkemli, ışıltılı bir gökdelen formunda, üç boyutlu bir su senfonisiydi âdeta.

Morrigan'ın omuzları düştü, durduğu yerde sendeledi. Decima Kokoro'nun yarattığı şey, hiç beklediği gibi çıkmamıştı. Morrigan âdeta yıldırım çarpmışa dönmüştü. Bir sokak ötesindeyken, burada böyle bir şeyle karşılaşacağını tahmin bile edemezdi. Ne bir su sesi duymuştu ne de havada bir değişim olmuştu; bu kasvetli binaların arkasında böyle sağır edici, muhteşem bir güzellik olabileceğine dair hiçbir ipucu yoktu.

Ve gerçekten *çok güzeldi.*

Morrigan inanamayarak başını salladı. Gürüldeyen suyun sesini bastırmak için bağırdı, "*Fiyasko*, demişti." Yaşadığı şok aniden öfkeye dönüştü "Onstald, bunun *Ucubelik* sınırında bir *Fiyasko* olduğunu söylemişti. Ama bu... Bu..."

"Evet," diye bağırdı Jüpiter. "Evet... Aynen öyle." Jack'le birlikte Çağlayan Kuleler'i afallamış gözlerle, derin bir huşuyla seyrediyorlardı. Morrigan kendi yüzünde de muhtemelen aynı ifadenin bulunduğunu düşündü. "İçine girelim mi?"

Jüpiter şemsiyesini açtı. Peşinden de Jack'le Morrigan. Ve hep birlikte şelalenin içine, gözlerine kestirdikleri en sakin yerinden daldılar. Kolay olmuştu. Onstald kitabında, ilikleri ne kadar ıslanmadan, suda sürüklenmeden ya da *boğulmadan* Decima Kokoro'nun binasından içeri girmenin ne kadar zor olduğunu anlatıyordu. Fakat su duvarının diğer tarafına

geçmiş, şemsiyelerindeki suyu silkelemiş ve kupkuruydular. Sağır edici gürültü kaybolmuştu.

Morrigan, Çağlayan Kuleler'in içinin karanlık, rutubetli ve mağaramsı olmasını beklerken karşısında aydınlık ve iç açıcı bir mekân bulmuştu. Su sütunlarının arasından süzülen soğuk yeşil ışık, zeminde dalgalanan desenler oluşturuyordu. Bina kocaman ve boştu. Sessiz. Deniz camından yapılmış bir katedral gibiydi.

Morrigan alçak sesle, "Neden kimse kullanmıyor burayı? Burada olduğunu bilmiyorlar mı?" diye sordu. Kutsal, büyülü bir yere girmişler gibi geliyordu ve ortamın büyüsünü bozmak istemiyordu.

"Bilmiyorum. Sahibinin kim olduğundan emin değilim. Hâlâ araştırıyorum." Jüpiter parmaklarını sakince akan camsı bir su duvarı üzerinde gezdirdi.

"Nasıl buldun burayı?"

"Biraz uzun sürdü aslında," dedi Jüpiter. "Ama neyse ki çok fazla şey bilen çok fazla insan tanıyorum. Ve meraklı bir yapım var, değil mi?"

Jüpiter'le Morrigan geniş alanı boydan boya geçerek, ikinci bir kaidenin önünde duran Jack'in yanına geldiler. Bu kaidenin üzerinde de yine baklava biçiminde mor bir levha vardı.

Burada bir İstisna bulunmaktadır.
Senatör Helmut R. Jameson sponsorluğunda
Wundersmith Decima Kokoro tarafından yaratılmış,
Nevermoor halkına armağan edilmiştir
Yedinin İlkbaharı, Doğu Rüzgârları Çağı.

"Bir İstisna," diye tekrar etti Morrigan. Sözcük onu Ezra Squall ile karşılaştığı geceye geri götürdü. "Squall, Çalıntı An-

lar Müzesi için de böyle demişti. Wunder Eylemleri Sınıflandırma Kurulu'nun müzeyi bir Debdebe olarak sınıflandırdığını söyledi. Ama Squall, onu gerçekten anlamadıklarını ve bu yüzden yanıldıklarını düşünüyordu."

Jack açıktaki tek gözünü kısarak önce Morrigan'a sonra Jüpiter'e ardından tekrar Morrigan'a baktı. "Ne müzesi? Squall'ı ne zaman gördün?"

Morrigan, Jack'i duymazdan gelerek, "Anlayamadığım şey şu," diye devam etti. "Onstald'ın kitabına göre, Wunder Eylemler Spektrumu'nda sadece beş sınıflandırma mevcut: Hatalar, Çuvallamalar, Fiyaskolar, Ucubelikler ve Felaketler. Debdebeler veya İstisnalar'dan hiç bahsedilmiyor. Ama belli ki varlar çünkü... Çünkü şu anda onlardan bir tanesinin içinde duruyoruz." Kollarını havaya savurdu. "Peki, Onstald bunları nasıl bilmez? Wunder Eylemler hakkında koca bir kitap yazmış bir de! Neden burasının bir Fiyasko olarak sınıflandırıldığını düşünüyor?"

"Şu Squall meselesi nedir?" diye yineledi Jack daha yüksek perdeden, daha tiz bir sesle. Vaziyeti anlamasına yardımcı olacakmışçasına göz bandını kaldırdı.

"Güzel soru, Mog. Maalesef bilmiyorum." Jüpiter sakalını kaşıdı. "Ama bizzat Profesör Onstald'a sorarak işe koyulmanı öneririm."

"Soracağım tabii," dedi Morrigan. Ansızın taptaze, öfkeli bir kararlılık kapladı içini. Onstald, yanlış bilgilendirildiği apaçık ortadayken nasıl Wundersmith'ler ve Wunder Eylemler hakkında koca bir kitap yazabilmişti? Çağlayan Kuleler'i, Jemmity Parkı'nı ya da kitabındaki Wunder Eylemlerden herhangi birini bizzat görme *zahmetine* girmiş miydi acaba? "Yarın ilk iş soracağım ona."

"Fazla üzerine gitme, olur mu?" dedi Jüpiter. "Kimse yanıldığını duymaktan hoşlanmaz. Özellikle de o konu hakkında koca bir kitap yazmışsa."

Morrigan acımasızca, "Söz veremem," dedi.

Bir süre sessizlik bozulmadı. Morrigan düşüncelere dalmıştı, Jüpiter sükûnet içinde hayran hayran Çağlayan Kuleler'i izliyordu. Jack daha fazla dayanamayarak, sonunda patladı.

"*Biriniz anlatır mı bana bu Squall meselesini artık?*"

KAKTÜS TEAM

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Zaman Bükücü

"Kostümünü ayarladın mı?"

"Kostümümü mü?"

"Ölüler Bayramı için," dedi Hawthorne. "Yarın."

"Ee..." Morrigan dikkatini konuşmaya vermekte zorlanarak gözlerini kırpıştırdı. Önceki gece neredeyse hiç uyumamıştı ve şimdi, Sızlanan Koruluk'tan Gururkondu Evi'ne doğru yürürlerken aklı tamamen bambaşka bir yerdeydi. "Hayır. Üzerinde pek düşünmedim doğrusu."

"Bence ne olarak gelmelisin biliyor musun?" Hawthorne dikkatlice etrafına bakınıp fısıldadı: "Bir *Wundersmith*!"

Morrigan yüzünü ekşitti. "Bu şimdiye kadar senden duyduğum en saçma fikir."

"Değil, dinle... Senin *gerçekten* bir Wundersmith olduğunu sadece—"

"Sadece," diye araya girdi Morrigan, parmaklarıyla sayarak, "sen, Jüpiter, Jack, Fenestra, Miss Cheery, Profesör Onstald, İhtiyarlar, Müdire Hanımlar, ekibimizdeki herkes ve hamileri biliyor."

"Evet ama başka kimse bilmiyor."

"Ah! Her kimseler, esrarengiz şantajcılarımızı da unutmayalım. Ve Ezra Squall'ı ve—"

"*Her neyse*." Hawthorne fikrinde ısrarcıydı. "O yüzden çok iyi bir fikir ya! Şey olur, eee... Neydi o kelime? Geçen gün Homer kullanmıştı... *İronik*."

"Ne demek o?"

"Şey demek... Bilmiyorum, boş ver. Partiye bir Wundersmith olarak geldiğinde herkesin yüzünün alacağı şekli hayal et bir kere! Simsiyah bir ağız, pençeler, kocaman bir pelerin... Mekândaki en ürkütücü kostüm. BAM. Anında karizma."

"BAM. Anında okuldan ihraç." Morrigan gözlerini devirdi. Squall gerçekte böyle görünmüyordu bile. "Hem hangi *partiymiş* bu?"

"Hangisine gitmek istersek!" Hawthorne tepesinden sarkan bir dala dokunmak için coşkuyla zıpladı. "918. Ekip, Freddie Roach'un evinde bir parti veriyor. *Sürüngen Bakımı* dersini Freddie ile birlikte alıyoruz, iyi çocuk. Homer'ın arkadaşları da bir parti veriyor. Ondan en az üç metre uzakta duracağımıza ve yüzümüzü tamamen kapatan maskeler takacağımıza söz verirsek eminim bizi de götürür."

Morrigan ürpererek, "Ama Kara Geçit'te yürüyeceğiz, unuttun mu?" dedi. "Orada kostüm giymemize gerek yok; resmi siyah üniformalarımızı giyeceğiz sadece."

Paltosuna daha da sıkı sarındı ve düğmelerini çenesine kadar iliklediği. Sonbahar gerçekten gelmişti artık. Wunce'nin duvarları dışında buz gibi bir hava ve ayakların altında çıtırdayan yaprak yığınları demekti bu. Wunce içinde soğuk, ısırıcı bir rüzgâr esiyordu, etrafa odun dumanı ve çürüyen elma kokusu sinmişti. Sızlanan Koruluk kırmızı, altın rengi ve turuncu yapraklarla örülmüş rengârenk bir çardağa dönüşmüştü.

(Sızlanan ağaçlar buna hiç memnun olmuş gibi durmuyorlardı ama ne zaman bir şeyden memnun oldukları görülmüştü ki zaten?)

"O, gece yarısından önce başlamayacak! Hey, bahse girerim, Jack parti veren birilerini tanıyordur, belki bizi—'

"Jack, Deukalion'da olacak," dedi Morrigan. "Aslında benim de Frank'in Ölüler Bayramı için hazırladığı saçmalık için orada bulunmam gerekiyor."

"Ooo, ben de gelebilir miyim?"

"Elbette."

"Harika. Ben korsan olurum herhâlde. Ya da bir hortlak. Veya bir dinozor. Daha tam karar vermedim. Ya da belki de bir vampir..."

Hawthorne Gururkondu Evi'ne gelene kadar, yol boyunca değişik kostüm fikirlerini birbiri ardına sıralayıp durdu. Morrigan'dan herhangi bir katkı beklediği söylenemezdi. Morrigan bu durumdan hiç de şikâyetçi değildi çünkü böylece onu dinlemek zorunda kalmıyordu.

Onstald ile yapacağı konuşmanın üstesinden nasıl geleceğini kara kara düşünmekten doğru dürüst uyku uyumamıştı. Jüpiter şüphesiz haklıydı. Kimse yanıldığını duymaktan hoşlanmazdı. Ama bu, kimseye yanıldığı *söylenmemeli* anlamına mı geliyordu?

Sonuçta, Onstald tüm yılı Morrigan'a fazlasıyla yanlış şeyler öğreterek geçirmişti. Kendini, hakkında hiçbir fikrinin olmadığı bariz bir konuda uzman ilan etmiş ve Morrigan'ı ondan önceki tüm kötü, budala ya da sadece işe yaramaz Wundersmith'lerin yaptıkları yanlışları tekrar etmeye mahkûm olduğuna inandırmıştı.

Morrigan düşündükçe daha da öfkeleniyordu. Çağlayan Kuleler'i, Jemmity Parkı'nı ve Nevermoor'da hâlâ bir yerler-

de bulunması muhtemel –yeter ki biri onları arayıp bulma zahmetine girsin– ve keşfedilmeyi bekleyen sayısız diğer Wunder Eylemleri düşünerek iyice bilenmişti.

Morrigan, omuzlar geride, baş yukarıda, hışımla Profesör Onstald'ın sınıfına daldığında wuntosbağa öğretmeniyle son derece ciddi bir konuşma yapmaya hazırdı.

Morrigan'ın kapıyı savurarak açıp içeri girmesi ve okul çantasını bir sıraya fırlatmasıyla Profesör Onstald "Bu... Gürültü... Patırtı da... Ne?" diye sordu.

"Yanılıyorsunuz," dedi Morrigan, kendine biraz şaşarak. Öfkeyle ya da değil, bunu böyle pat diye söylemeyi planlamamıştı.

"Ne... Dedin..."

"Pardon, evet," diyerek araya girdi Morrigan. Onstald'ın lafını tamamlamasını bekleyecek sabrı yoktu. Onstald'ın boncuk gözleri biraz daha büyüdü, Morrigan'ın kabalığı karşısında ağzı şaşkınlıkla açıldı. Morrigan'ın umurunda değildi. Söyleyeceklerini daha fazla içinde tutamayacaktı. "Wunder Eylemler Spektrumu konusunda yanılıyorsunuz. Kitabınızda sadece kötü Wunder Eylemler, yalnızca Hatalar ve Çuvallamalar olduğu yazıyor... Ve işte Ucubelikler, falan."

Profesör Onstald Morrigan'a dik dik baktı. "Sadece..."

Morrigan, "Ama bu doğru değil," diye devam etti. "İstisnalar ne olacak? Ya Debdebeler?"

Durdu ve Onstald'ın bir yanıt vermesini bekledi. Onstald'ın buruş buruş, köselemsi yüzünde hiçbir ifade belirtisi yoktu.

"Çağlayan Kuleler hiç de bir Fiyasko değil," diye devam etti Morrigan. "Biliyorum çünkü gördüm.'

Profesör ağzı açık kalakaldı. "Gördün... Mü..."

"Evet ve o, *harikulade*. Bir levha var orada, baklava biçiminde mor bir levha ve üzerinde, "*Burada bir İstisna bulun-*

maktadır," yazıyor. Bir Fiyasko değil, bir *İstisna*. Nevermoor halkına armağan edilmiştir. Ayrıca Jemmity Parkı herkese kapalı *değil*. Orada olmayı hak eden yoksul çocukları içeri alıyor. Wunder Eylemleri Sınıflandırma Kurulu onu bir *Debdebe* ve Gresham'lı çocuklara bir armağan olarak sınıflandırmış. Öyle olduğunu söyleyen mor bir levha var."

Morrigan, Profesör Onstald'ın tedirginliğinin arttığını gördü ama kendini durduramıyordu. Nefes bile almadan Onstald'ın anlaması için çırpınıyordu. "Bu *ne demek*, anlamıyor musunuz? Yanlış biliyorsunuz, Profesör. Kitabınızda tarihteki her bir Wundersmith'in aptal ya da kötü veya zalim yahut ziyankâr olduğu yazıyor. Fakat Decima Kokoro işe yaramazın teki değildi! Bir dehaydı. Odbuoy Jemmity zalim biri değildi! Cömert ve nazikti."

"Sesini... Alçalt." Profesör Onstald açık kapıya gergin bir bakış fırlattı. Koridordan geçenler, kopan gürültüye kulak kabartarak meraklı gözlerle kapı aralığından içeri bakıyordu. "Birileri... Seni..."

"Kim duyarsa duysun, *umurumda değil*," diye parladı Morrigan. Öfkeli gözyaşları gözlerine batıyordu. Morrigan kendisine ihanet eden göz yuvarlarına lanet okudu. Öfkelendi diye ağlamak zorunda mıydı? Karşı tarafa vermek istediği mesaj *kesinlikle* bu değildi. Ellerini yumruk yaptı. "Siz beni dinleyene kadar susmayacağım. Anlamıyor musunuz? Kokoro ve Jemmity hakkında yanıldıysanız belki diğer Wundersmith'ler hakkında da yanılıyordunuz. Gerçeği ortaya çıkarmaya değmez mi? Eğer etrafta iyi başka Wunder Eylemler varsa sizce de onları bulmak..."

Morrigan aniden Profesör Onstald'ın, söyledikleri karşısında en ufak bir şaşkınlık belirtisi bile göstermediğini fark etti ve sustu. Onstald onu yalan söylemekle suçlamamış, tüm

bunları nereden bildiğini sormamış ya da "Debdebeler" ve "İstisnalar" sözlerini duyduğunda şaşırmış görünmemişti. Morrigan'ın anlattıklarını başka birinin duymasından endişe ediyordu sadece. Kapıya kaçamak bakışlar atıp duruyordu.

Uzun ve sıkıntılı bir sessizlik oldu.

Morrigan gözlerini profesörün masasında duran kocaman kitaba çevirdi ve elini, rengi atmış kapağının üzerine koydu. *Hatalar, Çuvallamalar, Fiyaskolar, Ucubelikler, Felaketler: Wunder Eylemler Spektrumunun Kısaltılmış Tarihi*. Bu sefer, neredeyse duvardaki saatin tik takları arasında zar zor duyulan kısık bir sesle konuştu.

"*Kısaltılmış Tarihi*... Düzenlenmiş. Sadeleştirilmiş. Özetlenmiş." İlk derste söylediklerini hatırlayarak Onstald'a baktı. "Tüm bunları zaten biliyordunuz, değil mi? Bazı şeyleri bile bile dışarıda bıraktınız. *Yalan* söylediniz."

Onstald hırıltılı, derin bir nefes alarak cevap vermek için ağzını açtı, pörsümüş dudaklarının arasında tükürüğü bir ip gibi uzadı. "Ben sadece... Yeniden düzenledim."

"Yalan SÖYLEDİNİZ!" Morrigan bağırmaya başladı. Artık kendini tutamıyordu. "Onca zamandır yalan söylüyorsunuz. Beni tüm Wundersmith'lerin kötü olduğuna inandırmaya çalıştınız. Ama bunun doğru olmadığını biliyordunuz, değil mi?"

"Tüm... Wundersmith'ler... Kö—"

Bu sözcükleri duymaya artık daha fazla katlanamayan Morrigan kitabı açtı ve Odbuoy Jemmity hakkındaki bölüme gelene kadar sayfaları sertçe çevirdi.

Ve ardından sayfaları kopardı. Tüm bölümü. Dişlerini sıktı ve sayfaları yırtıp paramparça etti, ufak kâğıt parçaları konfeti gibi düşüp yere saçıldı.

"YALAN. SÖYLEMEYİ. KESİN."

Profesör Onstald bu korkunç barbarlığa karşılık vermek için ağzını açtığında Henry Mildmay içeri daldı. Endişeli ve biraz da telaşlı görünüyordu. Kucak dolusu kitap ve haritayı zar zor taşıyordu, kâkülü gözlerinin üzerine düşmüştü.

"Ah! Affedersiniz Profesör Onstald, Geçerken bir bağrışma duydum gibi geldi." Bakışlarını Morrigan'dan ihtiyar wuntosbağaya, sonra da kaşlarını çatarak şaşkınlık içinde yerdeki parçalanmış kâğıt yığınına çevirdi. "Her şey yolunda mı?" Bunu sorarken Morrigan'a bakıyordu ama yanıt veren Profesör Onstald oldu.

"Her şey... Yolunda... Delikanlı." Morrigan, Onstald'ın Mildmay'le bir meslektaşından çok, bir öğrenciyle konuşur gibi konuştuğunu fark etti. Her nedense bu durum kızgınlığını daha da artırdı. Profesör Onstald, Mildmay'e karşı bu kadar kaba davranmaya nasıl *cüret* edebiliyordu? Özellikle de genç öğretmen bu kadar tatlı, nazik ve kendisi ihtiyar, rezil bir yalancıyken. Haksızlıktı bu. "Sen... Kendi... İşine... Bak."

Fakat Mildmay endişeli bir merakla Morrigan'a bakmaya devam etti. "Miss Crow, iyi mi—"

"O... *İyi*," diye belirtti Profesör Onstald. "Hâlâ... Burada olman... Hiç yakışık... Almıyor, evlat."

Mildmay'in yanakları kızardı. "Elbette, Profesör Onstald," dedi. "Özür dilerim." Morrigan'a meraklı bir bakış atıp başıyla selam verdi ve dışarı çıkmak için döndüğü anda Onstald'ın masasının köşesine dizini çarptı. Acıyla haykırdı ve kitaplarıyla haritalarını masanın üzerine düşürdü. Yüzü iyice kıpkırmızı, düşürdüklerini toplamak için utanç içinde çırpınırken sendeledi ve kucağındakileri bir kez daha havaya saçtı.

Tüm bu gürültü ve karmaşa sırasında bir anda çok tuhaf bir şey oldu.

Morrigan'a ansızın dünya ve içindeki her şey durma noktasına gelmiş gibi göründü. Etrafındaki hava âdeta ağırlaşmış, pekmez gibi yoğun bir kıvam almıştı. Zaman sanki dayanılmaz derecede yavaşlamış ya da katılaşmış ve Morrigan'ı olduğu yerde sabit tutuyordu gibiydi. Zihni her zamanki hızında çalışıyordu ama *göz yuvarları* bile salyangoz hızıyla hareket ediyor ve çılgınca bakmalarını istediği yere bakmayı reddediyorlardı. Kısıtlı görüşüyle, odanın diğer tarafında Mildmay'in de neredeyse hareketsiz göründüğünü, eşyalarının onun etrafında havada –ve *zamanda*– süzüldüğünü gördü.

Sonsuz bir süre geçmişti sanki. Morrigan bunu yapanın bir şekilde kendisi mi olduğunu, henüz olgunlaşmamış Wundersmith becerilerinin ona bir kez daha mı ihanet ettiğini düşündüğü sırada gerçek sorumluyu fark etti.

Morrigan'ın görüş hattında her zamanki tosbağa hızında (elbette şimdi neredeyse donmuş gibi yavaş hareket eden Morrigan'dan katbekat daha hızlı) ilerleyen Profesör Onstald, *Wunder Eylemler Spektrumunun Kısaltılmış Tarihi*'ni kucağında taşıyarak ayaklarını sürüye sürüye sınıfı boydan boya geçti ve dışarı çıktı.

Onstald'dı. Yapan oydu. *Zamanı yavaşlatmıştı.*

Kısa bir süre sonra, dünya normal hızına geri döndü. Mildmay'in kitapları ve haritaları büyük bir gürültüyle yere düştü ve Mildmay bir kez daha dizini masanın köşesine çarparak acıyla haykırdı.

Morrigan derin bir nefes alıp kapıya koştu. Çok geç. Profesör gitmişti. "Nasıl yaptı bunu?"

Mildmay, bir eli göğsünde, maraton koşmuşçasına nefes nefeseydi. "Vay canına. Bunu hiç bilmiyordum... Profesör Onstald'ın Dünyevi olduğunu düşünmüştüm hep. Bir *Zaman*

Bükücü olduğundan haberim yoktu. İsimsiz Diyarlar'da Zaman Bükücü *kaldığını* bilmiyordum."

"Zaman Bükücü ne demek?"

"Son derece nadir bir maharet," dedi Mildmay. Başını sallayarak fal taşı gibi açılmış gözlerle Onstald'ın çıkıp gittiği kapıya bakmaya devam ediyordu. "Zamanı bükmenin farklı biçimleri, manipüle etmenin farklı yolları var: koruma, daraltma, döngüye alma ve esnetme. Bizim ihtiyar Onstald bir *zaman esnetici* galiba. Hâlâ inanmakta zorlanıyorum."

Morrigan öfkeli, alaycı bir kahkaha attı. "Tam ona göre. Gerçekleri de esnetiyor. Ve kitabı da yanında götürdü!"

Yumruğunu masaya vurdu. Sahtekârlığının kanıtı olan kitabı Onstald'dan almak, aslında *Nevermoor halkına armağan edilmiş* güzellikler olmalarına rağmen Çuvallama ve Ucubelik olarak sınıflandırılmış başka neler bulacaklarını görmek için eve götürüp Jüpiter'le birlikte incelemek istiyordu.

Mildmay eşyalarını yerden toplarken, dalgınca, "Ya... Hangi, eee... Hangi kitabı?" diye sordu. Morrigan yardım etmek için eğildi.

"Şey... *Wunder*..." Tam zamanında kendini durdurdu ve dudaklarını birbirine bastırarak rulo bir haritayı Mildmay'e uzattı. Kendini bir Wundersmith olarak ele vermeden Mildmay'e kitabın adını söylemek imkânsız olacaktı. "Adını unuttum. Alelade bir tarih kitabı işte."

"Eh... Eminim geri getirecektir." Mildmay kapıya yöneldi. Onstald'ın acayip maharetinin etkilerini üzerinden atamamışçasına, hâlâ şaşkın ve sarsılmış görünüyordu. Morrigan bu durumu anlayışla karşıladı. Onun da kafası hâlâ biraz bulanıktı. "Gitmeliyim. Hazırlanacak dersler beni bekler. Görüşmek üzere, Miss Crow."

"*Zaman Bükücü* mü? Vay canına. Bundan emin misin?"

"Mildmay öyle dedi. Ve zamanı gerçekten esnetti... En azından, yarattığı etki oydu."

Morrigan derin derin nefes alarak duvarların üflediği papatya kokulu dumanları içine çekti. Eve perişan gelmiş, hikâyeyi tüm korkunçluğuyla bir an önce anlatmak için Jüpiter'e seslenip çalışma odasına koşmuştu. Hamisi akıllıca davranıp boş olan Duman Odası'nda konuşmayı önermiş ve Kedgeree'den sakinleştirici bir duman vermesini istemişti. Morrigan olup biten her şeyi tüm ayrıntısıyla hiddetle anlatmış, en büyük tatmini Onstald'ın gerçeği başından beri bildiğini fark ettiği anı anlatırken yaşamıştı. Jüpiter bu kısmı dinlerken oturduğu yerden cidden fırlamıştı. Nihayet odada dolanmayı kesip tekrardan yerine oturuncaya kadar epey bir papatya dumanı soluması gerekmişti.

"Peki, *neden* yalan söylüyor?" diye sordu Morrigan. Bu soruyu o öğleden sonra kim bilir kaçıncı kez soruyordu ve onun gibi, Jüpiter'in de verecek bir cevabı yoktu.

"İhtiyarlar ile görüşmem gerekecek," dedi Jüpiter en sonunda. "Gerçekleri bilmek herkesten çok onların hakkı."

"Yarın mı?" diye sordu Morrigan umutla.

"Yarın," diye onayladı Jüpiter. "Kara Geçit öncesinde onları gördüğümde konuşacağım. Frank'in partisinden sonra. Söz."

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ölüler Bayramı

Deukalion Ölüler Bayramı gecesinde uğursuz bir altın sarısı-turuncu parıltı saçıyordu. Binanın bir cadı kazanı kadar karanlık görünmesi için oteldeki tüm ışıklar söndürülmüştü ve sadece dikkatle seçilmiş belirli odalarda yüzlerce mum parıltılarla yanıyordu. Sokaktan bakıldığında mumla aydınlatılmış pencerelerin açık bir ağız, fırlak dişler ve bir çift şeytani göz oluşturarak Deukalion'un ön cephesini, yüz şekli verilmiş devasa bir balkabağına dönüştürdüğü görülüyordu. Yaratılan etki tüyler ürperticiydi.

Jüpiter, ön avludan otelini apaçık bir gururla seyrederken, "Biliyorum, bunu her sene söylüyorum ama" dedi, "bu sefer kendini aşmışsın, Frank."

"Çok ürkünç görünüyor," dedi Morrigan. Yanındaki Jack mırıldanarak onayladı. Martha tiz bir cıyaklama eşliğinde, coşkuyla alkışladı.

Charlie, Frank'in sırtına pat pat vurarak, "Bu yıl Ölüler Bayramı çantada keklik gibi duruyor, Frank. Aurianna Oteli'ndekiler neye uğradıklarını şaşıracaklar," dedi.

Jack, Morrigan'a yan bir bakış fırlattı ve ikisi birden nefeslerini tuttular. Frank'in baş rakipleri hakkında yine atıp tutmaya başlamasını çekecek halde değillerdi.

Fakat Frank'in solgun yüzünde kendinden emin bir sırıtış peyda oldu, gözleri ve köpek dişleri mum alevlerinin ışığında parladı. "Ölüler Bayramı benden sorulur, dostlarım. Sıra dışı dehşetle tüyler ürpertici haz arasındaki ince çizgide yürümeyi hiç kimse Frank'ten iyi beceremez. Hiç kimse."

Morrigan diğerlerine gülen bakışlar attı. Martha kıs kıs gülüp dudağını ısırırken, Jüpiter horultulu kahkahasına öksürük süsü vermeye çalıştı.

Kostümlü davetlilerin kendilerini bekleyen dehşet verici gecenin heyecanıyla şimdiden toplanmaya başladıkları, mum ışığıyla aydınlatılmış lobiye geri dönerlerken, "Bu gece için neler hazırladın, Frank?" diye sordu Jack. Servis elemanları ellerindeki tepsilerde gece yarısı siyahı içecekler, tüylü örümcekler ve insan parmaklarını fazlasıyla andıran küçük kanepeler dolaştırıyorlardı. Jack okuldan eve o gün öğleden sonra dönmüştü, o yüzden Morrigan, Jüpiter ve otel personelinin aksine Frank'in hafta boyunca Ölüler Bayramı programıyla saplantılı uğraşmasına maruz kalmamıştı. "Sorduğuna sevindim, Jack'çiğim." Frank önemli bir açıklama yapmaya hazırlanıyormuşçasına boğazını temizledi. "Saat altı itibariyle Deukalion personelinin genç üyeleri, şeker-ya-da-şakacı sevimsiz velet sürülerini karşılayacak."

"Neli şekerler var?" diye sordu Jüpiter.

"Ah, her zamankilerden," dedi Frank. "Jöleli iskeletler. Çıtır kurtçuklar. Çikolatalı göz yuvarları."

"Peki, şakalar?"

"Onları bağlayıp kaşlarını tıraş edebileceğimizi düşündüm."

Jüpiter iç geçirdi. "Hayır, Frank."

"Katran ve tüye bulayalım?"

"Kesinlikle olmaz."

"Alınlarına dövme yapalım?"

Jüpiter avurtlarını şişirerek derin bir nefes verdi. "Aleyhimize toplu dava açılmasına neden olmayacak bir şeyler düşünebilir miyiz acaba?"

Frank'in yüzü ekşidi ve hırçınca omuz silkti. "Nevermoor Oda Orkestrası, saat yedide Müzik Odası'nda cenaze marşları çalacak. Saat sekizde sadece vampirlerden oluşan tiyatro topluluğu Susamış Kumpanya, *İlk Isırıkta Ölüm* adlı kan donduru cu güzellikteki gösterisine başlayacak. Bunu ayarlayabilmek için pek çok kişiyi devreye sokmak zorunda kaldım. Çok gizli kapaklılar; genellikle normaller için sahneye çıkmıyorlar," dedi hak ettiğini düşündüğü kendini beğenmiş bir ifadeyle. "Saat dokuzda, ikinci balo salonunda perili disko ve kostüm yarışması var. *Gençleri* de düşünmek gerekir, değil mi?"

"Hawthorne bayılacak, dans etmeyi çok sever," dedi Morrigan. *Genç* olmasına rağmen diskoya gitmeye hiç niyeti yoktu. Hawthorne'un *nerede kaldığını* merak ederek danışma masasının arkasındaki saate baktı. Gün batmadan gelmiş olması lazımdı ama hava kararmıştı bile. Birlikte şeker-ya-da-şaka turuna çıkmayı planlamışlardı. Jüpiter başta izin vermemiş ama onca yalvarmadan sonra yumuşamış ve sırf Jack gönülsüzce onlara eşlik etmeye söz verdiği için sonunda izin vermişti. Martha, Morrigan için son dakikada, mor boru temizleyicilerinden ve yeşil bir tülden oluşan, şimdiden deli gibi kaşındıran, adı konmamış bir canavar kostümü hazırlamıştı.

"Davetlilerin çoğu, saat on bir sularında," diye devam etti Frank, "Kara Geçit'te yer kapmak için şehir merkezine doğru yola çıkacaklar. Bense bu seneki geçidi ekip aynı sırada Deukalion'da *son derece ayrıcalıklı*, *çok gizli*, *sadece davetiyeyle girilen* kendi gece yarısı etkinliğimi düzenleyeceğim." Frank dramatik bir edayla duraksadı. Morrigan tek kaşını kaldırıp Jack'e baktı. Jack sırıttı. "Muhteşem Malau'yu ayarladım."

"A," dedi Martha, gözleri parladı. "Gazetede görmüştüm onu!"

Morrigan Muhteşem Malau'yu daha önce hiç duymamıştı. "O kim?"

"Bağımsız Eyalet'in yaşayan *en büyük medyumu* sadece," diye açıkladı Frank.

"Kendi reklamlarına bakarsan," diye mırıldandı Jack.

Frank duymazdan geldi. "Malau, Deukalion'un çatısında bir seans yürütecek. Dışarıda, dolunayın altında olmanın bizi ruhlarla yakınlaştırıp iletişim kurmamızı kolaylaştıracağını söylüyor."

"Ürkütücü bir seans ha, yaşasın!" dedi Jüpiter. Etkilenmişe benziyordu. "Yine trendi yakalamışsın, Frank. Ruh çağırma bugünlerde çok moda. Kendine saygısı olan hiçbir ruh *Ayna*'ya reklam veren ve kendine 'muhteşem' diyen bir medyumun ayağına gelmeyeceğinden, tamamen fasa fiso elbette. Yine de modaya *son derece* uygun."

Vampir cüce, konuklarını karşılamaya giderken, "Bekle de gör, Jove," diye seslendi. "Malau en iyisi. Magazin sayfaları günlerce bunu yazacak."

Tam o sırada, ön avludan ani bir fren sesi ve ardından merdivenlerde gümbürdeyen ayak sesleri duyuldu. Ağır botlar giymiş, siyah ceketli, yarım düzine İstihbarat görevlisi aceleyle Deukalion'a girdi. Gruba, omuzlarına altın apoletler asılı,

fırça gibi kısacık kesilmiş gri saçlı, sert bakışlı bir kadın önderlik ediyordu.

"İyi akşamlar, Müfettiş Rivers," dedi Jüpiter, samimi ama sıkkın bir ifadeyle. Morrigan, kadın kötü haberler getiriyorsa hem Jüpiter'in hem de İstihbarat içeri girer girmez ihtiyatla göz bandını çıkaran Jack'in konuya dair çoktan bir fikirleri olması gerektiğini fark etti.

Müfettiş el işaretiyle yanındaki memurlardan kenarda beklemelerini isteyerek, "Kaptan North," dedi. Kostümlü davetlilerden bazıları bu beklenmedik ziyaretten rahatsız olmuş gibi görünürken, birkaç davetli bunun Ölüler Bayramı eğlencesinin bir parçası olduğuna eminmişçesine keyiflenmişti. Müfettiş Jüpiter'i bir köşeye çekti ve sessizce söze girdi. Ama elbette Morrigan, Jack, Charlie ve Martha ne konuştuklarını duymak için yan yan diplerine sokuldular. "Böldüğüm için özür dilerim. Merkezdekiler bir ulak göndermek istediler ama ben yüz yüze konuşursak daha iyi olur, diye düşündüm. Haberler kötü. Üç kişi daha. Hepsi bugün kaçırılmış."

Morrigan'ın göğsü sıkıştı. *Kaçırılmış*. Kimler kaçırılmıştı acaba?

Jüpiter gözlerini kıstı. Tek eliyle kızıl sakalını sıvazladı. "Üç yeni *kayıp* vakası daha, öyle mi?"

Müfettiş Rivers başıyla onayladı. "İsimsiz bir ihbar aldık." Sesini alçalttı. Morrigan, Jack, Charlie ve Martha kulak kabarttı. "Geri döndü, Kaptan. Hem de *bu gece*."

Morrigan başını kaldırıp Jüpiter'e baktı; beti benzi atmıştı. Gudubet Pazarı'ndan bahsediyorlardı. Morrigan emindi bundan.

Jüpiter, "Anladım," dedi usulca. "Peki, bu... İsimsiz ihbar, olayın nerede gerçekleşeceğine dair bir bilgi verdi mi yoksa çok mu iyimser davranıyorum?"

Müfettiş Rivers umutsuzca başını salladı. "Gönderebileceğimiz tüm memurları gerçekleşmesi muhtemel yerlere gönderdik fakat sizin de bildiğiniz gibi, sayımız az."

"Ve gerçekleşmesi muhtemel yerlerde gerçekleşmeyecek muhtemelen," diye ekledi Jüpiter.

"Aynen öyle. Kokarcalar ile" –kırdığı potun farkına vardı ve hafifçe öksürdü– "özür dilerim, Nevermoor Polis Teşkilatı ile ortak çalışıyoruz. Wunce öğretim üyelerinden bazılarını da arama çalışmalarına dâhil ettik."

"*Öğretim üyeleri* mi?" diye tısladı Jüpiter. "İyi bir fikir mi bu?"

"Çok ısrar ettiler, Kaptan," dedi Müfettiş. "Sebebini de gayet iyi anlıyorum. Kayıp kişiler arasında onlardan biri de var. Wunce'nin duvarlarının içinden kaçırılmış, inanılır gibi değil. Kampüste kaldığı odadan. Mücadele izleri var. Etrafa saçılmış su... Ve kemikler."

"Kemikler," diye tekrar etti Jüpiter.

"Bir uyluk kemiği," dedi Rivers manidar bir bakışla. "Ve birkaç parmak kemiği."

Jüpiter'in çenesinde bir kas seğirdi ve Morrigan bunun sebebini anlamıştı. İskelet Lejyonu. *Kemiğibozuklar*. Kemiğibozuklar, Gudubet Pazarı için üç kişi daha kaçırmışlardı demek. Morrigan odada sağa sola saçılmış kemikleri zihninde canlandırdı ve ürperdi.

Bir şey daha vardı, diye düşündü, hikâyede kuşkulu bir durum vardı—

Morrigan kendini tutamayarak, müfettişe, "Etrafa saçılmış *sular* mı... Vardı dediniz?" diye sordu.

Rivers, Morrigan'a yan yan baktı, ardından Jüpiter'e dönerek, "Odasındaki havuzdan. Onu doğrudan havuzdan çekip çıkardıklarını düşünüyoruz," dedi.

Morrigan ipuçlarını birleştirerek kaşlarını çattı. "Bahsettiğiniz kişi Profesör Onstald, öyle değil mi? Wuntosbağa?"

Müfettiş Rivers, Morrigan'a bakmamaya çalışarak dudaklarını birbirine bastırdı. Morrigan bunu sessiz bir doğrulama olarak değerlendirdi.

Belki de Onstald aslında kaçırılmamıştır, diye düşünmeden edemedi. Belki de sahtekârlığının Morrigan tarafından ifşa edileceğinden çekinerek *kendisi* ortadan kaybolmuştu. Onstald'a duyduğu öfkenin etkisiyle bu düşüncenin verdiği tatmin duygusunun hemen ardından utanç geldi.

Ve başka bir şey daha.

Kafasında bir başka kaygı daha vardı; öyle belli belirsizdi ki adını koyamıyordu.

Morrigan, "Diğer iki kişi kim?" diye sordu müfettişe.

Kadın canından bezmiş bir ifadeyle Jüpiter'e baktı.

"Sessiz ol, Mog," dedi Jüpiter. "Müfettiş, emrinize amadeyim. Gidip parkamı alayım."

Rivers, onu durdurmak için elini kaldırarak, "Doğrusu," dedi, "hazırda beklemenizi tercih ederim. Biz olasılıkları daralttığımızda derhâl harekete geçmek üzere burada hazır bulunsanız daha iyi olur. Şimdilik samanlıkta iğne arıyoruz. Elimize doğru dürüst bir ipucu geçer geçmez, bir ulak göndereceğim size." Jüpiter başıyla onayladı.

"Bu süre içerisinde tüm Wunderous Cemiyeti üyelerine evlerinde kalmalarını söylüyoruz," diye devam etti Müfettiş. "Kati suretle uyulması gereken bir sokağa çıkma yasağı getirilmiştir. Bu gece Nevermoor'daki tüm Wun'lar çok ciddi bir tehdit altında."

Morrigan birden dehşetle irkildi ve, "Peki ama Kara Geçit?" diye sordu. O ve Hawthorne ilk kez yürüyeceklerdi! Wunce ekiplerinin sıralar halinde kara cübbeleri ve ellerinde

mumlarla Nevermoor sokaklarında vakur ve sessiz yürüyüşlerini seyrettikleri geçen seneki geçitten beri dört gözle bunu bekliyorlardı. (Hawthorne nerede kalmıştı? İçini kemiren belli belirsiz kaygı giderek güçleniyordu.)

"Kara Geçit iptal edildi," dedi Müfettiş Rivers.

Morrigan kötü haberle böğrüne yumruk yemiş gibi oldu. İptal. Katılacağı ilk Kara Geçit. *İptal edilmişti.* Bu kaçırılma vakalarının arkasında kim varsa –Wun'ları hedefleyen her kimse– artık herkesi kontrol ediyordu; insanları evlerinden bile çıkmaya korkar hale getirmişti. Morrigan tuhaf bir biçimde artık aşina olduğu genzindeki kül tadının eşlik ettiği öfkenin içinde kabardığını fark etti.

"Kaptan North, bu arada," diye devam etti Rivers, "tüm Wunderous Cemiyeti üyelerini planladıkları tüm toplanma ve eğlenceleri iptal etmeye çağırıyoruz. Bu gece bizimkilerin sokaklarda dolaşmaları tehlikeli olacaktır. Herkesin hayranlık duyduğu biri olarak iyi bir örnek oluşturacağınızı umuyoruz."

Jüpiter bir an itiraz edecek gibi oldu ama vazgeçti. "Elbette," dedi. "Personelimi derhâl bilgilendireceğim. Herkese haber salacağız. Ve tüm gece burada kalıp çağrınızı bekleyeceğim, Müfettiş."

Müfettiş Rivers kısaca başını salladı ve arkasını dönüp gitti. Memurlar itaatkârca amirlerinin peşine takıldılar.

Jüpiter lobinin diğer ucunda, bir grup keyfi yerinde davetliyi uzun sivri dişlerini komut üzerine çıkarıp geri çekerek eğlendiren Frank'e baktı. "Ona kötü haberi versem iyi olur."

Morrigan'ın yüreği ezildi.

Kara Geçit yoktu. Şeker-ya-da-şaka yoktu. Yeni kayıp vakaları vardı.

Ve bir de çok daha ısrarlı, görmezden gelemeyeceği bir başka kaygı...

Hawthorne neredeydi?

"Özür dilerim, geciktim!" dedi girişten gelen gümbür gümbür bir ses ve Morrigan'ın hayatında gördüğü en tuhaf görünümlü yaratık içeri girdi.

Çürümüş derisi, gri ve kanla kaplıydı. Parlak yeşil pullu pençeleri ve onlarla uyumlu, dikenli bir kuyruğu vardı. Bacakları düğmeler, cıvatalar ve duylarla kaplı gümüş dikdörtgenlerden oluşuyordu. Ve bu acayip takımı bir korsan şapkası, kırmızı brokar bir ceket, fırfırlı beyaz bir kravat ve siyah bir göz bandı tamamlıyordu.

Morrigan bir oh çekti. En yakın arkadaşının gelişiyle büyük bir rahatlama yaşayarak ama aynı zamanda *bu baktığı şey her ne ise* onun yarattığı şokla gözlerini kırpıştırdı.

"Ne olarak geleceğime karar veremedim, annem de bana bir korsan-zombi-robot-dinozor kostümü yaptı ve—" Hawthorne, Morrigan'ın yüzündeki ifadeyi görünce aniden sustu. Kostümüne baktı. "Ne var, çok mu abartılı olmuş?"

Morrigan, Deukalion'u hiç bu kadar kasvetli görmemişti. İstihbaratçılar ayrıldıktan ve Hawthorne'a olup bitenleri anlattıktan sonra iki kafadar derhâl Morrigan'ın odasındaki istasyon kapısına koştular. 919. Ekip'in diğer üyelerinin iyi olup olmadıklarını görmek ve bu gece evlerinden ayrılmamaları gerektiğini bildiklerinden emin olmak istiyorlardı. Ama W sembolü parıldamadı ve kapı ne kadar zorlarlarsa zorlasınlar yerinden oynamadı. Tek yapabilecekleri, hüsran ve endişeli bir merak içinde lobiye geri dönüp beklemekti. Morrigan hiç değilse kaşındırıcı kostümünden kurtularak rahatlamıştı (Hawthorne da çok daha gönülsüzce pençelerini, kuyruğunu ve gümüş robot bacaklarını çıkarmıştı).

Jüpiter siyah beyaz damalı mermerlerin üzerinde bir ileri bir geri dolanıyordu. Paltosu üstünde, postallarının bağcıkları bağlanmış, elinde şemsiyesi, İstihbarat çağırdığında ok gibi fırlamaya hazırdı. Morrigan onun hiçbir şey yapmadan durup haber beklemekten en az kendisi kadar nefret ettiğini biliyordu ama Jüpiter herkesin moralini sağlam tutmak amacıyla sakin ve neşeli kalmaya çalışıyordu.

Bu arada Frank *öfkeliydi*. Bu işin arkasında onu sabote etmeye çalışan Aurianna Oteli olmadığına ikna edilmesi bile bir saat sürdü. Gerçek sorumlunun Wunderous Cemiyeti olduğunu artık kabullendiğindeyse öfkesi zerre azalmadı.

"Wun ayrıcalıklarının UTANMAZ bir örneği daha!" diye kükredi ve Jüpiter'le Morrigan'a dönerek, "Siz üzerinize alınmayın," diye ekledi. Artık boşalmış olan lobide, siniri tepesinde, dönüp durmaya başladı. Kostümlü kalabalık, hayal kırıklığı içinde evlerine gönderilmiş, Deukalion'da kalan konuklarsa iptal edilen eğlenceleri telafi etmek amacıyla tüm gece sürecek içki ikramı için Altın Fener kokteyl barına çıkmışlardı.

"Alınmadık," dedi Jüpiter. "Haklısın, Frank." Morrigan'a doğru hafifçe göz kırptı.

Frank somurtarak, "Susamış Kumpanya gitti işte," dedi. "Gülüyorlardır bana. Dün, kış sezonunda, *Gecenin Yaratıkları* prodüksiyonunda rol alabileceğimi söylüyorlardı, artık öyle bir şansım da kalmadı. Ayrıca Muhteşem Malau çılgına dönmüş durumda. Teselli etmek mümkün değil! Bürümcük aracılığıyla ruhların yaşadığı hayal kırıklığını hissedebildiğini söyledi, yani kızgın bir grup ölü insan da çıktı başıma. Malau efkâr dağıtmak için Altın Fener'e gitti."

Vampir cüce hıçkırıklara boğuldu, Martha onu lobideki kanepeye oturtarak teselli etmek için kolunu omzuna attı. Frank, Martha'ya sarılarak o kadar yüksek sesle, o kadar yürek par-

çalayıcı ve o kadar uzun süre ağladı ki Jüpiter en sonunda kendini toparlayıp ağlamayı keserse otelde kalan konuklarla çatı katında gece yarısı seansını yapabileceğini söyledi.

"İstihbarat tüm gücüyle devrede, ellerinden geleni yapıyorlar," dedi Jüpiter. "Onlardan haber beklemek dışında yapabileceğimiz bir şey yok. O zaman biz de Ölüler Bayramı'ndan geriye kalanın tadını çıkarıp ardından iyi bir uyku çekelim ve umalım ki yarın bu vakit her şey yoluna girmiş olsun."

Frank derhâl koşup Malau'yu almaya gitti. Martha'yla Charlie ise her şey hazır mı diye kontrol etmek için çatı katına çıktılar.

"Ben burada, masamda olacağım, efendim," dedi Kedgeree. "İstihbarat'tan haber gelir gelmez size ulaştıracağım."

"Harikasın." Jüpiter; Morrigan, Hawthorne ve Jack'e döndü. "Haydi, çocuklar. Madem Ölüler Bayramı gecesindeyiz, gelin, biraz ruhlarla muhabbet edelim."

Gecenin büyük bölümünü Altın Fener'in usta barmenlerinin misafirperverliğinin keyfini çıkararak geçiren Muhteşem Malau, seansa başladığında biraz sarhoştu.

"Ruhlar *–hık–* bizimle, değerli dostlar," dedi medyum. Çatı katında, konukların oluşturduğu geniş bir çemberin tam ortasında, bir minderin üzerinde oturuyordu. "Bu Ölüler Bayramı gecesinde, aramızda, her yerdeler. Yaşayanlar ile ölüleri ayıran duvarların en... Neydi... *İnlediği* gece miydi?" Aradığı sözcüğü bulmak için durdu. "İnceldiği gece?"

Frank seans için *harikulade* bir ortam yaratmıştı. Çatı katı yüzlerce siyah, uzun, konik mumla aydınlatılmıştı; alevleri titreşerek ortama hava katıyor ve esintiye rağmen hiç sönmüyorlardı. Herkes siyah kadife şık minderlerde oturuyor

ve çemberin etrafında yapay –ama hoşça tüyler ürpertici– beyaz bir sis bulutu geziyordu.

Bu etkileyici ortamın, çoğu altıncı kattaki sınırsız bedava kokteyllerine dönmeye can atan umursamaz konuklara kalmasıysa can sıkıcıydı.

"İhtiyar bir beyden bir mesaj alıyorum... Mesajı gönderdiği kişi... Şurada oturuyor." Malau elini çemberdeki insanların yarısına doğru şöyle bir salladı. "Adı D ile başlayan bir bey. Aranızdan birinin babası ya da amcası olabilir mi? Ya da belki büyük –*hık*– büyükbabası? Darren? David? Dominic? Doo... Doody? Drogley? Eee... Derek?" Malau hikâyesine kahramanca bağlı kalarak saymaya devam etti. "Digby? Dwayne?"

Kadının biri, "Aaa!" diye çığlık attı. Başında plastik bir taç vardı ve üzerinde "Gelin Adayı" yazan parlak pembe bir kuşak takmıştı. Deukalion'a Ölüler Bayramı kutlamalarıyla pek alakası olmayan, gürültücü bir grup genç kadınla birlikte gelmişti. Frank onları seansa kalabalık yapsınlar diye davet etmiş ve Muhteşem Malau ölülerle iletişim kurarken ayıp sözcükler bağırmayı kesmeleri için şimdiden iki kez uyarılmışlardı. "Wayne olabilir mi? Kayınpederimin adı Wayne. O mu yoksa?"

Malau bir an düşünüyormuş gibi durdu. "Evet, ta kendisi. Sana bir mesajı var. Diyor ki... Oğluma iyi baksın lütfen. Birbirlerini sevsinler."

Kız arkadaş grubu hep bir ağızdan "ayyyyy" diyerek iç çekti, gelin adayının gözleri doldu. "Benji ile evlenmemi istemediğini düşünüyordum!"

"Yo, istiyor," diye devam etti Malau. "Bundan daha mutlu bir haber olamaz diyor, siz ikinize Daha Güzel Yer'den göz kulak olacakmış."

Gelinin suratı düştü. "Daha Güzel Yer'den mi? Nasıl yani? Wayne ölü değil ki."

Kıkırdamalarını asilce bastırmaya çalışan Morrigan'la Hawthorne artık patlama noktasına gelmişlerdi. Hawthorne dayanamayıp horultulu bir kahkaha patlattı ve hâlihazırda gülmekten gözünden yaş gelen Morrigan da bunun üzerine kendini daha fazla tutamadı.

Çemberin karşı tarafında oturan Jüpiter kaşlarını kaldırarak onlara baktı ve gözleriyle kapıyı gösterdi. Morrigan hâlâ kıkırdayarak Hawthorne'un koluna yapıştı. Ayağa kalktılar. Seansı terk etmeye hazırlandıkları sırada Muhteşem Malau da ayağa kalktı ve doğruca Morrigan'a işaret ederek keskin, çınlayan bir sesle konuştu:

"Sen ağzından ateş püskürttün."

Kahkahalar Morrigan'ın boğazında düğümlendi. Bir an bocaladı, gitmek istiyordu fakat âdeta olduğu yere çivilenmiş gibiydi.

Malau başını yana eğdi, sorgulayıcı bir edayla kaşlarını çattı. "Ağzından *ateş* püskürttün." Aniden buyurgan ve berrak bir sesle konuşmaya başlamıştı. Az önceki gibi sessiz harfleri yutmuyor, sözcükleri zihninde arayıp bulmaya çalışmıyordu. "Tıpkı bir ejderha gibi. Hoşuna gitti mi?"

Morrigan gözlerini kırpıştırdı. Önce Hawthorne, ardından Jüpiter'e yan bir bakış attı; ikisi de aynı derecede afallamış görünüyordu. Seans çemberindeki tüm gözler bir anda onlara doğru dönmüş ve büyük bir merakla Morrigan'a kilitlenmişti.

Morrigan'ın yüzü kıpkırmızı kesildi. Kuşkusuz, bunu yaptığını kabul edemezdi. "Hayır. Hayır, öyle bir şey yapmadım."

"Evet," dedi Malau kesin bir ses tonuyla. "Yaptın."

Nereden *biliyordu*? Belki de şarlatanın önde gideni değildi.

Morrigan elinden geldiğince sert bir sesle, "Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye diretti.

Jüpiter aniden ayağa kalktı. Hareketleri zarif ve keskindi. Başını yana yatırdı ve bir adım yaklaşarak gözlerini Morrigan'ın yüzüne dikti. "Neden bahsettiğimi gayet iyi biliyorsun bence," dedi.

Morrigan ona dik dik baktı. "Jüpiter, sen ne diyor..."

"Cehennem," dedi Gelin Adayı. O da ayağa kalktı ve bir kedinin zarafetiyle Morrigan'a doğru yürüdü. "Aşağılık Cehennem Yöntemi."

Morrigan yutkunarak sözcükleri zihninde tekrarladı. *Aşağılık Cehennem Yöntemi.*

"Ne... Bu da ne böyle?" Morrigan gözlerini geline, sonra Jüpiter'e, ardından Malau'ya ve en sonunda tekrar Jüpiter'e çevirdi. "Jüpiter, neler oluyor?"

Çatı katında bulunan herkes aynı anda ayağa kalktı ve Morrigan'ın etrafını sardı. Hawthorne dâhil. Omuz omuza kesintisiz bir daire oluşturacak şekilde duruyorlardı, hareketleri doğal olamayacak kadar kusursuz ve keskindi.

Tek bir vücutmuşçasına ağızlarını açıp hep bir ağızdan konuştular.

"Aşağılık Cehennem Yöntemi." Sesleri tüyler ürpertici bir kusursuzlukta eşzamanlı ve aynı perdeden çıktı. Tüm sözcükler keskin, tüm sessizler vurguluydu. "Genç bir Wundersmith'in ortaya koyduğu ilk marifeti olması açısından olağan dışı ama duyulmadık değil. Usta bir Wundersmith'in ellerinde müthiş bir araca dönüşür." Hafifçe öne eğildiler ve gözlerini kayıtsız bir edayla Morrigan'ın yüzünde gezdirdiler. "Ama *sen* tabii ki usta olmaktan çok uzaksın."

Morrigan, Kovan On Üç cadılarının aynı numarayı çekip tüyler ürpertici bir eşzamanlılık içinde tek bir ağızdan konuştukları geçen Ölüler Bayramı'nı hatırladı. Hawthorne'la onun Wunderous Cemiyeti'ne giriş imtihanlarının bir parçasıydı;

cadılar İhtiyarlardan aldıkları talimatlar doğrultusunda hareket etmişlerdi.

Bu da Wunderous Cemiyeti'nin işlerinden biri miydi yine? Yeni bir imtihan mıydı? Bu gece kuşkusuz bunun zamanı değil, diye düşündü Morrigan... Cemiyet'in yarısı kayıp üyelerini aramaya çıkmış ve geri kalanları için evden çıkma yasağı getirilmişken kesinlikle olacak şey değildi. Bu gece, numara yapılacak bir gece değildi.

"Kimsin?" diye sordu tekrar. "Ne istiyorsun?"

Hepsi aynı anda başını yana eğdi. Her ağzın kenarında tanıdık bir sırıtış belirdi. Bu görüntü karşısında Morrigan'ın nefesi boğazında düğümlendi. Buz gibi bir korku sardı içini.

"Sensin," diye fısıldadı.

Havada en küçük bir kıpırtı bile yoktu. Çatı katındaki tüm mumlar birdenbire, en küçük bir esinti olmadan en küçük bir yardım almadan söndü. Sönmüş fitillerden dumanlar kıvrıla kıvrıla yükseldi. Ayın gümüşi ışığının yansıdığı, Morrigan'ı çevreleyen fal taşı gibi gözlerin hepsi Morrigan'ınkilere dikilmişti.

"Senden korkmuyorum." Morrigan'ın sesi titredi.

Hawthorne gruptan ayrılarak bir adım öne çıktı ve elini Morrigan'ın omzuna koydu.

"Daha önce de söylemiştim." Ona ait olmayan bir soğukkanlılık ve inançla konuşuyordu. "Ustaca yalan söylemeyi öğrenmelisin, Miss Crow."

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Aşağılık Cehennem Yöntemi

Ezra Squall'ın sözlerinin en yakın arkadaşının ağzından dökülmesi Morrigan'ın yüreğini burkuyordu.

"Dur," diye fısıldadı. "Bırak onu."

Hawthorne'un dudağının kenarında, yüzüne hiç yakışmayan uğursuz bir sırıtış belirdi. "Olmaz."

Sağ elini kaldırdı ve kendine sert bir tokat attı. Morrigan kesik bir çığlık attı ve Hawthorne aynı hareketi tekrarlamak için sol elini kaldırınca ileri atılıp elini yakalayarak yüzünden uzaklaştırdı.

"DUR! Lütfen, dur artık – ne YAPIYORSUN?"

Hawthorne'un elleri iki yanına indi ve hareketsiz kaldı; yüzünde duygu kırıntısı yoktu. Sessizce bir adım geriledi ve başı göğsüne düştü. Âdeta biri şalterini indirmiş gibiydi.

Geri kalan seans katılımcıları, kusursuz bir eşzamanlılıkla Hawthorne'u takip etti. Grup ikiye ayrılarak Morrigan'a çatı katının uzak köşesini rahatça görebileceği bir açıklık sundu.

Morrigan'ın karşısında, rahat tavırlarla korkuluğa yaslanmış, özel dikim gri takımı içinde Ezra Squall duruyordu. Gülümseyerek uzun bir süre Morrigan'ı seyretti. Morrigan buz kesmiş gibi durdu. İçgüdüleri kaçıp gitmesini söylüyordu ama Hawthorne'u, Jüpiter'i ve diğerlerini öylece bırakamazdı.

Morrigan sesindeki titremeyi duymazdan gelmeye çalışarak, "Onlara ne yaptın?" diye haykırdı.

"Basit bir numara sadece." Squall ellerini avuçlarını aşağı çevirerek öne uzattı ve ipli kukla oynatan bir kuklacı gibi parmaklarını oynattı. "Öğretmemi ister misin?"

Morrigan yanıt vermedi. Kalbi gümbürdüyordu. Gözlerini kıstığında Squall'ın etrafında belli belirsiz parıldayan puslu altın ışığı, Bürümcük halesini görebiliyordu.

Demek ki Squall henüz Nevermoor'da değildi. Bedenen. Tamam, bu gayet iç rahatlatıcıydı ama bir yandan da hiç mantıklı değildi. Morrigan çatı katını boydan boya geçip aralarında belirli bir mesafe bırakmaya dikkat ederek Squall'ın birkaç metre uzağında durdu.

"Bunu nasıl yaptın?" diye sordu. "Bürümcük'ten hiçbir şey yapamazsın, söylemiştin."

Squall ellerini dua eder gibi birleştirdi ve ağzına götürdü. "Ah ama işin büyük kozmik harikası bu zaten. Bunu yapan ben değilim. *Sensin.*"

Morrigan başını çevirip gruba bir bakış attı, hâlâ bir heykel gibi hareketsiz ve sessizlerdi. Başını salladı; bunu onun yapmış olmasının imkânı yoktu. Nasıl yapabilirdi? Neden yapsındı? Neresinden *başlayacağını* bile bilmiyordu ki.

Squall, Morrigan'ın inanmamakta ısrar ettiğini fark etmişe benziyordu. "Doğrudan değil, elbette. Ama Wunder senin etrafında toplandıkça toplandı ve sen onu başıboş ve atıl bıraktın. O enerjinin bir yere yönlenmesi gerekiyor. Aşağılık

Yöntemler'i düzenli olarak kullanan, işinin ehli bir Wundersmith'in yapması gerektiği gibi, biriktirdiğin Wunder enerjisini boşaltmadığın için yıllardır etrafında toplanan enerjinin dönüştüğü şey... İşte bu," dedi ve hayretle gülerek Morrigan'a işaret etti. "Fokurdayan, yakıcı, taşınamaz yığın. Wunder beklemekten sıkıldı. Sen onu kullanmaya cesaret edemediğin için onun seni kullanmasına olanak veriyorsun."

Squall sırıttı ve âdeta sıradaki sözlerinin tadını çıkarırcasına gözlerini kapayarak başını arkaya attı.

"Daha da güzeli... *Senin* aracılığınla *benim* de Wunder'ı kullanmama olanak veriyorsun."

Morrigan'ın dili damağı kurudu. "Hayır!" Ona haksız gelen bu suçlamayı, üzerine yapışan çamurdan kurtulmak istercesine derhâl reddetti. "Hayır, vermiyorum. Bu imkânsız."

"Evet, biliyorum," dedi Squall gözleri parlayarak. Gecenin sessizliğini bozan yumuşak bir zevk kahkahası attı. Morrigan'ın ensesi ürperdi. "Ne kadar *heyecan verici*, değil mi? Sen içinde o kadar parlak ve kontrolsüz bir ateşle yanıyorsun ki sözüm ona geçit vermez Bürümcük'ü ufacık bir itmek bile yetiyor." Squall gözlerini kapayarak hafifçe öne eğildi ve ileri doğru uzattığı elleriyle havayı itti. Morrigan, Squall'ın parmaklarının arasından çıkan parıltılı, solgun altın ışığı görebiliyordu. Dahası, *hissedebiliyordu*. Squall'ın Bürümcük'ten havayı itmesiyle, güneş kadar sıcak ve hafifçe mırıldanan saf bir enerji dalgası Morrigan'ı sardı.

Squall ellerini öne doğru uzatıp sırıtarak, "Affedersin ama" dedi, "ninja yıldızı fırlatan o kızın ve arkadaşlarının silahlarını kendilerine doğrultmalarını ya da minik yavru Harikedi'nin kontrolden çıkmış bir canavara dönüşmesini sağlayacak beceriye sahip olduğunu *gerçekten* düşünmüyordun, değil mi?" Güldü.

"Peki... Ağzımdan ateş püskürtmem?" dedi Morrigan. Duman ve kül tadı genzinde canlandı ve sertçe yutkundu. "O da mı senin işindi? Sen mi yaptın?"

Squall'ın yüzünde tereddütlü bir ifade belirdi. "Hayır," dedi. "O yakıcı öfke tamamen senin içinden çıktı. Ama kıvılcımı çakan Wunder'dı."

Squall bir an durup düşündü. "Wunder hem zeki hem de fevridir. Wunder, onu kullanma ve yönetme kabiliyetiyle doğan nadir kişiler tarafından kullanılmayı ve yönetilmeyi arzular. Ama dikkatli olmaz, onu fazla başına buyruk bırakırsak biz onu değil, o *bizi* kullanır."

Morrigan başını iki yana salladı. "Anlamıyorum. Ne diyorsun?"

"Diyorum ki ağzından ateş püskürttün çünkü Wunder ağzından ateş püskürtmeni *istedi*." Squall'ın gözlerinde fanatiklere özgü rahatsız edici parıltı belirdi. Morrigan'ın boynundan aşağı, tüylerini diken diken eden bir heyecan dalgası yayıldı. Squall'ın Wunder'a duyduğu tutkunun kendisine de bulaştığını fark etti, içi bir tuhaf oldu.

Squall, "Diyorum ki kısacık, parlak, görkemli bir an boyunca bir ejderhaya dönüştün," diye devam etti, "Çünkü Wunder, senin minik bir fare olmandan sıkıldı."

Morrigan burnundan soluyordu. Asla tam olarak kavrayamayacağı, görünmez, esrarengiz bir gücün özgür iradesini elinden alabileceği düşüncesi hoşuna gitmemişti.

"Sakın unutma, Miss Crow; Wunder bir parazittir," diye devam etti Squall. Yumuşak sesi çatıya yayılıyordu. "Wunder senin düşmanındır. Hiç uyumayan ve dinlenmeyen bir düşman. Asla unutmaz ve vazgeçmez. Sürekli tetiktedir. Her daim bekler ve gardını düşüreceğin anı kollar. Çünkü Wundersmith,

onun gerçek dünyaya açılan tek kapısıdır. Biz, Wunder'ın kendisini *gerçek* ve *canlı* hissetmesini sağlayan kanallarız."

Squall kendi kendini coşturmuş, kalkıp dolanmaya başlamıştı. Heyecanlı, gergin ve biraz deli, diye düşündü Morrigan.

"Bir hayalet olduğunu hayal et!" diye haykırdı Squall. Yükselen sesi karanlıkta yankılandı. Sözcükler, suyun üstünde seken çakıl taşları misali etraftaki çatılara saçıldı. "Bir zamanlar yaşadığın dünyada hiç kimseyle konuşamadan, hiçbir şeye dokunamadan dolanıp durduğunu hayal et. İnsanların, tam karşılarında durduğun halde seni göremediklerini, içinden geçip gittiğini... Sen olsan ne hissederdin?"

Morrigan'ın yüreğine bir acı saplandı. Bunlardan hiçbirini hayal etmesine gerek yoktu. Geçen Noel'de Bürümcük Hattı'yla eski evine, Crow Malikânesi'ne gittiğinde bunları bizzat yaşamıştı. İçerisi insan kaynıyordu ama babaannesi dışında hiç kimse onu ne görebilmiş ne duyabilmişti. Öz babası bile doğruca içinden geçip gitmişti.

"Yalnız," dedi Morrigan sessizce. "Bir... Bir hiçmiş gibi."

"Tam üstüne bastın. Dünyaya bir camın arkasından bakıyormuşsun gibi. Derken –bir gün, aniden– bir hiç olmaktan kurtuluyorsun. Bir hiç olmaktan kurtuluyorsun çünkü seni duyabilen, seni görebilen biri çıkıyor karşına. En sonunda bir arkadaş! İletişim kurabileceğin kafa dengi biri! *Gerçek aşk*. Wunder'la Wundersmith'in arasındaki ilişki böyle işte."

"Daha demin Wunder'ın düşmanım olduğunu söyledin," dedi Morrigan. Kafası karışmıştı.

"Aynı kapıya çıkar," dedi Squall, yüzündeki soğukkanlı ifade kaybolur gibi oldu. "Wunder, Wundersmith'e... Saplantılı, tehlikeli derecede âşıktır. O enerjinin bir yere boşalması gerekir. Bu sene kendi kendine yanmaya ne kadar yaklaştığının

farkında mısın, Miss Crow? Yaptığım şeylerin *hayatını kurtardığının* farkında mısın?" Squall güldü. "Sana bahşettiğim diğer iyilikleri saymıyorum bile."

"İyilikler mi?" Morrigan kulaklarına inanamıyordu.

"Evet, *iyilikler*," diye parladı Squall. "Sana ninja yıldızı fırlatan kızla zorba sevgilisine unutamayacakları bir ders veren kimdi? İşe yaramaz, yalancı tosbağayı senin yolundan kim çekti? Rica ederim, bu arada."

Morrigan'ın göğsüne bir ağırlık çöktü. "Gudubet Pazarı," dedi kısık bir sesle. "Sendin."

Squall hafif bir reverans yaptı. "Ta kendisi."

"Alfie'yle Profesör Onstald'ı... Onları sen kaçırdın. Hayvansılar gibi satılmaları için."

Squall gözlerini devirdi. "Tanrım, hayır. O çok zahmetli iş olurdu. Ben yalnızca sahne arkasında ipleri çektim." Demin yaptığı gibi bir kez daha parmaklarını oynattı. "İnsanların ne kadar kolay kullanılabildiklerini bilsen şaşarsın. Şu kıymetli Cemiyeti'nin korunaklı duvarlarının içinde bile bana yardım etmeye hevesli bir maşa bulabildim. Zincirdeki en zayıf halkayı bulma konusunda hep çok maharetli olmuşumdur."

Morrigan kaşlarını çattı. Talepkâr bir tonda, "Cemiyet'ten biri mi *yardım ediyor* sana? Kim?" diye sordu. Squall sessiz kaldı ve elini ağzına götürerek dudaklarına fermuar çekiyormuş gibi yaptı.

Düşüncesi bile mide bulandırıcıydı. Bu kadar alçakça bir şeyi Baz Charlton bile yapamazdı. Morrigan bundan *emindi*.

Başını iki yana salladı. İnanmak *istemiyordu*.

Squall korkuluğa geri yaslandı ve kaşlarını çatarak, "A, öyle dehşete kapılmış gibi bakma," dedi. "Ayrıca bundan memnun olmamış gibi de davranma. Neticede bunu senin için

yaptım. İtiraf etmeliyim, biraz daha minnettar olacağını düşünmüştüm."

"Neye minnettar olacakmışım?" diye tısladı Morrigan. "İnsanlara zarar vermenin bana bir *faydası* yok."

Squall kendinden memnun bir edayla sırıttı. "Cemiyet çok uzun zamandır fazlasıyla rahattı. Onları temellerinden biraz sarsmak istedim. İtiraf et, Miss Crow: *Sarsıldıklarını* görmek hoşuna gitmedi mi?" Öne doğru eğilerek sesini alçaltı. "Ağzından ateş püskürttüğünde küçücük bir karanlık yanın, gözlerindeki korkuyu görünce azıcık da olsa zevk almadı mı?

Morrigan bir şey demedi. Gururkondu İstasyonu'ndaki o günü, içinde uyanan canavarı daha gün gibi hatırlıyordu. Damarlarında elektrik akımı gibi dolaşan ve onu –sadece bir anlığına– Wunce'deki en güçlü kişiye dönüştüren haklı öfkeyi.

Perondaki korku dolu yüzler hâlâ gözlerinin önündeydi. Morrigan bundan *zevk* alıp almadığını düşündü. Hep korkan kişi olmak yerine birilerinin yüreğine korku salma düşüncesi azıcık da olsa *hoşuna* gitmiş miydi?

Bakışlarını Squall'dan kaçırarak soruyu yanıtlamayı reddetti.

"Evet. Ben de öyle düşünmüştüm." Squall aç ve tehlikeli bir çakalı andıran bir edayla gülümsedi. Ay ışığı altındaki Nevermoor siluetini seyre dalarak, "Sana *gerçek* benliğine kısa bir bakış atma imkânı sağladığıma memnunum. Gerçi burada benimle öylece sohbet etmene şaşırdığımı itiraf etmeliyim," diye sözlerine devam etti. "Bunun yerine kahramanca işlere kalkışmayı tercih edeceğini sanmıştım. Kendini 'arkadaşlarını arkada bırakmayan' türden biri olarak gördüğünü düşünüyordum. Yanıldığımı görmekten çok memnunum."

Morrigan tek kaşını kaldırdı. "Profesör Onstald tam olarak *arkadaşım* sayılmaz," dedi. "Hem İstihbarat onu bulmak için uğraşıyor zaten. Yardımıma ihtiyaçları yok."

"O kabuklu şeyden bahsetmiyorum." Rüzgâr, Squall'ın neşelenmiş, yumuşak sesini doğruca Morrigan'ın kulaklarına taşıdı. "Diğer kaçırılanları kastetmiştim. Hipnozcuyla kâhini."

"Cadence'la Lambeth," diye mırıldandı Morrigan.

Midesine bir yumruğun oturduğunu hissetti Morrigan.

"Cadence'la Lambeth'i kaçırdın," dedi sesini yükselterek. "Onlar benim arkadaşlarım. Ne *faydası* olacakmış bana bunun?"

Squall pis pis güldü. "Ben öyle bir şey yapmadım. Cemiyet'teki küçük kuklam *–isteklerimi yerine getiren maşam–* maalesef biraz açgözlü davrandı galiba. Bağımsız Eyalet'in içinde ve dışında, Cemiyet'te harcanıp gidecek bazı maharetlere sahip olmak için hiçbir masraftan kaçınmayacak çok güçlü kişiler bulunuyor. Senin iki arkadaşının da çok kullanışlı maharetleri var. Ve eğer söylentiler doğruysa," diye topukları üzerinden yaylanarak devam etti Squall, "bu gece müzayedede açık artırmaya çıkarılacak dördüncü bir parça varmış. Son derece revaçta." Belli belirsiz güldü. "Belki ben de bir teklifte bulunurum. Noel ağacımın tepesini süsleyecek bir melek istiyordum zaten."

"Cassiel," dedi Morrigan sessizce. Squall onu duymamış gibiydi.

Morrigan çaresizce yumruklarını sıktı. Onunla kavga edemeyeceğini biliyordu. Ona hiçbir şey yapamazdı. Gerçekte *karşısında* bile değildi.

Sesinin titremesine engel olmaya çalışarak, "Pazarın nereye kurulduğunu biliyorsun," dedi. "Arkadaşlarımın nerede olduğunu biliyorsun. *Söyle bana.*"

Squall başını yana eğdi. "Eh, evet. Ben de tam bu yüzden buradayım zaten. Ama her şeyin bir bedeli var. Bir değiş tokuş yapacağız."

Morrigan dişlerini sıkarak, "Ne istiyorsun?" diye sordu.

Squall omuz silkti. "Hep istediğim şeyi. Seni eğitmeyi."

"Sana daha önce de söyledim. Seninle *asla* hiçbir şey yapmayacağım. Sen bir canavar ve katilsin."

"Çok daha büyük canavarlar" –Squall'ın gözlerinde şimşekler çaktı– "ve çok daha büyük tehlikeler var. Miss Crow, hayal bile edemeyeceğin ortak bir düşmana sahibiz. Eğer Wunderous Cemiyeti zincirlerini çözmeyip özgürce kendini geliştirmene, *olmana ihtiyaç duyduğum* Wundersmith'e dönüşmene fırsat vermezse... Sonuçları çok kötü olacak. İkimiz için de."

Morrigan, Squall'a bakakaldı. *Ortak düşman* mı? Morrigan'ın tek bir düşmanı vardı, o da Squall'dı.

Squall, "O yüzden, üçüncü dersimizin zamanı geldi," diye devam etti. "Aşağılık Cehennem Yöntemi."

Morrigan hırçınca başını iki yana salladı. O tanıdık çılgınca öfke yeniden içinden yükselmeye başladı. "Arkadaşlarımın *acilen* yardıma ihtiyacı var. Senden numara öğrenecek zamanım yok!"

Çatı katından çıkıp gitmeliydi. Başlarına kötü bir şey gelmeden Cadence'la Lambeth'i bulmalıydı.

Squall, "Haklısın," dedi kısık ve sert bir sesle. Düşünceli bir edayla korkuluktan uzaklaşıp öne doğru iki adım attı. Morrigan seans çemberindeki hareketlenmeyi duydu ama dönüp bakmadı. Gözlerini Squall'ın üzerinden bir an bile ayırmak istemiyordu. "Kesinlikle katılıyorum. Zamanın tükeniyor. Etrafında toplanan Wunder çaresizce çırpınıyor. Kritik kütleye ulaştı ve bir yere yönlendirmez, bir amaç doğrultusunda

kullanmazsan seni *için için yakıp kavuracak*." Bakışlarını Morrigan'a dikti ve Morrigan, onun kapkara gözlerinde kendi kara gözlerinin yansımasını gördü. "Ama hayatının tehdit altında olması sana yeterli gelmezse ilave teşvik sağlamaktan mutluluk duyarım."

Morrigan'ın arkasında toplanan grup, Squall'ın eliyle belli belirsiz verdiği komutla tek bir vücutmuşçasına ilerledi, Morrigan'ı ve Squall'ı geçerek omuz omuza, gözlerini karanlığa dikmiş halde korkuluğun önünde durdu.

Bu görüntü Morrigan'a, Yeni Çağ'ın ilk gününde, Güneçalan'da Deukalion Oteli'ne ilk gelişinde yaşadıklarını anımsattı. Çatı katındaki, neşe içinden geçen partinin sonunda, tüm konuklar –Morrigan'ı hayretler içinden bırakarak– korkuluğa tırmanmış, şemsiyelerini havaya kaldırmış ve büyük bir inançla çatıdan atlamışlardı. Cesur adımlarla! Hepsi on üç kat aşağı süzülmüş... Süzülmüş... Süzülmüş ve sağ salim yere ayak basmışlardı.

Squall, Morrigan'ın zihninde canlanan sahneyi görebiliyormuşçasına hızlı ve keskin bir bilek hareketiyle ellerini kaldırdı ve tüm grup ani bir hareketle aynı anda zıplayıp dengesini kaybetmeden korkuluğun üzerine çıktı.

Squall, Morrigan'a dönüp gülümsedi. "Şemsiyeleri yanlarında mıdır sence?"

"Dur... Hayır! Hawthorne, in aşağı. *İn aşağı*. Jüpiter!" Morrigan koşarak yanlarına gidip önce Hawthorne'u, ardından Jüpiter'i ellerinden çekiştirerek korkuluktan indirmeye çalıştı ama ikisi de yerinden kıpırdamadı. Arkasını dönüp öfke ve hüsran içinde gözlerini Squall'ın yüzüne dikti. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Daha önce de söylemiştim." Squall o kadar alçak sesle konuşuyordu ki kalbi kulaklarında atan Morrigan, ne dediğini

duymak için ona yaklaşmak zorunda kaldı. "Bunu yapan *sensin*. Bir Wundersmith olarak şimdiye kadar erişmen gereken seviyenin yarısına bile gelmiş olsaydın şu anda yaptığım gibi senin gücünden faydalanmam mümkün olmazdı. Şunu anlamalısın: Sene boyunca Wunder'ı nasıl kontrol altına alacağını öğrenmemiş olman benim için Nevermoor'a açılan çok kullanışlı bir pencereye dönüştü ve sana onu kontrol etmeyi *öğreterek* –sana herhangi bir şey öğreterek– muhtemelen o pencereyi bir daha açılmamak üzere kapatıyorum. Ama eğlence bitti. Uzun vadeli planlarım çok daha önemli ve senin *hayatta kalmana* ihtiyacım var."

"Onları bırak," diye tekrar etti Morrigan. Sözcükleri dişlerinin arasında ezerek sesindeki paniğe öfke havası vermeye çalıştı ve ellerini yumruk yaptı.

"Memnuniyetle," dedi Squall pes ve soğukkanlı bir sesle. "Ayrıca, söz verdiğim üzere, sana arkadaşlarının nerede olduklarını da göstereceğim. Ama önce, şu fazlalık Wunder'ın bir kısmını Aşağılık Cehennem Yöntemi'ni öğrenmeye harcamalısın, yoksa sen ve onlar" –korkuluktaki ne yaptıklarının farkında olmayan uyurgezerlere işaret etti– "ve kâhin ve hipnozcu ve melek ve profesör, hepiniz bu gece son derece nahoş bir sonla karşılaşabilirsiniz. Tamamen sana kalmış, Miss Crow."

Morrigan hiçbir şey demedi. Dilini yutmuş gibiydi. Yüreğine bir ağırlık çöktü, göğsünün içi alev alev yandı. Elini göğsüne bastırdı, kesik kesik soluyordu.

Squall parmağını Morrigan'a doğrultarak, "İŞTE!" diye bağırdı. Gözlerindeki ifade aniden değişmiş, çıldırmış gibi bakıyordu. "İşte. O duygu. Yüreğindeki o ateş, o öfke ve korku kıvılcımı. Ona odaklan. İyice hisset onu. İçini yakıp kavuran o hiddet... İşte o, Cehennem! Şimdi gözlerini kapa ve göğsünün

içine uzandığını hayal et. İçinde yanan alevi avucuna alıp bir kafese koymuş gibi parmaklarının arasına hapsettiğini hayal et. Gözlerini kapa. HAYDİ."

Morrigan gönülsüzce gözlerini yumdu. Alevleri zihninde görebiliyordu: Bir kıvılcımdan çok daha büyüktü, bir şenlik ateşiydi âdeta. Onu için için kavuruyor, ciğerlerine nüfuz ediyor ve genzini yakıyordu. Küllerin tadını duydu. Ellerini yumruk yaparak başını iki yana salladı.

"Yapamam."

"Yapabilirsin," diye diretti Squall. "Sen bir Wundersmith'sin. O ateşin kontrolü sende. *Senin* komutunla büyür ya da küçülür. Bir mumu mu yoksa bir şehri mi yakmak istediğine karar vermelisin."

Morrigan zihninde görebiliyordu. Parlak altın alevler göğüs kafesinin içinde bir işaret ateşi gibi yükseliyordu. Tıpkı Squall'ın dediği gibi ateşi avucunun içine aldı ve parmaklarını nazikçe kapatarak onu kontrol ettiğini hayal etti. Ateş tısladı ve Morrigan, ışıl ışıl parlayan Wunder'ın parmaklarının arasından minik hava fişekler gibi fırladığını hayal etti. İrkildi.

"Ondan korkarsan onu kontrol edemezsin," diye bağırdı Squall. "Sen bir *fare* değilsin, Morrigan Crow. Sen bir *ejderhasın*. Şimdi gözlerini aç. Odaklan. Ve *nefes al*."

Morrigan, Squall'ın dediğini yaptı. Ciğerlerinden çöl rüzgârı gibi yakıcı bir nefes yükseldi. Bu seferki, o gün Wunce'de Heloise'i az kalsın küle çevirecek olan kontrol edilemez, azgın alev topu değildi. En sonunda, Morrigan'ın kontrol edebildiği bir şeye dönüşmüştü.

Morrigan o an ne yapacağını anladı. Wunder'ın ona itaat edeceğini anladı.

Bakışlarını tek bir siyah konik muma sabitleyerek, bir amaç doğrultusunda, kusursuzca ölçüp biçilmiş bir ateş pına-

rını üfledi hafifçe. Alevler hedefini buldu. Mumun fitili alev aldı ve peşinden çatı katındaki yüzlerce sönük mum, sanki bir işaret, sanki Morrigan'ın izin vermesini bekliyormuşçasına aynı anda yandı. Çatı katı sıcak, titreşen bir parıltıyla doldu.

Morrigan şaşkın bir kahkaha attı.

Bunu *o* yapmıştı. Squall değil.

Squall'a döndü. Alevlerin ışığı Squall'ın kapkara gözlerinde yansıyordu. Yüzü gülmemesine rağmen nemrut ifadesinin altında duyduğu memnuniyet apaçık görülüyordu.

Squall mırıldanmaya başladı. Sadece birkaç nota; bir şarkı bile denemezdi ama Morrigan'ın ensesini ürpertmeye yetti. Karanlığın içinden yükselen uzun ve ürkünç bir uluma, sese karşılık verdi.

Morrigan, Squall'ı temkinli gözlerle süzerek, "İsteğini yerine getirdim," dedi. "Bir anlaşma yapmıştık. Arkadaşlarımın yerini söyleyecektin."

"Aslına bakarsan, hayır," dedi Squall. "Söyleyeceğim demedim, *göstereceğim* dedim ve sözümü tutma niyetindeyim." Squall'ın itinalı bir el hareketiyle korkuluğun üzerindeki insanlar arkaya doğru sıçrayarak çatı katına indiler ve ifadesiz yüzlerle, seans çemberindeki yerlerine geri döndüler. Uluma sesleri bir kez daha geceyi yırttı. Morrigan sesin çok aşağılardan, sokaktan geldiğini düşündü. "Gidelim mi?" Squall, Morrigan'la birlikte aşağı atlayıp Gudubet Pazarı'na kadar uçarak gideceklerini planlamışçasına başıyla çatı katının kenarına işaret etti.

Morrigan inanamamışçasına kesik bir kahkaha attı. "Deli misin? Seninle *hiçbir* yere gelmiyorum. Bana Cadence ile Lambeth'in nerede olduklarını söyleyeceksin."

Squall başını hafifçe iki yana salladı. "Hiç sanmam."

Aşağıdan, bu sefer daha yakından bir uluma daha duyuldu. Otelin ön avlusundan geliyor gibiydi. Başka bir şey

daha vardı: bir at kişnemesi ve parke taşlara çarpan toynak sesleri.

"Seninle gelmiyorum," dedi tekrar Morrigan. "Beni aptal mı sanıyorsun?"

"Evet. Senin tam da arkadaşlarını kurtarmak için budalaca işlere kalkışacak türden bir aptal olduğunu düşünüyorum," dedi Squall. Gülümsemesinde acıma vardı. "Ve bunu kanıtlayacağım."

Sol elini havada şöyle bir salladı ve ardından...

Her şey Morrigan düşünmeye bile fırsat bulamadan çok hızlı gelişti.

Hawthorne seans çemberinde buz kesmiş gibi durduğu yerden aniden fırlayıp tam gaz çatı katının kenarına doğru koşmaya başladı.

Morrigan, "Hawthorne, *hayır*!" diye çığlığı bastı. Dehşet içinde, hiç düşünmeden, içgüdüsel bir hareketle Hawthorne'un arkasından koştu. Hawthorne tam korkuluktan atladığı sırada onu tutmak için elini uzattı ve ceketinin arkasından yakaladı ama oğlanın ivmesi onu da aşağı çekti. Birlikte çatıdan aşağı düşmeye başladılar. Yere çakılmak üzere havada alçalırlarken soğuk sonbahar ayazı, Morrigan'ın çığlıklarını bir yastık gibi boğdu.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

HAİN

Yer onları karşılamak için yükseliyor gibiydi sanki.

Hızla aşağı düşerlerken Morrigan gözlerini yumdu, sanki bir şekilde ikisini de kurtaracakmış gibi Hawthorne'un ceketini sıkıca tutmaya devam ederek çarpma anını, otelin ön avlusuna vurunca vücudundaki tüm kemiklerin paramparça olmasını bekledi.

Ama o an hiç gelmedi.

Aşağıdan, karanlığın içinden, koro halinde ulumalar yükseldi. Atların kulak tırmalayıcı kişnemeleri, gümbürdeyen toynaklar... Morrigan gözlerini açar açmaz ona doğru dikilmiş, ateş kırmızısı ışıklar saçan yüzlerce göz ve bir duman girdabının içinde beliren gölgemsi atlar, tazılar ve avcılarla karşılaştı.

Morrigan'la Hawthorne yere çarpmadılar. Hiç hız kaybetmeden amorf bir kara duman bulutunun, Duman ve Gölge Taburu'nun kucağına düştüler ve yere hiç inmediler. Morrigan bir kez daha bir Gölge-atın üzerinde, neredeyse bomboş Nevermoor sokaklarında dörtnala ilerliyordu artık. At o kadar

hızlı gidiyordu ki Morrigan'ın nereye doğru gittiklerini anlaması imkânsızdı. Bakındığında yanındaki atın üzerinde Hawthorne'u gördü. Morrigan onun olanların farkında olup olmadığını, içinden bulunduğu kukla halindeyken Morrigan'ın yaşadığı dehşetin aynısını yaşayıp yaşamadığını merak etti.

Nihayet, sarsılmış ama sağ salim durduklarında, atlardan inip en sonunda ayaklarını sağlam zemine bastılar. Kara sis dağıldı ve karşılarında görkemli, taş bir bina belirdi. Kemerli, heybetli giriş kapısının üstünde taşa oyulmuş o üç kelimeyi görünce Morrigan'ın yüreği sıkıştı:

ÇALINTI ANLAR MÜZESİ

Morrigan yere yığılmak üzere olan Hawthorne'u yakalamak için öne eğildi ve ayaklarının üstünde durmasına yardım etti. "İyi misin?"

"Ben... Galiba. Evet." Hawthorne sersem gibiydi ama hiç değilse bilinci yerine gelmişti. "Ne... Ne oldu? Neredeyiz?"

Duman ve Gölge Taburu geri çekilmiş ama gitmemişti. Kısmen gizlenmiş ve tetiktelerdi; ateş saçan kırmızı gözleriyle pusuya yattıkları karanlığın içinden onları izliyorlardı. Morrigan, Squall'a bakındı ama Hawthorne'la yalnızlar gibi duruyordu.

Morrigan müzeye baktı. Kapı açıktı ve içeriden gürültüler geliyordu. Kahkaha ve sohbet sesleri. Şampanya kadehlerinin şıngırtısı. "Burası Ezra Squall'ın beni getirdiği yer. Gudubet Pazarı'nın bu gece nerede kurulduğunu bulduk galiba."

Hawthorne boğuluyormuş gibi tuhaf bir ses çıkardı. "*Nasıl?*"

"Squall," diye fısıldadı Morrigan. "Çatıdaydı. Seans sırasında. Hiçbir şey hatırlamıyor musun?"

Hawthorne başını salladı. "Emin değilim. Gitmek için ayağa kalktığımızı hatırlıyorum. Gülüyorduk. Sonra... Sanki birdenbire rüya görmeye başladım. Kafamın içinde bir şey vardı, tuhaf bir ses ama korku hissetmedim. Uyumak istedim sadece."

"Oydu. Kafanın içindeki ses, Squall'dı." Hawthorne'un suratı kireç gibi bembeyaz kesildi ama Morrigan devam etti. "Çatıdan atlamanı sağladı, seni durdurmaya çalıştım ama ikimiz de düştük ve Duman ve Gölge Taburu bizi yakalayıp buraya getirdi. Hawthorne, Gudubet Pazarı şu anda bu *binanın içinde* gerçekleşiyor ve Cadence, Lambeth ile Profesör Onstald ellerinde... Hepsi Squall'ın işi ve—"

"Gidin buradan!" Boğuk bir fısıltı, ikisini birden yerlerinden sıçrattı. "Kış! Kış!"

Müzeden tek başına bir karaltı çıktı ve hızla merdivenlerden inerek yanlarına doğru gelmeye başladı. Morrigan kaçmaları için Hawthorne'u kolundan yakalayıp çekiştirdi ama Hawthorne onu durdurdu.

"Mildmay bu galiba," diye fısıldadı, ardından sesini yükseltti, "Mildmay! İstihbarat geldi mi, kayıplardan haber—"

Mildmay yanlarına yaklaşırken alçak sesle, "Buradan hemen gitmelisiniz," dedi. Onları kollarından tuttu ve bir yandan omzunun üzerinden müzenin açık kapısına bakarken sürüklemeye başladı. Morrigan tüm şaşkınlığına rağmen rahatlamıştı. Bu işle kendi başlarına uğraşmak zorunda kalmayacaklardı. Eğer Cemiyet'ten biri buradaysa yardım da yolda olmalıydı. Gölgelik tarafa geldiklerinde Mildmay durdu. "Derhâl gidin buradan, *hemen şimdi.*"

Morrigan, Mildmay'in omzunun üzerinden bakıp görmeye çalışarak, "İstihbarat burada mı?' diye ısrarla sordu. "Pazarı kapatıyorlar mı? Yerini bulduklarında Jüpiter'e bir ulak göndereceklerini—"

"Lütfen, Miss Crow, buradan *hemen* gitmelisin. Ne kadar büyük bir tehlike altında olduğunu tahmin edemezsin. Eğer görülürsen... Eğer o, burada olduğunu öğrenirse..."

"Kim öğrenirse?"

"Wundersmith," diye tısladı Mildmay. "Anlamıyor musun? Seni buraya çekmeye çalışıyor, seni bizzat getirmemi istedi ama ben... Ben yapamadım. Artık yapmayacağım."

Morrigan'ın başı dönüyordu. "Squall beni buraya *getirmenizi* mi istedi? Neden böyle bir şey... Ne demeye çalışıyorsunuz, zaten siz öyle bir şey—"

A...

Morrigan ağzı açık kalakaldı.

Cemiyet'teki küçük kuklam. Squall böyle demişti. *Bana yardım etmeye hevesli bir maşa.*

"Siz! Bunca zamandır Squall'a yardım eden kişi sizdiniz."

Hawthorne nefesini tuttu. Mildmay kusacakmış gibi görünüyordu. Terliyordu, rengi hafifçe yeşile bakıyordu ve titriyordu. Fakat inkâr etmedi.

"Miss Crow... Lütfen." Ağlamamak için kendini tutuyordu. "Bana inanmalısın, çok üzgünüm... Yaptıklarım... Bu olaydaki rolüm..." Ellerini ovuşturuyordu, alnı köpek yavrularınınki gibi buruş buruştu. Morrigan, Mildmay'in içtenlikle üzgün ve pişman göründüğünü düşündü. Ama yaptıkları için mi yoksa meydana çıktığı için mi üzgün ve pişmandı? "Ben asla... Bunların hiçbiri benim fikrim değildi! Squall zorladı beni."

Elini saçlarında gezdirdi; titreyen çenesi ve sulanan gözleriyle yüzünün aldığı ifade Morrigan'da acıma yerine tiksinti uyandırdı.

Mildmay, "Zayıflığımdan yararlandı," diye devam etti. "Kabul ediyorum. Hınç dolu ve kıskançtım. Ekibimin en zayıf

halkası, en sıkıcı maharete sahip üyesi olduğumu herkes biliyordu. *Haritacı çocuk*... Böyle diyorlardı bana." Yüzünü buruşturdu. "Önemli olmak istiyordum, o yüzden Wundersmith bana gelip o kadar insan dururken yardımımı istediğinde onlardan intikamımı almanın bir yolunu bulduğumu düşündüm. Squall, Kışdenizi Cumhuriyeti'ndeki en güçlü kişi! Beni imparatorluğuna alma, sağ kolu yapma sözü verdi... Nasıl geri çevirebilirdim?" Duraksadı. "Başta tek yapmam gereken, bazı bilgiler sızdırmaktı. Kimsenin zarar göreceğini bilmiyordum. Bana inanmalısın."

"Ne tür bilgiler?"

"Nadir maharetler. Kimlerde olduğu. Nerede yaşadıkları, gündelik rutinleri, bu tür şeyler. Ne zaman" –sıradaki sözleri zar zor duyuldu– "ne zaman muhtemelen yalnız oldukları."

"Diğer bir deyişle kimi ve nasıl kaçırabileceği hakkında bilgiler," dedi Morrigan, sesi öfkeyle titreyerek.

Mildmay ensesini ovuşturdu, hâlâ Morrigan'ın yüzüne bakamıyordu.

Hawthorne genzinden boğuluyormuş gibi bir ses çıkardı. Dişlerini sıkıp sıkıp gevşetiyordu. Morrigan onun içindeki öfkeyi sakinleştirmeye çalıştığını görebiliyordu. Hawthorne tanıdığı en sadık kişiydi muhtemelen.

"Onların Kemiğibozuklar tarafından kaçırılıp satışa çıkarılmalarını ayarladınız," diye tısladı Hawthorne. "Midemi bulandırıyorsunuz."

Mildmay perişan görünüyordu. "*Lütfen*, Morrigan... Sana yardım etmeye çalışıyorum, görmüyor musun? Wundersmith seni de tuzağa düşürmemi istedi. Ama reddettim. Sana, en iyi öğrencime bunu yapamazdım. Onunla daha fazla çalışmayı reddettim. O yüzden buradayım! Seni bu gece Gudubet Pazarı'na çekeceğini biliyordum, bu yüzden seni durdurmak

ümidiyle dışarıda bekliyordum. Seni de satışa çıkarmalarına izin veremezdim, Ben sadece—"

"Ama Cadence'ı ve Lambeth'i satmalarına izin verecektiniz!" diye bağırdı Morrigan ve sertçe fısıldayarak devam etti. "*Nasıl* yapabildiniz, Mildmay?"

Genç öğretmen hıçkırdı, Morrigan'a yalvaran gözlerle baktı. "Üzgünüm. Açıklayamıyorum. Ben sadece... Dışlanmaktan çok sıkılmıştım, Miss Crow. Nasıl bir his olduğunu biliyorsun, değil mi? Farklı olmanın. Sen ve ben aynıyız, biz—"

Hawthorne, Mildmay'e, "Morrigan senin gibi değil!" diye sertçe çıkıştı, Mildmay sindi. "O, arkadaşlarına asla ihanet etmez."

Öğretmen dizlerinin üzerine çöktü. Titriyordu, elleriyle yüzünü örttü. Mildmay'in cılız hıçkırıkları ve müzenin içinden gelen hafif sohbet uğultuları dışında neredeyse kati bir sessizlik içinde saniyeler geçti.

Derken... Birinin alkışları duyuldu.

"Bravo, Henry." Karanlığın içinden yumuşak bir ses yükseldi. "Harika bir gösteriydi."

Mildmay telaşla ayağa fırladı, kimin konuştuğunu görmek için arkasına döndü ve ışığın altında, dudağının kenarı şeytani bir tebessümle kıvrılmış Squall'ın belirdiğini görünce gözleri kocaman açıldı. Squall'ın tek kişilik alkışı sokakta çınladı. Hawthorne, Morrigan'a iyice sokuldu ve tırnaklarını Morrigan'ın koluna geçirdi, Morrigan, Hawthorne'un nefesinin hızlandığını duydu. Çatıda olan biten hiçbir şeyi hatırlamayan arkadaşının Wundersmith'le gerçekte ilk kez yüz yüze geldiğini fark etti.

Hawthorne'a doğru, "Buraya Bürümcük'ü kullanarak geldi," diye fısıldadı ve Squall'ı çevreleyen parıltılı ışık halesini

görmek için gözlerini kısarken sesinin olduğundan daha cesur çıkmasına çalıştı. "Bize bir şey yapamaz."

Hawthorne neredeyse ağzını hiç oynatmadan, "Evet ama Tabur yapabilir," dedi. Etraflarını saran gölgelerden, sanki bir işaret almışlarcasına pes perdeden bir hırlama sesi yükseldi. Morrigan ürperdi.

Squall yumuşak, hafif bir ıslık çaldı ve tazılar karanlığın içinden çıktılar. Ateş saçan gözleri ve kapkara postlarıyla Mildmay'in etrafını sardılar, öğretmen olduğu yerde sinerek küçüldükçe küçüldü.

Squall küçümseyici bir edayla Mildmay'e bakarak güldü. "Henry seni müzayedede satılmaktan kurtarmaya çabaladığına inanmanı istiyor Miss Crow. Ama seni buraya satılman için getirmediğimi iyi biliyor. Pazarın, seni onu durduran kahraman yapmak, Wunce'deki herkesin dönüşmenden korktuğu Wundersmith'e nihayet dönüşmen için kurguladığım bir kumpas olduğunu biliyor. Sana bahşedilen güçleri kullanmaya başlamana izin verilmesi gerekiyor," dedi ve sesi giderek yükseldi, "yoksa etrafında toplanan Wunder benim kadar sıkılacak ve SENİ ÖLDÜRECEK."

Morrigan bu sert sözlerle irkildi. Kalbi yerinden çıkacak gibi oldu.

"Lütfen, Morrigan," diye yakardı Mildmay. Gözleri kızarmış ve şişmişti. "Onu dinleme. Durma koş. Hemen *kaç git* buradan."

"Ah, aferin Mr Mildmay, gerçekten bravo." Squall delice tiz bir kahkaha attı. "Miss Crow, anlaşılan bizim *Henry*, senin Gudubet Pazarı'nı durdurmanın çıkarlarına uymadığına karar vermiş. Senin için yağlı bir kazanç kapısı olmuştu, değil mi, evlat? Nevermoor'un en zenginleri ve en alçakları

arasında isim yapıyorsun. Onları hayal kırıklığına uğratmak istemiyorsun, değil mi?" Squall durakladı, Morrigan'a dönüp gözlerinin içine bakarak tane tane konuştu. "Ne demek istediğimi anlıyor musun, Miss Crow? Seni. Oyalamaya. Çalışıyor. Müzayede bitene ve arkadaşlarının satışından yüklü miktarda para kazanana kadar seni burada, dışarıda tutmanın derdinde. Her satıştan komisyon alıyor."

Morrigan, Mildmay'i dikkatle izliyordu. Squall konuşurken tuhaf bir dönüşüm gerçekleşti. Gözleri ağlamaktan kıpkırmızı olmuş, alnı acıyla kırışmış Mildmay'in çocuksu, ıslak yüzüne bir rahatlama geldi. Genç öğretmen gömleğinin koluyla gözlerini sildi. Burnunu abartıyla çektikten sonra yüzüne tanıdık, mahcup gülümsemesini kondurdu.

Tam tanıdığım Mildmay işte, diye düşündü Morrigan ensesi ürpererek. Öte yandan bir şekilde hiç de Mildmay gibi durmuyordu. Morrigan'a hiç tanımadığı bir yabancıya bakıyormuş gibi geliyordu.

Mildmay kıkırdadı. Saatine baktı. *Omzunu silkti.*

"Eh, bu kadarı işimi görmüş olmalı." Her zamanki içtenliği sesine yeniden yansımıştı. "Şimdiye kadar satılmışlardır herhâlde. Zaman ayırdığın için teşekkür ederim, Miss Crow. Hep en dikkatli öğrencim oldun." Kıkırdamaya devam ederek yerlere kadar eğildi.

Öfkeli yaşlar Morrigan'ın gözlerini yakıyordu. Âdeta dilini yutmuş, aklı durmuştu. Azgın bir hayvansı gibi dişlerini göstererek hırladı ve, "Hain!" diye avazı çıktığı kadar bağırarak Mildmay'i yere serdi; kim duyarsa duysun umurunda değildi. İçi öfkeyle yanıp tutuşuyordu. Hawthorne aralarına girip Morrigan'ı Mildmay'in üzerinden çekmeye çalıştı.

"Bunun, Cemiyet'in aptal sınavlarından biri olmadığını hatırlatmak isterim, Miss Crow," dedi Squall. Onlardan

uzakta, gölgelere yakın duruyordu. "Bu, gerçek hayat. Başarısızlığın gerçek sonuçları olacak. Tik tak."

Morrigan derin derin soluyarak bakışlarını yerde yatan Mildmay'den, gözleri kocaman açılmış Hawthorne'a, sonra da Çalıntı Anlar Müzesi'ne çevirdi. Binanın içinden gelen konuşma uğultusu biraz hafiflemişti. Çok mu geç kalmışlardı yoksa? "Hawthorne. Haydi."

"Mildmay yakayı sıyıracak," dedi Hawthorne. "İstihbarat'a ulaşmalı ve—"

"Önce Cadence'la Lambeth'e ve diğerlerine ulaşmalıyız." Morrigan bakışlarını Mildmay'e çevirdi, beriki aniden ürkmüş göründü. Pes perdeden hırlamalar yankılandı etraflarında. Duman ve Gölge Taburu karanlığın içinden belirmeye başladı.

İki arkadaş koştu. Müzenin merdivenlerine vardıklarında, geceyi yırtan tüyler ürpertici bir uluma sesiyle Morrigan başını arkaya çevirdi ve karanlıkta ateş saçan yüzlerce kırmızı göz gördü.

"Ben sevgili dostumuz Henry'nin icabına bakacağım." Gölgelerin içinden Squall'ın soğuk sesi çınladı. "Endişeniz olmasın."

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

MÜZAYEDE

Koşarak merdivenleri çıktılar ve müzeye girdiler. Giriş sade ve boştu; yalnızca önceki pazarda olduğu gibi, üzeri maske dolu bir masa vardı. Morrigan ilk gördüğü maskeyi –çığlık atan bir gulyabani– kaptı ve apar topar başına geçirdi.

"Al," diye fısıldayarak Hawthorne'a parıltılı bir soytarı maskesi uzattı. "Tak şunu, çabuk."

"Sence ona ne olacak?" Sırıtan kauçuk yüz, Hawthorne'un sesindeki gerilimi gizleyemiyordu.

Morrigan bir süre önceye kadar en sevdiği öğretmeni olan genç adamın akıbeti hakkında elinden geldiğince umursamaz bir eda takınmaya çalışarak, "Kime, Mildmay'e mi?" dedi. Başını çevirip açık kapıdan dışarı bir bakış attı. "İyi şeyler olmayacak."

Konuşma seslerini takip ederek ana salona açılan bir fuayeye girdiler. Morrigan buradan koşarak doğruca müzayedenin gerçekleştiğini düşündüğü salona geçmek için can atıyordu ama dikkatleri üzerine çekmemesi gerektiğinin farkındaydı.

Etrafa dağılmış maskeli konuklar kahkahalar eşliğinde içkilerini yudumlarken arada durup kürelerden birini sanat eseriymişçesine hayranlıkla seyre dalıyorlardı.

Morrigan oradaki herkesten en az bir baş daha kısa olmasına rağmen şüphe çekmeden kalabalığın arasına karışmaları şaşırtıcı derecede kolay oldu. Neyse ki Hawthorne geçen yaz epey boy atmıştı ve muhtemelen saatlerce ejderha binme antrenmanı yapmaktan omuzları Morrigan'ın hatırladığından daha genişti. Onun odadaki bazı yetişkinlerle aşağı yukarı aynı boyda olması Morrigan'ı epey rahatlattı.

Mideleri kaldırabildiği ölçüde yavaş ve soğukkanlı adımlarla odada ilerlerlerken Hawthorne maskesinin altından "*Delilik* bu," diye fısıldadı. "Yani, bu küreler... Gerçekten ne olduklarını bildiğin zaman... Düpedüz..."

Morrigan'ın sinirleri bir karşılık veremeyecek kadar altüst olmuştu. Bu mekânın gerçek yüzünü nasıl görür görmez anlamamıştı? Cam kürelerin içindeki sahnelerden bazıları göze hemen çarpmayan detaylar içeriyordu, onları yanlış yorumlamak kolaydı. Ama bazılarındaki sahnelerde ölüm ve yıkım apaçık ortadaydı. Yabani hayvanlarla dolu bir su birikintisine doğru tozu dumana katarak koşan bir fil sürüsü. Koca bir köyün tamamını yok etmek üzere yükselmiş, dev bir tsunami dalgası. Top mermilerinin havada uçtuğu kana bulanmış, çamurlu bir savaş meydanı. Morrigan başını iki yana salladı.

Smokin giymiş iri yarı bir adam, yakınlarındaki bir küreyi inceleyerek, "Müthiş," diye mırıldandı. Taktığı beyaz, yüzü olmayan maskeyle ölümün ta kendisi gibi görünüyordu. "Hepsi gerçek, farkındaysan. İçlerindekiler gerçek insanlar."

Hayvanat bahçesinde bir kafese bakıyormuşçasına kürenin içine bakarak camı tıklattı. "Ölmeden önceki son anlarında yakalanmışlar. Müzayedeci anlattı. Olağanüstü bir şey."

"A, ne ilginç." Yanındaki kadın pek etkilenmişe benzemiyordu. "Bizi duyabiliyorlar mıdır dersin?"

"Güzel soru." Adam camı tekrar tıklattı. Bir grup insan, etrafında toplanmış onu seyrediyordu. "Hu hu, ölü delikanlı! Beni duyabiliyor musun? Beni duyuyorsan gözünü bir kere kırp, duyamıyorsan iki kere." Etrafında toplanan grup, son derece komik bir şey söylenmiş gibi kahkahalara boğuldu.

Yanındaki kadın, "Ölmek üzere olan delikanlı, demek istiyorsun," diyerek pis pis güldü. "Henüz tam ölü sayılmaz, kuşkusuz. İşin püf noktası da bu!"

Morrigan'ın içi kalktı. Hawthorne'un onu ısrarla dirseğinden çekiştirmesiyle kürenin içine bakmamaya çabalayıp önüne bakarak yürümeye devam etti. Fakat ana salona açılan kapıya geldiklerine dönüp küreye bakmaktan kendini alamadı.

On altı veya on yedi yaşında bir delikanlıydı. Üzerinde brokar bir ceket, ayağında siyah çizmeler vardı. Parke taşlı bir sokakta, at sırtındaydı. At bir şeyden korkmuşçasına şaha kalkmış, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Oğlan da en az at kadar dehşete kapılmış görünüyordu. Eyerin üzerinden fırlamış, çok talihsiz bir açıyla parke taşlara çakılmak üzereydi ve o şiddetle ne olacağını herkes...

Morrigan yutkunarak gözyaşlarını tutmaya çalıştı.

Dayanacak gücü kalmamıştı. Çalıntı Anlar Müzesi, Mildmay'in ihaneti, Gudubet Pazarı... Tüm bunların yarattığı tiksinti ve haksızlık duygusuna katlanamıyordu. Vahşi bir yaratık dışarı çıkmak için âdeta içini tırmalıyordu. Squall'ın sözleri kulaklarında çınladı.

Sen bir fare değilsin, Morrigan Crow. Sen bir ejderhasın.

Kürelerin içinde mütemadiyen ölüme mahkûm bu insanlara yardım etmek istiyordu. Ve Mildmay'in adalet önüne çıkarılmasını. Bu mekânı yerle bir etmek, barındırdığı dehşete bir

son vermek, maskeli ahmakların *kahkahalarını ağızlarına tıkamak* istiyordu. Ama şimdilik kendini tutmalı, öfkesini içine atıp üzerine sımsıkı bir kapak kapamalıydı.

"Cadence ve Lambeth için," diye fısıldadı kendi kendine. "Arkadaşların için buradasın. Buna odaklanmalısın."

Morrigan gözlerini kapadı, elini göğsünün içinde yanan ateşe uzattığını ve onu avucunun içine alarak ısısını hafifçe düşürdüğünü hayal etti. Sadece birazcık.

Müzedeki kayıp ruhlar biraz daha bekleyeceklerdi.

Çok daha büyük, ikinci bir salona girdikleri sırada Hawthorne nefesini tutarak bir şaşkınlık nidası koyuverdi. Ağzından kaçan nidaya öksürük süsü vermeye çalışarak, etrafa çaktırmadan tavana işaret etti. Morrigan başını kaldırıp tavana bakınca dehşet içinde kaldı.

Salon, açık artırmaya çıkarılan kişileri odak noktası haline getirecek şekilde düzenlenmişti. Açık artırmaya çıkarılanlar, herkes tarafından görülmeleri ve kaçamamaları için yüksek podyumlarda sergileniyorlardı. Morrigan bu podyumları yere indirmenin tek yolunun ağır zincirler ve makaralardan oluşan bir mekanizmadan geçtiğini gördü. Ama her birinin başında kurukafa maskeli, iri yarı bir çift güvenlik görevlisi bekliyordu.

Satışa çıkarılanlar, tıpkı dev akvaryumun içindeki Alfie gibi kendilerine has maharetleriyle alay edercesine grotesk biçimlerde sergileniyorlardı. En uzak köşede Profesör Onstald, devasa bir saatin yelkovanına zincirlenmişti. Yelkovan saat başına beş dakika kala konumundaydı; Onstald en azından dik duruyor sayılırdı. Morrigan, Onstald'ın kaç saattir orada olduğunu ve kadranın etrafında bu şekilde, her seferinde kan

başına hücum edip durarak kaç tur attığını merak etti. Profesör buna ne kadar dayanabilirdi?

Sağ taraflarında, duvar dibindeki bir podyumda Cadence'ı gördüler. Ağır, altın takılarla süslenmiş, parlak mor, uçuşan ipek bir elbise giydirilmişti. Yanında kocaman, altın bir lamba duruyordu. Morrigan gözlerini kırpıştırarak lambaya bakıp gördüğü şeyi anlamlandırmaya çalıştı.

"Öğğ. Onu bir *cin* gibi giydirmişler," dedi Hawthorne yüzünü ekşiterek. "Hipnozcu deyince akıllarına bu mu geliyor? Emirlere uyup dilekleri yerine getiren biri mi? Cadence'ı hiç tanımadıkları belli."

Morrigan ansızın, Hawthorne'un bir yerden itibaren Cadence'ı hatırlamaya başladığını fark etti. Acaba ne değişti, diye merak etti. *Hipnozu Tanımak* dersleri işe yaramaya başlamış mıydı sonunda? Yoksa onunla Cadence'ın artık nihayet –öyle veya böyle– arkadaş olmalarından mı kaynaklanıyordu?

Hawthorne boynunu uzatıp gözlerini salonda gezdirdi. "Ah! Bak, yukarıda. Bu o mu? Jüpiter'in bulmaya çalıştığı?"

Yukarı, bir meleğin (*semavi varlık*, diye Morrigan kendi kendini düzeltti sessizce) havada süzülüyor gibi göründüğü tavana çevirdi gözlerini. Ama daha dikkatli bakınca, kanatlarının birleştiği yerden kalın bir iple bağlanmış olduğu görülüyordu. Elleri arkadan bağlanmış, kanat açıklığı en etkileyici görünümünü almaya zorlanmış halde tavandan sallanıyordu. Kontrplaktan kesilmiş ve olta teline bağlanmış yapay bulutlar kötü bir sahne dekoru gibi etrafında dönüyordu.

Morrigan gözlerini kırpıştırdı. Bu, Cassiel değildi. Cassiel'in nasıl göründüğüne dair hiçbir fikri olmamasına rağmen onun Cassiel olmadığından emindi.

Çünkü bu, İsrafil'di.

Başını salladı. Buna kafa yoracak zamanı yoktu.

Hawthorne kaşlarını çatarak, "Cadence'ın ellerini bağlamışlar," dedi. "Ağzını da bantlamışlar. Onları hipnotize etmesini engellemeye mi çalışıyorlar?"

Morrigan, Hawthorne'un haklı olduğunu gördü. İsrafil'in de ağzı, şarkı söyleyerek kaçmasını engellemek için bantlanmıştı.

Salonun diğer ucunda kalabalık, Onstald'ın bulunduğu podyumun altından Lambeth'inkine akın ediyordu. Lambeth podyumun ortasına yerleştirilmiş bir tahta tünemişti, başına çok büyük gelen süslü ve gösterişli altın bir taç takıyordu. Fal taşı gibi açılmış gözlerini müzayede katılımcılarına dikmiş, sanki köpekbalıklarıyla dolu bir denizde onu su üstünde tutan tek şeymişçesine tahtın kollarına sıkıca yapışmıştı. Arka arkaya aynı şeyi fısıldayıp duruyordu.

Morrigan gözlerini kısarak Lambeth'in ne dediğini anlamaya çalıştı. Dua mı ediyordu? Yardım mı dileniyordu? Morrigan'ın göğsü sıkıştı. *Zavallı, minik Lambeth, ne çok korkmuştu.*

Müzayedeci, "Toplanın, bayanlar baylar, gelin," diye seslendi. Salonda yankılanan sesi şen şakrak ve babacandı ama yüzünde, işine uygun bir kurt maskesi vardı.

Lambeth aynı anlaşılmaz sözleri sesini gittikçe yükselterek tekrarlarken sesindeki panik giderek artıyordu. Morrigan şimdi söylediklerini seçebiliyordu.

"Çağırma. Ölme. Dondurma. Yakma. Uçma." Lambeth tahtında tir tir titreyerek, aynı sözleri tekrarlayıp duruyordu. "Çağırma. Ölme. Dondurma. Yakma. Uçma."

Hawthorne kaşlarını çattı. "Ne demek bu şimdi?"

"Açık artırmadaki son parçamız için teklifleri almaya geçmeden önce küçük, mütevazı müzayedemize katıldığınız için teşekkür etmek istiyorum. Davet edip edebileceğimiz en kötü

ve en zengin kişiler sizsiniz ve bu iki nedenden ötürü sizleri burada ağırlamaktan çok mutluyuz." Bu berbat espriyi kahkahalar ve uzun bir alkış takip etti. Hawthorne, Morrigan'ın koluna yapıştı. Morrigan acaba benim mi yoksa kendisinin tepki vermesini engellemeye çalışıyor, diye merak etti.

Morrigan kalbi sıkışarak, Hawthorne'a, "Son parça," diye fısıldadı. "Demek ki diğerleri satılmış bile." Güvenlik görevlileri bunu doğrularcasına dev metal zinciri çekerek Cadence'ın podyumunu aşağı indirmeye başladı.

Panik Morrigan'ın tüm vücudunu sardı. Ne yapmaları gerekiyordu? *Ne yapabilirlerdi?* Eğer Cadence'ın yardımına koşarlarsa kendilerini ele verecek ve Lambeth'i kaderine terk etmiş olacaklardı. Gidip Lambeth'e yardım etseler –bir şekilde o kadar yükseğe çıkmayı ve ona ulaşmayı başarsalar bile– Cadence, onlar *ona* ulaşana kadar çoktan gitmiş olacaktı. Daha Onstald vardı, İsrafil vardı; onlar ne olacaktı?

Hiç bu denli çaresiz kalmamıştı. Tüm bunları Squall tezgâhlamış; Morrigan'ın, ona öğrettiği Aşağılık Yöntemler becerisini kullanacağını umarak onu bu dehşet verici durumun içine sokmuştu. Ama henüz emekleme safhasındaki becerilerinin burada ne faydası olabilirdi? Wunder'ı çağırabilirdi. Ama henüz tüm yapabildiği *birkaç mum yakmaktan* ibaretti. Charlton Beşlisi'nin saldırısını savuşturan, yavru Harikedi'yi dönüştüren Squall'dı. Morrigan'ın elinden ne gelirdi?

Wunder'ı çağırabilirsin, diye geçirdi içinden. *Yapabilirsin. Bununla başla.*

"*Güneçalan'da doğan, neşeli ve usludur*," diye usulca mırıldandı. Sesi titriyordu. Hawthorne dönüp Morrigan'a dehşet içinde baktı. "*Zifiri Gece'nin çocuğu çılgın ve yaramaz olur—*"

"Morrigan—?"

"Şşşş." Morrigan gözlerini kapadı. Wunder karşılık vermiyordu. Morrigan onu hissedemiyordu. Neden işe yaramıyordu? "*Güneçalan'da doğan, şafakla gelir.*"

Kurt maskeli müzayedeci kalabalığı kıvama getirmekle meşguldü. "Biliyorum, sabırla bu anın gelmesini beklediniz ve mide bulandırıcı, dipsiz zenginliğinizi cebinizde zor tutuyorsunuz—"

"*Zifiri Gece'nin çocuğu, fırtına ve felaket getirir ...*"

"—Öyleyse gelin, başlayalım. Size, Gudubet Pazarı tarihinin en merakla beklenen parçasını sunuyorum: Majesteleri Prenses Lamya Bethari Amati Ra."

Morrigan şarkı söylemeyi kesti. Hawthorne dondu kaldı.

Prenses mi?

"Nağmeli Uzak Doğu'dan gelen, Ra Kraliyet Hanedanı'na mensup Prenses Lamya, büyükannesi Kraliçe'nin tahtının dört numaralı vârisi. Ra Hanedanı, kısa menzilli bir kâhin olduğunu öğrenince, varislerini Wunderous Cemiyeti'ndeki havalı dostlarımızdan eğitim almaya göndermiş." Salondan yuhalamalar yükseldi. "Böyle yaparak, iktidardaki Kışdenizi Partisi'ne karşı vatana ihanet suçu işlemiş oldular. Cumhuriyet'teki kaynaklarıma göre parti, küçük Prenses Lamya'yı bir hastalık yüzünden yatalak kalmış biliyor. Açıkgöz Kraliçe Ama, birkaç yıl torunuymuş gibi yapıp sarayda tembellik etmesi için kimsesiz, yoksul bir köylü çocuğa para vermiş!"

Morrigan duyduklarına inanamadı. Lambeth, Bağımsız Eyalet'ten değildi. Tıpkı kendisi gibi Kışdenizi Cumhuriyeti'ndeki dört eyaletin birinden geliyordu. Burada olmaması gerekiyordu! Ve bir *prensesti!*

"Zaten bana biraz sosyetik gelmişti," diye fısıldadı Hawthorne.

"Şşşş."

Eğer bu doğruysa, eğer Lambeth gerçekten Nağmeli Uzak Doğu'nun kraliyet hanedanına mensupsa ve eğer gerçekten Kışdenizi Partisi yasalarına aykırı olarak Cumhuriyet dışına kaçırıldıysa düşündüklerinden çok daha büyük bir tehlike altındaydı. Bağımsız Eyalet'in varlığı bile Cumhuriyet halkından gizleniyordu.

"*Nereye yolculuk, ey gündüzün oğlu?*" diye mırıldandı Morrigan. Sesi zar zor çıkıyordu, tir tir titriyordu.

Müzayedeci Morrigan'ın şüphelerini doğruladı. "Kışdenizi Partisi bu durumu öğrenirse tüm Ra Hanedanı için kötü olacak," diyerek boğaz kesme hareketi yaptı ve kalabalık buna katıla katıla güldü. "Bildiğiniz üzere, Kışdenizi Cumhuriyeti'nde vatana ihanetin cezası idamdır, bu da prensesimizi çok daha değerli kılıyor: sunacağı olanakların sınırı yok, dostlar."

"Bir şeyler yapmalıyız," diye tısladı Hawthorne. "Dikkatlerini dağıtacak bir şey ya da... Ya da bilmiyorum, bir şey işte! Morrigan, *yardım et.*"

Ama Morrigan onu dinlemiyordu. "*Ilık rüzgârların kucağında, izliyorum güneşe giden yolu.*" Gözlerini sımsıkı yumarak müzayedeciyi, Hawthorne'u ve tiksinç kalabalığı zihninden uzaklaştırmaya ve yalnızca etrafındaki havayı duyumsamaya odaklanmaya çalıştı. "*Nereye yolculuk, ey gecenin* —"

Morrigan durdu. İşe yaramıştı. Wunder çağrısına karşılık vermişti.

Başta belli belirsizdi. Havada ufak bir dalgalanma... Parmak uçlarında bir karıncalanma...

Ardından gözlerini açtı. Dünya, Morrigan âdeta güneşin yüzeyinde duruyormuş gibi göz kamaştırıcı, altın beyazı bir ışıkla parlıyordu.

Müzayedeci sinsice sırıtarak, "Lamya'nın son derece nadir ve kullanışlı maharetine sahip olduğunuzda," diye devam etti,

"ailesinden fidye isteyebilir, onu şantaj amaçlı elinizde tutmayı sürdürebilir ya da Kışdenizi Partisi'ne satıp Ra Hanedanı'nın yıkılışını izleyebilirsiniz! Bayanlar baylar, ne derseniz deyin ama bunun size maliyeti hiç ucuz olmayacak. Artırmayı on beş bin kred'den açıyorum. Var mı on beş bin veren?"

Bu seferki öncekinden farklı bir histi. Morrigan bu salonda Wunder'ı ilk kez çağırdığında, saf gücü ellerinde tuttuğunu hissetmesinin hemen ardından kontrolünü tamamen yitirmişti. Çağırdıktan sonra ne yapacağını bilememiş ve Wunder bunun *farkına varmıştı*. Her nasılsa anlamış ve isyan etmişti.

Bu seferki öyle değildi. Bu seferki kusursuzdu.

Şimdi etrafında toplanan Wunder, Morrigan'la aynı hedefe, kusursuz bir uyum içinde yönelmişti. Bu gece yaşanan her şey –bu yıl yaşanan her şey– karşısında Morrigan'ın duyduğu haklı öfke nihayet Wunder'a arzuladığı amacı vermişti. Morrigan, Mildmay'in açgözlülüğünü ve ihanetini düşündü. Mathilde Lachance'ın insanları kendi ölümleri içine hapseden zalimliğini düşündü. Sırf Morrigan onun sonunu getiren kahraman olabilsin diye bu kâbus gibi müzayedeyi tezgâhlayan, bunca zamandır bir kuklaymışçasına iplerini elinde tutan Ezra Squall'ı düşündü. Bir mahareti, bir *canı* alıp satma hakkını kendinde gören kimselerin sıradan kötülüğünü *–şeytanlığını–* düşündü.

En yakınındaki küre paramparça oldu ve içindekiler büyük bir şiddetle salona saçıldı.

Kontrolden çıkmış arabanın içindeki delikanlılardı bunlar. Dehşet içinden çığlıklar atarak diğer bir küreye çarptılar.

Müzayedeci ve diğer katılımcılar ne olduğunu anlayamadan, ikinci kürenin içinde yaşanan trajedi salonun zeminine döküldü: yıldırımlı bir fırtınada haşat olmuş bir tekne ve korkudan şaşkına dönmüş tayfası. Tekne yerde sürtünerek et-

rafını bir arı sürüsü sarmış bir kadının bulunduğu diğer bir küreyi çarparak parçaladı. Derken bir küre daha paramparça oldu: bir kulübenin çatısına inen heyelan. Peşinden bir diğeri, bir diğeri daha...

Morrigan bir domino etkisi tetiklemişti. Çok geçmeden, kürelerin içindeki yıkım sahnelerinin kürelerden çok daha büyük olduğunu fark etti. Serbest kalınca büyüyor ve birbirlerine karışarak hızla tüm salonu dolduran bir keşmekeş yaratıyorlardı. Çılgınca koşan filler kalabalığı çil yavrusu misali dağıttı. Paramparça olan cam zindanından yalpalayarak çıkan büyük beyaz köpekbalığı, bir çığlık kakofonisinin ortasına düştü.

Müzayede katılımcıları kendilerini atacak güvenli bir yer bulmak için panik içinde sağa sola koşturuyor ama kargaşa bir türlü durulmuyor, içeride âdeta kıyamet kopuyordu. Küreler birbiri ardına parçalanıyordu. Öfkeli bir güruh, ölümüne bir düello, acımasız bir meydan savaşı...

Morrigan kısacık sürede etrafa yayılan dehşeti izliyordu.

Ne *yapmıştı* böyle?

Dikkat dağıtıcı bir şey yapmak istemişti sadece. Arkadaşlarını kurtarabileceğini ve kürelerin içindeki insanları serbest bırakıp nihayet huzura kavuşturabileceğini düşünmüştü. Ama bu dikkat dağıtmanın çok ötesindeydi. *Çılgınlıktı.* Lambeth'le Cadence'a nasıl yardım edecekti şimdi? Yanlarına bile yaklaşamıyordu. Bu durumdan *kendini* bile kurtaramazdı.

"MORRIGAN!"

Hawthorne atıldı ve yanlarındaki bir başka küre kırılıp içinden Morrigan'ın hayatında gördüğü her şeyden daha büyük ve korkunç bir okyanus dalgası yükselirken yakaladı arkadaşını. Birbirlerine sarıldılar ve tepelerinde yükselen su duvarına bakakalıp çarpmasını beklemekten başka bir şey yapamadılar. Muhtemelen bu durumdan sağ kurtulamayacaklardı.

Derken her şey ansızın... Durdu.

Sağır edici çığlıklar, hayvansıların feryatları, suyun gümbürtüsü hepsi aniden bıçak gibi kesildi ve etrafa ölüm sessizliği çöktü. Tepelerinde yükselen tsunami neredeyse hiç ilerlemiyor, içinde biriken gerilimin baskısıyla âdeta zangırdıyordu.

Morrigan'ın tek duyduğu kendi kalp atışları ve Hawthorne'un hızlı soluklarıydı.

Salonun diğer ucundan gelen cılız, hırıltılı bir ses sessizliği bozdu.

"Çabuk! Daha... Fazla... Tutamayacağım."

KAKTÜS TEAM

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Kimse Onun Gibi Şarkı Söyleyemez

Profesör Onstald kadrana bağlı durduğu yerden doğruca Morrigan'a bakarak parlak gözlerinden birini binbir uğraşla yavaşça kırptı.

Tekrar yapmıştı. Dünyayı neredeyse durma noktasına gelecek kadar yavaşlatmıştı. Sanki kocaman kozmik bir dev, parmağını gezegene bastırmış ve onu normal yörünge hızında dönmekten alıkoymuş gibiydi.

Bu, Morrigan'ın, Onstald'ın olağanüstü maharetine çok kısa süre içinde ikinci kez şahit oluşuydu. Ama bu sefer... Bu seferki *çok* daha tuhaftı.

İlk seferinde, kitaplar, kâğıtlar, duvarda tik tak eden saat ve Mildmay'le birlikte bizzat Morrigan da zamanda donmuştu ädeta.

Ama bu sefer etraflarındaki kargaşa hiç kıpırtısız durma noktasına gelmişken Morrigan –ve ona tutunmaya devam

eden Hawthorne– her nasılsa durumdan etkilenmemişti. Dev dalga başlarının üzerinde, ucu kıvrılmış duruyordu. Kör edici beyaz parlak ışıklar saçarak düşen yıldırım, bir köknar ağacını tam ortasından ikiye bölerken donup kalmıştı. Morrigan gözlerini çevirdiği her yerde, hareket edemeyen, kaçamadıkları yıkım sahnelerinin ortasında donakalmış, şık giysileri içinde maskeli insanlar görüyordu. Neredeyse tavana değecek kadar yüksek bir *buzdağı*, yoluna çıkan her şeyi ezip geçme tehdidi yayıyordu. Tüm o çalıntı anlar donmuş dev bir tabloya, keşmekeş içinde dev bir kar küresine dönüşmüştü.

"Neler OLUYOR?" diye bağırdı Hawthorne, sesi geniş, sessiz salonda yankılandı. O kadar hızlı ve keskin nefes alıp veriyordu ki Morrigan bir an arkadaşının düşüp bayılacağını zannetti. "Bunu sen mi yaptın? Zamanı sen mi durdurdun?"

"Hayır." Ölüler Bayramı'nda paldır küldür gelişen keşmekeşin telaşıyla önceki gün wuntosbağayla yaşadığı olayı Hawthorne'a anlatmayı unuttuğunu fark etti. "Profesör Onstald yaptı. Bu, onun mahareti."

Hawthorne açıklamayı normal karşılamış göründü.

"Onları nasıl kurtaracağız?" Hawthorne toparlanıp harekete geçmeye hazırlanmıştı bile. Morrigan'ı çekerek dalganın altından geçirdi ve koşup kaçmaya çalışırken oldukları yerde donmuş bir grup maskeli konuğun arasından zikzaklar çizdiler. "Ben şu zincire tırmanıp Lambeth'e ulaşmayı deneyeceğim, sen de gidip Cadence'a yardım et, sonra da—"

"Hayır." Morrigan durdu. "Hayır... Bekle."

Lambeth'in sözleri zihninde dönüp duruyordu.

Çağırma. Ölme. Dondurma. Yakma. Uçma.

Bunlar korkudan ağzında geveledi̇ği anlamsız sözcüklerden ibaret değildi. Nasıl daha önce fark edememişti? Lambeth'in zihnindeki radara takılan şeyler vardı. Lambeth karşı-

larına çıkacağını önceden gördüğü tuhaflıkları algılayabildiği tek şekilde tarif ediyordu.

Çağırma. Morrigan Wunder'ı çağırmıştı.

Ölme. Buradaki herkes ölüyordu, yüzlerce farklı şekilde, yüzlerce defa.

Dondurma. Onstald zamanı dondurmuştu.

Geriye ne kalmıştı?

"Yakma," diye fısıldadı Morrigan. "Uçma."

Bu iki sözcüğü yüksek sesle söyler söylemez Morrigan'ın zihninde her şey bir anda berraklaştı. Ne yapmasını gerektiğini anlamıştı çünkü sıradaki adımları, kâhin Lambeth tarafından önüne serilmişti.

"Hawthorne," dedi Morrigan. "Git. Cadence'a yardım et. Podyumu yere çok yakın. Tırman ve onu çöz. Ardından onu buradan çıkarman gerek. Geldiğimiz yoldan geri dönüp doğruca müzenin dışına çıkın ve elinizden geldiğince uzaklaşın."

Hawthorne başını salladı. "Ama... Sen de geliyorsun, değil mi?"

"Ben önce İsrafil'e yardım etmeliyim. Açıklayacak zaman yok." Hawthorne'un yüzündeki inatçı ifadeyi gördü ve daha sert bir ses tonuyla, "Hawthorne, git! Cadence'a yardım et. Onstald sonsuza kadar dayanamaz," dedi.

"Lambeth'le Onstald?"

"Ben onlarla ilgileneceğim. *Yürü*, haydi."

Hawthorne plana dair bariz şüpheleri olmasına rağmen döndü ve felaket bataklığının arasından koşabildiği kadar hızla Cadence'a koştu.

Morrigan bakışlarını İsrafil'in kanatlarının birleştiği yerden iple bağlanarak havada tutulduğu noktaya, tam kürek kemiklerinin arasına çevirdi.

Dördüncü adım. *Yakma.*

Yapabilirdi. Squall'ın o gece çatı katına yaptığı ziyaretten önce Morrigan buna asla inanmazdı. Ama artık biliyordu; Wunder onunlaydı. Ona yardım etmek *istiyordu*.

Morrigan gözlerini kapayarak içindeki enerji kıvılcımını, göğsünde hapsolmuş ateşi zihninde canlandırdı. Üzerinde uzun uzun düşünecek, işe yarayıp yaramayacağı konusunda endişe edecek vakti ve lüksü yoktu. Titrek alevler kararlılığıyla giderek canlandı ve Morrigan gözlerini açarak ağzından ateş püskürttü.

İçindeki gücün kaynağıyla yakaladığı kusursuz uyum ve hedefi tam tutturması yüreğini coşkuyla doldurdu. İsrafil'in kanatlarının etrafındaki ip, Morrigan'ın tam istediği noktadan tutuştu. Ama İsrafil yere düşmedi; Profesör Onstald'ın mahareti havada asılı kalmasını sağladı. Damarlarında dolaşan şarkıyı mırıldanarak elde ettiği ilk başarılı sonucun ardından kendine duyduğu inançla başı dönen Morrigan, ikinci denemesinde İsrafil'in ellerini bileklerinden bağlayan ipe nişan aldı ve –mucizevi bir şekilde– hedefini yine tam on ikiden tutturdu. Alevler İsrafil'in tenini sıyırmadı bile.

Fazla vakitleri kalmamıştı. Morrigan havada bir çalkantı hissetti: Zamanın kendisi titreyerek sarsılıyordu âdeta. Onstald onu daha fazla durduramazdı.

"İsrafil!" Morrigan berrak, kararlı bir sesle meleğe seslendi. İsrafil'in etrafında olup biteni görüp duyabildiğini biliyordu çünkü kendisi de Onstald'ın sınıfında aynısını yaşamıştı. Dünya durmuş, bedeni buz kesmiş ama zihni etkilenmemişti. "Beni dinle. Kısa süre içinde tekrar hareket etmeye başlayacaksın. Lambeth'in; Prenses Lamya'nın yanına gitmeni istiyorum. Onu al ve buradan dışarı çıkar." Lambeth'in podyumuna işaret etti. İsrafil elbette bir şey demedi ama Morrigan onun, söylediklerini anladığından emindi. İnsanın içine işleyen kahverengi gözleri Morrigan'ınkilere kilitlenmişti.

Morrigan arkasından gelen hırıltılı homurtular duydu. Hawthorne heykel gibi hareketsiz Cadence'ı yarı sürükleyip yarı taşıyarak geri dönmüştü.

"Sana, doğruca buradan çıkıp gitmenizi—"

Tam o sırada hareket etmeye başlayan buzdağı, sanki dünyanın sonu gelmiş gibi müthiş bir gürültüyle çatırdayarak Morrigan'ın sesini bastırdı. Zaman son derece yavaş bir biçimde ama ağır ağır ivme kazanarak normal hızına dönüyordu.

"GİDİN!" diye bağırdı Morrigan, Hawthorne'a.

"Hayır!" diye diretti Hawthorne. "Sensiz hiçbir yere gitmiyoruz, budala."

Cadence yavaş yavaş kendine geliyordu. Durduğu yerde sendeledi; az kalsın kendisiyle birlikte Hawthorne'u da yere düşürecekti ama Hawthorne onu tam zamanında yakaladı ve ayaklarının üzerinde kalmasını sağladı.

Yukarıdan kanat sesleri geldi. Yeniden hareket etmeye başlayan İsrafil, nefes kesici bir şekilde uçuşa geçti ve Morrigan'dan aldığı talimatı yerine getirmek üzere doğruca Lambeth'in podyumuna yöneldi.

"Hawthorne, *git* buradan," diye diretti Morrigan. "Cadence, çıkar onu buradan. Ne yaptığımı biliyorum. Hemen arkanızdan geleceğim, söz."

Hawthorne dudakları kenetli, yüzü bembeyaz, bir anlığına Morrigan'a bakakaldıktan sonra gönülsüzce başını salladı ve Cadence'la birlikte fuayeye doğru koştular.

Yalan söylemişti tabii. Morrigan ne yaptığını bilmiyordu.

Ama denemek zorundaydı. Çünkü ihtiyar Profesör Onstald her ne kadar Morrigan'ı *hakir* görse de gücünün son damlasını kullanarak onu ve arkadaşlarını kurtarmak için *zamanı durdurmuştu*. Morrigan onu nasıl kaderine terk edebilirdi?

Morrigan, Onstald'a, "Gelip kurtaracağım sizi," diye seslenerek yeniden ivme kazanmaya başlayan keşmekeşin içinde bir yol bulmaya çalıştı. Onstald'ın podyumunu kontrol eden zincire bir ulaşabilirse... Peki, sonra? Hiçbir fikri yoktu.

Yıldırım çarpan ağacın tam önüne düşmesiyle çığlık attı. Neredeyse kafasına düşmek üzere olan ağaç yolu kapatarak Onstald'ın bulunduğu tarafa geçmeyi imkânsız kılmıştı.

Wuntosbağa başını zar zor kaldırabildi. Morrigan'a baktı ve pörsümüş, köselemsi ağzından tek bir kelime çıktı.

"KAÇ."

Morrigan başını iki yana salladı, zihnindeki çarklar hızla dönüyordu. Onu kurtarmanın bir yolu olmalıydı; *muhakkak* olmalıydı!

Onstald takatsizce başını salladı, enerjisi tükeniyordu.

"Gir!" diye buyurdu. "KAÇ!"

Morrigan'ın yüreği parçalandı, hüsran dolu yaşlar gözlerini yakıyordu. Ona ulaşmasına imkân yoktu. Onstald yolun sonuna gelmişti, kendisi de biliyordu ve Morrigan'ı da kendisiyle birlikte uçurumdan aşağı sürüklemeyecekti. Onun hayatını kurtarıyordu.

Bakışlarıyla anlaştılar ve Morrigan arkasını dönüp koşmaya başladı. Canavarların ayaklarının altında ezilmekten kaçan bir fare gibi koşturarak kıyamet gününe dönmüş ana salondan geçerek fuayeye ulaştı, ardından giriş kapısından, soğuk, karanlık gecenin kollarına attı kendini. Nefes nefese, birbirine sokulmuş Hawthorne'la Cadence'ın yanına varana kadar koşmaya devam etti. Bir avuç müzayede katılımcısı da kaçmayı başarmış, çevredeki sokakların içinde karanlığa karışıyorlardı.

Morrigan dönüp müzeye baktı. Az önce içinden çıktığı binanın içinde kopan kıyamet, içeriyi kasıp kavuran tehlike ve

felaketlerden hiçbiri, tuhaftı ama dışarı taşmamıştı. Morrigan içerideki kargaşanın ne zaman durulacağını ve kürelerin içinden kurtardığı insanların ne zaman nihayet huzura kavuşacağını merak etti.

Kan dondurucu sessizlik İsrafil'in kanat çırpışlarıyla bozuldu. Melek, yumuşak bir inişle Morrigan'ın yanına kondu. Kollarının arasındaki Lambeth sarsılmış ama güvendeydi.

"Teşekkür ederim," dedi Morrigan, hâlâ nefes nefeseydi. "İstihbarata haber vermeliyiz... Buraya gelmelerini sağlamalıyız. Yardım edebilir misin?"

"Buradan gitmeniz gerek," dedi İsrafil. Hawthorne'la Cadence şaşkınlık içinde âdeta yerlerinde zıpladılar. İsrafil'in konuşma sesi tam olarak Morrigan'ın hatırladığı gibiydi: tıpkı kayıp bir hatıra gibi. Siyah kanatlarındaki altın damarlar müzede çakan ışıkları yakalayarak kor gibi parlıyordu. İsrafil bitkin görünüyordu. Morrigan Eski Delfi'deki o gece, Jüpiter'in İsrafil hakkında söylediklerini hatırladı. *Çünkü İsrafil gibileri, diğer insanların duygularını emerler.* "Birbirinizden ayrılmayın. Deukalion Oteli'ne geri dönün. Ve –şimdi beni iyi dinleyin, burası çok önemli– koşarken kulaklarınızı kapamalısınız. Ellerinizi kulaklarınıza mümkün olduğunca sıkıca bastırın ve üç sokak kadar uzaklaşmadan kulaklarınızı açmayın. Anlaşıldı mı?"

Diğer çocuklar buna bir anlam veremeyerek şaşkın gözlerle baktılar ama başlarını sallayıp onayladılar.

Dönüp koşmaya başladılar. Morrigan, diğer üçü önden giderken arkalarından bakakaldı, onu durduran bir şey vardı.

Öylece çekip gidebilirler miydi gerçekten? Çalıntı Anlar Müzesi'nin içinde kıyamet kopuyor, yüzlerce farklı ölüm sahnesi domino taşları gibi birbirinin üstüne devriliyor ve hiçbiri müzenin sihirli duvarlarından dışarı taşmıyordu. İçerideki

müzayede katılımcıları... Birbirinden kötü, berbat insanlardı, biliyordu ama yine de... Böyle bir sonu hak ediyorlar mıydı? Başka insanların felaketlerinin yol açtığı sarsıcı keşmekeşin içinde sıkışıp kalmayı? Bir şeyler *yapması* gerekmez miydi?

Peki ya Profesör Onstald? Wuntosbağa son birkaç ayı onu sürekli azarlayarak, Wundersmith'lerin ne kadar kötü olduklarını anlatarak geçirmişti... Ama yine de o ve arkadaşları için kendini feda etmişti. Kendi hayatı yerine bir Wundersmith'in hayatını kurtarmayı seçmişti.

"Morrigan Crow." Morrigan arkasına döndü ve yavaş, ritmik kanat hareketleriyle havada asılı duran İsrafil'i gördü. Meleğin bakışları sertti ama gözlerinde şefkat de vardı... Ve başka bir şey daha. Neredeyse her gün dünya karşısında afallayan Morrigan'ın yakından tanıdığı saf bir hayret. "Bu gece hayatımı kurtardın. Sana borçluyum." Bir müddet dudaklarını birbirine bastırarak Morrigan'ı seyretti. Morrigan meleğin başka bir şeyler daha söylemek istediğini ama söyleyip söylememesi gerektiğinden emin olamadığını görebiliyordu... Belki de doğru kelimeleri bulamıyordu. İsrafil derin bir iç geçirdi. "Bundan Wunce'dekilere bahsetmesen iyi olur. Sana borçlu olmamalıyım."

Morrigan ne diyeceğini bilemedi.

İsrafil, Morrigan'a manalı bir bakış fırlatarak, "İşleri karmaşıklaştırıyor, anlıyor musun?" diye ekledi. "İkimiz için de."

Morrigan anlamamıştı ama İsrafil içeride çakan ışıklarla pencereleri aydınlanan müzeye geri dönmek üzere uçuşa geçmişti bile. Bir cam kırılması sesi geldi –yeni bir küre parçalanmıştı– ardından turuncu bir alev topu hızla üzerine çarpan bir dalga tarafından söndürüldü. Pencerelerden dumanlar kıvrıla kıvrıla yükseldi. Uzaklardan gelen cılız bir feryatla Morrigan'ın ensesindeki tüyler diken diken oldu.

Morrigan, İsrafil'in arkasından, "Ne yapacaksın?" diye seslendi. Gözyaşları Morrigan'ın gözlerine batıyordu, sesi boğazında düğümleniyordu. Binaya geri girmeyi mi deneyecekti? O da mı o yıkıcı kargaşanın içinde kısılıp kalacaktı? "Onları kurtarmaya mı çalışacaksın?

"Hayır," dedi İsrafil. "Onları kimse kurtaramaz." Rüzgârın Morrigan'ın kulaklarına taşıdığı İsrafil'in pes, kederli sesi Morrigan'ın, kalbinin var olduğunu bilmediği küçük bir parçasının içine işledi.

"O zaman ne—"

"Evine dön," dedi İsrafil sertçe.

Morrigan sokağın diğer ucundan Hawthorne, Cadence ve Lambeth'in seslendiklerini duydu. Kulaklarını kapayarak onlara doğru koşmak için döndü ama bir şey onu durdurdu.

Dönüp müzenin merdivenlerine inen Melek İsrafil'e baktı. Düşen bir yıldırımla aydınlanan kapı girişinde, uzak bir gölge gibi görünüyordu. İsrafil orada hiç kıpırdamadan uzun bir müddet öylece durdu. Morrigan, ne yaptığını düşünürken... Birden hatırladı.

Kimse Onun Gibi Şarkı Söyleyemez.

Jüpiter'in Eski Delfi Müzikholü'ne gittikleri gece söylediklerini hatırladı.

Tarifsiz ve kesintisiz bir huzur, demişti Jüpiter. *Sana kusursuz ve eksiksiz, isteyebileceğin ve ihtiyaç duyabileceğin her şeye zaten sahip, tam bir insan olduğunu hatırlatacak. Yalnızlık ve hüzün uzak hatıralara dönüşecek. Kalbin dolup taşacak ve dünyanın seni bir daha asla hayal kırıklığına uğratamayacağını hissedeceksin.*

İsrafil onları kurtaramazdı.

Onlara sadece şarkı söyleyebilirdi.

Jüpiter, İsrafil'i şarkı söylerken dinlemek konusunda onu uyarmıştı. Bunu yapmaması gerektiğini biliyordu.

Ama bu fırsat eline bir daha ne zaman geçecekti?

Morrigan ellerini kulaklarından indirdi. Onu çağıran arkadaşlarının, hırçın dalgaların ve patlayan topların, hatta yaklaşmakta olan uzaktaki siren seslerinin üstünden... İsrafil'in tatlı, semavi sesini ilk kez duydu.

Sadece bir saniyeliğine. Sadece tek bir nota.

Morrigan –günler, haftalar ve seneler sonra– o tek notayı duyduğu anı, o notanın *hissettirdiklerini* hatırlamaya çalıştığında, kışın güneşle ısınıyormuş ve hiç tanımadığı annesinin kucağındaymış gibi gelecekti. Hiçbir canlıya asla zarar vermediğinden iliklerine kadar emin olduğunu hatırlayıp içi neşeyle dolacaktı. Hiç kimsenin ona asla gerçekten zarar vermediğini ve asla veremeyeceğini. Yağmurdan sonra toprağın kokusunu hatırlayacaktı.

Bir de hemen ardından olanları hatırlayacaktı. Parke taşlar üzerindeki ayak seslerini ve hızla kulaklarını kapayarak tüm sesi kesen güçlü elleri. Gözlerini kaldırınca gördüğü, kızıl bir saç ve sakal ormanı arasındaki bir çift kocaman, çılgın bakışlı mavi gözü. Dünyaya tekrar düşmenin ve güvenli bir yere ineceğini bilmenin verdiği acı tatlı hissi.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Bir Pencereyi Kapatmak

"Beş tutuklama. Birkaç canı sıkılmış zengin ile fırıldak bir politikacı." Jüpiter iç geçirdi. "Maalesef tüm o kargaşa içinde çok daha fazlası aralardan kaçtı. Kendilerine yakışır şekilde, hamamböcekleri gibi. Sorgulananların hepsi heyecanlı vakit geçirmek için orada olduğunu iddia ediyor elbette. Hiçbiri açık artırmada teklifte bulunduğunu itiraf etmeyecek."

Jüpiter kendini Duman Odası'ndaki sedirlerden birine attı. Duvarlar (kapıda asılı duran programa göre "zihinsel keskinliği ve yaşama hazzını artırmak için") keskin bir limon dumanı üflüyordu. Duman Morrigan'ın zihnindeki bulanıklığı yavaş yavaş geçirmeye başlamıştı. Dün geceki amansız kargaşanın ardından yaşama sevincine yapılacak ince bir ayar iyi gelebilirdi sahiden. Hâlihazırda ona haz veren tek şey, gözlerini duvara dikip bakmak ve kâselerce hamurlu tavuk çorbası içmekti.

Jüpiter limon dumanını derin derin içine çekerek yorgunlukla gözlerini ovaladı. Lambeth, Cadence ve Hawthorne'u evlerine bizzat bıraktıktan ve Morrigan'ı Deukalion'a geri

götürdükten sonra doğruca İstihbarat'ın soruşturmasına yardım etmeye gitmişti. Saatler öğleden sonrayı gösteriyordu ve dün geceden beri hiç uyumamıştı.

Deukalion'un çatı katında girdiği trans benzeri halden sersemlemiş ve kafası karışmış olarak çıktıktan sonra, Morrigan'la Hawthorne'un ortadan kaybolduğunu fark eder etmez durumun Gudubet Pazarı ile ilgisi olduğundan emin olmuştu. Kokarcalara ve İstihbarat'a, akıllarına gelen en karanlık, en gizli saklı ve en tehlikeli yerleri didik didik ararlarken yardımcı olmak için aklına gelen herkesi –Kâşifler Birliği'ndeki meslektaşlarını, kendi ekip üyelerini ve Fenestra, Frank, Kedgeree, Madam Chanda, Martha, Charlie ve Jack'i– bir araya toplamıştı. Ama hiçbir sonuç elde edememişlerdi... Ta ki İstihbarat'a, şehrin terk edilmiş köhne bir köşesinde, birbirine girmiş bir dizi arka sokağın arkasına gizlenmiş buldukları Çalıntı Anlar Müzesi'nin yerini bildiren yeni bir isimsiz ihbar gelene kadar.

Kimse ihbarın kimden geldiğini bilmiyordu ve Morrigan, ihbarın muhtemelen Squall'ın işi olduğunu söyleme niyetinde değildi.

Kalkıp Jüpiter'e çay koydu. "Ama tutuklananlar hapsi boylayacak, değil mi?" diye sordu.

Jüpiter, Morrigan'ın uzattığı fincanı minnettar bakışlarla kabul etti. Morrigan göğsüne bir yastık bastırıp Jüpiter'in karşısındaki koltuğa kıvrıldı. "Elimizde onları suçlayabilecek hiçbir şey yok, Mog. Herhangi bir suç işlendiğine dair hiçbir delil yok. Paranın el değiştirdiğine dair hiçbir kayıt yok. Karaborsa yasadışı ama şimdi, müze harabeye döndüğünden beri, fiilen gerçekleşen herhangi bir alım satıma dair elimizde hiçbir delil yok. Hepsi bir partiye gittiklerini düşündüğünü söylüyor." Jüpiter genzinden öfkeli, hırıltılı bir ses çıkardı. "Pislikler."

"Peki, ya Mildmay?"

"Hım, hazır pislik demişken..." Jüpiter yüzünü ekşitti. "Kayıp. Şimdilik bildiğimiz kadarıyla sırra kadem basmış durumda."

"Duman ve Gölge Taburu," dedi Morrigan. Gece yaşananlara dair hikâyenin kendi tarafını Jüpiter'e anlatmıştı ama Jüpiter'in, anlattıklarının ne kadarını İstihbarat ile paylaşmayı seçtiğinden emin değildi. "Sence Tabur..." Cümlesini tamamlamaya dili varmadı. Dahası, nasıl tamamlamak istediğinden emin değildi. Onun işini bitirmiş midir? Onu Nevermoor'un dışına mı kovalamıştır?

Jüpiter, Morrigan'ın sözlerindeki belirsizliği göz ardı ederek, "Belki," dedi. "Gerçi elimizde hiçbir delil yok ama..." Çayından bir yudum alıyormuş gibi yaparak o da cümlesini yarım bıraktı. "O yüzden, kim bilir? Belki kaçmıştır. Eğer yeterince zekiyse –bu kadar insanı kandırmayı başardığına göre epey kurnaz olduğu konusunda hemfikiriz sanırım– şimdiye kadar çok uzaklara kaçmıştır ve kaçmaya devam edecektir. Endişelenme, Mog. İstihbarat pes etmiş değil. Er geç onu yakalayacaklar ve adalete teslim edecekler."

Morrigan bir süre sessiz kaldı. "Onu seviyordum. Öncesinde... Biliyorsun işte."

"Biliyorum."

"En sevdiğim öğretmenimdi."

"İki seçenek arasından," diye dikkat çekti Jüpiter. "Ama evet. Biliyorum."

Morrigan düşüncelerini bir düzene sokmaya çalışırken Jüpiter çayını içmeye devam etti.

"Bana karşı çok iyiydi," dedi en sonunda. "Mildmay. Komikti, dersleri eğlenceliydi, nihayet iyi olduğum bir konu bul-

duğumu düşünmüştüm... Profesör Onstald ise... Benden nefret ediyordu. Yıl boyunca bana karşı çok kötü davrandı ve çok kötü *biri* olduğumu düşündürdü." Boğazına bir yumru oturdu, sertçe yutkundu. "Ama Gudubet Pazarı'nı Mildmay kurdu. Hepimize ihanet etti. Onstald ise hayatımı kurtardı."

Jüpiter sessiz kalmaya devam ediyordu.

"Bunları... Bunları kafamda örtüştüremiyorum." Morrigan kaşlarını çatarak Jüpiter'e baktı. Söylemeye çalıştığı şeyi nasıl ifade edeceğini bilemiyordu ama Jüpiter başını sallayarak devam etmeye teşvik etti. "Sonraki davranışları, öncekileri değiştirmiyor. Mildmay'inki de, Onstald'ınki de..."

"Ne desem bilmiyorum, Mog." Jüpiter iç geçirdi. "Bazı insanlar cesur zorbalardır. Bazıları da dost görünen korkaklar."

Morrigan, Mildmay'in foyası ortaya çıkınca nasıl omuz silktiğini, mahcup gülümsemesini düşünerek, "Sonuçta o kadar da dost değilmiş, değil mi?" dedi. *Hep en dikkatli öğrencim oldun.* "Pislik."

Jüpiter ayağa kalkıp odada dolanmaya başladı. Burnunu ovaladı. "Anlayamadığım şey Squall, Nevermoor'a bile giremezken tüm bunları nasıl örgütleyebildi? Bürümcük Hattı'nı kullandığına emin misin?'

"Evet," dedi Morrigan. "Sana söylemiştim. Mildmay yardım ediyordu."

"Gudubet Pazarı meselesinde evet ama... Anlattıkların Mildmay'in yapabileceği türden şeyler değil. Çatı katında herkesi kukla gibi oynatması falan. Anlattığına göre orada değilmiş bile."

"Değildi." Squall'ın söylediklerini hatırlayınca Morrigan'ın göğsü sıkıştı. Yutkundu. "Jüpiter, onları yapan bendim. Squall ona... Bir pencere açtığımı söyledi."

Jüpiter volta atmayı kesti. "Bir pencere mi?"

"Nevermoor'a açılan bir pencere," diye açıkladı Morrigan. "Aşağılık Yöntemleri nasıl kullanacağımı bilmediğim için etrafımda toplanan Wunder'ın yönelecek bir yer bulamadığını söyledi. Wunder o kadar parlak yanıyormuş ki Bürümcük'ü azıcık itmesi yetiyormuş. Wunder'ı benim aracılığımla işte böyle kullanıyormuş. Bu, ilk Gudubet Pazarı'nda yavru Harikedi'ye olanları açıklıyor. Bendim. Yani... Benim *aracılığımla* oydu. Çatı katında herkesi kukla gibi oynatması da böyle gerçekleşti ve..." Morrigan duraksadı. Heloise ve ninja yıldızlarından Jüpiter'e daha önce hiç bahsetmemişti. Ama o, cümlesini tamamlayamadan Jüpiter sıkıntılı bir inilti koyuverdi.

"Ahmak." Jüpiter sedire geri gömüldü. Yüzünü ellerinin arkasına alıp ovuştururken sesi boğuldu. "Ahmak, aptal herif."

"Kim, Squall mı?"

"Hayır, *ben*. Görüyordum." Yüzü önce kıpkırmızı ardından mosmor kesildi, elini havada şöyle bir sallayarak Morrigan'ı gösterdi. "Seni. Wunder'ı. Kritik kütleyi. Etrafında toplanan Wunder'ın çoğaldıkça çoğaldığını gördüm. Bazen o kadar güçlü parlıyordu ki filtrelemek zorunda kalıyordum, yoksa sana bakarken neredeyse kör olacaktım.

Morrigan'ın gözleri kocaman açıldı. "Görebiliyor muydun?" Jüpiter'in bir Şahit olarak yeteneklerinin derinliği ve çeşitliliği Morrigan için gizemini koruyordu.

"Evet. Ve bir şey yapmak yerine görmezden geldim." Jüpiter kaşlarını çatarak Morrigan'ın gözlerinin içine baktı ve iç geçirdi. "Genç bir Wundersmith için bunun normal olduğunu düşündüm! Mog, bana inanmalısın. Böyle olacağına dair hiçbir fikrim yoktu. Squall'ın bunları yapabileceğini—"

"Bilmediğini biliyorum!" diye araya girdi Morrigan. "Saçmalama. Senin suçun değil."

"Benim suçum. En azından, kısmen. İçinde bulunduğun tehlikeyi fark etmem gerekirdi. Squall'ın istifade edebileceği bir açık yakaladığında kullanmaktan geri durmayacağını tahmin etmeliydim. Aylardır kafam çok meşguldü. Burnumun dibinde olanlara bakmam gerekirken tamamen Cassiel'i, Paximus Luck'ı ve Alfie Swann'ı bulmaya odaklanmıştım."

Morrigan oturuşunu dikleştirerek, "Cassiel!" dedi. "Onu tamamen unutmuşum! Ondan ne haber? Ya Paximus Luck'tan?"

"İstihbarat, Paximus'la ilgili bir ipucu yakaladı; şimdi sınır dışında, Cumhuriyet'te o ipucunun izini sürüyorlar. Bu *çok gizli* bir bilgi, tamamen aramızda kalmalı. Cassiel'e gelince..." Jüpiter, cevabım yok dercesine omuz silkti. "Cidden hiçbir fikrim yok. Diyar içinde ve dışında onu aramak için Kâşifler Birliği'nin kaynaklarının gerekçelendirebileceğimden çok daha fazlasını kullandım. Şimdilik işin takibini Semavi Gözlem Topluluğu'na devrettik. Bizim erişebileceğimiz mesafelere erişemezler ama en azından gökleri gözetleyebilirler. Beni gelişmelerden haberdar edecekler."

"Bu vakanın Squall ya da Gudubet Pazarı'yla bir ilgisi olduğunu düşünmüyorsun yani?"

Jüpiter hemen yanıt vermedi. Gözlerini yere dikerek oturdu ve limon dumanını içine çekti.

"Hayır," dedi sonunda. "Hayır, bence bir ilgisi yok."

"İsrafil üzgün mü?" diye sordu Morrigan. "Yakın arkadaşlar mıydı?"

"Cassiel kimsenin arkadaşı sayılmaz." Jüpiter derin bir soluk aldı. Kendini toparlamışa benziyordu, oturduğu yerde doğruldu ve önceki konuya geri döndü. "Anlamıyorum. Squall kendini neden böyle dizginledi? Eğer gerçekten ona Nevermoor'a açılan bir pencere, senin aracılığınla kendi güçlerini kullanmanın bir yolunu sağladıysan sana ne isterse yaptırabilirdi!

Korkunç suçlar işlemeni ya da... Ya da *Nevermoor'u terk etmeni* sağlayabilirdi!" Bu olasılığı fark etmesiyle gözleri kocaman açıldı. "Peki, *şimdi* nerede o? Ve seni neden öylece bıraktı?"

Morrigan sabahtan beri aynı şeyi düşünüyordu. "Bana tuhaf bir şey söyledi."

"Nasıl tuhaf?"

"Ortak bir düşmanımız olduğunu söyledi." Morrigan kaşlarını çatarak Squall'ın sözlerini kelimesi kelimesine hatırlamaya çalıştı. "Bana, olmama ihtiyaç duyduğu Wundersmith'e dönüşme özgürlüğü sağlanması gerektiğini söyledi. Çünkü... Çok kötü şeyler olmak üzereymiş. Ve bana güçlerimi kullanmayı öğreterek Nevermoor'a açılan pencereyi kapattığını ama uzun vadeli planlarının çok daha önemli olduğunu ve hayatta kalmama ihtiyaç duyduğunu söyledi."

"Mog," dedi Jüpiter kararlı bir sesle, "senin üzerinde akıl oyunları oynuyor. Seni, dışarıda bir yerlerde pusuya yatmış korkunç bir düşman olduğuna ve onu yenmen için sana yardımcı olabileceğine inandırmaya çalışıyor. Korkunu kullanarak seni kontrolü altında tutmak için seni korkutmak istiyor."

"Biliyorum," dedi Morrigan, sesi gerçekte olduğundan çok daha emin çıkmıştı. Oturduğu koltukta dönüp ayaklarını kenarından aşağı sallandırdı. "Ama Bürümcük'teki pencere konusunda haklı olabilir mi? Belki de Aşağılık Yöntemleri benim aracılığımla bir daha kullanamaması için onları doğru dürüst öğrenmeliyim."

Jüpiter cevap vermedi ama Morrigan içinin aniden kıpır kıpır olduğunu, aklına gelen yeni bir fikirle gözlerinin parladığını görebiliyordu.

"Jüpiter?" diye seslendi Morrigan.

Jüpiter ayağa sıçradı. "Şemsiyeni al."

Jüpiter yolda onu planı hakkında bilgilendirmiş ve Gururkondu Evi'ne vardıklarında Morrigan'ın içini, geçen sene Gösteri İmtihanı'nda ve Zifiri Gece'de ölmeyi beklerken hissettiği ya da kafasını zehirli yılanlarla dolu bir kovaya sokan birinin yaşayacağı türden mide bulandırıcı bir dehşet duygusu kaplamıştı.

Jüpiter, Müdirelerin kapısını sertçe çaldı. Yanıt bile beklemeden içeri daldı ve doğruca Ms Dearborn'un yanına, odadaki tek masaya yöneldi. Onu ihtiyatla birkaç adım geriden takip eden Morrigan, Mektep Müdiresi'yle göz göze gelmemek için hat safhada çaba sarf ediyordu.

"Mrs Murgatroyd'la görüşebilir miyim, lütfen?"

Dearborn gözlerini kırpıştırarak bakışlarını Jüpiter'e dikti. "Efendim?"

"Murgatroyd, diyorum. Onunla konuşmam lazım. Hemen." Morrigan, Jüpiter'in çenesindeki kasların nasıl kasıldığını görebiliyordu. Zar zor koruduğu nezaketinde çatlaklar oluşmuştu. "Acil bir durum."

Dearborn serinkanlı bir tonla, "Şüphesiz sizin de gördüğünüz üzere," dedi, "kendisi burada değil."

Jüpiter kadının gözlerinin içine dik dik bakarak, "MURGATROYD," diye yineledi. Ellerini çırptı. "Hey! Murgatroyd. Burada olduğunu biliyorum. Çık dışarı. Konuşmamız gerek."

Morrigan irkildi. Jüpiter ne yapmaya çalışıyordu? Kendini öldürtmeye mi?

Dearborn irkilerek, "Kaptan North, bu ne cüret!" diye parladı. "Böyle yaparak benden ya da ondan bir karşılık alabileceğinizi düşünüyorsanız—"

"Sana tam olarak ne düşündüğümü söyleyeyim." Jüpiter'in yükselen sesi ofis kapısının önünden geçen birkaç Cemiyet üyesinin meraklı bakışlarını üzerlerine çekti. "Yıl boyunca adayımın eğitimi üzerine iktidar oyunları oynadınız. Asılsız korkularınız Morrigan'a tahmin edebileceğinizden çok daha büyük zararlar verdi; onu ve Wunderous Cemiyeti'nin geri kalanını çok daha büyük tehlikeye attı. Ayrıca hamiyle Mektep Müdiresi arasında olması gereken güven ilişkisini zedelediniz. Şu andan itibaren Morrigan'ın eğitimiyle çok daha yakından ilgileneceğim. Murgatroyd, ÇIK DIŞARI."

"Kesin şunu... Maris, *hayır*—"

Dearborn'un yüzü çarpılarak korkunç bir görünüm aldı. Rahatsız bir edayla boynunu kütürdetti, parmakları büküldü ve kasları titredi. Morrigan artık aşina olduğu ürpertici tuhaflıktaki kemik çatırtılarını duydu ve ürkünç Murgatroyd ansızın karşılarında belirdi. Çatlamış, morarmış dudaklarının aldığı biçim tebessüm de olabilirdi, tehdit de. Gri, çukur gözlerini kısarak Jüpiter'e baktı.

"Bu ne kabalık!" Esrarengiz Mektep Müdiresi boğuk bir hırıltıyla konuştu. "Ne istiyorsunuz?"

Jüpiter hiç tereddüt etmeden söze girdi. "Morrigan'ın senin okulunda olması gerektiğini söylemiştin. İhtiyarlar Salonu'nda toplandığımız gün, hepimizin onu yarı yolda bıraktığını söylemiştin."

Murgatroyd dudak büküp kuşkulu gözlerle baktı. "Öyle mi dedim?"

"*Evet*," dedi Jüpiter. "Morrigan'a Aşağılık Yöntemleri kullanma sanatını öğretmek şart, demiştin. Ve haklıydın. Aramızdan, Wunderous Cemiyeti'nden birinin, Morrigan'a, o bunu *daha tehlikeli bir kaynaktan* öğrenmenden önce, Aşağılık

Yöntemleri öğretmesi şart." Murgatroyd'a manalı bir bakış attı. "Anlatabiliyor—"

"Geri döndü demek," diye araya girdi Murgatroyd. Sorusunu Morrigan'a yöneltti. "Squall. Seni ziyaret ediyor, öyle mi?"

Morrigan gözlerini kırpıştırarak içgüdüsel bir hareketle bakışlarını Murgatroyd'un fersiz, solgun gri gözlerindeki sert bakıştan kaçırdı ve Jüpiter'e çevirdi. Jüpiter, Morrigan'a bakarak başını salladı.

"E... Evet."

"Sana bazı numaralar öğretti, öyle mi?"

"E... Evet."

Murgatroyd ne şaşırmış ne de korkmuş görünüyordu. Sivri, kahverengi dişlerinin arasından bir nefes aldı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Gudubet Pazarı'nı nasıl durdurduğunu duydum. Ürkütücü bazı yetenekler geliştirmişsin anlaşılan." Morrigan'ın tüyleri diken diken oldu ama Müdire Hanım onaylayıcı bir edayla başını hafifçe salladı. "Aferin sana."

"Ha. E... Teşekkür ederim."

Murgatroyd iç çekti ve sırıtarak kapıya baktı. "Onları uyardım, değil mi? O üç budala ihtiyarı. Böyle bir şeyi baskı altına almaya çalışmanın belaya davetiye çıkarmak olacağını en başından beri söyledim. İçi havai fişek dolu bir tencerenin kapağını kapamak gibi. Çok tehlikeli."

"Morrigan'ı alacaksın o zaman, öyle mi?" diye bastırdı Jüpiter. "Onun, Dearborn'un mektebine ait olmadığını sen de biliyorsun. Onun yeri bizim yanımız; Esrarengiz Beceriler Mektebi."

Morrigan dehşetle irkildi. Jüpiter'in onun için en iyisini istediğini biliyordu ama bunun iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyordu *gerçekten*? Mektep Müdiresi olarak Dearborn'a

sahip olmak yeterince kötüydü zaten; Murgatroyd'un ondan *çok daha* kötü olduğu konusunda herkes hemfikirdi.

Öte yandan içinden, yaşadığı dehşete eşlik eden cılız bir itiraz yükseldi. Dearborn'un idaresi altına girmemek için haklı bir nedeni olduğunu düşünüyordu. Wundersmith olmanın *nesi* bu kadar dünyeviydi?

Anlaşılan Müdire Hanım da aynı şeyi düşünüyordu. "Ama... Morrigan *tam olarak* Esrarengiz de sayılmaz, değil mi?"

"Dünyevi de değil," dedi Jüpiter kesin bir ses tonuyla.

"Değil." Murgatroyd burnunu çekti, değer biçen bir bakışla Morrigan'ı süzdü. Öne doğru iyice eğilerek Morrigan'a –Morrigan'ın hoşlanmayacağı kadar– yaklaştı ve kulak tırmalayıcı bir sesle söze girdi: "Gregoria Quinn, Bağımsız Eyalet'in geri kalanı için bir sorun teşkil etmemen, Wunderous Cemiyeti'nin çözmesi gereken yeni bir keşmekeşe dönüşmemen için seni bu kutsal duvarlar arasında saklayabileceğini düşündü. O budalaya söyledim: Bir havai fişek için en güvenli yer, açıklıktır."

Wunderous Cemiyeti'nin çözmesi gereken yeni bir keşmekeş. Morrigan bir kez daha bu imaya içerledi. Bir şey demedi, gözlerini hiç kırpmadan Mektep Müdiresi'nin gözlerinin içine dikmekle yetindi.

"Hım." Murgatroyd kararlı bir edayla başını salladı. "Peki, öyleyse. Küçük canavarı alacağım."

Morrigan bu konuda ne düşüneceğini bilemiyordu ama Jüpiter rahatlayarak derin bir oh çekti.

"Teşekkür ederim, Müdire Hanım," dedi.

Murgatroyd elini şöyle bir sallayarak çıkmalarını istedi. Koridora çıktıklarında Morrigan, Murgatroyd'un bir cadı gibi kıkırdadığını duydu.

"Oh-oh, Dulcie *sinirden kuduracak*."

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Son Talep

Ertesi sabah, Wunce'deki herkes Gururkondu Evi'nin arkasındaki peyzajlı bahçeye çağrıldı. İhtiyar Quinn, İhtiyar Wong ve İhtiyar Saga balkondaydılar. Yüzleri asıktı.

"Öğretim kadromuzun en kıdemlisi, Cemiyet'in en saygın üyelerinden Profesör Hemingway Q. Onstald'ın trajik ölümü hepinizin malumu." İhtiyar Quinn mikrofonla konuşuyor, sesi tüm bahçede çınlıyordu. "Hayatına mal olan muazzam bir cesaret ve fedakârlık örneği sergileyen Profesör Onstald'a hepimiz büyük bir minnet borçluyuz. Bu noktada Gudubet Pazarı'nın varlığını, yok edilişinin hikâyesini ve Cemiyet üyelerinin müzayedede satılmak üzere kaçırılmasının sorumlusu iğrenç kişinin maalesef içimizden biri olduğunu aranızda duymayanın kalmadığına eminim."

Bahçeden öfkeli mırıltılar yükseldi.

Orada bulunan hiç kimsenin, özellikle de Morrigan ve ekip arkadaşlarının Mildmay'i işlediği suçlar yüzünden asla af-

fetmeyeceğini söylemek yanlış olmazdı. Mildmay, Duman ve Gölge Taburu'nun elinde muhtemelen daha güvende olurdu.

919. Ekip üyeleri Ev Treni'nden doğruca buraya gelmiş ve birbirlerine sokularak bahçede kümelenmişlerdi. Morrigan'la Hawthorne'dan, Ölüler Bayramı gecesinde yaşananları şimdiye kadar en az onlarca kez dinlemelerine rağmen hikâyenin belirli kısımlarını tekrar anlatmaları için hâlâ arada sırada talepte bulunuyorlardı. Morrigan elbette Ezra Squall ile ilgili kısmı anlatmamayı seçmiş ve ekip arkadaşlarının, Mildmay'in her şeyi tek başına planladığını düşünmelerine izin vermişti.

Miss Cheery başlarından bir an olsun ayrılmıyordu. İki gündür Cadence ve Lambeth'in üzerine titriyordu; tabii Morrigan'la Hawthorne'un da. Cadence bu durumdan rahatsızmış gibi davranıyordu ama Morrigan onun içten içe hoşlandığını görebiliyordu. Kondüktörleri şimdi bile hemen arkalarında duruyordu; kollarını kavuşturmuş, ekibini bir anne ayı gibi koruyordu.

Öte yandan Lambeth iki gündür kimseye tek kelime etmemişti ve normalden daha mesafeli görünüyordu. Morrigan onun kafasından neler geçtiğini merak ediyordu. "Prenses Lamya"nın, sırrının Morrigan, Hawthorne ve Cadence'ın elinde güvende olduğunu bildiğini umuyordu. Baş başa kalır kalmaz bunu ona söylemeyi aklına not etti.

İhtiyar Quinn devam etti. "Söyleyeceğim şudur: Uzun yıllardan beri aramızdan biri Wunderous Cemiyeti'ne böylesine derin bir utanç yaşatmamıştı. Değersiz adını bir daha asla anmayacağım o hainin yakalanıp adalete teslim edileceğine yemin ederim. Size söz veriyorum.

"Yarın ikindi vakti, cesur dostumuz ve meslektaşımız Profesör Onstald'a İhtiyarlar Salonu'nda düzenlenecek anma töreniyle veda edeceğiz. Saygısını sunmak isteyen herkesi bu

törene katılmaya davet ediyoruz. Bu arada, bahsetmeden geçemeyeceğim bir konu daha var. Çaylak öğrencilerimizden iki tanesi..."

Tam o sırada, eline gizlice sıkıştırılan bir pusulayla Morrigan'ın dikkati dağıldı. Bunu yapanın kim olduğunu görmek için başını çevirdi ama sıkış tıkış duran kalabalık yüzünden pusulayı eline kimin tutuşturduğunu göremedi. Tek görebildiği, uzaklarda gözden kaybolan bir cübbenin uçuşması oldu.

Üstünde adının yazılı olduğu, katlanmış bir kâğıt parçasıydı bu.

"...Tam da onlara aramızdaki yerlerini kazandıran türden bir cesaret ve beceriklilik göstererek—"

"Bizden bahsediyor," diye Morrigan'ın kulağına fısıldadı Hawthorne. "Cesur ve becerikli. Matrak ve çok yakışıklı demeyi unuttu."

Ama Morrigan dikkatini İhtiyar Quinn'e vermeyi bırakmıştı. Elleri titreyerek pusulayı açtı ve baştan sona iki kez okudu.

Morrigan Odelle Crow

919. Ekip'in sırrını açık etmedik.
Ama senin de kendine ait tehlikeli bir sırrın var.

Bir Wundersmith olduğunu orada bulunan herkese
çan, saati vurmayı bitirmeden açıklayacaksın.
Aksi takdirde Cumhuriyet kaçağı
Prenses Lamya Bethari Amati Ra
hakkındaki gerçeği Wunderous Cemiyeti'ne
ve tüm dünyaya açıklarız.

Morrigan'ın kalbi duracak gibi oldu; zihnini toparlamaya çalıştı.

Şantaj onunla ilgili değildi! Açıklamakla tehdit ettikleri sır onun sırrı değildi. Lambeth'inkiydi.

Morrigan'ın içine bir ağırlık çöktü, midesi allak bullak oldu. 919. Ekip onu şantajcılara karşı korumuştu. Her biri üzerine düşeni sadakatle yerine getirmiş, *hiç* istemedikleri şeyleri bile yapmışlardı.

Şimdi sıra ondaydı. Morrigan öfkesini ve korkusunu içine atarak gözlerini kapadı, bu şantajın arkasında kimlerin olduğunu bulmak için her zamankinden daha kararlıydı. Bu işten yakayı sıyıramayacaklardı.

"Haydi, Morrigan." Miss Cheery, Morrigan'ın omzunu cesaret verircesine sıktı ve onu hafifçe öne doğru itti.

"N-ne?"

"İhtiyar Quinn az önce isimlerinizi söyledi. Senin ve Hawthorne'un." Morrigan kondüktörünün yüzündeki kocaman, sıcak gülümsemeye aynı şekilde karşılık verecek gücü kendinde bulamadı. "Haydi, dalgın kız, git bakalım."

Kalabalığın arasında Hawthorne'u takip ederek beyaz mermer merdivenlerden, onlara gülümseyerek bakan İhtiyarların durduğu balkona çıkarken Morrigan'ın içi burkuldu ve kararardı. İdam sehpasına gidiyordu âdeta. Kan yüzüne hücum etti ve kalbi kulaklarında atmaya başladı.

İhtiyarların yanına vardıklarında, Gururkondu Evi'nin saat kulesinin çanı çalmaya başladı. Saat dokuz olmuştu. Dokuz vuruş. Morrigan hızla düşünmeye çalıştı.

Bir.

Bahçedeki siyah cübbeli kalabalık ellerini havaya kaldırarak uzun uzun, gürültüyle alkışladı. Hawthorne onlara el sallarken Morrigan'a dönüp sırıttı, yanakları al al olmuştu.

Morrigan'ı, tereddüdünü utangaçlığına yorarak hafifçe öne doğru itekledi.

"Haydi," dedi. "Bunu hak ettin."

İki.

Kasvetli hava ne kadar da çabuk kutlamaya dönüşmüştü. Ve kutladıkları *oydu*; o ve Hawthorne. Kalabalığın arasında, Jüpiter'in gururlu, neredeyse ağlamaklı yüzünü fark etti ve ağzı kurudu. Bunu nasıl mahvedebilirdi?

Ve mahvolan sadece ortamın havası olmayacak, diye düşündü Morrigan. *Her şeyi* mahvedecekti. Wunce'de güzel bir yaşam fırsatını mahvedecekti. Hem kendisi hem de tüm ekibi için.

Üç.

İhtiyar Quinn'in yılın henüz başında söylediği sözler hâlâ hafızasına kazınmış olarak duruyordu:

Eğer herhangi birinizin –aranızdan tek bir kişinin bile– güvenimizi boşa çıkardığı ortaya çıkarsa... İşte o zaman, dokuzunuz birden Wunce'den ihraç edilirsiniz. Ömür boyu."

Morrigan kendi hayatını ve ilaveten sekiz kişininkini daha mahvetmek üzereydi.

Dört.

Ekip arkadaşları onu asla affetmeyecek ve gerçek kimliğini öğrendiklerinde Cemiyet'teki diğer herkes ondan nefret edecekti. Meşaleler ve yabalarla onu kampüs dışına kovalamazlarsa şanslı sayılırdı.

Beş.

Ama... Lambeth. Müzayedede tahtına tünemiş küçük, korkmuş Prenses Lamya'nın görüntüsü; müzayedecinin, ailesinin işlediği vatana ihanet suçundan ve eğer gerçeği öğrenirlerse Kışdenizi Partisi'nin, onlara *–tüm ailesine–* yapacaklarından bahsettiğinde kızcağızın yüzünde beliren dehşet Morrigan'ın zihninde canlandı.

Altı.

Morrigan zihninde kurt maskeli müzayedeciyi görüyor, neşeli, babacan sesini duyuyordu. "*Bildiğiniz üzere, Kışdenizi Cumhuriyeti'nde vatana ihanetin cezası idamdır.*" Midesi allak bullak oldu.

Yedi.

Burada herkesin aile olması gerekiyordu. Ömür boyu birbirine sadık; Wunderous Cemiyeti'nin vaadi buydu. Fakat Mildmay bu vaadi çiğnemişti. Wunce'nin, herkesin birbirini koruduğu ve hiçbir kötülüğün yaşanmadığı güvenli bir bölge olduğuna dair rahatlatıcı yanılsama Morrigan için çoktan dağılmıştı. Lambeth burada güvende değildi. Sırrı ortaya çıkarsa. Morrigan, gücünün son damlasını onları kurtarmak için harcayan Profesör Onstald'ı düşündü.

Arkadaşını korumak yerine kendi sırrını korumayı seçerse kendini nasıl affedebilirdi?

Affedemezdi.

Pusulayı titreyen elinde sıkıca tuttu.

Sekiz. Alkışlar kesilince İhtiyar Quinn yeniden mikrofonun başına geçti. "Bu iki çocuk," diye söze girdi, "olağanüstü bir iş başardı. Sarıldığımız değerleri en üst düzeyde somutlaştıran bir şey—"

Morrigan avazı çıktığı kadar bağırdı: "Ben bir Wundersmith'im!"

Dokuz.

Çan, saati vurmayı bitirmişti.

Morrigan, Hawthorne'dan hafif, boğuk bir şaşkınlık nidası yükseldiğini duydu. Ardından, herkesin duyması, şantajcılarının kafasında hiçbir şüphe kalmaması için bir kez daha bağırdı: "Ben bir Wundersmith'im!"

Sabah bizzat nefesini tuttu sanki.

Ansızın kalabalığın içinden tereddütlü bir kıkırdama duyuldu. Derken bir tane daha. Ardından, sanki Morrigan'ın duyurusunu, nedenini tam kestiremeden gülünç bulmalarına izin verilmişçesine hafif kahkahalar bahçeye yayıldı. Sağdan soldan mırıltılar patlak verdi ama çarçabuk kesildiler.

Şaka olmadığını fark etmeleriyle yeniden sessizlik çöktü.

Morrigan, "Kandırdım!" dememişti. İhtiyarlar istiflerini bozmamıştı.

Arkalardan bir yerden, "İmkânsız!" diye bir nida yükseldi. Duyurunun şaka olmadığının, İhtiyarların bu tehlikeli varlığı gerçekten aralarına davet ettiğinin farkına varanların sayısı arttıkça bağrışmalar çoğaldı. Kimse inanmak istemiyordu. "Yalan söylüyor!"

Morrigan bakışlarını kendi ekibine çevirdi. Kimi şaşkınlıktan bomboş bakarken kimi öfkeyle kıpkırmızı kesilmişti. Morrigan neredeyse çıt çıkmayan bahçede tek başına bir figürün, insanları sağa sola iterek balkona doğru ilerlediğini gördü. Jüpiter, kötü bir şey olacağının bir adım öncesinden farkındaymışçasına korkmuş ama kararlı görünüyordu ve bu, Morrigan'ı daha da korkuttu.

Ama İhtiyar Quinn onu durdurmak için elini kaldırdı. Jüpiter merdivenlerin başında durdu. Bir an İhtiyarları temkinli gözlerle süzdükten sonra aniden bir şeyin farkına varmış gibi göründü. Bakışlarındaki korku kayboldu ve Morrigan'ın anlamlandıramadığı bir ifadeye dönüştü.

"Pekâlâ." İhtiyar Quinn'in sesi hoparlörlerde cazırdadı. "Hanımefendiler ve beyefendiler. Bu sabah kutlama yapmak için bir nedenimiz daha var anlaşılan."

Bu sözler üzerine Morrigan'ın aklı neredeyse başından gi-

diyordu. Ağzını açtı, gözlerini kırpıştırarak sıska kadına baktı, tekrar kapadı. *Kutlayacak bir neden daha* mı? İhtiyar Quinn, Morrigan'ın ne dediğini duymamış mıydı?

İhtiyar Quinn, yüzünde ufak, hoşnut bir gülümsemeyle, "919. Ekip az önce beşinci ve son imtihanlarını başarıyla tamamladı," diye duyurdu. "Birinci sınıf öğrencisiyken kendi Sadakat İmtihanı'nıza girmenin nasıl bir şey olduğunu hepinizin çok iyi hatırladığına eminim. Bu imtihanın içeriği elbette her ekip için farklı fakat amaç aynı: ettiğiniz yemine bağlılığınızı sınamak."

Bahçedeki yüzlerden birkaçı anlayışla aydınlandı. Morrigan, 919. Ekip'in İhtiyar Quinn'in sözlerini sindirmeye çalışmasını seyretti. Yanındaki Hawthorne'a döndü, oğlan ağzı açık kalakalmıştı.

"Böylelikle 919. Ekip'in nihai imtihanı da tamamlanmış oldu. O yüzden bir kez daha ve bu sefer daha büyük bir gururla onlara Wunderous Cemiyeti'ne hoş geldiniz diyoruz. 919. Ekip, bu sene içinde çeşitli tehlikeler ve zorluklar karşısında birbirinize gösterdiğiniz sadakat, hayatınızın sonuna kadar sizle kalacak. Artık ömür boyu kardeşsiniz. Sırf bir yemin ettiğiniz için değil, yeminize bağlılığınızı kanıtladığınız için."

Kalabalık afallamış görünüyordu. Morrigan'ın tuhaf duyurusunun bir şaka mı yoksa imtihanın bir parçası mı olduğunu gerçekten de yüz yıldan uzun bir süredir, Ezra Squall'dan beri Wunderous Cemiyeti'ne katılan ilk Wundersmith'e mi baktıklarını henüz çözememişlerdi. Morrigan şaşkın kalabalığın paniğe kapılma, tereddüt etme, kahkahalara boğulma ya da öfkelenme gibi çeşitli tepkilerini seyretti. Kimsenin tam ne düşüneceğini bilmediği açıktı.

"İhtiyar Saga ve İhtiyar Wong'la birlikte, Cemiyet'in geniş yelpazede ve bazen tehlikeli maharetleri kucakladığı zengin

bir tarihe sahip olmasına rağmen, kötü bir gücü aramıza asla bile bile almayacağımızı hatırlatmak isteriz. Miss Crow gücünü iyilik için kullandığını, faydalı, ilginç ve makbul biri olduğunu Gudubet Pazarı'nı yok ederek ve iki Cemiyet üyesinin hayatlarını kurtararak gösterdi. Biz de onun bizden biri olmasından kıvanç duyuyoruz. Bir Wundersmith olabilir ama bugünden itibaren o artık *bizim* Wundersmith'imiz."

İhtiyar Quinn'in verdiği güvence soğuk, endişeli bir sessizlikle karşılandı.

Daha sert bir sesle, "Unutmayın," diye devam etti İhtiyar Quinn, "yemininiz sadece kendi ekip üyelerinizi değil, en yaşlısından en gencine, Cemiyet'imizi oluşturan tüm Wunderous üyeleri kapsıyor. Morrigan Crow hakkındaki gerçek, Wunce içinde kalacak. Tek tek hepinizden yemininize sadık kalmanızı ve bu sırrı dış dünyadan korumanızı bekliyorum. Unutmayın: Kız ve erkek kardeşler, ömür boyu birbirine sadık."

Kalabalık tek bir ağızdan karşılık verdi. "*Kandan ötedir bu kardeşlik, koşulsuz omuzdaşlık.*"

İhtiyar Quinn başını salladı, hoşnut görünüyordu.

"Pekâlâ, o zaman." 919. Ekip'in geri kalan üyelerini balkona çağırdı. "En genç öğrencilerimiz öne çıkarlarsa... Evet, böyle, haydi, acele edin... Hepinizi 919. Ekip'i bu en önemli dönüm noktasında tebrik etmeye davet ediyorum."

Bahçedeki hava pek kutlamayı andırmıyordu ama kalabalıktan, İhtiyar'ın komutu üzerine –ve sert bakışları altında– dağılma izni verilmeden önce seyrek ve gönülsüz alkışlar yükseldi.

Kalabalık farklı yönlere dağılırken, tüm gözler Morrigan'ın üzerindeydi.

Morrigan az önce yaşadıklarından dolayı uyuşmuş gibiydi. Hawthorne da olanları sindirebilmiş görünmüyordu ve ağzından dehşete kapılmakla eğlenme arasında gidip gelen tuhaf sesler çıkarıp duruyordu.

919. Ekip dışında kimse kalmamıştı. Tören bitince Miss Cheery koşarak merdivenleri çıkıp hepsini tek tek kucaklamış ve Ev Treni'ne geri dönmüştü. Törende hamileri bulunanlar, onların içten tebriklerini kabul ederken Jüpiter, Morrigan adına sevinmiş görünmeye çalışmıştı fakat oradan ayrılırken İhtiyarlara fırlattığı hiddetli bakış, Morrigan'ın gözlerinden kaçmamıştı.

Balkonda toplanmış öğrenciler henüz sınıflarına gitmeye hazır değillerdi; kimse ne yapacağını, ne diyeceğini bilmiyordu.

"Anlamıyorum," dedi en sonunda Thaddea. "Madem herkesin içinde söylemesini sağlayacaklardı, neden Morrigan'ın sırrını tutmamız için bize şantaj yaptılar? Amma pis numara."

"*İmtihan* buydu, Thaddea," dedi Mahir.

Thaddea onun sesini taklit ederek, "*İmtihanın* bu olduğunu biliyorum, Mahir," dedi. "Demek istediğim... Sadece çok..."

"Gaddarca mı?" dedi Cadence.

"Evet!" diye haykırdı Thaddea. "Çok *gaddarca*. Hepimiz için ama özellikle Morrigan için."

Başta Morrigan, hepsi şaşkınlıkla Thaddea'ya baktı. Morrigan neredeyse küçük dilini yutacaktı. Hawthorne şaşkınlığını öksürerek gizlemeyi başardı.

"Kâğıtta ne yazıyor, Morrigan?" Arch merakla kaşlarını çatarak başıyla Morrigan'ın elindeki pusulaya işaret etti. "Kendini bu şekilde ele vermeni mi?"

Morrigan kâğıdı koruma altına alırcasına avucunun içine aldı. "S-söyleyemem."

Mahir güldü. "Ne? Ne demek söyleye—"

"Söyleyemem işte."

"Saçma—"

"Benle ilgili, değil mi?" Grubun arkasından Lambeth'in cılız sesi yükseldi. Lambeth üzgün ama kararlı bir tavırla öne çıktı. Hepsi susarak ona baktı. "İhtiyar Quinn tüm ekibin Sadakat İmtihanı'nı geçtiğini söyledi ama yanılıyor. Ben geçemedim.

"Hepiniz kız ve erkek kardeşleriniz için kendini feda etmeyi seçti. Ama ben ikiyüzlü davranmayı seçtim. Koruduğunuz sırrın Morrigan'ın sırrı olabileceğine inanmanıza müsaade ettim. Kendimi buna inandırmaya çalıştım ama gerçekte... İçten içe bunun aslında *benim* sırrım olabileceğinden şüpheleniyordum."

"Ne sırrı, Lambeth?" diye sordu Arch nazikçe.

Lambeth sakinleşmeye çalışarak, derin bir nefes aldı. "Benim adım, Lambeth Amara değil. Adım... Prenses Lamya Bethari Amati Ra. Ra Kraliyet Hanedanı'na mensubum. Nağmeli Uzak Doğu'dan, İpekeller'den geliyorum." Durdu ve bakışlarını ekip arkadaşlarının afallamış suratlarında gezdirdi. "Lam. Bana Lam deyin."

Morrigan bu özgüvenli, zarif itirafı izlerken, ne tuhaf, diye düşündü. Lam aralarında en ufak tefekleriydi ama o anda Morrigan'a boyu üç metreymiş gibi görünüyordu. Gerçekten asil bir kızdı.

"Nağmeli Uzak Doğu." Thaddea'ın yüzü hafifçe kızardı. "*Cumhuriyet*'ten misin?"

"Evet."

"Casus musun yoksa?" diye sordu Francis.

Hawthorne alaycı bir kahkaha atıp gözlerini devirdi. "Francis, o casus değil, o bir *prenses*."

"İkisi birden olabilir! Halam Nevermoor'da çok sayıda Kışdenizi Cumhuriyeti casusu olduğunu söylüyor. Öyle değilse *burada* ne işi var?"

"Of, saçmalama!"

"Ben casus değilim," dedi Lam. "Ailem beni buraya maharetimi kullanmayı öğrenmem için gönderdi. Maharetim eskiden bana, beni hasta eden baş ağrıları veriyordu. Wunce'ye geldiğimden beri, görülerimle daha iyi başa çıkmayı öğrendim. Ama... Beni buraya hiç göndermemeliydiler." Lam'in gözleri kıpkırmızıydı ve sesi azıcık titriyordu. "Cumhuriyet vatandaşlarının sınırı geçip Bağımsız Eyalet'e gelmeleri yasa dışı. Bağımsız Eyalet'in varlığını bile bilmememiz gerekiyor. Kışdenizi Partisi bunu öğrenirse tüm ailemi hapse atarlar ya da... Ya da daha kötüsünü yaparlar. Çok daha kötüsünü." Tir tir titriyordu artık. "Büyükannem bunu bir sır olarak tutmazsam hepimizi büyük bir tehlikeye atacağımı söyledi. Ben çok kötü bir yalancıyım, bu yüzden sizinle neredeyse hiç konuşmamanın daha iyi olacağını düşündüm. Özür dilerim."

"Hiç kimseye söyleyemeyiz." Morrigan gözlerini sırayla tüm ekibin üzerinden gezdirdi. "Aramızda kalacak. Anlaştık mı? Kız ve erkek kardeşler, ha?"

Ekip hep bir ağızdan, kendilerinden emin yanıt verdi: "Ömür boyu birbirine sadık."

Lam burnunu çekti, biraz sersemlemiş ama rahatlamış görünüyordu. Tam ağzını açmış bir şey söyleyecekti ki—

Aşağıdan, bahçeden buz gibi bir ses gümbürdedi. "AFFEDERSİNİZ." Dearborn gözlerini onlara dikmişti. "Ama bildiğim kadarıyla siz baş belası dalgacıların girmesi gereken dersler var, yanılıyor muyum?"

Dokuz öğrenci hızla Gururkondu Evi'ne girerek onları sınıflarına götürmeyi bekleyen pirinç kapsüllerin bulunduğu koridora yollandılar.

Morrigan gereksiz yere üniformasını çekiştirip düzelterek bir süreliğine oyalandı.

Hawthorne kaşlarını kaldırdı. "Pekâlâ. Bol şanslar o zaman."

"Teşekkür ederim." Morrigan, gergin ve heyecanlı bir edayla yeni gömleğinin beyaz manşetlerini düzeltti. "Öğle yemeğinde buluşacak mıyız?"

Hawthorne, Uçlar Bölümü'ne giden bir kapsüle atlayarak, "Evet," diye yanıtladı. "*Bol bol* not almayı unutma. Gerçekten ne kadar tuhaf bilmek istiyorum. Murgatroyd'un buzla yaptığı o şeyi tekrar yapmasını sağlamaya çalış! Harikaydı." Kapılar kapanırken sırıttı ve aralıktan başını çıkararak bağırdı. "Anladın mı? Harika."

Morrigan sırıttı ve kapsülüne baktı. Lam ile Cadence, binecekleri kapsülün kapısını tutmuş, onu bekliyorlardı.

Cadence, "Geliyor musun, gelmiyor musun?" diye sordu ve Morrigan kapsüle atlayarak üzerinde EKSİ ALTI: ESRARENGİZ İLİMLER MEKTEBİ yazan kolu çekti.

TEŞEKKÜR

Sektördeki en iyi yayıncılara –Hachette Children's Group, Hachette Australia ve New Zealand ve Little, Brown Books for Young Readers'a– canla başla çalıştıkları ve bu maceraya yaratıcılık, düşüncelilik ve neşe kattıkları için çok, çok, çok teşekkür ederim. Bundan daha iyi bir yayıncı ailesi düşünemezdim.

Rehberlikleri için hünerli editörlerim Helen Thomas, Alvina Ling, Suzanne O'Sullivan, Samantha Swinnerton ve Kheryn Callender'a özellikle minnettarım.

Bir yazarın dileyebileceği en iyi uluslararası halkla ilişkiler ekibine teşekkür ederim: Ashleigh Barton, Dom Kingston, Tania Mackenzie-Cooke, Katharine McAnarney ve Amy Dobson. Gözümü korkutan sosyalleşmelerden sayenizde beklenmedik bir keyif aldım.

Louise Sherwin-Stark, Hilary Murray Hill, Megan Tingley, Mel Winder, Ruth Alltimes, Fiona Hazard, Katy Cattell, Lucy Upton, Nicola Goode, Fiona Evans, Alison Padley, Helen Hughes, Katherine Fox, Rachel Graves, Andrew Sinclair, Andrew Cattanach, Andrew Cohen, Caitlin Murphy, Chris Sims,

Daniel Pilkington, Hayley New, Isabel Staas, Jeanmarie Morosin, Justin Ractliffe, Kate Flood, Keira Lykourentzos, Penny Evershed, Sarah Holmes, Sean Cotcher, Sophie Mayfield, Emilie Polster, Jennifer McClelland-Smith, Valerie Wong, Victoria Stapleton, Michelle Campbell, Jen Graham, Virginia Lawther, Sasha Illingworth, Ruqayyah Daud, Alison Shucksmith, Ashleigh Richards, Sacha Beguely ve Suzy Maddox-Kane'e çok teşekkür ederim.

Beatriz Castro ve James Madsen'a olağanüstü kapak resimleri için teşekkür ederim.

Molly Ker Hawn, Jenny Bent, Victoria Cappello, Amelia Hodgson ve Bent Agency'deki herkese çok teşekkür ederim. Cooper'daki müthiş ekibe ayrıca teşekkür ederim. Destekleri, amigolukları ve takdirleri bana kelimelere dökebileceğimden daha büyük bir mutluluk veriyor.

Nevermoor'u seven ve destekleyen tüm okurlara, kitapçılara, kütüphanecilere, öğretmenlere ve blog yazarlarına milyonlarca teşekkürler. Morrigan'ı kalbinize alıp başkalarını da onunla tanıştırdıysanız size çok teşekkür ederim. Gösterdiğiniz teveccüh ve coşku beni ihya etti; kitabı tavsiye ettiğiniz her bir kişi, yazdığınız her bir eleştiri, mektup ve tweet için son derece minnettarım.

Paximus Luck ismini kullanmama izin verdiği için vaftiz kızım Ella'ya teşekkür ederim. (Henüz sadece üç yaşındayken kendiliğinden bu ismi buldu, hepimiz bu işi bıraksak yeridir.) Naperville'de tanıştığım ve bu kitap için adını çaldığım aşırı komik kıza, Aurianna'ya da ayrıca teşekkür ederim. O beni güldürdü; ben de onun adını bir otele verdim.

Ey gelecek vadeden yazarlar! Kendinize Gemma Cooper kadar altın kalpli, komik, zorlayıcı ve cüretkâr bir temsilci; hep sizin tarafınızda olan, kayıtsız şartsız güvenebileceğiniz ve

suyun boyunuzu aştığını ve boğulmak üzere olduğunuzu zannederken sizi ayak bileklerinize kadar gelen sudan zahmetsizce kurtarmaya hazır olan birinci sınıf bir Polyanna bulun. Sabahın ikisinde size yaşlı Japon ponpon kızların ilham verici fotoğraflarını atmaları da bonus sayılır. Teşekkürler, GC.

Ve son olarak, ailem ve arkadaşlarıma, özellikle Dean ve Julie'ye sevgilerimi ve sonsuz teşekkürlerimi sunuyorum. Sal, ilk okuyucularımdan olduğun için ve motive edici alıntılar ile tuhaf derecede özellikli yağlar için her zamanki gibi teşekkürler.

Ve anneme kelimenin tam manasıyla diğer tüm her şey için teşekkür ederim. Dünyanın en Wunderous annesi sensin: on üzerinden on bir.

MORRIGAN CROW'UN MACERALARI DEVAM EDİYOR:

NEVERMOOR

MORRIGAN CROW'UN

BÜYÜK SINAVI

RUHKOPARAN

MORRIGAN CROW'UN

PEŞİNDE

KAKTÜS KİTAP